

V211.32 (N60
N60.37; 4
62807

Issued—18-6-1960

**MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL
DEBATES**

OFFICIAL REPORT

FRIDAY, 22ND APRIL 1960

VOLUME XXXVII—No. 1

CONTENTS

	PAGES
Personnel of the Government of Madras	i
Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their constituencies	iii-v
I Swearing-in of Members	1
II Welcome to new Members	1
III Questions and Answers	1-10, 45-46
IV Announcements—	
(1) Message from the Governor	10
(2) Message from the Assembly	10-11
(3) Decision of the Business Advisory Committee	11
V Calling attention to indiscriminate arrests of fishermen who fish in the areas opposite the main gate of the Madras Harbour ..	11-14
VI Government Motions—	
(1) Association of three Members of the Council with the Committee on Subordinate Legislation of the Legislative Assembly	14
(2) Amendment to rules issued under the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 ..	14-15
VII Government Bill—The Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960)	15-42
VIII Papers laid on the table of the House	42-44

©
GOVERNMENT OF MADRAS
1960

*Legislative Council Department
Madras*

PRICE, 35 naya Paise]

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

SEVENTEENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

22nd and 25th to 30th April 1960.

Volume XXXVII (Nos. 1 to 7)

TABLE OF CONTENTS.

Friday, 22nd April 1960.

	PAGES
Personnel of the Government of Madras	i
Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their consti- tuencies	iii-v
I Swearing-in of Members	1
II Welcome to new Members	2
III Questions and Answers	1-10 45-46
IV Announcements—	
(1) Message from the Governor	10
(2) Message from the Assembly	10-11
(3) Decision of the Business Advisory Committee	11
V Calling attention to indiscriminate arrests of fishermen who fish in the areas opposite the main gate of the Madras Harbour ..	11-14
VI Government Motions—	
(1) Association of three Members of the Council with the Committee on Subordinate Legislation of the Legis- lative Assembly	14
(2) Amendment to rules issued under the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 ..	14-15
VII Government Bill—The Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960) ..	15-42
VIII Papers laid on the table of the House	42-44

Monday, 25th April 1960.

I Questions and Answers	47-55
II Government Bill—	
The Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960)—cont.	55-97
III Papers laid on the table of the House	97-98

120, 32 N60

N60.3224

Tuesday, 26th April 1960.

	PAGES
I Questions and Answers	99-104
II Announcements—	
(1) Messages from the Assembly	104-106
(2) Decision of the Business Advisory Committee	107
III Government Motion—	
Association of two Members of the Council with the Committee on Estimates of the Legislative Assembly for 1959-60	107
IV Government Bill—	
The Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960)—cont.	108-146
V Papers laid on the table of the House	147

Wednesday, 27th April 1960.

I Questions and Answers	149-155
II Government Bills—	
(1) The Madras Chit Funds Bill, 1960 (L.A. Bill No. 5 of 1960) (Reference to Joint Select Committee)	155-172
(2) The Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960)—cont.	173-186
III Papers laid on the table of the House	186

Thursday, 28th April 1960.

I Questions and Answers	191-196 213
II Announcement <i>re</i> messages from the Assembly	197
III Government Bills—	
(1) The Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959)	198-200 213-214
(2) The Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960) (Reference to Joint Select Committee).	200-204
(3) The Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960) (Reference to Joint Select Committee)	205-206
(4) The Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 15 of 1960)	206-209 214-215
(5) The Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 6 of 1960)	209, 216
(6) The Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960)	210-211 217
(7) The Madras Corneal Grafting Bill, 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960)	211-212 218-220
IV Papers laid on the table of the House	212

Friday, 29th April 1960.

I Questions and Answers	221-230
II Announcement <i>re</i> messages from the Assembly	230
III Government Bills—	
(1) The Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 18 of 1960)	230-236 261
(2) The Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 16 of 1960).	236-238 261-262
(3) The Madras Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 9 of 1960)	239-240 263-269
(4) The Madras City Tenants Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959)	240-260 270-273
IV Papers laid on the table of the House	261

Saturday, 30th April 1960.

I Questions and Answers	275-286 320
II Announcements—	
(1) Message from the Governor	286
(2) Message from the Assembly	286
III Calling attention to failure on the part of the Tirunelveli District Board to pay salaries for March 1960 to teachers in High Schools	287
IV Adjournment motion <i>re</i> Government decision to stop direct payment of salaries to teachers in aided elementary schools that opted as non-fee-levying schools	287
V Government Bill—The Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 21 of 1960)	287-318 320-323
VI Papers laid on the table of the House	319
Index	325-341

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS

GOVERNOR OF MADRAS.

SHRI BISNURAM MEDHI.

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

- 1 THE HON. SRI K. KAMARAJ, *Chief Minister in charge of Public, Planning and Community Development (including Local Development Works, Women's Welfare, Community Projects and Rural Welfare).*
- 2 THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM, *Minister in charge of Home including Courts and Prisons and Prohibition, Food and Agriculture (including Khadi and Village Industries and Hindu Religious Endowments), Railways, Posts and Telegraphs and Civil Aviation.*
- 3 THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM, *Minister in charge of Finance, Education, Information and Law (including Legislature and Engineering Colleges).*
- 4 THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU, *Minister in charge of Revenue and Public Health.*
- 5 THE HON. SRI R. VENKATARAMAN, *Minister in charge of Industries, Labour and Co-operation (including Housing, Commercial Taxes and Nationalized Transport) (Leader of the House).*
- 6 THE HON. SRI P. KAKKAN, *Minister in charge of Public Works (excluding Electricity) and Harijan Welfare.*
- 7 THE HON. SRI V. RAMAIAH, *Minister in charge of Electricity, Transport (including Registration, Accommodation Control, Stationery and Printing and Government Press).*
- 8 THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON, *Minister in charge of Local Administration and Fisheries.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

PRINCIPAL OFFICERS.

Chairman.

THE HON. DR. P. V. CHERIAN.

Deputy Chairman.

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER.

Panel of Vice-Chairmen

- 1 SRI L. S. KARAYALAR.
- 2 SRI B. K. NALLASWAMI.
- 3 SRI T. S. SANKARANARAYANA PILLAI.
- 4 SRIMATHI S. MANJUBHASHINI.

Secretary to the Council.

SRI C. D. NATARAJAN, M.A., B.L.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
1 Abdul Hameed Khan	State Legislative Assembly.
2 Adityan, S. T.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
3 Annamalai Pillai, N.	State Legislative Assembly.
4 Arunachalam, A. J.	Do.
5 Arunachalam, T. S.	Do.
6 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras Graduates.
7 Balasundaram, V. S.	State Legislative Assembly.
8 Cherian, Dr. P. V., M.B.B.S., F.R.F.P.S. (Glas.), F.R.C.S. (Edin.), D.L.O., R.C.S. (Lond.) (Chairman).	Madras Graduates.
9 Chidambara Mudaliar, A.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
10 Chidambaranathan, Dr. A., M.A., Ph. D.	Madras Teachers.
11 Clubwala Jadhav, Mary C.	NOMINATED.
12 Damodaran, G. R.	Madras Teachers.
13 Desikar, K. M.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
14 Devaraja Mudaliar, T. V.	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
15 Durairaj, T.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
16 Ethirajalu, M.	State Legislative Assembly.
17 Gajapathy Nayagar, A., B.A., B.L.	Do.
18 Chidambaram Pillai, I. A.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
19 Joghee Gowder, T.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
20 Jothi Vencatachellum	NOMINATED.
21 Kamalakannan, K.	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
22 Karayalar, L. S.	State Legislative Assembly.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
23 Kosalram, K. T.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli-cum-Kanyakumari Local Authorities.
24 Krishnamoorthy, G.	Madras Teachers.
25 Krishnaswamy Vandayar, A. ..	State Legislative Assembly.
26 Kuppuswamy Mudali, A. ..	Do.
27 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., M.D., LL.D., D.Sc., D.C.L.	Madras Graduates.
28 Madurai Pillai, P.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
29 Manjubhashini, S.	NOMINATED.
30 Mohamed Raza Khan	State Legislative Assembly.
31 Muthukannappan, Vidwan, T., B.A.	Do.
32 Nallaswami, B. K.	Do.
33 Nallasenapathi Sarkarai Manradar, N.	Do.
34 Natarajan, S., B.A., L.T. ..	Madras Teachers.
35 Palaniswamy Gounder, V. K. .. (Deputy Chairman).	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
36 Patanjali Sastri, M.	NOMINATED.
37 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
38 Rajagopal Pillai, K.	State Legislative Assembly.
39 Rajan, P. T.	Do.
40 Ramalingam Pillai, V.	NOMINATED.
41 Ramasamy Gounder, K. M. ..	Madras Teachers.
42 Ramaswamy, K. R.	State Legislative Assembly.
43 Ramaswamy, K. V.	Do.
44 Ramaswami Reddiar, O. P. ..	NOMINATED.
45 Rengaswamy, V.	Do.
46 Sanbandhan, S. K.	Madras Graduates.
47 Sankaranarayana Pillai, T. S., B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
48 Saraswathy Pandurangam	NOMINATED.
49 Seshachariar, M.	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
50 Sivanandam, Dr. T. V., M.B. B.S.	Madras Graduates

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
51 Sivasubramanya Nadar, S. P., B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum-Tirunelveli Local Authorities.
52 Somasundara Reddiar, A. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
53 Sreenivasan, Dr. A., M.R.C.P. (Lond.).	Madras Graduates.
54 Srinivasavaradan, T. P., B.A., L.T.	Madras Teachers.
55 Subbiah Chettiar, M.	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
56 Subramanyam, A.	State Legislative Assembly.
57 Sudarsanam Naidu, M. V. ..	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
58 Sundarambal, K. B.	NOMINATED.
59 Surendram, V. M.	State Legislative Assembly.
60 Thangavel Mudaliar	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.
61 Thiagaraja Reddiar, P. B. K. ..	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
62 Venkataraman, R. (Minister —Leader of the House).	State Legislative Assembly.
63 Vijayarangam, O.	Madras-cum-Chingleput-cum-North Arcot Local Authorities.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

THE SEVENTEENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Friday, the 22nd April 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

I.—SWEARING-IN OF MEMBERS.

Mr. CHAIRMAN: My first duty is to swear, in some of the new Members who have not taken their oath already. The first one is Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav.

Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav was then sworn in.

Sri G. Krishnamoorthy was also sworn in.

II.—WELCOME TO NEW MEMBERS.

Mr. CHAIRMAN: Hon. Members, it is my very pleasant duty to welcome ten re-elected and two re-nominated Members and eight newly elected and one newly nominated Members to the House. Naturally, as it happens in elections, a few have not been re-elected. They are out of the House and we miss them very much. To the new Members, on behalf of the House, I extend a very hearty welcome and congratulate them. I would like to impress on them that we are very proud of the Legislative Council of Madras State. This House has established very great traditions and conventions and I am sure all of you will help me in maintaining the prestige of the House. I again welcome all of you.

III.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Unemployment of boat workers.

* 167 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether any report has recently been received by the Government from the Port Officer of Cuddalore about the unemployment of boat workers; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

[22nd April 1960]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) No report has been received from the Port Officer, Cuddalore. However, under instructions from Government, the State Port Officer, Madras, proceeded to Cuddalore to try to settle the dispute.

(b) The efforts made by the State Port Officer, Madras, the Collector of South Arcot and the Labour Department to settle the dispute were not fruitful. The Government have examined the question further and have decided that they need not pursue the matter which is purely an internal dispute of a trade union.

SRI M. ETHIRAJALU: அப்படி ட்ரேட் யூனியன் ஆக்டின் கீழ் வராவிட்டாலும் கூட, சுமார் 200 தொழிலாளர்கள் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பரம்பரையாக ஒரு கம்பெனியின் நிர்வாகத்தின் கீழ் வேலை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆகவே, எவ்விதக் காரணமும் இன்றி, நிர்வாகஸ்தர்கள் அவர்களை நீக்கியிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? காரணம் இல்லாவிட்டால், ஏன் அரசாங்கம் நிர்வாகஸ்தர்கள் மீது நடவடிக்கைகள் எடுக்கக் கூடாது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: இது இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்டிஸ் ஆக்டின் கீழ் வராததன் காரணமாக, அரசாங்கம் நடவடிக்கைகள் எடுக்க முடியவில்லை.

SRI M. ETHIRAJALU: காரணமின்றித் தொழிலாளர்களை நீக்கியதற்காக அரசாங்கம் அதன் நிர்வாகஸ்தர்கள் மீது ஏன் நடவடிக்கைகள் எடுக்கக் கூடாது? ஏன் விசாரணை செய்யக் கூடாது?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: சர்க்கார் இதில் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுப்பதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையில்லை.

SRI M. ETHIRAJALU: போட்டுத் தொழிலாளிகளை இந்த ட்ரேட் யூனியன் ஆக்டின் கீழ் கொண்டுவர ஏதாவது நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அதற்காக அங்கத்தினர் அவர்கள் தனி மகஜர் எழுதியனுப்பினால், சர்க்கார் பரிசீலனை செய்யும்.

MR. CHAIRMAN: Most of the things are not connected with the main question. A separate question may be put.

SRI M. ETHIRAJALU: இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னதாக போட் தொழிலாளர்களை லேபர் சட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவர ஒரு மனு கொடுத்திருக்கிறேன். அதன் மீது அமைச்சர் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: ராஜ்ய சர்க்கார் மட்டும் தனியாக எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியாது. இது "கன்கரன்ட் லிஸ்ட்" இல் இருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆதலால், இதில் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியவில்லை.

[22nd April 1960]

SRI M. ETHIRAJALU: அப்படியானால், சர்க்கார் இங்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமையை அறிந்து, அத்தொழிலாளர்கள் சார்பாக அவர்களை ட்ரேட் யூனியன் ஆக்டின்கீழ் கொண்டுவர இந்த சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு இனியாவது சிபார்சு செய்யுமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The hon. Member is just giving an important suggestion. It is not a question.

DR. A. SREENIVASAN: Are not some persons interested in pampering labour for some ends of their own?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Even as some people are interested in deerying labour. (Laughter.)

Cycle rickshaws

* 168 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the number of cycle rickshaws that have been registered in the City of Madras;

(b) whether there is any restriction in the grant of licences to cycle rickshaws; and

(c) if so, what they are?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) There are 1,004 cycle rickshaws in the City.

(b) & (c) The policy of the Government is to eliminate all rickshaws gradually. No new cycle rickshaw will be issued a licence. The existing rickshaws, when they become old and road-unworthy, will not be replaced by new ones.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: 2,008 தொழிலாளர்கள் இந்த சைக்கிள் ரிக்ஷாவை ஓட்டிப் பிழைக்கிறார்கள். இவர்களில் பலர் தீய சக்திகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள். அவர்கள் இப்பொழுது கண்யமாகப் பிழைத்து வருகிறார்கள். ஆகவே, இவைகளைப் படிப்படியாக அல்லது முழுவதும் ஒழித்து விட்டால், அவர்கள் பிழைப்பதற்கு வழியின்றி மீண்டும் தவறான வழியில் திரும்பிவிடக் கூடும். ஆகவே, இந்தத் தொழிலை வளர்க்க அரசாங்கம் உத்தேசிக்குமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: இந்தத் தொழில் நல்ல தொழில் அல்ல. இதை வளர்ப்பதாக அரசாங்கத்திற்கு உத்தேசம் இல்லை. ஆனால், உடனடியாக அதை அகற்றிவிடுவது என்றாலும், இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிற தொழிலாளர் கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகவே, புதிய சைக்கிள் ரிக்ஷாக்களுக்கோ அல்லது பழுதான சைக்கிள் ரிக்ஷாக்களுக்கோ மீண்டும் லைசென்ஸ் கொடுப்பதில்லை என்பது அரசாங்கத்தின் முடிவு.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: கையால் இழுக்கும் ரிக்ஷாத் தொழிலில் 3,725 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். மனிதன் மனிதனை இழுப்பது கேவலம் என்று அமைச்சர் அவர்களே

[22nd April 1960]

சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதைக் குறைத்து அதற்குப் பதிலாக சைக்கிள் ரிக்ஷாக்களுக்கு அனுமதி கொடுப்பது நல்ல தல்லவா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அது கையால் இழுப்பது என்றால், சைக்கிள் ரிக்ஷா காலால் இழுப்பது. இதுவும் மனிதன் இழுப்பதுதான்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether any attempt has been made by the Government to see that these rickshaws are taken off the road within a stipulated period and that these rickshaw-pullers, whether the rickshaws be cycle rickshaws or hand-pulled rickshaws, are given alternative employment?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The policy of the Government is to eliminate gradually these rickshaws and there is no time-limit fixed. But the question of employment of those people who would be displaced will have to be taken up.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I understand the policy of the Government, but the point is that the policy could allow these rickshaws to remain indefinitely. Therefore, may I know whether the Government have got any programme whereby these rickshaws should be taken off the road and the Government will see that some alternative employment is found for these people? Can the Government come to any decision on this matter?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government may come to a decision, but it is not easy to find alternative employment.

DR. A. SREENIVASAN: Will the Government see that no fresh licences are issued for these rickshaws in future?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have already stated that in respect of damaged rickshaws, no licence is issued even if they are repaired. In the case of new rickshaws, no licences are issued at all.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Is the Hon. Minister aware that cycle rickshaws are very popular in other cities and in other States also?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information about other States. It is quite popular in this State. It is, of course, popular with those who use it. It is a very cheap method of conveyance and people do not mind how those who pull these rickshaws are affected. But it is an easy method of conveyance for those who use it.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: லைசென்ஸ் இல்லாத சைக்கிள் ரிக்ஷாக்கள் பல இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதுபற்றி அரசாங்கத்திற்குத் தகவல் வந்திருக்கிறதா? அதைக் கண்டு பிடித்து அவைகளுக்கு லைசென்ஸ் பெற வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: அதுபற்றி அப்போதைக்கப்போது கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

22nd April 1960]

SRI ABDUL HAMEED KHAN: May I know whether the Government have thought of a substitute vehicle for the poor in the place of the cycle rickshaws which will go out of use?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: So far as I could suggest to the hon. Member, auto-rickshaws are the only substitute for the poor people.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்த சைக்கிள் ரிக்ஷாக்கள் நீக்கப்படுமானால், அவைகளுக்குப் பதிலாக அவற்றின் சொந்தக்காரர்களுக்கு ஆட்டோ ரிக்ஷா லைசென்ஸ் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: இது வேறு விஷயம். புதிதாக ஆட்டோ ரிக்ஷாக்களுக்கு லைசென்ஸ் அளிக்கப் பட்டுத்தான் வருகிறது. யாருக்காவது சலுகை காட்ட வேண்டுமென்றால், அது தனியாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, is the Government's opinion based on medical advice that cycle rickshaw pliers' health is affected?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government do not think that they need go to any doctors for this purpose.

Surgeons and Physicians

* 169 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the number of paid and honorary (i) Assistant Surgeons, (ii) Assistant Physicians, (iii) Surgeons, (iv) Physicians and (v) House Surgeons in the General Hospital, Madras? 3-10 p.m.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: A statement ^a is placed on the table of the House.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the strength of doctors, both surgeons and physicians belonging to the category of honorary and paid doctors, has been fixed in proportion to the actual bed-strength of the hospital. But now from the statement of the Hon. Minister it is seen that the actual bed-strength of the hospital has increased by forty per cent. May I know whether there has been proportionate increase in the personnel of the doctors also?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Yes, Sir. As far as possible, proportionate increase is being made.

DR. A. SREENIVASAN: Sir, is there any attendance register for these medical officers in the various State hospitals? If this question relates to the General Hospital, may I know whether there is an attendance register?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I take it that there ought to be one. But I am not in a position to say anything exactly.

[22nd April 1960]

DR. A. SREENIVASAN: Will Government at least see that an attendance register is maintained in view of the fact that some Members are found in their consulting rooms at the time when they are supposed to be on duty? I am talking from personal experience.

MR. CHAIRMAN: Your own experience! (Laughter).

DR. A. SREENIVASAN: I am not now in service, Sir.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Probably the hon. Member is referring to cases of late-coming.

DR. A. SREENIVASAN: It is not a question of late-coming, Sir. It is a case of arriving at the hospital even at 12 noon. I have seen this. That is why I invite the attention of the Hon. Minister to this. I would request him to make enquiries.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Is the hon. Member talking of ancient history?

DR. A. SREENIVASAN: No, Sir. Very, very recent history.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I see from the statement that the number of paid Assistant Surgeons is 54 and that of the honorary men is 67. The number of paid House Surgeons is 56 and that of the honorary men is 77. Is it the policy of the Government that the proportion of Honorary Surgeons or Physicians should increase, or is there any limit fixed that only so many should be honorary and the rest paid?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, I do not think there is any such ratio actually.

Fisheries Development Schemes

* 170 Q.—SRI M. ETHIRAJAIU: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether all the Fisheries Development Schemes approved for implementation in the Second Five-Year Plan period have been completed;

(b) if not, the reasons therefor; and

(c) whether there is any proposal to take up the left over schemes in the next plan period?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a), (b) & (c) All the seventeen schemes included in the Second Five-Year Plan are progressing well and will be completed at the end of the Plan period except the following three schemes, which may have to be carried over to the Third Plan period:—

(i) Development of fishing harbours at suitable river mouths.

(ii) Fish preservation and provision of ice plant and cold storage facilities.

Under this Scheme, installation of one ice plant at Tuticorin has been completed.

(iii) Scheme for fish meal and manure production.

A statement ^a indicating the progress in respect of the above three schemes is placed on the table of the House.

^a Printed as Appendix II on pages 45-46 infra.

22nd April 1960]

SRI M. ETHIRAJAIU: இப்போது போடப்பட்டிருக்கிற இந்த 17 ஸ்கீம்கள் எவை எவை, இதற்கு எவ்வளவு பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்க முடியுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: They are—

	(RS. IN LAKHS.)
1 Assistance to fishermen co-operative society for marketing of fish.	21.93
2 Salt subsidy scheme	4.92
3 Development of fishing harbours at suitable river mouths.	7.80
4 Improvement of fishing crafts .. .	9.45
5 Supply of nylon nets to fishermen at subsidised rates.	7.20
6 Intensive fingerlings and seed collection and distribution for stocking inland water.	8.43
7 Fish preservation, provision of ice plant and cold storage facilities.	10.33
8 Rural Fishery Demonstration Scheme ..	5.00
9 Development and exploitation of major reservoir fisheries.	4.50
10 Fish meal and fish manure production ..	5.42
11 Establishment of model estuarine fish farm.	3.00
12 Administrative staff at headquarters ..	2.40
13 Training of personnel	1.07
14 Quick transport facilities for transporting fish from landing centres to marketing centres—	
(a) Hire purchase }	1.99
(b) Hiring scheme }	
15 Fish markets—construction of model fish markets.	1.35
16 Supply of fishing requisites for Kanyakumari district.	0.24
17 Introduction of guide lights in Kanyakumari district.	0.11
Total ..	95.14

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்த மீன் துறை வளர்ச்சித் திட்டங்களில் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைத்து அவைகளின் மூலமாகக் கடன் கொடுப்பது என்பது ஒன்று என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், இந்த ஸ்தாபனங்களில் மீனவர் கூட்டுறவைப்பற்றியும் மீன் தொழிலைப்பற்றியும் எந்தவிதமான அனுபவமும் இல்லாதவர்களும் மீனப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாதவர்களும் டைரக்டர்களாகவும் தலைவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இவர்களுக்குப் பதில் இனி மீன் தொழிலிலும், மீனவர் கூட்டுறவிலும் அனுபவமும் அறிவும் உள்ள மீனவர்களை அங்கத்தினர்களாக நியமிப்பதற்கு அரசாங்கம் முற்படுமா?

[22nd April 1960]

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இவர்களுக்கு மீனைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது என்று கூற முடியாது. அவர்களுக்கு அக்கறை இருப்பதினால்தான், இதில் அங்கத்தினர்களாக இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், கனம் அங்கத்தினர் சொல்லுவதைப்பற்றியும் கவனிக்கலாம்.

SRI K. V. RAMASWAMY: சமுத்திரத்தின் பக்கத்தில் இருக்கும் (கடற்கரை) மீன் தொழிலாளர்களுக்கு மட்டும்தான் இந்தச் சலுகை கொடுக்கப்படுமா? அல்லது குளம், குட்டை, ஆற்றேரங்கள் இவைகளில் மீன் பிடிக்கின்றவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகை உண்டா என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: எல்லா மீன் பிடித் தொழிலாளர்களுக்கும் இந்தச் சலுகை உண்டு.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்த 15-வது ஐட்டத்தில் 20 சதமானம் மான்ய உதவி கொடுத்து, கட்டுமரங்களைக் கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் வாங்கிக் கொடுப்பது என்று இருக்கிறது. இது வரவேற்கத்தக்கதுதான். இம்மாதிரி, செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கும் தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கும் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன்வருமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இது 16-வது ஐட்டம். இம்மாதிரியான சலுகைகள் எந்தெந்த இடங்களில் எல்லாம் கொடுக்கப்படவேண்டுமோ, அங்கேயெல்லாம் இவைகளைக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி செய்யும்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இம்மாதிரிக் கடன் கொடுப்பதில், பணமாகக் கொடுப்பதைவிட அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகிற நூல், கயிறு, கட்டுமரங்கள் முதலிய பொருள்களாக வாங்கிக் கொடுக்க அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: கடனாகக் கொடுப்பதில் எந்தவிதமான சங்கடங்களும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு அனேக இடங்களில் முன்னால் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் பலவிதமான பாதகங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே, இம்மாதிரியான கடன்கள் அவர்களுக்குக் கிடைத்தால், முன்கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும். அதோடு சில இடங்களில் அவர்களுக்குத் தேவையான சாமான்களை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றால், அதிலும் பலவிதமான பிரச்சனைகள் வந்து சேருகின்றன. ஆனால், இதைப்பற்றி நன்கு ஆலோசித்து எந்தெந்த இடங்களில் எல்லாம் இதற்குரிய சாதனங்களை வாங்கிக் கொடுக்கலாமோ அந்த இடங்களில் இதை வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்துவருகிறது.

DR. A. SREENIVASAN: நமது நாட்டில் கடன் வாங்கினால், சரியாகத் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லை என்பது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியுமா?

22nd April 1960]

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: நம் நாட்டைப்பற்றி அவ்வாறு நினைப்பது தவறு என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: சென்னையில் படகு கட்டும் தளங்கள் இல்லாததின் காரணமாகச் சில மாதங்களுக்கு முன் பல படகுகள் புயலால் பாதிக்கப்பட்டன. அதனால், புயல் வீசும் காலங்களில், படகு கட்டும் தளங்கள் அமையும் வரை, சென்னைத் துறைமுகத்தில் கட்டிவைக்க உத்தரவு பெறப்படுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: படகுகட்டும் தளங்கள் சில இருக்கின்றன. இவைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக, "பிஷிங் ஹார்பர்" ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு வேலையும் நடந்துவருகிறது. அதுவும் முன்னேற்றமாக இருக்கிறது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

Polytechnics

* 171 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state— 3-20 p.m.

(a) whether the services of Engineers in Public Works Department have been lent to various Polytechnics in this State;

(b) if so, the total number of Engineers so lent; and

(c) the safeguards provided in regard to promotion, probation and increment, etc., in their parent department?

THE HON. SRI P. KAKKAN: (a) Yes, Sir.

(b) 17 (3 Assistant Engineers and 14 Junior Engineers and Supervisors).

(c) Engineers lent to the Government Polytechnics under the State Education Department are treated as on deputation, while those lent to private Polytechnics are on foreign service terms. In either case the persons concerned are treated as members absent from duty from their parent posts and are afforded protection in all service matters such as probation, increment, promotion, etc., provided for in the State and Subordinate Services Rules and under the Fundamental Rules.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: வேறு இலாகாவுக்கோ வெளி இடத்துக்கோ வேலைக்குப் போய் மறுபடியும் பழைய இடத்திற்குத் திரும்பியவர்கள் யாராவது தங்களுக்குச் சம்பள உயர்வு அல்லது வேலை உறுதி நிலை போன்றவை கொடுக்கப்படவில்லை என்று மனு அல்லது புகார் அனுப்பியிருக்கிறார்களா? அப்படியானால், அதன் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: அந்தமாதிரியான தகவல் என்னிடம் வரவில்லை. இருந்தாலும், இதற்குக் கனம் அங்கத்தினர் தனிக் கேள்வி போட்டால், நான் பதில் சொல்ல முடியும்.

SRI S. K. SAMBANDHAN: அரசாங்கம் பாலிடெக்னிக் களுக்குச் சில எஞ்சினியர்களை அனுப்புவது போல, உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் அவர்களை அனுப்பும் உத்தேசம் சர்க்காருக்கு இருக்கிறதா? இப்போது உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் எஞ்சினியரிங்

[22nd April 1960]

பாடத்தைப் போதிப்பதற்கு ஆசிரியர்கள் குறைவாக இருக்கிறார்கள், அல்லது அதற்கு ஆசிரியர்கள் கிடைக்கவில்லை. எனவே, நான் குறிப்பிட்ட உத்தேசம் சர்க்காருக்கு இருக்கிறதா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: இதற்குக் கனம் அங்கத்தினர் தனிக் கேள்வி போட வேண்டும்.

Mr. CHAIRMAN: Questions are over.

IV.—ANNOUNCEMENTS.

(1) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

Mr. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received a message, dated 12th April 1960, from the Governor of Madras, recommending to the Madras Legislative Council the consideration of the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960.

(2) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

Mr. CHAIRMAN: I have also to announce to the House that I have received a message, dated 20th April 1960, from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting a copy of the motion passed on the 20th April 1960, by the Madras Legislative Assembly, desiring to obtain the concurrence of the Council in setting up a Joint Select Committee of the two Houses to consider the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960).

MOTION.

“That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 45 Members (30 Members from the Assembly and 15 Members from the Council) to consider the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960), and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

1. The Hon. Sri M. A. Manickavelu.
2. The Hon. Sri M. Bhaktavatsalam.
3. The Hon. Sri C. Subramaniam.
4. Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar.
5. Sri P. G. Karuthiruman.
6. Sri T. M. Nallaswami.
7. Sri K. S. Arthanareeswara Gounder.
8. Sri S. Lazar.
9. Sri K. Ramachandran.
10. Sri V. S. Muthaiya.
11. Sri G. Vagheesam Pillai.
12. Sri Jangal Reddiar.
13. Sri T. P. Elumalai.
14. Sri T. T. Thiruvengadasami Naicker.
15. Sri M. Ramachandra Reddi.
16. Sri N. R. Thiagarajan.
17. Sri A. R. Marimuthu.

[22nd April 1960]

[Mr. Chairman]

18. Sri S. Ramaswamy Naidu.
19. Sri A. R. Subbiah Mudaliar.
20. Sri K. R. Nallasivam.
21. Sri R. Srinivasa Iyer.
22. Sri M. P. Subramaniam.
23. Sri T. Sampath.
24. Sri S. M. Annamalai.
25. Sri A. Chidambaranatha Nadar.
26. Sri G. Narayanaswami Naidu.
27. Sri R. Subramaniam.
28. Sri S. Swamikkannu Padayach.
29. Sri M. Kalyanasundaram.
30. Sri P. U. Shanmugam.”

(3) DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

Mr. CHAIRMAN: I have to announce to the House that at a meeting of the Business Advisory Committee of the Council held at 2-30 p.m. today (22nd April 1960), it has been decided that the discussion on the motion for concurrence with the Legislative Assembly in setting up a Joint Select Committee of both Houses on the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960) shall take place for three days on the 22nd, 25th and 26th April 1960. The Council will meet at 3 p.m. daily. Further programme of business of the Council will be decided later.

V.—CALLING ATTENTION TO INDISCRIMINATE ARRESTS OF FISHERMEN WHO FISH IN THE AREAS OPPOSITE THE MAIN GATE OF THE MADRAS HARBOUR.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Mr. Chairman, Sir, under rule 41 (1) of the Madras Council Rules, I beg to invite the attention of the Hon. the Minister for Home to a matter of urgent public importance, viz., the indiscriminate arrests of fishermen who fish in the areas opposite the main gate of the Madras Harbour, by the City Police.

For the past many years, Sir, the fishermen of Madras City have been fishing in the areas near and around the main entrance to the Harbour. For the last about two months, the Police have been arresting them saying that they fish in the prohibited areas. There are, however, Sir, no proper sign-boards, buoys or similar contrivances to indicate the prohibited areas. This has caused confusion. Even people who fish in the areas far away from the entrance are being arrested while fishing and also while returning to their usual (only) landing place on the northern side of the Harbour. This has caused considerable stir and panic among fishermen of the City and they have stopped their fishing operations for the past about 20 days even at places far from the Harbour where shoals of fish congregate. Several people have represented this, Sir, and I too had been to the spot and enquired. It is the belief of the fishermen that if this matter is taken to the notice of the Hon. the Minister for Home, the truth will be found out, the matter will be duly considered and the grievances of the poor fishermen redressed.

CALLING ATTENTION TO INDISCRIMINATE ARRESTS
OF FISHERMEN WHO FISH IN THE AREAS
OPPOSITE THE MAIN GATE OF THE MADRAS HARBOUR

[Vidwan T. Muthukannappan] [22nd April 1960]

So, it is only with that view, Sir, that I am bringing it to the kind notice of the Hon. the Minister for Home.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, I would like to make the following statement on this motion:—

The Vice-President of the Desiya Meenavar Seva Sangam, Royapuram, Madras, has submitted a memorandum to the Government complaining of harassment of fishermen by the Police of Harbour Division under instructions from the Madras Port Trust and thereby preventing the fishermen from eking out their living by fishing near the Harbour entrance. The petitioner sought Government interference in the matter so as to provide for the free movement of these fishermen at the Harbour entrance to enable them to carry on their profession.

The main entrance to the Madras Harbour is situated between two walls running parallel south of Royapuram Beach. The wall on the east is known as the Outer Quay which extends on to the sea for about two furlongs parallel to the Royapuram shore. The other wall shorter in length is known as the North arm extending from the shore-line of the Royapuram Beach. The entrance between the walls is about forty feet. Fishes in shoals have been taking shelter behind the Outer Quay in the leeward side with a view to avoid the waves and thus the area near Royapuram Beach has become the coveted haunt of fishermen to spread their nets for big catches. Ships entering the Harbour are piloted by the Port Trust pilots along the shipping lane in between the outer quay and the Royapuram Beach. The ships carrying loads of explosives and petrol are berthed in the area and not inside the Harbour as a safety measure. Alongside the North quay, inside the Harbour, the oil tankers are berthed while the rest of the ships are berthed inside the Harbour. The beach line parallel to the outer quay also belongs to the Madras Port Trust and as such dredging operations are carried on frequently in the area to keep the entrance deep enough for the passing ships.

Five years ago fishing inside the Harbour was leased out by the Port Trust to licensed contractors; but as there was a great abuse of the conditions of the lease, the leasing out was stopped. This has caused discontentment among the fishermen as they were having a prosperous trade under the lease. Very often these fishermen congregate at the Harbour entrance and in the area referred to above, between the outer quay and the Royapuram beach to fish. During the fishing operations they stretch out their nets so wide that ships entering the Harbour have to pass through with difficulty and delay. The presence of the fishing boats with men engaged in fishing by day and night presents a great source of danger to the petrol tankers and to the ships carrying explosives which are berthed in the area.

In December last, a boat belonging to the Government Fisheries Department was wrecked in the sea, south of the Harbour, as it could not get out of the way of a cargo steamer and the three fishermen on board the boat came ashore with great difficulty, just escaping death.

Again in January this year, a very long fishing net was found tied by the fishermen right across the main entrance of the Harbour, when the pilot who found this net, removed it and had it deposited

CALLING ATTENTION TO INDISCRIMINATE ARRESTS
OF FISHERMEN WHO FISH IN THE AREAS
OPPOSITE THE MAIN GATE OF THE MADRAS HARBOUR

22nd April 1960] [Sri M. Bhaktavatsalam]

with the Port Trust authorities for further action by the Police. This fact was reported to the Harbour Police and as a result, the Police prosecuted two fishermen and also took stringent preventive steps against recurrence in the area. The Port Trust has been impressing on the Police the need for prompt action against the fishermen who fish near the entrance to the Harbour. Very often these fishermen are found to trespass into the Harbour and especially in the area referred to and Police have to secure them with great difficulty in open boats. One hundred and forty-six cases in 1959 and 31 so far in 1960 were put up against the fishermen for such trespass.

Besides the fishing operations detailed above in the area causing potential source of danger to the shipping in the Harbour, some of the fishermen have taken up their abodes alongside the railway line leading to Kasimode alongside of the pipe lines leading to the storage tanks. This is also objected to by the Port Trust frequently and the Police have been removing these unauthorised encroachments and this has also caused some hardship to the fishermen in the area. It may also be noted that the fishermen do not permanently reside in the place referred to, as is the case with Triplicane, Mylapore, Royapuram and Kasimode within City limits. These temporary hutments were used as a landing place for fishing boats engaged in fishing inside the Harbour on lease some years ago and the Port Trust also were allowing them to exist as adjunct to the lease to fish inside the Harbour. Now that the fishing inside the Harbour is prohibited and no lease is granted to anyone, the landing place is also objected to by the Port Trust.

The office bearers of the several Sangams of fishermen of Royapuram were met by the Harbour Police Inspector on several occasions and they were requested not to disobey the rules of the Port Trust by extending their fishing operations in the areas near the Harbour. They themselves have admitted that there has been some trespass by some of the members of fishermen community and they undertook to instruct them suitably in future.

In the circumstances set out above, the Government have satisfied themselves that the Police have not harassed the fishermen near the Harbour wilfully as alleged. They have only taken such precautions as to ensure the safety of the ships using the Harbour in the areas referred to above.

It may also be mentioned in this connection that the catamarans that ply in the area were found on several occasions to be used by smugglers who reach the ships at anchor outside the Harbour entrance and sometimes were found to contact sailors inside the Harbour and with great vigilance these poachers were taken into custody by the Police. This is an additional ground for the complaint by the fishermen who were not permitted to engage in anti-social activities in the Harbour area.

From the point of view of the Police, the presence of the fishermen at or near the places referred to above is a potential source of danger to the Harbour and its security. Kasimode is a fast developing fishing harbour under the proposed plans of the Government and it is needless to say that these handful of fishermen can be conveniently berthed in the new place to ply their trade peacefully. It

CALLING ATTENTION TO INDISCRIMINATE ARRESTS
OF FISHERMEN WHO FISH IN THE AREAS
OPPOSITE THE MAIN GATE OF THE MADRAS HARBOUR

[Sri M. Bhaktavatsalam] [22nd April 1960]

is for the Port Trust authorities to decide whether to permit the fishermen to fish in the areas referred to above or to use the shore for landing operations by the fishermen. Thus there has been no harassment on the part of the Police.

VI.—GOVERNMENT MOTIONS

- (1) ASSOCIATION OF THREE MEMBERS OF THE COUNCIL WITH THE COMMITTEE ON SUBORDINATE LEGISLATION OF THE LEGISLATIVE ASSEMBLY.

2-30 p.m. THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, I beg to move—

‘That this House nominates the following three Members to associate with the Committee on Subordinate Legislation of the Legislative Assembly for the financial year 1960-61:—

- (1) Sri M. Seshachariar.
- (2) Sri L. S. Karayalar.
- (3) Sri S. P. Sivasubramanya Nadar.’

MR. CHAIRMAN: The question is—

‘That this House nominates the following three Members to associate with the Committee on Subordinate Legislation of the Legislative Assembly for the financial year 1960-61:—

- (1) Sri M. Seshachariar.
- (2) Sri L. S. Karayalar.
- (3) Sri S. P. Sivasubramanya Nadar.’

The motion was put and carried.

- (2) AMENDMENT TO RULES ISSUED UNDER THE MADRAS ESTATES (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) ACT, 1948.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Mr. Chairman, Sir, I move—

‘That the following draft amendment to the rules published with Revenue Department Notification, dated the 21st December 1949, at pages 397-398 of the Rules Supplement to Part I of the *Fort St. George Gazette*, dated the 27th December 1949, as subsequently amended, which it is proposed to make in exercise of the powers conferred by section 40 (1) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948), as subsequently amended, be approved:—

Draft Amendment

‘In rule 3 of the said rules, the third proviso shall be omitted.

The amendment hereby made shall be deemed to have come into force on the 27th June 1959.’

Mr. Chairman, Sir, I may briefly explain the position. The proviso in the Act requires that the Government should deposit the compensation amount whether it is paid in a lump sum or in

AMENDMENT TO RULES ISSUED UNDER THE MADRAS ESTATES
(ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) ACT, 1948.

22nd April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

instalments within a particular date. Now, on account of the partition and reorganisation of States, the Andhra Government amended this proviso whereby it was not obligatory on their part to deposit the amount within a particular date. Because they did so and because it was not known which area would go to Andhra and which area would remain in Madras, before the implementation of the Pataskar Award, we also said that the amount need not be paid according to the existing rules, and we also brought in an amendment. Now the Andhra Government have amended that and said that the amount should be deposited within the particular date and so, we in our turn are amending the rule since the Pataskar Award has been implemented. The Andhra Government changed the rule and so, we also changed the rules. That is all the import of the amendment.

MR. CHAIRMAN: The question is—

‘That the following draft amendment to the rules published with Revenue Department Notification, dated the 21st December 1949, at pages 397-398 of the Rules Supplement to Part I of the *Fort St. George Gazette*, dated the 27th December 1949, as subsequently amended, which it is proposed to make in exercise of the powers conferred by section 40 (1) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948), as subsequently amended, be approved:—

Draft Amendment.

‘In rule 3 of the said rules, the third proviso shall be omitted.

The amendment hereby made shall be deemed to have come into force on the 27th June 1959.’

The motion was put and carried.

VII.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) BILL, 1960
(L.A. BILL NO. 8 OF 1960).

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Mr. Chairman, Sir, I move—

‘That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 45 Members (30 Members of the Legislative Assembly and 15 Members of the Council) to consider the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling of Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

- (1) The Hon. Sri R. Venkataraman.
- (2) Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.
- (3) Srimathi Jothi Vencatachellum.
- (4) Sri K. Balasubramanya Ayyar.
- (5) Sri T. S. Sankaranarayana Pillai.
- (6) Sri M. Patanjali Sastri.
- (7) Sri P. B. K. Thiagaraja Reddiar.
- (8) Sri P. T. Rajan.
- (9) Sri A. Subramanyam.
- (10) Sri Mohamed Raza Khan.

[Sri M. A. Manickavelu] [22nd April 1960]

- (11) Sri V. S. Balasundaram.
- (12) Sri K. T. Kosalram.
- (13) Sri T. Joghee Gowder.
- (14) Sri B. K. Nallaswami.
- (15) Sri S. K. Sambandhan."

Mr. Chairman, Sir, I think I need not make a long speech. The facts of the case are well-known and there has been a detailed discussion in the Assembly and there has been much publicity in the press also. I will only state briefly the background of the Bill. As I said in the other House, every country in the world has had the problem of land reform. India being predominantly an agricultural country, the problem is somewhat acute. The Indian National Congress in its election manifesto has referred to it. The Sixty-fourth Session of the National Congress at Nagpur categorically referred to the abolition of the intermediaries and the conferment of rights of ownership on tenants. Under the Directive Principles of State Policy laid down in the Constitution, it is stated that the State shall direct its policy towards securing among other things that the ownership and control of material resources of the community are so distributed as best to subserve the common good and that the operation of the economic system does not result in concentration of wealth and means of production to the common detriment. The Planning Commission have also dealt with this problem exhaustively and have given their recommendations. Having regard to the recommendations and the situation prevailing in this country and this State, the Government have prepared this Bill very carefully.

Sir, the provisions of the Bill are explained in detail in the notes on clauses appended to the Bill. But I may just mention one or two matters and then commend the motion for the acceptance of the House.

In regard to land in transferred territory, that is, Kanyakumari district, there is provision for the survey and ryotwari settlement of land in the transferred territory. Ceiling will be fixed with reference to the special provisions for calculating incidence of the several classes of land in the transferred territory in terms of standard acres and compensation will be provisionally determined with reference to the notional rates of land revenue prescribed for the several classes of land. Eighty per cent of the amount so determined will be paid in advance and adjustment will be made after the completion of the ryotwari settlement on the basis of the assessment of water rate fixed at that settlement.

Then, Sir, with regard to disposal of surplus land acquired under the provisions of the Act, provision will be made in the rules to be issued under the Act and such rules will not come into force before they are approved by a Resolution of both the Houses of Legislature. In the disposal of surplus land Government will give preference to persons who are completely dispossessed of their holdings or to persons whose extent of holdings is reduced below three standard acres by virtue of the operation of the provisions of this Act. I explain this here because some misunderstanding prevails that there is no indication in the Bill itself regarding disposal of surplus lands, as to the manner in which they will be disposed of. It has been said

[Sri M. A. Manickavelu]
22nd April 1960]

that first priority will be given to the dispossessed tenants. Details in regard to the manner in which they will be given and how much will be given, will be given only in the draft rules and those rules will be placed before both the Houses of Legislature. Therefore, the Government are not going to do anything without taking into confidence both the Houses of Legislature.

Sir, I do not want to explain the other clauses in the Bill in any great detail because they are all explained in the notes on clauses. With these few words, I commend the motion for the acceptance of the House.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

"That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 45 Members (30 Members of the Legislative Assembly and 15 Members of the Council) to consider the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

- (1) The Hon. Sri R. Venkataraman.
- (2) Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.
- (3) Srimathi Jothi Vencatachellum.
- (4) Sri K. Balasubramanya Ayyar.
- (5) Sri T. S. Sankaranarayana Pillai.
- (6) Sri M. Patanjali Sastri.
- (7) Sri P. B. K. Thiagaraja Reddiar.
- (8) Sri P. T. Rajan.
- (9) Sri A. Subramanyam.
- (10) Sri Mohamed Raza Khan.
- (11) Sri V. S. Balasundaram.
- (12) Sri K. T. Kosalram.
- (13) Sri T. Joghee Gowder.
- (14) Sri B. K. Nallaswami.
- (15) Sri S. K. Sambandhan."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, the Hon. the Revenue Minister felt exhausted after the discussion in the Legislative Assembly and felt it unnecessary to say anything in the Legislative Council by way of commending this motion. He only wanted this motion to be concurred in by the Legislative Council. But, unfortunately, I cannot take such an attitude. I am a fresh Member. This is not a second marriage for me, but this is my first marriage. Therefore, I have to speak fairly at length, if you, Sir, will permit me, about the provisions of the Bill.

It is a very important Bill. Some people said that this was a revolutionary Bill. Some others said that it was a historic Bill. (An hon. Member: White or red revolution.) 'Red' is for the party and 'white' for others. But I am allergic to both. So, I won't use the word 'revolutionary' in that sense. But I must express what I sincerely feel about this Bill. Therefore, at the outset, I am stating that the Bill is unconstitutional. According

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [22nd April 1960]

to me, it offends the Constitution and also it is confiscatory in character. It is also a pernicious legislation causing, according to doctors, a pernicious enemy of the bory politie entirely. It is, I think, the last straw on the back of agricultural economy and, in my opinion, it will have disastrous consequences on agriculturists. That is why I feel that I must say strongly what I feel about the various aspects of the Bill. The Bill contains 101 clauses. I do not know how many clauses are needed for the purpose of ending a class of people. But there are 101 clauses in the Bill. Reading through them, I feel that one clause contradicts the other and that the principles of one paragraph or one chapter contradict the principles of the other paragraph or chapter. When they say that exemption will be given, they assume that a large area is necessary for the purpose of production. That is why they want to give exemptions to particular aspects, especially co-operative societies, orchards, thopes, agricultural plantations and other things. But when they come to parry, because they are used to it—it is something like our breathing—they say production is not necessary and, therefore, ceiling may be fixed. That is why I find some people in the Legislative Assembly logically opposed the grant of exemptions also. But the Mover of the Bill reconciled the inconsistencies. The Government have put all things side by side in the Bill and they feel happy about it. But, so far as we are concerned, we cannot be happy about it.

Then, when they say that thirty standard acres is the ceiling, there they mention 'land revenue'. Then, for the purpose of compensation, water-cess and other cesses are also included in land revenue. There is no such definition of 'land revenue' when they refer to 'standard acre'. There is an inconsistency here and it is this that I want to point out. In this way there are so many discrepancies. I am not here to mention them because my name has, unfortunately, been included in the Joint Select Committee and, therefore, I do not want to expatiate upon the various provisions of the Bill.

But let us come to the important provisions of the Bill. Thirty standard acres are given to a family of five members. Curiously enough, so far as women are concerned, they want to include the stridhanam of women. I strongly protest against it. Stridhanam is given to women according to our old law and according to the custom of our community and society. Stridhanam is given for the purpose of keeping up the dignity of the women. The husband is bound to protect the woman; it is not for that purpose that it is given. Stridhanam is given so that the women might have an individuality. It is for that purpose that stridhanam is given. It is out of affection of the father or mother that it is given. They cannot make a different between stridhanam and other property and between married and unmarried daughters. That is why many of the women Members of the Assembly opposed it. No distinction should be made between married and unmarried daughters. That is why they opposed it. I am opposed to the whole provision. Stridhanam should not be touched. It may be all right to have thirty standard acres. If you are having it, have it for them also. But more than that, they should not be clubbed in the family. There are illustrations. But illustrations are as difficult to understand as the clauses themselves. That is what I find from the illustrations.

22nd April 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

All these complicated things are unnecessary. One provision should be there that stridhanam should not be touched. If you want to have thirty acres, have it, but not more than that. I do not think anybody gives more than thirty acres to women. If that is so, that should not be touched by this Bill.

So far as thirty standard acres are concerned, I think it is absolutely impossible for anybody to have a decent living with thirty standard acres. All the accounts were given before the Tamil Nad Congress Sub-Committee which was appointed for the purpose of going into the whole matter. It is found that not even 3 per cent will be the net income from the land. There is another difficulty. People are not content with five children. They are having ten and more children. Your family planning scheme is not going to affect them. It will take twenty or thirty years before you can think of reducing the population. (Sri O. P. Ramaswami Reddiar: Especially in India.) Yes, that is what will happen. These thirty acres will again be split up; at last, it will become half an acre and ultimately cipher. That will be the effect in two generations. Thirty acres will ultimately be completely wiped out and that is what is going to happen. Afterwards, when they are completely wiped out, after twenty years, the Government are going to give them bonds. Therefore, after twenty years, the property is taken away but the money is given twenty years' life. Instead of land, they get paper. Will anybody be satisfied with it? People do not trust the bonds of the Government. How can they trust their bonds? Instead of land, they are giving them bonds. They cannot get any money out of bonds. But that is a thing which has been recommended, unfortunately, by the Planning Commission. The octopus of the Planning Commission is there. They do not know the conditions of Tamil Nad. They do not know the temperament and civilization of Tamilians. But they go on dictating policies. On page 16 you will find the various provisions dictated by the Planning Commission. Our Ministers want to wriggle out of the situation by various means, but they have not been able to do it. They have to submit to the Planning Commission. They have to get the approval of the Planning Commission to the Bill. Otherwise it cannot be passed. That is the situation prevailing. That is why we find the various views of the Planning Commission reflected in this Bill. The Government have been forced to do all those things. Thirty acres will be of no use. The term 'Standard income' cannot be applied to this.

The compensation that is given is illusory, inadequate and hopeless. The manner of giving it is ungracious. It is to be given in the form of bonds. The amount that will be given is also absolutely inadequate and illusory. The compensation proposed is twelve times the net annual income from the land. Then, 5 per cent interest is given thereon. When the income from the land is 8 per cent, why do the Government give only 5 per cent interest? They must give at least 8 or 9 per cent. But they give only 5 per cent interest. That is a low rate of interest. It is in that way the whole scheme is working. For the purpose of calculating the net annual income, they assume it to be 8 per cent. But when they come to the question of compensation, they quietly assume that 5 per cent interest would ordinarily be sufficient. That is also a

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [22nd April 1960]

3-50 p.m. serious inconsistency and hardship in the case of those people. For thousands of years they have been in the family. Without any idea as to how it will affect them, this Bill has been brought forward for the sake of a political ideology. Therefore, I say that this is unconstitutional. The words 'public purpose' occurring in Article 31 (2) of the Constitution have been used. What is the public purpose served? In the Statement of Objects and Reasons, it is stated that the Bill is brought forward for a public purpose. What is the public purpose involved? Let us come to brass tacks. It is only an ideology on paper. The Government think that by bringing in this Bill, they will be conferring a benefit on the agriculturists. Public purpose must be a definite purpose. I do not like to expatiate on what public purpose is. Because, the Government have the steam roller majority and they will pass this Bill. All right. Let them do so. I am not trying to expatiate on this aspect. But I am saying that this Bill is not brought forward for a public purpose, but for the sake of a political ideology. The principles of compensation also should be set out properly. Compensation is not adequate at all. So long as compensation is not adequate, Article 31 of the Constitution will come into operation. This is not for a public purpose within the meaning of Article 31 (2). The Government say that it is for a public purpose. What is the public purpose, I ask. They say that the rules will be framed later and that benefit will be conferred on people according to the rules. What that benefit is, they cannot say now. They say in a vague way that it is for a public purpose. This does not satisfy the definition of Article 31 (2). The two conditions mentioned in this Article are not satisfied. Therefore, my respectful submission to this House is that this Bill is unconstitutional and confiscatory in character. There is no doubt about it. The people who are affected by this Bill are also as much part of society as the people who are benefited by it. They cannot starve. The Directive Principles of State Policy are as much applicable to those who are affected by this legislation as to those who are benefited by it. They also will have to be employed. They also have to live in this Welfare State. Therefore, one section of the public cannot be helped at the expense of the other section of the public. This cannot be the intention of the Legislature. This offends the Fundamental Rights mentioned in the Constitution. Articles 31 and 32 of the Constitution will not help. If the Government want to invoke the aid of the Article in the Constitution, they can do so. They want to deprive one section of the people of their means of livelihood and want to confer means of livelihood on another section of the people. It is for the Government to choose the people. The Constitution is there. It must be changed. It was already changed. The hon. Member Sri Patanjali Sastri referred to Article 31 (2). It was already changed for the purpose of saying that Courts could not go into the question of compensation. There is the likelihood of the Article being amended, if we press too much. When we say all this, the Hon. the Revenue Minister says, 'This is all 18th century Moghul Durbar'. This is not 18th century. This is 20th century. The law has given us the right to own land. It is said that the hon. Member Sri P. T. Rajan invoked 18th century ideas. It is true. It is Moghul Durbar and Tuglak Durbar. This is not the way in which the Government can dispose of these matters.

22nd April 1960]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: There are so many other Durbars also.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The most recent being the Moghul Durbar (laughter). This is no reflection on the Muslim Members. If at all they did, they had become wise. But I only mention that in the 18th century agriculture, there should be nothing else but this.

Then, I come to trusts. This is very important. In the definition they say that a trust is anything which is of a religious or charitable nature, and that it includes a temple, math, Mosque or church. In our Tamil country, temples are centres of learning. They are not temples where gods are worshipped. I want to give the explanation to all people, whether they care for it or not, that temples have been centres of learning. The Hon. the Minister for Agriculture has so often mentioned this and, therefore, these two things have been put together in our Tamil country. This has a great significance. What I am saying is that these temples are centres of learning. Therefore it is we find all our great architecture, paintings, and spiritual culture in our temples. All our Tamil Saints and Alwars went to every temple and sang. It is not that they were idiots or lazy men. Not at all. They were very serious. That is why they began to talk about temples. What was their conception of temples? Their conception of God was 'God in the midst of smiling fields'.

“மடையில் வாளைபாய மாதரார்
குடையும் பொய்கை கோலக் காவுளானே”

Let the Hon. the Revenue Minister learn some song also (laughter). It is said that God is situated in the midst of tanks full of water (with fish going about here and there) irrigating the smiling fields. God is in the midst of it. Therefore not merely the gods have votes. They are the gods of the smiling fields. Our temples are entirely associated with agriculture. There are lakhs and lakhs of temples in Tamil Nad. The kings of our country vied with each other in making endowments of their properties to temples. It is no use referring to the Supreme Court judgment. They have not understood our civilisation. They think that the Sovereign has got the right to use the temple funds for other purposes also. King Parantaka Chola (பொன்வேய்ந்த பராந்தகன்) went to parts of South East Asia and brought gold, and he put up the golden hall in the temple of Chidambaram. In this way, the whole thing has been done. Why should we touch these temples when even the British or even the Moghuls have not done so? We should not touch the temples, because they are educational centres. Just as the Government have exempted 'educational trusts' they should exempt these temples also. Temple is an educational institution. It is not merely a place where one offers worship. If the Government think that there is not too much of worship, they can change them. I have no objection. There are so many sections in the Hindu Religious Endowments Act by which the Government can apply the surplus income to various purposes like providing leprosy relief, etc. Out of the temple funds in Palni they have started the B.Sc. degree course in Oriental Culture in the University. Then, we have got the Tirupatti temple funds—the final source of income for all people. There we have got a big University established out of the temple funds—a perennial source of income, so long as the people believe in the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [22nd April 1960]

gods. So far as our temples are concerned, why should we put a limit of 200 acres? They are useful to our community. We talk of the welfare of the community. Most of the funds of the temples are utilised for the benefit of the people in those places. There is no use of saying that God does not eat 'Sarkarai pongal'. All the poor people are given prasadam. There is no such thing as God eating. Nobody need say all that.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I may tell the . . .

4 p.m. (Laughter). SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I did not mention you.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I may at once tell the hon. Member that even though there will be ceiling on math and temple lands, the income is absolutely assured, the income that they are deriving from the land now. They will be paid tasdik allowance by the Government.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I have read the clause on it and I know that. But I also know how much tasdik allowance is given now and how this clause will work when it becomes law, in the case of temples.

கோவில் விளங்க குடி விளங்கும்

It is an old Tamil proverb; you may not care for it now. Therefore, we offer everyday our food to God so that we can digest it. It is only for that purpose that food is offered first to God. You say you will be giving them tasdik allowance. Well, if proper people are there to manage them, it will be all right. The Ministers and the Commissioners have managed them very well and I am here to give my certificate. If there is proper management, everything will be right. There is no breach of trust. But why should you in the name of an ideology put a ceiling of 200 acres on temple lands? Temples are part of the village system of our country. From time immemorial, they have been like that. Our great men and our great religious devotees have all given freely out of their heart to the temples. And now you want only cash payments and not kind. If you say that, there will be no donation of lands to the temples.

SRI O. P. RAMASWAMY REDDIAR: Where is the land afterwards to give?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Therefore, the springs of charity in our country will be dried and the spiritual uplift of our people will be affected. That is what I feel now. You may, by a calculation, say that no harm is done. It may be a matter of satisfaction to you. But the whole thing will be destroyed, I am sure. Again, what will be the surplus and all that are not given out here. It is all problematical. Nobody knows what the surplus will be. It is all a leap in the dark entirely. And that is why you find that it will all be said in the rules. Those rules will never be canvassed in both Houses of Legislature. It is not the fault of the Hon. the Minister for Revenue but we shall be very vigilant and look into those rules. But the Bill does not mention anything about the surplus and the nature of its disposal. The principles underlying the distribution of the surplus land are also not mentioned in the Bill. The principles are as much important as the details of these rules.

22nd April 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Therefore, so long as the principles are not there as to the disposal of the surplus land, as Mr. Annadurai called it, it is only மிச்ச வரம்பு and not உச்ச வரம்பு. It is only in that sense that I am saying it and not in any other sense. These are things which are better said in the Bill itself. Now, this limit on temple lands should be completely wiped out. This 30-acre ceiling itself is wrong. It should be raised, if you want to do justice to all people and, at the same time, implement your ideology. Then that is the only way. Sir, there are exemptions proposed for sugar factories, thoppes, plantations, etc. Similarly let them not touch temple properties. Temples are here for the benefit of our people, for spiritual education, if properly managed. I do not want them to be mismanaged. That is why, in our country, we have an elaborate Endowment Act.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR: Our trustees?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Trustees now do very little. If at all anybody mismanages, it must be the office itself. Trustees are innocuous scorpions. They have been deprived of all their power.

DR. A. SREENIVASAN: பிரசாதத்திற்கும் மாலையும் தான் இருக்கிறார் டிரஸ்டி.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாசன் அவர்கள் கூட, கோவிலுக்குக் கொடுக்கிறார் . . . There-fore it is that I am saying that these temples should not be touched. My feeling is, you must be very careful as to the way in which you give compensation. The market value, according to me, is the only criterion which will satisfy the people. Nothing else will remove the confiscatory nature of this Bill. If adequate compensation is given on the basis of market value and that too immediately, then it will satisfy the people. (Sri Mohamed Raza Khan: They did not do it in the case of Zamindars.) They must do it at least now.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR: They will have to find money for it.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: They must find money just as they will find money to implement the recommendations of the Pay Commission. That is the only way in which you can satisfy the people from whom you will take away the lands. The Hon. the Minister for Revenue said that preference would be given to tenants when they distributed the lands, who owned less than three acres and who lived on the land. All right, have it in the Bill itself. You must put the provision in the Bill so that we may know how many tenants will be benefited. Then, cannot you proceed in another way? You can give the right to the tenants to purchase the ownership rights by payment of the value in instalments, if necessary. That would be the best thing. Those who believe in agriculture and those who want to cultivate the lands themselves may be given the right to buy the lands. You must remember, agriculture is as much an industry as any other industry. You do not want to touch the plantations, sugar factories, etc. So also, do not touch agriculture which is also an industry and which requires skill of a very high order. You want mechanization. But tractors will not work on five or ten acres. You may have tractors but they will not be bound by your ceiling provisions. They require large acreage.

[22nd April 1960]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: We have small tractors.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I know how many of them there are and how they are being used. Those are different matters on which issues can be raised.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: There are very many human tractors.

4-10 p.m. SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Human tractors can be made use of, not in a Ceiling Bill like this. There is already frustration among our people. They said in England, when they passed the Act of 1949, that the peasant-proprietor was the person entitled to the land. That was the first section in that Act. I am not pleading here for the big landowners. There are very few in our Tamil country. Here people have common sense and have been used to the great Tamil civilisation fostered by the temples. And what does the statement of objects and reasons say? It says: '... to remove the glaring inequalities of ownership ...' I say there are no glaring inequalities of ownership. There are only a few big landowners. (The Hon. Sri M. A. Manickavelu: Thousands.) No, no. You have added two or three ciphers. Those ciphers may be struck off. Some of them who are big have already taken to manufacture of sugar in the hope that they will be exempted. So, there are only small landowners. I gave the figures, in fact, the other day when I was speaking on the Governor's Address. People who pay ten rupees and less as land revenue are in a majority. They may be 85 per cent. But at once comes the answer as Martin Forke's: 'They are 85 per cent; why are you bothering?' That is not the way to look at the whole thing. It is a wrong approach completely. Therefore, these answers are like Martin Forke's. That is not the way to answer them. But that is the way in which they have been answered here.

My submission is this. I am confining my remarks only to our State where there are not many big landlords and glaring inequalities, but the whole thing is poverty and distribution of poverty and nothing else but that. Why should the Government embark on this legislation when they have already the Fair Rent Act, the Tenants Protection Act and all that? If these Acts are worked with an addition of one or two chapters for Kudiyiruppu, tenants and such other things, there will be no need for this Bill. And these things have no place in a legislation like this.

Then, the right given to the landowner for personal cultivation is hedged in with so many restrictions that no decent man will ever apply for personal cultivation. He will rather apply for a clerk's post in Government service or in some other service. He won't waste an application and apply for personal cultivation. Then, it is said he should not be paying sales tax, profession tax or any other tax. He must be a pauper to have land. That is the principle laid down in this Bill. Why should not a man paying sales tax, profession tax or other taxes own his own lands? He will at least give money to the people whom he hires as labour. This is not a beneficial provision. It should be constructive. Because this provision was there in the Cultivating Tenants Protection Act, you have copied it here also. This is an ownership Bill.

22nd April 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Therefore, resumption for personal cultivation must be given entirely. Why should not the landowner own 30 acres for his personal cultivation? The Government say only an extent of 30 acres will be fit for cultivation for increasing production. On that basis only you have put the ceiling at 30 acres. Give full rights for personal cultivation and if the landowner does not do it, all right, the Government can change the provisions at the very next meeting. After the 1962 elections, they can come back again with another Bill for revising the whole thing. That I can understand. But the Government are not giving any chance to the landowner to try personal cultivation and give as much satisfaction in respect of production as anybody else would give. The provision with regard to personal cultivation is hedged in with all sorts of restrictions. It is wrong. Give the entire 30 acres for personal cultivation. Let the landowner have tenants or let him not have any tenants at all. The Government are giving the excess lands to the tenants. They will all be all right. But why dump an unwilling tenant on the landlord and that too for his whole life like Sindbad the Sailor and Farraday? If the man misbehaves, the landowner cannot evict him for his life. The tenant will sit tight on the landowner and the landowner will have only to pray that the life of the tenant should become extinct. That is perfectly and absolutely wrong in principle. Therefore, the provisions regarding the kudiyiruppu and tenants do not come within the scope of the Bill at all. They should all be removed from the scope of the Bill.

Sir, it is in this way that the Bill has been produced in our State. The Gods will oppose it, the temples will be against it and every good man will be against it. That is the position to which we have been driven. So far as the ideology is concerned, it is unconstitutional. I repeat again that it is confiscatory in character and therefore it is that I have unfortunately to raise my voice of protest against it which has got principles contradicting each other.

When the Government give exemptions, they feel that unless exemptions are given, these plantations will not thrive because these plantations require large areas. Similarly the Planning Commission recommended specifically that big farms in which there were heavy investments should also be exempted. But the Government have not followed that recommendation. Such big farms do not figure under exemptions. I know of a great farm owned by a gentleman. I do not want to mention his name. An article was published in 'The Hindu' about it and it was claimed as a model farm. Figures about its working were given which extended to over four pages. What about his farm? He has to go completely out of the farm in which he has made heavy investments. There is nothing wrong in exempting such farms from the operation of the Bill as was recommended by the Planning Commission themselves. Heavy investment has been put in there and it is by all accounts a model farm. There is nothing wrong in exempting such a farm. (Interruption) I am not pleading for any individual. Do not think I am pleading for a particular individual. Somebody may say that I am pleading for Sri Desikar. Not at all. That is why I said first that I did not want to mention his name. Like his farm, there are many other farms also. Therefore, let us not talk about individuals. If the landowner gives an undertaking that he will run it as a model farm,

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [22nd April 1960]

he should be exempted from the operation of the Bill. The Government estimate is that on such a farm 1,385 tons of rice could be produced. Suppose the landowner says that he will produce 1,500 tons; allow him to possess it. As the Government give prizes for better breed of cattle, let this also be a prize for increased production. I see many photographs of the Minister for Agriculture giving away prizes. Let him give prizes in this respect also. It will be the best way in which production could be encouraged.

Sir, the Government have entirely forgotten the principles. They only talk about removing glaring inequalities. There are two things which they should bear in mind, production and industry. Agriculture is an industry in which the capitalist or the person who completely supervises the farm has as much a part to play as the tiller of the soil. The tiller of the soil, let him be there. I am not against it. I have never said anything against any tenant at any time in all my speeches. But what I want to say is that the man who supplies the capital is also as much a part of the agricultural economy, the man who supplies grains also on many occasions is as much a part of the agricultural economy as the tenant. He selects and secures manures, he conducts negotiations from the Karnam to the Board of Revenue. He selects the time, the season and so on. All these things have to be done to produce that good effect. Therefore it is that the hon. Member Sri Ramaswami Reddiar mentioned all these things in his minute of dissent as a member of the Congress Sub-Committee on Agriculture. That is why I am also mentioning them here because he is a member of the ruling Party and he is there now to support me, though not in all matters. So far as this particular matter is concerned, he has already stated that if the Government want to impose a ceiling on land, it should be logically followed by ceilings on all incomes.

Sir, in our country we have four industries which are thriving. When I refer to them, I do not mean to cast any reflection on anybody. I will mention those industries. They are the cinema industry, the hotel industry, the transport industry and last the industry of the politician. (Laughter.) All these four industries are thriving in our country. The Government should know that agriculture is as much an industry as any of these. In the final analysis, it is this industry which will support all the other four industries. Therefore, I would request Government to treat it as an industry, as a producing industry, as a producing economy. Let us look at all these ideologies from that point of view. That is all my appeal and if the appeal falls on deaf ears, I think I must go home.

*SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Chairman, Sir, let me say at the outset that I am not a big landlord. (Hon. Members: It does not matter.) Having been in touch with cultivation for over fifty years, I propose to say a few words on this Bill.

Sir, what is the idea underlying this Bill? Is it to increase production or is it to give protection to the tenants? If it is to increase production, certainly we welcome the measure. We will all welcome any step taken by the Government to increase production. But by putting a ceiling on land holding, do Government seriously think that they can increase production? All these ten years we have been told that we have increased production. But from the facts and

22nd April 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

figures given, it is found that the yield per acre has not in the least increased. We have brought under production large areas, no doubt, because of the irrigation projects. But we actually find that the yield per acre has not increased. Why has it not increased? The Government, I think, have not found out the reason for that. The Government talk of lack of fertilizers and so on. Is it due to that? I don't think so. It is due to something else. The reason is, people are not now interested. That basic factor, many of you do not realize. I now find that people have no interest at all. If these idea is only to give production to the tenants, the Government have already given protection to the tenants. If the protection given under the Tenants' Protection Act is not adequate, the Government may bring in suitable amendments to that Act and give the tenants the needed protection. One thing has been forgotten here. A man may own fifty or sixty acres. If there is river irrigation, then he may cultivate all the fifty acres. If we go to any village, we will find that a large area is under well irrigation or tank irrigation. Therefore, he cannot cultivate all the fifty acres simultaneously. He cultivates only twenty acres or twenty-five acres. In most of the villages it will be found that only one crop is raised. It is not possible to raise two crops. If the surplus is taken away and given to the tenants, what can be done with surplus if there is no water?

(Deputy Chairman in the Chair)

That is what is happening now in most of the villages. Some lands are at a higher level and some others at a lower level. One may have more than sixty acres or seventy acres. What will be called surplus? Is it the lands at the higher level where there is no chance of water reaching or the lands which are at a lower level where one may carry on cultivation operations? Which of them will be called surplus which will be taken away? I have seen cultivators, small tenants, having six or seven acres, cultivating only four acres at a time. They concentrate attention upon four acres and if two acres happen to be at a higher level, they leave them out. That is the present position now. If their idea in fixing a ceiling is to increase production, I am afraid they will lose themselves.

As the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar pointed out, I should like to know how many have more than thirty standard acres. When only a small percentage of people possess more than thirty standard acres, do the Government think it worth while to bring in a legislation of this kind and make people panicky about the land holdings?

Then, if a man has got by unfair means sixty acres or seventy acres as in the case of zamindaris, then the Government may be perfectly justified because most of them did not get such a vast extent of land from their earnings or by their labour. But in the case of many other people, I should like to point out one thing. The Hon. the Revenue Minister is a lawyer. Suppose a person purchases fifty acres out of his own earnings. If this 30 acres ceiling is applied, then he will be deprived of the remaining twenty acres. He did not get these twenty acres by hook or by crook. They were purchased out of his own earnings. Many lawyers have done like this. Many tenants have put by something of their hard earned money year after year and then purchased lands. Why should the

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [22nd April 1960]

Government deprive them of their lands? They may say that they are not depriving them of their earnings but that they are going to give compensation.

What is the compensation that the Government are going to give? Just compare the rate of compensation that is going to be given and the rate at which these lands were purchased. If a man buys one acre of land, he has to pay about Rs. 3,000. But are the Government going to give him Rs. 3,000 as compensation? Certainly not. Therefore, the compensation proposed to be given is **not fair**. How are the Government justified in bringing in such a measure? The hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said that the Bill was confiscatory in character. I think he is perfectly justified in saying so.

People who out of their hard labour purchased these lands are going to be deprived of their lands. All right, the Government are going to allow thirty acres and take away the surplus. But it is well-known that in the Hindu family, in the second or the third generation, these lands are divided. If a man owns thirty acres now, in the third generation there will be six or seven members and each person will get four or five acres. That will be the position. But, on the other hand, if he has got sixty or seventy acres, certainly he can cultivate them, put by something and then purchase some more lands. At any rate, in the third generation each will have ten to twelve acres.

Next, as I have already said, if it is desired to increase production, this is not the way to do it. An extent of thirty acres is certainly uneconomic, if tractors are to be used. I think some months back, after my return from England, I said that when I asked a farmer there what an economic holding would be he said that nothing less than seventy acres would be an economic holding and that when I told him that in my country, people were thinking of fixing thirty acres as the ceiling, he laughed at me and asked whether it could be done. The tractor is used and everything is mechanised there. But still, he feels that nothing less than seventy acres would be economic.

Then, I come to the fixation of thirty standard acres as the ceiling. Of course, in certain cases, fifty acres are allowed. But can they guarantee seasonal rains? If continuously for two years seasonal rains fail, what will be the position of the farmer? In England the position is quite different. There are rains for nine months in a year. But here the situation is different. Some years back we had no rains for three or four years consecutively and we found it extremely difficult to get even drinking water. People in Madras City and many places in North Arcot district suffered. But the Government are thinking of lands irrigated by the river Cauvery and perhaps those irrigated by the river Tambaraparani. Perhaps having them in view, they make a sweeping statutory provision that thirty acres will do. Certainly, it is not sufficient so long as seasonal rains cannot be guaranteed. I think it is most unfair to fix a ceiling without going into details. I would humbly submit that a Commission or Committee may be appointed to make a thorough investigation into the matter and then legislation may be brought in. But the Government have not done that now. I beg to submit that the members of the Planning Commission are unrealistic. They plan and plan. They

22nd April 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

have been planning for the last ten years. Whatever respect I had for them they have now lost because they have not taken any proper step. What is it that they have done during the last ten years to bring down the cost of living? They go on planning but every year the cost of living goes up. Is this the plan that they have framed? Is it not the obvious duty of the Planning Commission to see that the prices also are reduced? They have failed to do it. Therefore, this is an ideology which is not worth pursuing. I do not know whether the members of the Planning Commission are cultivators or agriculturists. If they are, certainly they would not recommend fixing of any ceiling at all, at any rate, thirty acres as the ceiling.

The Hon. the Revenue Minister comes from a village. Can he say with his hands on his conscience that cultivators are better off? Are even people having thirty or forty acres better off? What is their economic condition? How much has a man owning thirty or forty acres put by? Nothing. He has to eke out his livelihood by other means and by engaging himself in other occupations. That is what he does.

Then, Sir, I come to the tasdik allowance. When the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar referred to the ceiling on temple lands, the Hon. Minister said that for the surplus land taken over, tasdik allowance would be given. So far as I know, in the case of Sri Varadarajaswami temple at Kancheepuram, they took away many acres of land, and the tasdik allowance was fixed some years ago at Rs. 1,500, if I remember aright. They have not increased this amount proportionately considering the increase in the cost of living now. Many years ago they took away a hundred acres of land. Then certainly the cost of living was very low, and they paid Rs. 1,500. But it is not right that the same amount of Rs. 1,500 should be paid now when the cost of living has greatly increased.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: One rupee is now equal to four annas only.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: They do not pay four times the amount. So, what they are going to pay as tasdik allowance after taking away the lands will only be a very small amount, not even one-tenth of the income which the temple authorities would get if the lands were under their own cultivation.

Sir, of course, I do not really agree with the principle of the Bill. There should be no ceiling on land holdings for the reason that the percentage of people who are having more than thirty acres is very low. So, there is no necessity at all for this Bill. The Government can put in their counter-argument and ask, 'Since it is going to affect only a small percentage, why do you object?' They say that the object of the Bill is to increase production. At the same time, they should see that people are not affected. That should also be the object of the Government. If this is the object, there is no point in bringing forward this legislation. The Government have granted exemptions to plantations and sugar factories. I am glad that Government have granted exemptions to these. We have got only very few sugar factories in the South. We are depending mostly on Andhra and other Northern States for meeting our requirements of sugar. I am glad that a special provision has been made in regard to sugar industry in this State.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [22nd April 1960]

The Government have not fixed any ceiling so far as the sugar industry is concerned, and I hope the people connected with sugar factories will be exempted from this ceiling on land holdings.

Sir, I do not want to take much of the time of the House. When amendments are suggested in the Joint Select Committee meetings, I hope these points will be considered in detail, and I am quite sure that they will be borne in mind.

My last plea is, 'Do not rush with this Bill. Please reconsider the whole thing'. If many people are going to be affected, it is better that we do not rush through. My own impression is that if this Bill is passed, you will find more people leaving the villages and coming to the towns. More and more lands will be left uncultivated. As I said, if a man owns 200 or 300 acres and cultivates only thirty or thirty-five acres leaving the remaining acres uncultivated, there is every justification for taking over the uncultivated land. But when it is found that certain lands are left uncultivated because they are not cultivable, there is no point in taking over those lands because they cannot be cultivated.

Sir, I am afraid that I cannot support the principle underlying this Bill. With these words, I conclude.

* SRI K. V. RAMASWAMY: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் சர்க்கார் கொண்டுவந்துள்ள நில உச்ச வரம்பு மசோதாவைப் பாராட்டி இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேச முன்வந்துள்ளேன். நீண்ட நாளாக நிலப் பிரச்சினை மக்களிடையே வெகுவாக அல்லல் படுத்திக்கொண்டிருந்தது. எப்படிக் கொண்டுவருவார்களோ என்ற ஏக்கம் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நிலையிலே, இந்த வருடம் சர்க்கார் நன்றாக ஆலோசனை செய்து, ரொம்ப ஆராய்ச்சிகள் செய்து, இந்த நல்ல மசோதாவை மக்களின் நன்மைக்காகக் கொண்டு வந்து, சட்டசபை முன் வைத்துள்ளதற்காகப் பாராட்ட வேண்டியது நம் கடமையாகிறது. இன்றைய தினம் விவசாயத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 10 ஏக்கர், 20 ஏக்கர் விவசாயம் சொந்தத்தில் செய்வது என்பது மிகக் கஷ்டமான காரியம். ஏனென்றால், இன்றைய தினம் விவசாயத்தில் கூலிகளுக்கு மிகக் குறைந்த கூலியே கிடைக்கிறது. அது அவர்களுக்குப் போராத கூலியாக இருக்கிறது. அதிகக் கூலி கொடுத்து விவசாயி விவசாயம் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கிறான். உண்மையாக ஒரு மில்லில் கேட்டில் வாச்மேனாக இருக்கக்கூடிய ஒருவனுக்குச் சம்பளம் ரூ. 90 வரை கிடைக்கிறது, ரூ. 100 கூடக் கிடைக்கிறது. விவசாயக் கூலியின் நிலை என்ன? அவன் காலையிலிருந்து மாலைவரை உழைத்து, தன் நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழப் பாடுபட்டால், அவனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய கூலி ரூபாய் ஒன்று அல்லது ஒன்றேகால், ஒன்றரை என்றுதான் இருக்கிறது. அவர்கள் அந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவன் ஏதோ மில் கேட்டில் வேலை செய்து சம்பளம் வாங்கப் பிரயத்தனம் செய்கிறான். விவசாயத்தை, உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளத்திலே வருவது கிடையாது.

22nd April 1960] [Sri K. V. Ramaswamy]

இன்றையச் சூழ்நிலை அப்படி இருக்கிறது. ஆகவே விவசாயம் பெருகுவதற்கு, விவசாயக் கூலிகளுக்கு நல்ல சம்பளம் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு விவசாயத்தில், உற்பத்தியில் அக்கறை ஏற்படும். விவசாயம் தனிப்பட்ட முறையில் ஒருவன் செய்வது என்பது முடியாது. அவன் அநேக கூலியாட்களை வைத்துக்கொண்டுதான் செய்ய வேண்டும். ஆகவே, விவசாயிகளுக்குப் பொருளாதார வசதிகள் ஏற்படச் செய்ய வேண்டும். இரும்பு முதலிய விவசாயத்திற்கு வேண்டிய சாமான்கள் சீக்கிரத்தில், எளிய முறையிலே, சலபுமான விலைக்கு கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். இரும்பு சாமான்கள், மண்வெட்டி, கடப்பாறை, எரு முதலிய சாமான்களும் சாதனங்களும் அவனுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். பருத்திக் கொட்டை, பின்னாக்கு இவற்றின் விலை அதிகமாக இருக்கிறது. அப்படி அதிக விலை கொடுத்து அவன் வாங்கி விவசாயம் செய்து ஜீவனம் செய்ய முடியாது. அதிகார வர்க்கத்தில் உள்ளவர்களும், தொழிற் சங்கத்தில் இருக்கும் தொழிலாளிகளும், பொருள்களின் விலை அதிகமாகிவிட்டது என்று கூக்குரல் போடுகிறார்கள். ஆனால், விவசாயி குறைந்த விலைக்கு விற்குல், அவனுக்குக் கட்டுப்படியாகாது. இதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

பொதுவாக இந்தச் சட்டத்தைக் கண்டு மனதில் சந்தோஷப்படவேண்டியிருக்க, வெறுமனே துவேஷத்தை உணர்பண்ண வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு இம்மாதிரி 30 ஏக்கர், ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் போதாது என்ற குற்றச்சாட்டைச் சொல்கிறார்கள். இந்த 30 ஏக்கரை நல்ல முறையில் பயிர் செய்தால், தாராளமாக வேண்டுவனவற்றைப் பயிர் செய்யலாம். நான் ஒரு விவசாயி என்ற முறையில் இப்படிச் சொல்கிறேன். அப்படிச் செய்ய முடியாது என்றால் அவர்களுக்கு விவசாயத்தைப் பற்றித் தெரியாது என்றுதான் சொல்ல முடியும். தெரியாதவர்கள்தான் அப்படிப் பயிர் செய்ய முடியாது என்று சொல்லுவார்கள். சாதாரணமாக, ஒரு ஜில்லாவில் 300 ரூபாய் சொல்லுவார்கள். சாதாரணமாக, ஒரு குறைவாகத்தான் இருபத்தாய் செலுத்தக்கூடியவர்கள் குறைவாகத்தான் இருபத்தாய் செலுத்தக்கூடியவர்களைக் கணக்கிட்டால், பார்கள். அப்படி இருக்கக்கூடியவர்களைக் கணக்கிட்டால், பத்துப் பேர்களைக் கண்டுபிடிப்பதுகூட கடினமாக இருக்கும். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு 30 ஏக்கர் என்று சொன்னால், அதனால் எந்த விதமான கெடுதலும் இல்லை. அவர்களுக்கு முப்பது ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் போக மிச்சத்தைத்தான் சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளப்போகிறார்கள். அப்படி சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்கிறார்களேயொழிய, சர்க்கார் அவற்றைப் பிடுங்கிக் கொள்ளவில்லை. தாங்கள் வாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய நிலத்திற்கு வேண்டிய விலையைக் கொடுத்துத்தான் எடுத்துக்கொள்கிறார்களே தவிர, பிடிங்கிக் கொள்வதாக இல்லை. வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்களே தவிர, பிடிங்கிக் கொள்வதாக இல்லை என்று நான் மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுதுள்ள நிலையில் வேறு பார்ப்படியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆட்சியில் இருந்தால்,

[Sri K. V. Ramaswamy] [22nd April 1960]

அவர்கள் தான் பிடுங்கிக்கொள்வார்கள். இப்பொழுது நடப்பது காங்கிரஸ் சர்க்கார். அவர்கள் நாட்டு மக்களுடைய நலனைக் கருதியிருப்பதால்தான் மிச்ச நிலத்தைப் பிடுங்கிக்கொள்ளாமல் வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். வேறு சர்க்காராக இருந்தால், இதுவரை நடந்திருப்பது வேறு விதமாக இருக்கும். இந்தப் பிரச்சனையெல்லாம் வெகு காலத்திற்கு முன்னதாகவே தீர்ந்து போயிருக்கும் என்பதை எனது நண்பருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆகவே, இந்த முறையில் மக்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் நன்மை செய்ய வேண்டுமோ அந்த முறையில் இந்த சர்க்கார் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏழைகள் என்றும் பணக்காரர்கள் என்றும் பார்க்காமல், எல்லோருக்கும் நன்மை அளிக்கும் வகையில்தான் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்து வருகிறார்கள். அந்த முறையில் சர்க்கார் தன்னுடைய கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறது என்பதை நான் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இன்றைக்கு இப்படி 30 ஏக்கர் என்று வைத்திருப்பது ரொம்பவும் பொருத்தமான காரியம். இது அதிகம் என்று கூட சிலர் நினைக்கலாம். இருந்தபோதிலும் மற்றவர்களுடைய மனது புண்படாமல் இருக்கவேண்டும் என்கிற முறையில், இந்த நிலைமையில் இந்த விவரப்படி கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

சர்க்கார் இந்த மசோதாவில் பல விஷயங்களைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். கல்வி விஷயமாக நிலம் ஒதுக்கியிருந்தால், அதற்கு எந்தவிதமான ஹானியும் ஏற்படாத வகையில் அதற்கு விலக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். அதைப்போல் தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு, பெண்களுக்கு ஸ்திரீ தனம் முதலியவைகள் கொடுப்பதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலங்கள் ஆகியவற்றுக்கு எல்லாம் சலுகை காட்டி அவைகளெல்லாம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, இந்த மசோதா ரொம்பவும் பாராட்டக்கூடியதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல விஷயத்தை மசோதா ரூபமாக இந்தச் சட்ட சபையில் கொண்டுவந்திருப்பது ரொம்பவும் பாராட்டக்கூடிய விஷயமாக இருக்கிறது.

இன்னும் சிலர் பத்து ஏக்கர் போதும் என்றும் பதினைந்து ஏக்கர் போதும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் இது உச்ச வரம்புச் சட்டம் அல்ல, துச்ச வரம்புச் சட்டம் என்றும் மிச்ச வரம்புச் சட்டம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். உண்மையில் இது உச்ச வரம்புச் சட்டம்தான், துச்ச வரம்பும் அல்ல, மிச்ச வரம்பும் அல்ல. இது நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கிறது பூமியி னுடைய குத்தகை மதிப்பில் 12 பாகம் சேர்த்து அவர்களுக்கு நிலங்களை எடுத்துக் கொள்வது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதில் ஏதாவது குறை இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். ஏழைகள் என்றும் பணக்காரர்கள் என்றும் பார்க்காமல் நல்ல எண்ணத்துடன் இதைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். கெட்ட நோக்கத்துடன் இதைக் கொண்டுவரவில்லை. ஒரு நன்

22nd April 1960] [Sri K. V. Ramaswamy]

நோக்கத்துடன்தான் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். பணக்காரர்களிடம் துவேஷ எண்ணத்துடன் சர்க்கார் இதைச் செய்தால், ஐந்து ஏக்கர் போதும் என்று ஏன் கொண்டுவந்திருக்கக் கூடாது? அப்படிக் கொண்டுவந்து பாக்கி இருக்கக்கூடியதைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்திருக்கலாம் அல்லவா? இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? சர்க்காருக்கு எல்லா மக்களிடத்திலும் ஏழை பணக்காரர்களிடத்திலும் அக்கறை இருக்கிறது என்பதை இது காட்டவில்லையா? முக்கியமாக சர்க்காருடைய நோக்கம் இதைக் கொண்டு வருவதில் என்ன என்பதை இந்த இடத்தில் நன்கு பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும்.

அதிகப்படியான உணவு உற்பத்தியைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் பஞ்சத்தால் பட்டினியால் மக்கள் வாடக்கூடாது என்றும் எண்ணி இதைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஏன், ஒருவரிடத்திலேயே எல்லா நிலங்களும் இருந்தால், அதிகப் படியாக விளைவிக்க முடியாதா என்று கேட்கலாம். ஒருவரிடத்திலேயே எல்லா நிலமும் இருந்தால், விவசாயிகள் தங்களுடைய கண்ணோட்டத்தை நிலத்தில் வைத்து அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியாது. ஆகவே, குறைவாக நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தால்தான், அதிகப்படியான விளைச்சலைக் காணலாம், அதில் அதிகப்படியான கவனம் செலுத்த முடியும். அதன் மூலம் பஞ்ச நிவாரணத்தைச் செய்யலாம் என்ற நோக்கத்துடன் இப்படிப்பட்ட மசோதா கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, விவசாயிகளுக்கு முக்கியமாக இந்தப் பயனை அளிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுதுள்ள நிலைமையெல்லாம் தெரிந்துதான் சர்க்கார் நமக்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். இதில் குறிப்பாகக் கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்து கூட்டுறவு முறையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று சர்க்கார் கூட்டுறவு முறையைக் கொண்டுவந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத் தகுந்த விஷயம். கூட்டுறவு விஷயத்தைப்பற்றி இதற்கு முன்பு நான் இந்தச் சபையில் பேசும்போது, கூட்டுறவு முறை மிகவும் அவசியமான விஷயம், ஆனால் அதில் வந்து வேலை செய்யக் கூடிய ஆசாமிகளுடைய நிலைமையைக் கொஞ்சம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னேன். அப்படிப்பட்ட கூட்டுறவு முறையை இதில்தான் பயன்படுத்த முடியும். இதில் இருக்கக் கூடிய மனிதர்கள் நல்ல முறையில் இல்லையானால், இந்தக் கூட்டுறவு இயக்கமும் நல்ல முறையில் பயன்படாது. சர்க்காரும் கூட்டுறவு முறையைப் பலவந்தமாகக் கொண்டுவர வில்லை. அவர்களுக்குச் சலுகைகள் கொடுத்து அவர்களையே இந்த முறைக்கு வரும்படியாகச் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த முறையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி மக்களிடத்தில் பேசி,

[Sri K. V. Ramaswamy] [22nd April 1960]

இந்நாட்டிலுள்ள ஏழ்மையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டியது நம் போன்றவர்களுடைய கடமையாகும். சர்க்காரும் அதற்கு ஆதரவாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான் கூட்டுறவு விவசாயத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் கூட்டுறவு முறை அவசியம் என்று இதை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு என் ஜில்லாவில், முக்கியமாக என்னுடைய ஏரியாவில் பெரும்பாலும் விவசாயத்திற்கு மழையை எதிர்பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதன் காரணமாகக் கிணறுகள் வெட்டி நீர்ப்பாசனம் செய்து அதிலிருந்து பயிர்களை விளைவிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. கிணறுகள் என்று சொன்னால், சாதாரணக் கிணறுகள் அல்ல. கிணறுகள் என்றால் சாதாரணமாக 100 அடி ஆழம் அல்லது 60 அடி ஆழம் வெட்ட வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட கிணறுகளைப் பெரிய நிலச்சுவாந்தார்கள் தான் வெட்ட முடியும். ஒரு பெரிய நிலச்சுவாந்தார் தன்னுடைய நிலத்தில் இப்படிப்பட்ட ஒரு பெரிய கிணற்றை வெட்டா விட்டால், அதாவது 100 அடி அல்லது 200 அடி ஆழம் கிணறு வெட்டிவிட்டு அதற்குப் பிறகு போரிங்கும் போட்டுவிட்டால், அதிலிருந்து நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறார்கள். பக்கத்தில் இருக்கிற ஏழை விவசாயி தன்னுடைய நிலத்தில் 40 அல்லது 50 அல்லது 60 அடி ஆழத்தில் கிணறுகள் வெட்டினால், அவனுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. ஜலம் இல்லாமல் வரண்டு போய்விடுகிறது. ஆனால், பெரும் நிலச் சொந்தக்காரர் தன்னுடைய கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைத்துத் தன்னுடைய நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சுகிறார். இதை ஏழை விவசாயி பார்த்து ஏங்கி நின்றுகொண்டிருக்கும்படியாக இருக்கிறது. அதனால் அவன் வெள்ளாமை இல்லாமல் கடன்பட்டு பல தொல்லைகளுக்கு ஆளாகிறான். அவனால் தன்னுடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அதைக் கண்டு அவன் துக்கம் துக்கம் என்று துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

4-50
p.m. இம்மாதிரியான நிலைமையில் கூட்டுறவு முறையானது ரொம்பவும் நல்லது. பக்கத்திலுள்ள சிறு சிறு விவசாயிகள் ஒன்று சேர்ந்து அந்தக் கிணற்றை இன்னும் பன் மடங்கு ஆழப் படுத்தி விவசாயம் செய்தால், எவ்வளவோ நலமாக இருக்கும். தன்னுடைய பத்து அல்லது ஐந்து அல்லது நான்கு ஏக்கர் நிலத்தில் பம்புசெட்டுகள் வைத்துத் தண்ணீர் இறைத்துக் கொள்ளலாம். அப்படி இறைத்துத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். இந்த நிலைமையில்தான் கூட்டுறவுப் பண்ணை மிகச் சிறந்தது என்று நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையைப் பார்க்கும்போது, சர்க்கார் நல்ல காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். சிறிய விவசாயிகளெல்லாம் மிகச் சந்தோஷத்துடன் இந்த மாதிரியான உச்ச வரம்பு கடும் சட்டத்தை வரவேற்கிறார்கள். ஆகவே, அப்பேர்ப்பட்ட காரியத் தைச் செய்த சர்க்காரை நான் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அதேபோல், இந்த விவசாயிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய பல காரியங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளையும் சர்க்கார்

22nd April 1960] [Sri K. V. Ramaswamy]

செய்ய வேண்டும் என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த பட்ச வேலை இவ்வளவு அதிகபட்ச வேலை இவ்வளவு என்று நிர்ணயம் செய்து, அந்த விவசாயிகளுக்கு உண்டாகக்கூடிய கடன் போக்குவரத்துகள் எவ்வளவு இருக்கின்றன, இப்போது எவ்வளவு இருக்கிறது, இனி அவன் தேவை என்ன என்பதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, அந்த விவசாயி களுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்ய வேண்டியது நம் சர்க்காரின் கடமையாகும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். காரணம் என்னவென்றால், விவசாயிகள் இன்று நசிந்து விவசாயம் வேண்டாம், முடியாது என்று கலப்பையைக் கைவிட்டால், இன்று நாடு என்ன ஆகும் என்பதைச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். விவசாயி தன்னுடைய வறுமையிலும் கஷ்டத்திலும் வேறு தொழில் அனுபவம் இல்லாத காரணத்தால், விவசாயத்தை விட்டுவிட்டால் வேறு வழியில்லை என்பதற்காக அதைக்கட்டி அழுதுகொண்டே யிருக்கிறான்; வேறு எந்த விதத்திலும் முன்னேற முடியாது, வேறு வழி தெரியாது. ஆகவேதான் இதே தொழில் செய்கிறான். அவனுடைய குழந்தை குட்டிகள் அவ்வளவு பேருக்கும் அந்தத் தொழிலைத் தவிர வேறு தொழில் தெரியாது. ஏதோ பூமியில் தண்ணீர் இல்லை, மழை இல்லை என்று கஷ்டப்படுகிற நிலைமை ஏற்படுவதால், மில்லில் சேர்ந்து வேலை செய்யலாம் என்று பல கிராமங்களிலுள்ள குடியானவர்கள் இன்று டவுனில் குடியேறி யுள்ளார்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் மீண்டும் விவசாயத் துறையில் இறங்க வேண்டுமென்றால், தாங்கள் மில்லில் சௌகரிய மாக இருக்கிறோம் என்பதை மறந்து விவசாயத்தில் அதிக லாபம் கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் ஏற்படும்வரை அவர்களுடைய மனம் மாறுபடாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே, அந்த நிலைமையை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றால், சர்க்கார் இன்னும் குடியானவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துதர வேண்டும். இன்றைக்கு Mill labourers-ஐ எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதிகார வர்க்கத்தில் இருக்கக்கூடிய சர்க்கார் ஊழியர்களையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்கள் எல்லாம் சங்கம் சேர்ந்து சங்கத்தின் மூலமாக சர்க்காரைப் பயமுறுத்துவதற்கு அவர்களிடம் திறமை இல்லை. அந்த நிலைமைக்கு அவர்களும் வந்துவிட்டால், சர்க்காரின் பாடு கஷ்டம்தான். ஆகவே, அந்த நிலைமைக்கு வருவதற்கு முன்பே, நாம் விவசாயிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய சகல சௌகரியங் களையும் செய்துகொடுத்து முன்னேறச் செய்தால்தான், இந்த நாடு நலம்பெறும் இந்த நாட்டின் மக்கள் சுக ஜீவிகளாக வாழ முடியும். விவசாயி தன்னுடைய உடம்பைப் பலப்படுத்தினால் தான், அவன் பலருக்கு நல்ல சௌகரியம் செய்து உழைப்பினால் மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்பதை நான் பணிவன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாம் குடியானவர்களுக்கு என்னென்ன சலுகை அளிக்கவேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம், அளித்துக்கொண்டும் இருக்கிறோம்? இன்னும் செய்ய வேண்டும். சர்க்கார் கொடுக்கிற

[Sri K. V. Ramaswamy] [22nd April 1960]

Loan களைப் பார்க்கும்பொழுது, விவசாயிகளுக்குப் பூராத் தொகையும் கிடைப்பதில்லை. அவனுடைய கடன்களை எல்லாம் தீர்த்து, அறுவடை காலத்தில் கொடுக்கக்கூடியதையும் விதைப் புக் காலத்தில் கொடுக்கக்கூடிய கடன்களையும் மாடு வாங்கக் கொடுக்கும் Loan களையும் சிணு வெட்டக் கொடுக்கக்கூடிய Loan களையும் அவ்வப்போது, கூடிய சீக்கிரத்தில், தக்க சமயத் தில் நேரடியாகக் கொடுக்கும்படி கண்காணித்து உடனுக்குடன் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியது முக்கியமான காரியம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதிகமாக நான் பேசவேண்டியதில்லை. முக்கியமாக இந்தச் சட்டம் பாராட்டத் தகுந்த சட்டம். ஆகவே, இந்த சந்தர்ப்பம் கொடுத்து உதவியதற்கு நான் பாராட்டக் கடமைபட்டுள்ளேன். மீண்டும் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI S. T. ADITYAN : Sir, I think I have got to speak in English because some of the terms that I am going to use are better expressed in English than in the Tamil language.

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR : He is a lawyer.

* SRI S. T. ADITYAN : The criticism on this side, that is, the Opposition, has been based on various grounds. But it has been uniformly pointed out that there is an undercurrent of contradiction in the whole Bill as it now stands before this Hon. House. Everywhere you see and in every clause you look into, you find the contradictory spirit. The contradiction has been commented upon by more than one hon. Member of this House.

It has been suggested on one side that the Bill should be within the four corners of the Constitution. Other Members, on the contrary, have pointed out that the Constitution should be amended if it stands in the way. There are people who do not respect the Constitution and these are the class of people who come forward with the argument: 'Well, if the Constitution stands in the way, throw it away'. The Constitution is not sacred for them.

Then, there are people who say: "After all, the Bill affects only a few people". Here again, there is the other side which suggests a Bill will be good only if it affects all alike. For my part, I do not see what relationship there is between the number of people affected and the Bill. The essential matter to be examined by this Hon. House is whether this measure is based upon justice. If it is just, it does not matter how many people are affected; it does not matter if only a few people are affected or a large number of people are affected. Justice does not go by majority or minority. It shall not be based on minority or majority.

It has been pointed out again that the Centre has been pulling one way, that the State Ministers want to pull the other way, and that the Bill before the House is a compromise between the two. I do not want to expatiate on this particular aspect of the question because we do not know what is happening as between the Centre and the States. We have not been taken into confidence. But all

[Sri S. T. Adityan] [22nd April 1960]

we know is this. There is a big octopus with all its tentacles, the Planning Commission, sitting above and all State Ministers have to bow before that octopus. That is the truth we have to face. (Sri Mohamed Raza Khan: Unfortunate.) Well, that is the truth.

It has again been suggested that the object of the Bill is to increase food production and the criticism from my side centres round that point, viz., that the Government's real intention is to increase food production. If it is only to increase production, what do we gain by making the units smaller and smaller? It is a universal principle that efficiency of production depends upon the size of the unit. The bigger the unit, the greater will be the economy possible. You have examined the working of a number of industries. Agriculture is one of the several industries we have and it is not the only industry we have in our State, as was pointed out by my Friend. If it is possible to introduce economy and increase production by enlarging the size of the unit in other industries, certainly it will be more economical to have the size of the unit bigger in agriculture also. Therefore, I do not think the real object of this Bill is to increase production. 5 p.m.

Again, Sir, it has been debated whether the object could be to serve some public purpose. If we have been told what exactly is the public purpose for serving which the Government want to enact this legislation, what exactly is the basis of distribution of excess land, then we could easily see whether actually public purpose is one of the basic determining factors of this Bill. The Government are yet to announce their distribution principles. Therefore, till they come out with what is at the back of their minds in regard to this matter, it is not possible for any person to claim or say that the object is to serve any public purpose. What then is the object? When we examine the whole question, we should be fair to ourselves. Let us consider it deeply and find out what it is.

Sir, to me it appears that the object of the Bill is one and only one and that is socialism. Friends on my side have called it an ideology. Whether it is a mere ideology or not is a different question. The object of the Bill is to introduce socialism. When we think of what socialism is, we have at least got two fundamental principles. Socialism—every one who is a socialist will have to admit it, and every critic of socialism has always been claiming it—stands fundamentally for confiscation of property, that is to say, expropriation of private individual ownership of property. The property may be proprietary land business or factory. It may even be trade. What kind of property it is, it does not matter. Socialism means that there can be no private property, whether it be trade, business, industry or manufacture or even agricultural land. It means negation of private property. The fundamental principle of socialism is negation of private property, confiscation of property by the State. That is the first and fundamental principle. The second principle is distribution of income equally. This is what it would mean under the present circumstances of our country. As has been pointed out by no less a person than our late Sardar Vallabhbhai Patel, socialistic or equal distribution under the present conditions would mean distribution of poverty. Therefore, socialism means two things. Firstly, it will be confiscation of every kind of proprietary right, be it land, be it property, be it a house, trade or business. And next, it means the distribution of property. Such is what is called socialism.

[Sri S. T. Adityan] [22nd April 1960]

Now, understanding socialism as I have described, let us examine what is the scope of this Bill. (An hon. Member: It is Communism.) Communism and Socialism are not different. Neither in the means nor in the object, nor in the distribution theory are they different one from the other. They are not different. Both of them swear by Marx. Both of them stand for negation of private property. Both of them stand for the socialisation of property, that is to say, making society owner of the property. Taking away property from the individual, that is Socialism and that is Communism. And they do not differ. I would request any hon. Friend who says that they are different to point out how they are different. What is it that the Communist has said and stood for which the Socialist has not said and stood? What is it that the Communist has done which the Socialist is not doing? The Communists say that private property should be taken away. And the Socialists are doing that. Communists say that property should be taken away by using the force of the State and the Socialists are doing it. Therefore, Communism and Socialism are the same.

Sir, I was saying that the fundamental principle of socialism was confiscation of private property. Having that in our mind, let us examine whether this Bill is not the first step in socialism, whether this Bill is not the first step in the confiscation of property. If you support socialism, if it is possible for anybody to support socialism, well, then he who supports socialism should support this Bill. There is no use of criticising the Bill on the one hand and on the other supporting socialism. As I said, under socialism, society becomes the owner of property, that is, the State becomes the owner of the property. If you want to make the State the owner of the property, you have to take away properties from individuals and that is what this Bill is doing. If the Bill is not doing that, I would like to know what else the Bill is doing.

This Bill is the first step in socialism and, therefore, I say, one who calls himself a socialist should praise this Bill. But what I find to my great amusement and amazement is that there are people who call themselves socialists and yet oppose this Bill. That is the most wonderful and contradictory thing. What I feel is people higher up want our Madras Government to do these things. They are asking the Madras Government to confiscate private property. Perhaps, the Hon. Members who constitute the Cabinet of the Madras Government are not fully for that. It is there that contradiction arises. The contradiction is there because people who are actuated by the ideology of confiscation are dictating while people who have not got that ideology, are only trying to follow. That is the contradiction. You in the South, you have got the Tamilian culture in you, you have got the Tamilian civilization in you, and, therefore, you are not prepared to go to the same extent as the people in the North are dictating to you to go. Squarely put, that is the present position. You are called upon to confiscate private property, negative private property, take away private property for the State. But then your conscience pricks you and you are not able to do that. And that is the difference and that is the present struggle between your conscience and the people.

22nd April 1960] [Sri S. T. Adityan]

If you want to introduce socialism, do it, you think, you must do it least painfully. You are doing it with the least pain, but I am sure you are certainly doing it. If you must take away property, you think, you must do it by slow methods. First of all, there is the strong attachment between man and his property. He feels it is his own. He has patriotism for his small plot of land. You take away his the bit of land and destroy his patriotism first. You take away his property and give him a co-operative society. You make him a member of that society. Thus attachment to property is destroyed, and confiscation of property is effected not in a single minute but step by step. Confiscation of property is what is being attempted by this Bill.

But if confiscation must be made, then I do not see why it should be done as painlessly as possible. And that is what is being done. People above will want it to be done as early as possible. But the Ministers in Madras State would perhaps like to have it done as slowly as possible and as painlessly as possible.

Understanding the Bill as I do, as the first step in socialism, I oppose it because I am not a socialist. I oppose it because I do not subscribe to the principles of the Bill. But I do not expect my other Friends who are fundamentally socialists, who believe in socialism, who believe in the negation of private property, who believe that it is the society that must own property, to oppose it. But what I am surprised to find is that they too oppose this Bill.

Now, Sir, may I, with your permission mention two or three points for the attention of the Hon. Minister as these require improvement in whatever light we take the object of the Bill, whether it is socialistic or confiscatory or whatever else it is? There are certain things which require improvement. Sir, I was astonished at two or three things in the Bill and I would like to point them out. One is with regard to exemptions. Among the many things exempted from the operation of the Bill, the casuarina plantations in the northern districts of the State have also been exempted because they are fuel trees. They are raised once in six years or so and then they are cut and used as fuel. But I would like to ask: are there not similar trees in the southern districts of the State called 'Odai'? Perhaps they are called 'karuvel' and 'velvel' but 'odai' is the common name for them. It takes six years to raise these trees also. (The Hon. Minister was seen to smile.) I think, Sir, I am getting a ray of hope as the Minister is smiling. I think he is also conscious of the difficulties and I hope 'odais' will be exempted. Whatever case there is for exempting casuarina, is there for exempting 'odai' also. From his smile I can see. . . .

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: The Minister might be smiling for so many things. 5-10 p.m.

* SRI S. T. ADITYAN: Whatever applies to casuarina tree must apply equally to the odai tree because both of them lie on lands which are otherwise unirrigated and both of them are fuel trees and it takes six or seven years to yield. But the northern districts are more used to casuarina while the southern districts are more used to odai. Wherever the word 'casuarina' occurs, the words 'or odai' should be added. (Interruption). The same land may not have casuarina and odai. A land may have casuarina or odai.

[Sri S. T. Adityan]

[22nd April 1960]

Another thing that I would like to point out to the Hon. Minister is this. He has classified the lands, as far as practicable, on a rough basis. Agricultural income-tax principles, I think, have been taken as a rough basis for defining 'standard acre'. So far so good. But when we go into further details, I would like to point out that there is no classification of lands below one rupee, 25 nP. lands. But there is a large extent of such lands, especially in the southern districts. The Hon. Minister has gone through some of these places. They are called *theri* and the Gazeteer of our district describes them as a desert. It was Dr. Caldwell, I think, that said that he had not seen the like of it anywhere else. The settlement registers of the Tirunelveli district classify those lands as 4 anna lands. They are not of much use. Now and then palmyra trees may grow upon them. But even they get dried up on these lands. I submit that the Hon. Minister will have to take that into consideration and introduce another class of land which is 4 anna land or 4 to 6 anna land perhaps. That will be a proper classification and one more classification is not going to lengthen the Bill. I would personally suggest that where there is a land of four annas, that is, land assessed to land revenue of four annas, eight acres should be taken as the standard acre.

As regards stridhanam, my hon. and learned Friend has stated that the definition of 'stridhanam' given in this Bill is narrower than what we understand stridhanam to be in Hindu Law. Stridhanam in Hindu Law is not necessarily the property given by the father or brother of the lady to her, but it includes also properties purchased by the lady herself out of her own exertions. It is not uncommon especially in agricultural families that the lady has got her own private income and is able to save little by little. Perhaps, the basis of her income is the old-fashioned cow and buffalo. By this means she is able to gather a few acres herself. Why should that be taken away? I plead strongly that stridhanam should be made to include not only the property given to her by her father or brother but also such property as she is able to purchase out of her own exertions. Property purchased before the commencement of the Act out of the exertions of the lady herself should at least be exempted from the operation of this law.

Again, the Bill mentions two crucial dates—"date of the commencement of this Act" and "date of the publication of this Act". Instead of these two dates, I submit the Hon. Minister may take the latter date, that is, the date on which the Act itself is published. If, in the meanwhile, people are prepared to sell away the property, let them do it. There is nothing wrong in people selling away their property at the market rate if they could do it.

The compensation is said to be unrealistic. We should be thankful that at least there is some compensation. Fortunately, they have not yet amended the Constitution to the extent of wiping out all principles of compensation. The famous Sholapur case led to the amendment of the Constitution. Before that, the Constitution was passed with the provision about compensation to which the late Sardar Patel was a party. That compensation, we thought, was always reasonable compensation. That was the general meaning attached to it. But then the Sholapur case came in. The Central Government made an order and it was taken to the Supreme Court. The Supreme Court came to a certain conclusion. Now, somehow or other, the habit

[Sri S. T. Adityan]

[22nd April 1960]

has grown in this country that as soon as the Supreme Court or a High Court passes a decree or order, overnight the Constitution will have to be changed in order to nullify the effect of the Court's decree or order. So, the Constitution was changed. As the Constitution now stands, so far as we are now able to see, lawful compensation should be given. Well, I am not speaking about the niceties of interpretation. But, generally, the broad principle is that whatever compensation is fixed by statute, that is paid. That does not mean that you should not fix the market rate as the compensation, especially when the compensation is not to be paid immediately but at a future date. Real compensation under the general principles of law would be the compensation as on the date of payment. To-day it may be worth only a thousand rupees, but it may be worth Rs. 2,000 at a future date. Or, the money value may become less. The purchasing power of what you call a thousand rupees to-day may be much less at a future date when the compensation is to be paid. Therefore, the fundamental principle of jurisprudence is that the compensation is measured as on the date of payment. But if you want to measure the compensation now and pay later, at least the market value as it prevails to-day may be given.

Finally, I would say this. The solution to our social ills cannot be obtained by such adjustments. On the one side, the ruling Party seems to believe in socialism. At least, the topmost ranking people of the ruling Party believe in socialism, on the one side. But, on the other side, if our property is confiscated by a single stroke, perhaps the whole country will rise in revolt. At present, every man in the country is in a dilemma. He does not know what is going to happen tomorrow. One thing he knows; that is, that the people above are saying that they believe in socialism. To-day I may own thirty acres. But I do not know whether my son will have the same thirty acres or whether a co-operative society will be started to snatch that piece of land away or whether the State will take it away. That threat is always there. So long as there is that threat, so long as the Damocles' sword is hanging over every person, how can we expect any man to invest in land? How can we expect him to put his best into the affair?

We should know definitely where we are. I should know definitely whether the property that I am now having is going to my son or not. I should know definitely whether I have to bring up my son as a small agriculturist or as an agricultural labourer under the State ownership of land. I should prepare my son even now. As for me, my days are passing by. But I should know what is in store for my children. Is my child going to have these thirty acres or not? There should be some fundamental principles which should be followed by the Government. There should not be this hesitancy. (Sri O. P. Ramaswami Reddiar: They have no definite ideas.) I also am accusing them not of having definite ideas. They are not having definite ideas. One step is taken towards the negation of private property—socialism. One step this side and one step that side. One step forward and two steps backward. Where are we? That is the present position as far as I am able to see. The late Mr. Patel used to say Distribution of poverty shall not be the goal of this country. If this is the goal of the country, then certainly this Bill is to be welcomed. If, on the contrary, distribution of wealth is to be the goal of this country, if the goal is to make everyone rich, then let Government think of other means and not this Bill. Let them think of other

[Sri S. T. Adityan]

[22nd April 1960]

means of making the ryot prosperous. Let them make the agricultural labourer who is getting only Re. 1 a day get Rs. 3 a day. Let them give him more employment. Let them increase the industries of this country. This is the way to help the ryot. Let Government draw away the surplus men from agriculture into industries. This will be the solution of the problem. Instead of this, if the Government go about distributing whatever they think as surplus, they will only be distributing poverty. Instead of increasing the national wealth, they will be distributing only poverty. Wealth will not be distributed. Our aim should be to increase the wealth of the country and establish industries—especially non-agricultural industries, so that agriculturists may have what is called 'parity of income'. I do not know who coined this expression. It has always been my impression that the expression 'parity of income' was coined by Sri Ramaswami Reddiar sitting opposite. Create a parity of income. Try to see that the man who is earning money from his agricultural labour earns at least the same amount as he will get if he were to work in a factory in the City. Try to see that the agricultural labourer in the village gets the same amount as he would get if he comes into the town and pulls a rickshaw. If we bring about economic parity between the village and the city by increasing the level of living, then we succeed. Parity is not brought about by making everyone poor. It is to be brought about by making everyone richer.

Sir, I thank you for the opportunity you have given me to speak.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 25th April 1960.

The House then adjourned.

VIII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

** 337. Notification under section 22 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, regarding the ryotwari settlement of Estates in Thanjavur district issued with Memorandum No. 94686-J3/59-3, Revenue, dated 7th January 1960. [Laid on the table under section 67 (4) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948).]

** 338. The Eighth Report of the Committee on Subordinate Legislation.

** 339. Notification issued with G.O. No. 1147, Revenue, dated 26th February 1960, regarding amendment to rule 25 (3) of the Madras Agricultural Income-tax Rules, 1955. [Laid on the table under section 61 (3) of the Madras Agricultural Income-tax Act, 1955 (Madras Act V of 1955).]

† 340. Notification issued with G.O. Ms. No. 610, Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 8th February 1960, regarding amendment to Madras Small-scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956, exempting concerns which receive State-aid of less than Rs. 10,000 from the operation of rule XXI. [Laid on the table under section 19 of the Madras State-Aid to Industries Act, 1922 (Madras Act V of 1923).]

22nd April 1960]

† 341. Report on the administration of the Commercial Taxes Department for the half-year ended 30th September 1959.

† 342 Notification under section 22 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, regarding the ryotwari settlement of the estates in Thanjavur district issued with Memorandum No. 111990-J3/59-2, Revenue, dated 30th January 1960. [Laid on the table under section 67 (4) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948).]

† 343. A review on Industrial Development in Madras State for 1959-60.

† 344. Notification issued with G.O. Ms. No. 339, Local Administration, dated 29th February 1960, regarding extension of the term of office of the members of the Avadi Panchayat in Chingleput district up to and inclusive of 31st March 1960.

† 345. First Report of the College Tamil Committee.

† 346. Notification issued with G.O. Ms. No. 330, Local Administration, dated 27th February 1960, regarding the term of office of the members of the Mannampandal Panchayat, Thanjavur district, up to and inclusive of 31st March 1960.

† 347. Notification issued with G.O. Ms. No. 3576, Home, dated 17th December 1959, regarding amendment to rule 2 of the Madras Liquor Permit (Personal Consumption) Rules, 1956.

348. Finance Accounts of the Government of Madras for the year 1958-59 and the Audit Report for 1959.

† 349 to 359. Notifications regarding the powers delegated to the Regional Inspectors of Municipal Councils and Local Boards in Muthuraniangudi Panchayat (Ramanathapuram district), Kottaiyur Panchayat (Ramanathapuram district), Nelmadur Panchayat (Ramanathapuram district), Pudunatham Panchayat (Salem district), Puthirangoundampalayam Panchayat (Salem district), Pullangudi Panchayat (Tirunelveli district), Pudupattinam Panchayat (Thanjavur district), Boothangudi Panchayat (Thanjavur district), Thethi village (Thanjavur district), Karaiyur village (Thanjavur district) and Kavanur village (Thanjavur district). [Laid on the table under section 113 (4) of the Madras Village Panchayats Act, 1950 (Madras Act X of 1950).]

† 360. Supplement to the Review on Industrial Development in Madras State, 1959-60.

† (i) The Madras Chit Funds Bill, 1960 (L.A. Bill No. 5 of 1960 (as introduced in the Assembly)).

† (ii) The Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960 (as introduced in the Assembly)).

[22nd April 1960]

† (iii) *The Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960* (L.A. Bill No. 6 of 1960) (as introduced in the Assembly).

† (iv) *The Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960* (L.A. Bill No. 8 of 1960) (as introduced in the Assembly).

‡ 361. Notification issued with G.O. Ms. No. 3843, Revenue, dated 23rd December 1959, under section 22 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, regarding settlement of the Vettavalan estate village lying in Tiruvannamalai taluk of North Arcot district and Tirukkottur and Villupuram taluks of South Arcot district and the inam estates taken over in Tiruvannamalai taluk.

‡ 362. Notification issued with G.O. Ms. No. 540, Revenue, dated 30th January 1960, under section 22 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, regarding settlement of the Zamin and inam estates taken over in South Arcot district.

‡ 363. Notification issued with G.O. Ms. No. 328, Local Administration, dated 27th February 1960, regarding extension of the term of office of the members of the Tirumangalam and Santhavelur Panchayat, Chingleput district, up to and inclusive of 31st March 1960.

** Sent by post to all M.L.Cs., on 30th March 1960.
† Sent by post to all M.L.Cs., on 8th April 1960.
‡ Sent by post to all M.L.Cs., on 14th April 1960.

22nd April 1960]

APPENDIX I.

[Vide answer to starred question No. 169 asked by Sri Mohamed Raza Khan at the meeting of the Legislative Council held on 22nd April 1960, page 5 supra.]

GOVERNMENT GENERAL HOSPITAL, MADRAS.

Serial number and designation.	Number of paid officers.	Number of Honorary officers.
(1)	(2)	(3)
1 Assistant Surgeons*	54	67
2 House Surgeons	56	77
3 Surgeons	7	5
4 Physicians	11	3
Total ..	128	152

* Assistant Surgeons are not classified as Assistant Surgeons and Assistant Physicians.

APPENDIX II.

[Vide answer to clause (b) of starred question No. 170 asked by Sri M. Ethirajalu at the meeting of the Legislative Council held on 22nd April 1960, page 6 supra.]

(i) *Development of Fishing Harbours at suitable River Mouths.*

(a) *Harbour at Cuddalore.*—Patta land required for the Harbour is being acquired.

(b) *Harbour at Nagapattinam.*—The construction of harbour has been deferred till the Port Authorities remove the sand bar in the Harbour.

(c) *Harbour at (Royapuram), Madras.*—The question of integration of the construction of fishing harbour with construction of sea face wall has been referred to an Adhoc Committee for report.

(d) *Harbour for Kanyakumari District.*—The question of location of fishing harbour for Kanyakumari District will be decided after the report on the results of the survey ordered is received. The survey report is awaited from the Director of Fisheries.

(ii) *Fish Preservation—Provision of Ice Plant-cum-Cold Storage Facilities.*—The delay in the installation of Ice Plant-cum-Cold Storage is due to:—

(a) invitation and examination of the tenders by the Fisheries Machinery Advisory Committee.

(b) Obtaining foreign exchange, etc., for import of plants, in case they are not available in India.

(c) Acquisition of sites.

(d) Preparation of plans and estimates by Public Works Department in consultation with the firms supplying the machinery for the construction of buildings to locate the plants.

[22nd April 1960]

The installation of one Ice Plant has been completed at Tuticorin and the installation of five more Ice Plants-cum-Cold Storages at

- (1) Mettur Dam;
- (2) Nagapattinam;
- (3) Cuddalore;
- (4) Cape Comorin; and
- (5) Thangachimadam.

and two compressor units at Colachel and Ennore have been taken up during the current plan period.

(iii) *Fish Meal and Manure Production*.—The Government of India have sanctioned the foreign exchange required for the scheme only very recently.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Monday, the 25th April 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Pandits' Training Sections

* 172 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN (on behalf of Dr. A. Chidambaramathan): Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to open Pandits' training sections in the Training Colleges at Pudukkottai and Vellore; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: பண்டிதர் பயிற்சி சைதாப்பேட்டைக் கல்லூரியிலும், குமாரபாளையம் கல்லூரியிலும் தான் அளிக்கப்படுகிறது. முந்தாற்றைம்பது பேர்கள் மனு போட்டால் 150 பேர்களுக்கு மேல் இடம் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே, மேற்கூறிய கல்லூரிகளிலும் பண்டிதப் பயிற்சி கொடுக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: குமாரபாளையத்தில் 1959-60-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவசியம் ஏற்பட்டால், மற்றக் கல்லூரிகளில் இப்பயிற்சியளிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படும்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: As the training qualification is insisted on for becoming I Grade Pandits, will the Government kindly see that they provide more places for training and also see that II-A Vidwans get admission?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The present assessment is that the places already available would be sufficient. But if more teachers come forward, the opening of classes in Vellore and Pudukkottai also will be considered.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: ஆண்டு ஒன்றுக்கு 200 பேர்களுக்கு மேல் கல்லூரிகளில் தேறிப் பண்டிதர்களாக வெளியேறுகிறார்கள். நூற்று ஐம்பது பேர்களுக்கு மேல் பண்டிதர் பயிற்சியில் தேறி வருபவர்கள். இவர்களில் பலருக்கு வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, கீழ்ப் படிவங்களில் மொழிப் பாடம் நடத்த மொழியாகிரியர்களையே (பண்டிதர்களை) நியமிக்க ஏற்பாடு செய்வார்களா?

[25th April 1960]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கே வேலையில்லையென்று சொல்கிறார்கள். அதோடு அதிகம் பேர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கவேண்டுமென்றும் சொல்கிறார்கள். இதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

Colleges run by private managements

* 173 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there is any proposal before the Government to take over any colleges run by private managements or local bodies; and

(b) if so, what they are and the stage at which the matter stands?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) & (b) Consequent on a resolution passed by the Municipal Council, Salem, in September 1959, the Government decided to take over the Municipal College, under their direct management, and orders have accordingly been issued for taking over the College with effect from 1st April 1960. Details regarding the transfer have not yet been settled.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் கல்லூரியை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளவோ அல்லது அதைத் தொழில் கல்லூரியாக மாற்றவோ உத்தேசமிருக்கிறதா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: அவர்களிடமிருந்து அப்படி ஒன்றும் கோரிக்கை வரவில்லை.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Was it on financial grounds that the Salem Municipality requested the Government to take over the college under their control?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not know on what basis they made the request. The thing is that that college had not improved or developed for the last five or ten years. Evidently on financial grounds they asked the Government to take it over.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இப்பொழுது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட சேலம் கல்லூரியில் சம்பள உயர்வு, சர்வீஸ் கண்டிஷன் இவைகள் அதேமாதிரி இருக்குமா? அல்லது அதில் மாற்றங்கள் ஏதாவது ஏற்படுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: All the professors who would be absorbed in Government service would get Government scales of pay.

MR. CHAIRMAN: Question No. 174.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the question has lost its importance. When a Member tries to elicit information from the Minister concerned . . .

MR. CHAIRMAN: The Hon. Minister may reply to the question first. The hon. Member can make his submission after the question is answered.

[25th April 1960]

Honorarium to Nurses

* 174 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state whether the State Government have taken any decision that nurses in Government Medical Institutions in the City will get an honorarium of Rs. 2 for every case of Vasectomy canvassed by them?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: The Government have decided that the honorarium of Rs. 2 need not be sanctioned.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I make a submission, Sir? If I remember aright, this question was given notice of some fifteen or sixteen months back because I felt that it was wrong in principle to utilize young girls for the purpose of doing propaganda for family planning or vasectomy and that too, on a payment to be made at the rate of Rs. 2. It would take hardly half an hour or an hour for the Secretariat to prepare a reply to this question, but even though it is more than sixteen months since it was given notice of, this question has not been answered till now. Even during the last Budget meeting I made a reference to this matter and then the Minister himself went to some official sitting here and got the information. That shows what inordinate delay there is on the part of the Government or the Ministers concerned to reply to the questions. In fact, the very purpose of the question and reply is lost. This question may not be very important. But it is the usual practice for Ministers to take a lot of time to reply to questions.

MR. CHAIRMAN: Did the question lapse several times and was it renewed?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: At least half a dozen times, if I remember aright, Sir.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: May I make a submission, Sir, about what I read in the papers regarding the procedure that was going to be adopted in the Legislative Assembly? If I remember aright, Mr. Speaker said that he would automatically put the question on the Order Paper and leave it to the Minister to reply or not to reply, without waiting for their answers. May I humbly request you, Sir, to follow the same procedure as very little notice is taken by the Treasury Bench or by the Secretariat to answer questions put by the Members of the House?

MR. CHAIRMAN: I am afraid this is a situation which I have felt myself very much several times and I mentioned that it was one of the most difficult things to get answers to questions in proper time. From what little I know about the procedure in other countries, particularly the House of Commons, a question is answered within a week's time and that is the longest time they take. If any particulars have to be obtained, a cable goes, a long-distance talk takes place, and the answer is given within a week. I do not think there will be any justification for delaying answers to questions for a long time. So, I would suggest, I would request and I will write to the Government that answers must be given within the least possible time. Now, the question-hour is the most important time given to the private Member and the private Member should be satisfied.

[25th April 1960]

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: May I submit for your information that when similar questions are asked in the Lok Sabha and in the Council, the questions in the Lok Sabha are replied to after getting the information from the Madras Government but that the questions put in the Council are not replied to for quite a long time?

DR. A. SREENIVASAN: I want to make a submission. Vasectomy is an operation that is done on males. How would it be proper for nurses to go and canvass men for vasectomy? It is a very delicate matter. As a doctor—you are also a doctor, Sir—I am saying that vasectomy is an operation that is done on males. How can young girls go and canvass young gentlemen to undergo vasectomy operation? This is a very delicate question.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Nurses attend both on male and female patients. Therefore, they could offer the advice to men. But, anyway, we need not go into it because that is not being implemented.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்தச் சங்கடங்கள் தீர ஆண் நர்ஸ்களை (male nurses) அமர்த்துவது நல்லதல்லவா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: ஆண் நர்ஸ்களும் இருக்கிறார்கள், இப்பொழுது. ஆனால் அவர்கள் இதற்கு உசிதமானவர்கள் அல்ல. அவர்கள் முட்டுத்தனமான வேலைகளுக்கு, மென்டல் ஆஸ்பத்திரி போன்றவைகளுக்கு அவசியம். நாகூக்காகச் செய்ய அவர்கள் இருப்பது அவ்வளவு சரியல்ல.

DR. A. SREENIVASAN: I take strong objection to the language used by the Hon. Minister, namely, that the male nurses are not fit for delicate things. I have worked in the hospital. I have never found any want of delicacy on their part. It is only a prejudice against the male nurses that is responsible for the reply given by the Hon. Minister.

MR. CHAIRMAN: All that has nothing to do with the main question.

Dhobikhanas

* 175 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) the number of Dhobikhanas constructed so far in this State;

(b) the number of Dhobikhanas that are under construction in this State;

(c) whether the Government have issued any instructions to the local bodies and municipal councils for the construction of Dhobikhanas in important places within their respective areas; and

(d) whether the construction of Dhobikhanas at Saidapet has been completed?

25th April 1960]

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) The number constructed by the local bodies was 11 in the mofussil and 8 in Madras City by the Corporation.

(b) One.

(c) The Government instructed the local bodies to provide facilities to the extent possible in the interest of public health. The Government give loans to local bodies for such purpose.

(d) The answer is in the negative. The scheme is proposed for 1960-61.

SRI M. ETHIRAJALU: ஸார், சென்னை நகரத்திலும் மற்ற நகரங்களிலும் எங்கெங்கு இவை கட்டப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைச் சொல்ல முடியுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: They have been constructed in the following places in Madras City:—

- (1) Suryanarayana Chetty Street,
- (2) Robinson Park,
- (3) Ekangipuram,
- (4) Ayanavaram near Kilpauk Water Works Pumping Station,
- (5) Conran Smith Nagar,
- (6) Menichols Road, Chetput,
- (7) Rear of Vaithyanatha Mudali Street,
- (8) Veera Perumal Koil Street.

Outside Madras City they have been constructed in the following places:—

- Pollachi Town, Virudhunagar, Nagercoil,
Kodaikanal, Tuticorin, Ootacamund, Coimbatore,
Kotagiri.

SRI M. ETHIRAJALU: இப்போது சென்னை இராச்சியத்தின் தலைநகராக இருக்கின்ற சென்னையில் மட்டும், இன்னும் எத்தனை டோபிகானாக்கள் எங்கெங்கு கட்டப்படவேண்டியிருக்கிறது? அவைகளெல்லாம் எந்தக் கால அளவுக்குள் கட்டப்படும்? இந்த 1960-61-ம் ஆண்டுக்குள் ஏதாவது டோபிகானா கட்டுவதற்கு கார்ப்பரேஷனில் திட்டம் இருக்கிறதா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: 1960-61-ம் ஆண்டில் சைதாப்பேட்டையில் ஒன்று கட்டுவதற்கு ஒரு திட்டம் இரண்டில் சைதாப்பேட்டையில் ஒன்று கட்டுவதற்கு ஒரு திட்டம் இருக்கின்றது. இன்னும் மெக்கேஸ் கார்டன், அடையார், பெரிய மேடு முதலிய இடங்களில் கட்டுவதற்கும் உத்தேசமிருக்கிறது.

SRI K. T. KOSALRAM: அமைச்சர் அவர்கள் டோபிகானா இருக்கும் இடங்களைக் குறிப்பிட்டதில், ஆங்கிலேயர்கள் இருந்த போது அவர்களுடைய வசதிக்காக அந்தந்த இடங்களில் இதில் ஒன்றைத்தவிர மற்றதைதையும் அமைத்துக்கொண்டார்களே தவிர, புதிதாக நாம் கட்டியதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே, நகரத்திலுள்ள சுகாதாரத்தைக் கருதி, நகரில் அதிகமாக டோபி

[25th April 1960]

காணக்களைக் கட்டுவதற்குக் கொஞ்சம் அதிகமாகப் பணம் 'அலாட்' பண்ணுவதற்கு அரசாங்கம் யோசனை செய்யுமா என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இதற்கென்று அரசாங்கம் தனியாகப் பணம் ஒதுக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை அரசாங்கம் இப்போது ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. ஒவ்வொரு நகரசபையிலும் அவர்களுக்கு இருக்கின்ற நிதி நிலைமைக்கு ஏற்பவும், அரசாங்கத்தின் சிபாரிசுகளை அனுசரித்தும் சலவை நிலையங்கள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, may I know whether the present Dhobikhanas are fully utilized by the people who want them, or are they not being fully utilized and are vacant?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : Sir, though I have not made a survey of it, I think they are being fully utilized. Because of the very many petitions and applications that I receive for them, I have to think that they need more and more Dhobikhanas. So, I suppose that they are fully utilizing the existing ones.

SRI M. ETHIRAJALU : இம்மாதிரியான டோபிகாணக்கள் கட்டுவதற்குக் கடன் வேண்டுமென்று கேட்டு சர்க்காருக்கு இந்த இராச்சியத்திலிருந்து எத்தனை நகரசபைகளிடமிருந்தும், பஞ்சாயத்துக்களிடமிருந்தும் கோரிக்கைகள் வந்திருக்கின்றன என்பதை அமைச்சர் தெரிவிப்பார்களா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இருபத்தி எட்டு நகரசபைகளிலிருந்தும், 44 பஞ்சாயத்துக்களிலிருந்தும் கோரிக்கைகள் வந்திருக்கின்றன.

SRI M. ETHIRAJALU : அமைந்தகரை பக்கத்தில் இருக்கின்ற சேத்துப்பட்டு டோபிகாண கட்டப்பட்டு இரண்டு மூன்று வருடங்களாகிறது. சென்ற வருடத்திலிருந்து சலவை செய்வதற்கு ஒரு துளி தண்ணீர்கூட வரவில்லை. இதனால் தூற்றுக் கணக்கான சலவைத் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். பல தடவை கார்ப்பரேஷனுக்குத் தெரிவித்தும் பயனில்லை. இதிலிருந்து கார்ப்பரேஷன் தொழிலாளர்களைப் பழி வாங்கும் நோக்கத்தோடு தான் இவ்விதம் செய்துவருகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அநீதியைத் தவிர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் இதில் தலையிட்டு ஒழுங்காக எப்போதும்போல் தண்ணீர் கிடைப்பதற்கு ஏதாவது வசதி செய்துகொடுக்க முடியுமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : கார்ப்பரேஷன் பழிவாங்கும் நோக்கத்தோடு இருக்கிறார்கள் என்று கருதுவதற்கில்லை. அவ்விதம் பழி வாங்கும் எண்ணம் இராது என்றே எண்ணுகிறேன். பற்றாக்குறை ஏற்பட்டதினால் தண்ணீர் சரியானபடி கொடுக்க முடியாமல் இருக்கலாம். இருந்தாலும், கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்லுவதையும் விசாரித்துத் தக்க பரிகாரம் காண்பதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளுவேன்.

25th April 1960]

DR. A. SREENIVASAN : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் சொல்லுவதைப் பார்த்தால், இப்போது கார்ப்பரேஷனில் இருக்கும் டி.எம்.கே. தான் இவ்விதம் பழி வாங்கி வருவதாகச் சொல்லுவதாகத் தெரிகிறது. அப்படியானால், இதற்கு முன்னால் இருந்தவர்களும், இந்தப் பழி வாங்கும் எண்ணத்துடன் இருந்தார்களா என்று நான் கேட்கலாமா?

SRI M. ETHIRAJALU : முன்பெல்லாம் சரியாகத்தான் தண்ணீர் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தது என்று என்னால் சொல்ல முடியும்.

SRI K. V. RAMASWAMY : இந்த டோபிகாணக்கள், ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய சலவைத் தொழிலாளர்கள் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதின் பேரில், கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவா அல்லது சர்க்காராகவே முன்வந்து ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய சலவைத் தொழிலாளர்களுக்குச் செளகரியம் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று கருதி, இந்த டோபிகாணக்கள் கட்டிக்கொடுக்கின்றார்களா என்பதைத் தெரிய ஆசைப்படுகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இது பொது வாகத் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கவேண்டிய வசதி. அவர்களாகவே தங்களுக்கு இம்மாதிரிச் சலவை நிலையங்கள் வேண்டும் என்று கோரிக்கையும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதோடு அரசாங்கமும் அவர்களுக்கு இவைகளைக் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமும் கொண்டிருக்கின்றது.

SRI M. ETHIRAJALU : சைதாப்பேட்டையில் இருக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இதை ஒரு குடிசைத் தொழில்போல செய்துவருவது இந்த மாநிலமே அறியும். இவ்விஷயம் இங்கு இருக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் அவ்வழியே அடிக்கடி போய்க் கொண்டிருக்கும் கவர்னர் அவர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். இந்த டோபிகாண கட்டிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று பல வருஷங்களாகக் கார்ப்பரேஷனுக்கு எடுத்துச் சொல்லியும், இதைப்பற்றிக் கவனிப்பாரே இல்லை. இப்போது அமைச்சர் பதிலில் 1960-61-ல் டோபிகாண கட்டப்படும் என்று சொல்லுவதுபற்றிச் சந்தோஷம். அப்படி நிச்சயமாக இந்த ஆண்டுக்குள் கட்டிக்கொடுக்கப்படும் என்ற வார்த்தையை உறுதிப்படுத்துவார்களா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இந்தத் தொழில் அங்கு அதிகமாக இருக்கின்றது என்பது உண்மை. ஏற்கனவே அங்கு இருப்பவர்களுக்குக் கூடுதல் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் திட்டமே தவிர, புதிதாக ஆரம்பிக்கும் திட்டமல்ல இது. அங்கங்கே இருக்கின்ற நிதி நிலைமைக்கேற்ப ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் உதவி கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் நோக்கம். அந்த முறையில் இந்த வருடத்திற்கு ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் இதற்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[25th April 1960.]

Bridges across the Buckingham Canal

* 176 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to construct any bridges across the Buckingham Canal in Chingleput and South Arcot districts; and

(b) if so, the stage at which it stands?

THE HON. SRI P. KAKKAN: (a) & (b). The Government have sanctioned the construction of wooden bridges across the Buckingham Canal at Nemili and Kadapakkam-Kuppam in Chingleput district. The estimates for the bridges are under preparation. There is also a proposal to construct a light bridge across the Buckingham Canal on Madras-Mahabalipuram road near Sholinganallore which is very near to Panaiyarkuppam, Chingleput district.

There is no proposal to construct bridges across the Buckingham Canal in South Arcot district.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: செங்கல்பட்டு, தென்னாற்காடு ஜில்லாக்களில் இந்தப் பக்கிங்காம் கால்வாய் பல ஊர்களைப் பெரிய கிராமங்களிலிருந்து துண்டித்துவிட்டிருக்கிறது. இதனால் மக்களுக்குப் பல சங்கடங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இதைத் தவிர்க்கின்ற முறையில் இரண்டு மூன்று கிராமங்களுக்கு ஒரு பாலம் வீதம் கட்ட அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: ஸ்டேட் பிஷரி அட்வைஸரி போர்டில் ஒரு சில இடங்களில் பாலங்கள் கட்டவேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். “பேக்வார்ட் அட்வைஸரி கமிட்டி” யிலும் சில இடங்களில் பாலங்கள் கட்டவேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். தற்சமயம் இரண்டு இடங்களில் பாலங்கள் கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இதில் மூன்று பாலங்கள் கட்டுவதற்கு ஒவ்வொன்றுக்கு 3,500 ரூபாய் வீதம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒவ்வொரு பாலத்திற்கே 10 ஆயிரம் ரூபாய் வேண்டுமென்று தெரிகிறது. ஆகவே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இதை நன்றாகக் கவனித்து மறுபரிசீலனை செய்வார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI P. KAKKAN: சீப்-இன்சினியர் என்ஜிமேட்டில் ஒரு பாலத்திற்கு 9 ஆயிரம் ரூபாயும் இன்னொரு பாலத்திற்கு 13 ஆயிரம் ரூபாயும் செலவாகும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: பல கைவாராவதி இரும்புப் பாலத்தை அப்புறப்படுத்தி வேறு சாதாரணப் பாலம் அமைத்திருக்கிறார்கள். அப்புறப்படுத்திய பாலத்தைச் சோழங்க நல்லூரில் அமைப்பதற்கு முடிவு செய்து ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகியும் இன்னும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இதற்குச் சீக்கிரம் ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: இதற்குத் தனிக் கேள்வி போடவேண்டும்.

25th April 1960]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் இந்தக் கால்வாயின் மேல் போதுமான அளவுக்குப் பாலங்கள் இல்லை என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? அப்படியானால் பாலங்கள் கட்டுவதற்கு அரசாங்கத்திடம் ஏதாவது திட்டமிருக்கிறதா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: இப்போது தென்னாற்காடு ஜில்லாவுக்கு எந்தவிதமான திட்டமும் இல்லை.

SRI K. T. KOSALRAM: பக்கிங்காம் கனால்பற்றிக் கோகலே கமிட்டி ஏதாவது யாதாஸ்து சமர்ப்பித்திருக்கிறதா? அப்படியானால், அதில் இந்தக் குறிப்பிட்ட பாலத்தைப்பற்றி என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள்?

THE HON. SRI P. KAKKAN: கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட பாலம் என்று சொல்லுவது எது என்று தெரியவில்லை.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 8 OF 1960)—cont.

MR. CHAIRMAN: We shall now continue the discussion on the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960. The hon. Member Sri Raza Khan will now speak.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, those of us who happened to be Members of the Legislature in 1948 or 1949 will bring to their minds the speech made by the then Minister for Land Revenue, the late Kala Venkata Rao, while introducing the Zamindari Abolition Bill. At that time, he made pointed reference to the fact that while it was given to Lord Cornwallis to create the Permanent Settlement, it was given to him as Revenue Minister to undo it in the year 1948. It is really a sorry state of affairs that now it is given to another Revenue Minister, Mr. Manickavelu to bring about further changes. Those who are interested in the welfare of the country—surely the other side alone cannot claim it and we too can claim it—are afraid that the proposed changes would undo what has been done for years and years in our country in the past. In the past, we were really proud of our agricultural economy. Now, I can say without fear of contradiction that if his Bill gets through unfortunately, it would be a sad day for this State, nay, for the whole country. If the Government of Madras have facts and figures, if the Government go into the whole thing, they will find that this is not going to affect a few individuals or families like the zamindars. They were small in number. But this will affect hundreds and hundreds of persons to whom our agricultural economy owes so much. If the change is for the good of the people, it is all right. But, suppose in that very process of change, agriculture is affected. I would say that is a sad day not only for our State but for our country also. As is stated in the Preamble, the whole thing is based

3-20
p.m.

[Sri Mohamed Raza Khan]

[25th April 1960]

on what the Planning Commission have said. My esteemed Friend, Mr. K. Balasubramanya Ayyar, in his very eloquent speech which was full of feeling—it is not that Members here speak with reference to their own personal things; they bring to the notice of the Government what they consider good for the people and leave it to them to decide—referred to the repercussions which the passing of the Bill would have. If anything goes bad, you and you alone would be responsible. Therefore, without even going into the possible effects of the measure, whether it will increase food production or it will bring down food production, they swear by the Planning Commission's decision. I am sorry, even the Planning Commission, whatever may be their powers, whatever may be their *locus standi*, have not gone through these questions carefully. They have decided that thirty acres should be the ceiling and this decision is sought to be implemented by our Government. Another fact to which reference was made—I am sure reference will be made to many more things—is the question of inequality. I wish the Government had avoided reference to this question of inequality. In the very nature of things, there is inequality in every aspect of our life. Perhaps Nature wills there should be inequality. Otherwise, the world cannot get on. Take, for instance, public life. Everybody cannot hope to become Minister. When I say this, I am not casting any aspersion on those on the Treasury Bench. There are as powerful, intelligent and important people outside as there are on the Treasury Bench. But as you yourself would see, circumstances do not permit them to become Ministers. Can you call it inequality? There are doctors and doctors. One doctor by dint of hard work and application may rise to a high position. It depends upon the capacity of the person to pursue his profession and come up. That is so in any walk of life. Therefore, if people in our State, after putting in their money and purchasing the lands, develop them and raise food, is it a question of inequality? I wish this had been removed from the preamble of the Bill. Sir, when the Hon. the Minister for Revenue was confronted with the question, 'What about other inequalities in society?', accustomed as he is to giving a little bit evasive replies,—I am not casting any aspersion on him—he just evaded by saying that other problems were also there which were difficult to solve. So, if you say it is very difficult to bring about equality in our country, why do you bring in this measure? My esteemed Friend, the Hon. Mr. C. Subramaniam is not here. I always have great appreciation for him. He is a man who takes a very reasonable attitude with regard to various problems facing the State. One may not and at times cannot agree with him. But may I draw your kind attention, Sir, to this fact? When this matter was mooted in the All-India Congress Committee which met at Nagpur, I really admired the stand taken by the Hon. the Minister for Finance who had the courage of conviction to say that he was opposed to any measure like this until it was settled how the surplus land would be distributed or made use of. But what happened behind the scenes we all know. Some influence played and, unfortunately, he had to go back on what he said the previous day. The Hon. the Minister for Revenue might say nothing happened like that but I know when and where it happened and I may assure the House that I will apprise it of the details some other time.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Whatever happened was in Hyderabad.

25th April 1960]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: When it suits them, they will even quote America in the matter of agricultural economy. When it does not suit them, they will say that it happened in Nagpur or Hyderabad. Wherever it happened, it was your party and your people that were there. I am not concerned here with the Hon. Mr. C. Subramaniam as Mr. Subramaniam but as Finance Minister of this State and an important spokesman of the Government of Madras. I leave it at that.

Sir, the Bill is going to a Joint Select Committee and so, it is not necessary for us now to go through the various clauses contained in it. But I really sympathise with the Law Department of the Government of Madras who have framed this Bill. It is a very difficult task because they themselves do not know the mind of the Government and without knowing the mind of the Government, they have drawn up the various provisions. What is the result? There is a good deal of contradictions. One explanation runs counter to another. Now, as I have said, the Government swear by the decisions of the Planning Commission. But even that Planning Commission said that good farms, if they were properly run and helped increased production, might be left out of the purview of the ceiling provisions. But I see even such farms have not been exempted. How is it, when it suits you, you quote the Planning Commission and when it does not, you leave that body in the air? The Government's mind is a little bit wavering. They do not know what they are exactly doing. I do not think they are very much enthusiastic about this Bill. What will be the result? There is going to be confusion. Government have to create various authorities—the Sugar Board and so many other things—God knows what they will be—and a lot of litigation will start. The agriculturist, instead of devoting his time to production, will be hanging after so many officers in the City of Madras or in the mofussil because there will be petitions and counter-petitions. You are going to have a hierarchy of officials who cannot take proper decisions. That is going to be the state of affairs. There will be a number of new authorities created and it is all going to lead to confusion worse confounded. Well, Sir, when the Hon. the Minister for Revenue was confronted with the question why he was not touching sugarcane, plantations, etc., he said that there should be some economic holding left for them. If that argument is good in those cases, those kinds of crops like coffee, tea, etc., it applies with more emphasis in the case of lands producing foodgrains. I am not an agriculturist and I cannot claim to know much of agriculture. As a layman staying in the City of Madras, I know this much. It is a highly developed type of industry but, unfortunately, it depends upon the vagaries of Nature. If there are good rains, you get a good crop. It is so particularly in the district of Chingleput where there are only rain-fed tanks. Everything depends upon rains and if rains fail, they lose everything. You know, Sir, four or five years ago, there was continuous failure of rains and people suffered much in consequence. But still there were people who put in their small capital and all their energy and tried to produce something so that they might live and also supply some little food to others. Sir, during our school days and college days, we used to be told that there was too much of fragmentation of land—lands being divided between sons and father leaving the lands and so on. It was then considered necessary that the holdings should be kept as large in size as possible. But what does this Bill aim at? A family of five may own thirty acres. Is it going to be

[Sri Mohamed Raza Khan] [25th April 1960]

3-30
p.m.

a permanent phase? Within ten years, it will be divided among the various members of the family and a time will come when each one of them will not own even one acre. What will happen then, we do not know. This Government will not remain. This party will not remain. But people will remember what wrong this Government have done in 1960 and they will be reaping the consequences. Production will go down and God alone should help this State and the country then. Therefore, the Government which is responsible for taking any action today should also assess what the result of such action would be in the future, what its repercussions would be in the years to come. I am sorry to say that the Revenue Minister in particular and the Government in general have failed to take account of what will happen in the years to come. The whole question is whether as a result of this legislation, agricultural production would go up. I say it will definitely go down. There is no use of arguing about it.

Sir, there are many other factors about this legislation but I do not want to refer to all of them now. I leave it to the people who can speak with authority on the legal aspect, namely, whether it is constitutional or not. But, Sir, an idea has been mooted, namely, why this question should not be referred to the Supreme Court and their decision on the matter obtained. I am not myself going into the legal aspect of it, as I am not myself sure of it, or my own ground. Here also I do not want to bring in the name of an outsider. But my purpose is, even if he be an outsider, if he appeals to the Government, the Government should meet the point and say: 'No, we have examined it from all aspects and it is constitutional'. Instead, they put forward all sorts of arguments. In fact, I was amazed to read in the Press what the Minister for Agriculture had said about it. If any Bill defective in principle had been passed in the year 1938 or 1946 or 1947, it does not mean that we should do the same thing today also. For argument's sake, can I confront my hon. Friend Sri Omandur Ramaswami Reddiar today for what he had done when he was the Chief Minister in 1947 or 1948 in answer to the point made by him today, and corner him saying that he did a wrong thing then? If a wrong thing had been done, should we continue to do it? It was asked, 'What about the Debt Relief Bill and all other things?' That is not the way to meet the point. The Government must examine the intrinsic merits of the question. The Government might say that they have consulted their Legal Department. Many a time in this House and in the other House, when the Government came forward with Bills, they were challenged. It was said that if the matter were to be taken to Courts, they would all be declared unconstitutional and that the decision of the Courts would be against the Government in spite of the claim made by the Government that they were sure of their legal stand. (Interruption). It happened many times that either the Supreme Court or the High Court turned down their stand. If you want instances, I can give a catalogue.

DR. A. SREENIVASAN: For everything there was an amendment of the Constitution.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I thank the hon. Member. He is always helpful. Therefore, when the question is mooted whether the Government have examined the legal aspect of it, there is no use of saying: 'Did he not bring in this Bill or that Bill when he was Chief Minister?'. I am sorry the Hon. the Minister for Agriculture

[Sri Mohamed Raza Khan] [25th April 1960]

who is not just now here put forward very small arguments in support of this Bill. That is not the way the Government should deal with the case. I am sure I need not go into it any further. It is a matter entirely for the Constitutional pundits to go into to decide whether it should be referred to the Madras High Court or the Supreme Court.

Then, there is this important question of surplus land. It is the duty of the Hon. the Revenue Minister when he is piloting the Bill, to have told us: 'We have examined the whole matter. The land available for cultivation is so much. By passing the Bill so much would be affected and only so much will be available with the Government for distribution as they please'. But the Government say that they are not now sure how much surplus land will be available. May I know whether such an important piece of legislation could be introduced in both the Houses of Legislature when the Hon. Minister and the Department are ignorant of its repercussions and how much land will be available to Government for distribution? After all, the talk that there will be ceiling on land holdings was in the air for some years. It was even indicated that the ceiling would be fixed at 30 acres. With reference to what was happening in other States, probably people had conjectured that the ceiling would be fixed at 30 acres, and many in this State had limited their holdings to that extent. When the Hon. the Revenue Minister is confronted with this fact and asked to state what surplus land they are going to get for distribution by passing this Bill, it is no use saying: 'The purpose is served. If the people have done it themselves, we are happy'. Is that the answer? We expect the Hon. Minister to be ready with facts and figures and inform the House how much surplus land will be available as a result of the enforcement of the provisions of the Bill and on what principles such surplus land will be distributed. In fact, the hon. the Deputy Leader of the Opposition was perfectly right when he confronted the Hon. the Minister for Revenue on this important point and said, 'The Government themselves are not sure of how much surplus land they will get and what more, there is no policy also in regard to the distribution of surplus land'. There is only a vague reference in the Bill that those who do not pay sales tax, or profession tax or other taxes will be entitled to get those lands. The Government themselves have not settled their policy. It will probably be decided after the next general elections. Or, it will be a policy which will help them in the general elections. At present, I maintain the Government have practically no policy so far as this legislation is concerned by enforcing which they will get surplus lands.

Sir, in regard to compensation, it is all illusory and I do maintain that this legislation is expropriatory. There is no point in saying: 'This is all we can do'. In fact, we have got the typical case of the zamindars: Hon. Members are aware, the Act was passed some 10 or 11 years ago. But even today the cases of hardly five per cent of the zamins have been settled fully. The matter is hanging fire for over eleven years. Amendments after amendments have been brought forward, there are any number of communications and references and orders, and things have not been settled for the last eleven years. And mind you, the number of zamindars is small. Many no longer exist in this world. And many may not exist in this world till the Government of Madras decide

[Sri Mohamed Raza Khan] [25th April 1960]

these things. I may tell the hon. Members, this is a comprehensive legislation, this is a difficult legislation, and settlement of compensation under this Act will take decades and decades and there will be no finality. In fact, the compensation the Government are offering is a sheer pittance. It has no relation to the actual value of the land. There is no point in the Hon. Minister saying: 'We cannot pay fancy prices; we are not expected to pay such prices.' We do not also want him to pay such prices. At least he can say: 'Here is the market price, a reasonable price which will be paid as compensation'. He has not said it. What is more, the man will not get the amount immediately so that he might put it in some trade or industry. Nothing of the sort. He will only get bonds payable after 20 years, if at all he lives to get it. Sir, first the Government try to restrict the income of landowners. They ask them to reduce their standards of living. If their children are going to schools and colleges, the Government say: 'No such thing. You must stop them'. If they are accustomed to a particular way of life, to a particular custom, a habit of wearing the dress or eating, the Government say, 'No, no. Stop. You can't do that'. The Government are not also going to pay them as soon as they take over the excess land in order to enable them to invest the money in some other way in urban areas. That also they are denied. Therefore, Sir, I am sure this is going to lead to many, many complications. I do not doubt the sincerity of the Hon. the Revenue Minister. But I am afraid, unfortunately, he is not able to comprehend the trouble and the difficulties, the repercussions in store for him and the Government. You may continue or you may not continue, but the trouble will be there for ever and permanently.

Sir, the Bill is going to be referred to a Joint Select Committee. So, I do not want to take any more of the time of the House. I shall draw the attention of the House to what the Hon. the Revenue Minister said in the other House. He characterised the opposition as based on the 18th century ideas. Sir, I was thinking the Hon. the Revenue Minister was an old type of person, having faith in old ideas. I now see a change has come over him and he claims he is a 20th century man. I am glad he did not claim himself to be a 22nd century man. Sir, it is not a question of centuries. It is not a question of my personal feeling or the feeling of somebody else. It is a question of what is good for the country. It is a question of what is good for the public. That is the important question. I would only appeal: 'Please for Heaven's sake, give up your shibboleths, your party ideology, but do what you feel best for the public good. Do not take any hasty action which will bring disaster to the country'. If this brings disaster, I will say: 'It is this Government and party that are responsible for it'. I am sorry, Sir, when in other countries the tendency for the people is to go more towards the 'Right' leaving the 'Extreme Left'—you may be aware of the conditions developing in England where people have lost confidence and faith in the Labour Party with the result that even the Labour Party is shifting towards the 'Right'—it is an unfortunate state of affairs in our country in general and in particular in our State that there is not much gap left between the Congress Party which, unfortunately or fortunately, is having the reins of Government and the Communist Party which has taken to the 'Extreme Left'. The gap is very little except in name. I claim both are one, and let God take care of this State and the country.

25th April 1960]

* SRI O. P. RAMASWAMY REDDIAR : கனம் தலைவர் அவர் 3-40 களே, 'லாண்ட் லீலிங் பில்' வரப்போகிறது, வரப்போகிறது என்று ரொம்ப நாட்களாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்; வருடக் கணக்காகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த 'பில்' இப்போது வந்திருக்கிறது. அரசாங்கத்தார் பல துறைகளிலும் ஏழை ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் என்னவெல்லாம் செய்கிறார்கள் என்பதைத் தேசம் பார்த்துக் கொண்டதான் இருக்கிறது. இப்போது இந்த பில்லினால் விவசாயிகளுக்குத் தொந்தரவுகள் ஏற்படாமல் இருக்குமா என்று பார்க்க வேண்டும். இந்த 'பில்' சட்டமானால் என்னென்ன தொல்லைகள் ஏற்படக்கூடும் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மசோதாவின் மூன்று விஷயங்களை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். இல்லையா என்பதுபற்றி நான் இப்போது எதுவும் சொல்லத் தயாராயில்லை. இந்த மசோதாவின் பேரில் இங்கே சர்ச்சை நடந்து, கிளாஸ் வாரியாகச் சர்ச்சை நடந்து, கடைசியில் பேச்சுக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தில், நான் என்ன சொல்லவேண்டுமோ அதைச் சொல்கிறேன். இன்று நாடு இருக்கும் நிலைமையில் பார்த்தால், இப்போது இந்த நாட்டில் ஜனநாயக அரசாங்கம் இருப்பதால்தான், இந்த மசோதா வருகிறது. ஜனநாயக அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு 'பவர்' இருக்கிறது, அரசாங்கத்தின் பவருக்கு ஜனங்கள் எவ்வளவு தூரம் கட்டுப்பட்டு நடக்கிறார்கள், ஜனங்கள் தங்கள் கடமைகளை எவ்வளவு நன்றாகச் செய்கிறார்கள், அரசாங்க ஊழியர்கள் தங்கள் கடமைகளை எவ்வளவு எபிஷியண்டாகச் செய்கிறார்கள் என்பதை யெல்லாம் கடந்த 10 வருஷ அனுபவத்தில் பார்க்கும்போது, நாம் இங்கே பில்களைக் கொண்டுவந்து சர்ச்சை செய்து அவைகளைப் 'பாஸ்' செய்துவிடலாமே தவிர, நடைமுறையில் சட்டங்கள் அமல் நடப்பதைப் பார்த்தால், ஜனங்களுக்கு அதிகத் தொல்லைகளை விளைவிப்பதற்காகத்தான் நாம் சட்டங்கள் கொண்டுவருகிறோம் என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. நாம் 10, 12 வருடங்களில் இயற்றியுள்ள சட்டங்களால் நடைமுறையில் கடைசியில் ஏழைகளுக்கு எவ்வளவு நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன என்று பார்த்தால், ஏழைகளுக்கு ஏற்படும் நன்மைகள் ரொம்பவும் குறைவு என்பதை நான் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியதில்லை. இது எல்லோருடைய அனுபவமும் தான். வெளியில் ஏதோ பேசலாம், பார்டிக்காகவோ, பவருக்காகவோ சுலபமாகச் சலுகைகள் வர வேண்டுமென்பதற்காகவோ ஏதோ சொல்லலாம். ஆனால் நடைமுறையில், பாருக்கு நன்மைகள் போய்ச்சேர வேண்டுமோ அவர்களுக்கு ரொம்பக் குறைவாகத்தான் நன்மைகள் கிடைக்கின்றன என்பதை நான் விவசாயி என்ற முறையிலும் அரசாங்கத்தில் இருந்தவன் என்ற முறையிலும் அனுபவத்திலிருந்து சொல்கிறேன். மற்றவர்களுடைய அனுபவம் எப்படியோ, அது எனக்குத் தெரியாது. இப்போது சில விஷயங்களை சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். விவசாயமானது மற்றத் தொழில் களைவிட ரொம்பவும் கடினமான தொழில் என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் உணர்வார்கள். குறிப்பாக, இந்த மாநிலத்தில் விவசாய நிலங்கள் 1 கோடியே 45 லட்சம் ஏக்கருக்கு இருக்கின்றன. இதில் சுமார் 45 லட்சம் ஏக்கர் பாசன வசதி

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar] [25th April 1960]

யுடையது என்று தெரிகிறது. அதில் ஆற்றுப்பாசனம் உடையது சுமார் 20 லட்சம் ஏக்கர். பதினைந்து லட்சம் ஏக்கர் கிணற்றுப் பாசனம் உடையது. பதினைந்து லட்சம் ஏக்கர் ஏரிப் பாசன முடையது. இந்த ஏரிப் பாசனத்தைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். பதினைந்து நாள் முதல் 6 மாதம் வரை ஜலப் பிடிப்புள்ள ஏரிகள் உண்டு. கிணற்றுப் பாசனத்தை எடுத்துக் கொண்டால், சில பருவங்களில் ஜலம் கூடுதலாகக் கிடைக்கும். ஏரிகளிலும் கால்வாய்களிலும் ஜலம் இருக்கும் காலத்தில் ஜலம் அதிகமாகக் கிடைக்கும். வெய்யில் காலத்தில் ஜலம் கொஞ்சம் கூடக் கிடைக்காது. எனவே, நன்றாகப் பார்த்தால், 12 லட்சம் ஏக்கர் கூட வராது. இங்கே 45 லட்சம் ஏக்கர் என்று கணக்கில் வந்திருக்கிறது. எவ்வளவு நிலம் பாசன வசதியுடையது, அதில் எவ்வளவு நிலத்தில் ஜல வசதியினால் ஒரு போகம் சாகுபடி எடுக்க முடியும் என்று பார்க்கவேண்டும். இங்கே சுமார் 15 லட்சம் ஏக்கர்தான் டெல்டயிக் ஏரியா. ஸெமி-டெல்டயிக் ஏரியா 5 லட்சம் ஏக்கர். மற்ற நிலங்களெல்லாம் மழையை நம்பியிருப்பவை. இவை பாசன வசதியுள்ள நிலங்கள். பாசன வசதியில்லாத நிலங்கள் சுமார் 1 கோடி ஏக்கர். அந்த ஒரு கோடி ஏக்கரும் பாசன வசதியே இல்லாமல், மழையை எதிர்பார்த்துப் பயிர் செய்யப்படுகிறது. மற்ற நிலங்களில் மில்லெட்ஸ், அதாவது சிறு தானியங்கள், பயிர் செய்யப்படுகின்றன. சிறு தானியங்களெல்லாம் மழையை எதிர்பார்த்துப் பயிரிடப்படுகின்றன. இவை சோளம், கம்பு முதலிய தானியங்கள். இவைகளுக்கு 'காஸ்ட் ஆப் கல்டிவேஷன்', அதாவது பயிரிடும் செலவு என்ன? அந்தச் செலவு, ஏக்கருக்கு 50 ரூபாய் முதல் 150 ரூபாய் வரையில் ஆகிறது என்பதை கனம் அமைச்சர்களே ஒத்துக்கொள்வார்கள். என்னிடம் அந்த அந்த அக்ரிகல்சரல் டிபார்ட்மென்ட் ரிஸர்ச் இன்ஸ்டிடியூஷன்ஸ் புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றன. இன்னும், பலக்காகப் பயிரிடப்பட்ட இடங்களிலிருந்து வந்த புள்ளி விவரங்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன. அந்தக் கணக்குகளை வைத்துக்கொண்டு நான் இந்த விவரத்தைச் சொல்கிறேன். நான் விவசாயி என்ற முறையில் என் அனுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு இதைச் சொல்லவில்லை. எவ்வளவு பணம் விரயம் செய்தால், எவ்வளவு பணத்திற்கு மகசூல் கிடைக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும். சோளத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு ஏக்கரில் சுமார் 20-25 ரூபாய் மதிப்பிற்குத்தான் நிகர லாபம் கிடைக்கும். நன்றாகச் செலவுசெய்து, பயிரிட்டு, சாகுபடி செய்தாலும், சோள மகசூல் ஒரு ஏக்கருக்கு 25 ரூபாய் மதிப்பிற்குத்தான் கிடைக்கும். அது போலத்தான் மற்ற தானியங்களும். இதற்கு 'டேடா' வேண்டுமானால் கொடுக்கிறேன். கனம் அமைச்சரிடத்திலும் 'டேடா' இருக்கும். விவசாயிகளில் பெரும்பாலோர் ஏழைகள் என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. குறிப்பாக, புஞ்சை விவசாயம் செய்பவர்கள் ஏழைகள். நஞ்சை விவசாயம் செய்பவர்கள் கொஞ்சம் வசதியுடையவர்கள். அவர்களும் அவ்வளவு செளகரியமாக வாழ்க்கை நடத்தவில்லை. ஏழை விவசாயிகளைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. இந்த நிலையில் நாம் இந்த

25th April 1960] [Sri O. P. Ramaswamy Reddiar]

மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். இந்த மசோதாவில் நஞ்சை நிலங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சலுகை புஞ்சை நிலங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்த மசோதாவில் புஞ்சை நிலங்களுக்கு ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் இல்லை. இந்த மசோதா ஏழைகளின் நன்மைக்காகத்தான் என்று சொல்கிறோம். அப்படியிருக்க, இந்த ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் ஏன் இவர்களுக்கு இல்லை என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. எங்கே குறைவான வருவாய் வருகிறதோ அங்கே சலுகை காட்டப்படவில்லை. பாசன வசதியின்றி மழையையே நம்பியிருக்கும் நிலங்களுக்கு ஒருவிதமான சலுகையும் கொடுக்கப்படவில்லை. மற்ற நிலங்களுக்குக் கொடுத்த சலுகை கூட இந்த நிலங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இது 'டிஸ்க்ரிமினேட்டரி'யாக இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இம்மாதிரிப் பல குறைகள் மசோதாவில் இருக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றையும் நான் இப்போது சொல்ல விரும்பவில்லை. அவைகளையெல்லாம் நான் கனம் அமைச்சருக்கு எழுதியனுப்புகிறேன். அவைகளைப்பற்றி இங்கே பேச எனக்குப் பொறுமையும் இல்லை. ஏனென்றால், எனக்கு இப்போதெல்லாம் சில சமயங்களில் உணர்ச்சி அதிகமாகிறது. இந்த மசோதாவில் ஏழைகளுக்கோ, மத்தியதர வகுப்பினருக்கோ, பணக்காரர்களுக்கோ சாதகம் பண்ணப்பட்டிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. யார் உங்கள் நண்பர் என்று தெரியவில்லை. ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால், அதனால் யாருக்காவது நன்மையிருக்கவேண்டும். யாரோ ஒருவர் சொல்கிறார், அல்லது ப்ளானிங் கமிஷன் சொல்கிறது என்று ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால், அதன் "காண்ஸிக்வன்ஸ்" (பலன்) யாரைப் பாதிக்கும்? ஜனநாயக அரசாங்கத்தில் அது எல்லோரையும்தான் பாதிக்கும். ப்ளானிங் கமிஷன் நினைத்த முறையில் வேலை செய்கிறது என்று முன்பே நான் சொல்லியிருக்கிறேன்; முன்பே நான் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன், ப்ரைம் மினிஸ்டர் எப்படி 'டிக்டேட்' செய்கிறாரோ அப்படி வேலை செய்கிறது. அதனால் என் பேரில் எல்லோருக்கும் கோபம். அதுபற்றி நானும் சிந்தித்துப் பார்த்தேன், பின்னர். அப்பொழுது க்ருஷேவ் இங்கு வந்திருந்தார். நான் ஏன் அப்படிப் பேசினேன் என்று நினைத்தேன். (டாக்டர் ஏ. ஸ்ரீனிவாசன் : அவருக்கு நம் பாஷை தெரியாது.) பாஷை தெரியாமல் இருந்தால் என்ன? இப்பொழுது சூ-என்-லாய் வந்திருக்கிறார். எப்படிப் பேச்சு வார்த்தை நடக்கிறது என்று நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். ப்ரைம் மினிஸ்டரோ இப்படிப் பேசுகிறார்? அவர் இவரைக் காட்டுகிறார், இவர் அவரைக் காட்டுகிறார். இது என்ன அரசாங்கமோ? ஒரு சின்னக் குழந்தைகூட இப்படி நடக்காது. எதிரியிடம் பேசும் போது இந்த முறையிலா பேசுவது? அவர் நம்மிடம் என்ன

3.50
p.m.

அரசாங்கம் காய்விடும் அல்லலுடைய ஒரு விவசாயியை
கொண்டு பார்த்தால், சாகுபடிச் செலவு அதிகமாக இருக்கிறது.
செலவுகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதிகமாக இருந்து

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar] [25th April 1960]

இந்தச் சட்டம் யாருக்கு நன்மை செய்கிறது? டெமோக்ராடிக் டிக்டேட்டர்ஷிப்தான் இப்பொழுது நடக்கிறது. என்ன நடக்கிறது என்று அவர்களுக்கும் தெரியாது, ப்ளானிங் கமிஷனுக்கும் தெரியாது, நமக்கும் தெரியாது. நாம் எத்தனையோ தடவை சர்வே செய்தாகிவிட்டது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு சர்வே செய்தோம். அதற்கு முன்பு கவர்ன்மென்ட் ஆப் இந்தியாவும் சர்வே செய்தது. அவையெல்லாம் எங்கே? மூன்று நான்கு தடவை சர்வே எடுக்கப்பட்டது. எனக்குத் தெரியும், சர்வே எடுக்கும்போது நான் கிராமத்தில் இருந்தேன். எங்கெங்கே என்னென்ன செய்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். எவ்வளவு சர்வேயர்கள் வந்தார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். வேண்டிய தகவல்கள் அரசாங்கத்தின் கையில் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகளை எடுத்துச்சொல்ல அஞ்சுகிறது, மத்திய அரசாங்கமும், இராச்சிய அரசாங்கமும். ஏன் இந்த பில்லை இவ்வளவு நாட்கள் கழித்துக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்கே இதைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற எண்ணம் தீவிரமாக இல்லை. இருந்தாலும் என்ன செய்வது? மேலேயிருந்து கீழே வரை தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்காக நானும் அனுதாபப்படுகிறேன். நானும் அரசாங்கத்தை நடத்தியிருக்கிறேன், எனக்கு எல்லாம் தெரியும். விவசாயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், நாலேந்து பாகுபாடுகள் இருக்கின்றன. நஞ்சையில் ஆற்றுப் பாசனம், ஏரிப் பாசனம், கிணற்றுப் பாசனம், பின்புஞ்சையில் மழையை எதிர்பார்த்துச் சாகுபடி செய்வது என்று இப்படி நாலு பாகுபாடுகள் இருக்கின்றன. பின்னர், இதில் தரங்கள் வேறு இருக்கின்றன. பின்னர் நல்ல சாகுபடி செய்ய வேண்டுமென்றால், நல்லபடி நாலேந்து மாதங்களுக்கு நல்ல தண்ணீர் வேண்டும், அதுவும் சமயத்தில் கிடைக்கவேண்டும். பருவத்தில் மழை பெய்யாவிட்டால், புஞ்சையில் எல்லாம் சாகுபடி செய்வான், உரத்தைப் போடுவான், கடைசியில் கதிர் வரும்போது அது காய்ந்துவிடும். அப்பொழுது அவன் செலவு செய்த ரூபாய் எல்லாம் பாழாகிவிடும். அப்படி விவசாயிக்கு நஷ்டம் ஏற்படும் போது, அவனுக்காக ஏதாவது 'கிராப் இன்ஷூரன்ஸ்' செய்திருக்கிறீர்களா? இல்லை. பின், மாடுகளுக்குக் கொள்ளை நோய் வேறு வந்துவிடும். அதற்கு ஏதாவது 'காட்டில் இன்ஷூரன்ஸ்' இருக்கிறதா? இல்லை. ஆதலால், நாம் யாருக்காக வேண்டி இந்தச் சட்டம் கொண்டுவருகிறோம் என்று சொல்கிறோமோ, அவர்களுக்கு முதலில் பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டும். பின்னர் இப்படிப்பட்ட சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து அவர்களையும் ஏழையாக்கினால், அவர்கள் மற்ற ஏழைகளோடு ஏழைகளாகவாவது வாழ முடியும். இப்பொழுது ஏழைகளை இன்னும் ஏழைகளாக்குகிறீர்கள். நடுத்தர வகுப்பினரையும் ஏழைகள் ஆக்குகிறீர்கள். பணக்காரர்கள் தங்கள் கையில் ஏதாவது கொஞ்சம் பணம் வைத்திருந்தால், சிறிது நாட்கள் தள்ளலாம். இப்படிப்பட்டவைகளைக் கொண்டு வருவதால், யாருக்கு நன்மை? தேசத்திற்கு அதனால் ஏதாவது நன்மை உண்டா? ஒன்றுமேயில்லை. இன்று சைனா எப்படியிருக்கிறது, பர்மா எப்படியிருக்கிறது, ரஷ்யாவில் என்ன நடப்பதென்று சொல்லவே வேண்டியதில்லை. இந்த நிலையில் நாம் இந்த

25th April 1960] [Sri O. P. Ramaswamy Reddiar]

நமக்குள்ள சக்தி என்ன, நம் ஊழியர்கள் எப்படி. வேலை செய்கிறார்கள், நமது ஜனங்கள் நாம் சொல்வதைக் கேட்டு நாம் சொல்வதைக் கடைப்பிடித்துத் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்த முற்பட்டிருக்கிறார்களா என்றெல்லாம் பார்க்க வேண்டும், எந்தக் காரியத்தைச் செய்யும்போதும். பொருளாதாரத் துறையில் நாம் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோமா அல்லது பின்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோமா என்றும் பார்க்க வேண்டும். அதை யொன்றும் யோசிக்காமல்தான் அரசாங்கம் நடக்கிறது. நான் யாரையும் குறை கூறவில்லை.

THE HON SRI P. KAKKAN: பிரதம டீர்திரியவர்களைப்பற்றியே சொல்லிவிட்டீர்களே. பின் என்ன?

SRI O. P. RAMASWAMY REDDIAR: யார் தவறு செய்தாலும், அதைத் திருத்த வேண்டிய கடமை எனக்கு உண்டு, ஜனநாயக முறைப்படி.

SRI A. SUBRAMANYAM: அங்கத்தினர் அவர்களைத் திருத்த எங்களுக்கும் உரிமையுண்டு.

*** SRI O. P. RAMASWAMY REDDIAR:** இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. எனக்கு என்ன அவரிடம் மதிப்பு இல்லையா? என் சொல்லுவதாக இருந்தவர். இன்னும் தலைவராக இருக்கிறார். இல்லை யென்று நான் சொல்லவில்லை. இந்த நாட்டின் பிரஜை என்ற முறையில், இந்த நாட்டிற்காக வேலை செய்தவன் என்ற முறையில், என் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல முற்பட்டேனே தவிர, நான் செய்தது தவறு என்று தெரிந்தால், அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளத் தயார்.

இந்தச் சட்டத்தில் பல குறுக்கீடுகள் இருக்கின்றன. அது பற்றிச் சட்ட நிபுணர்கள் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். பொருளாதார சமத்துவத்திற்குப் பல துறைகளில் வழி செய்யலாம். ஒருவன் வருவாயில் ஒரு பங்கு வாங்கி, அதை மற்ற வர்களுக்கு விநியோகிக்கலாம். மூலப் பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை வைத்துக்கொண்டு கைத்தொழில் போன்றவைகள் செய்து பொருளைப் பெருக்கலாம். விவசாயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், நஞ்சைச் சாகுபடியில் ஒருவித வருமானம் வருகிறது, புஞ்சைச் சாகுபடியில் ஒருவித வருமானம் வருகிறது.

அதற்குத் தகுந்த முறையில் இறைவை வசதி இருக்கவேண்டும். இறைவை வசதிக்காக இருக்கின்ற நிலைமைகளையெல்லாம் நாம் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதில் ஏதோ ஐந்து ரூபாய் என்று மார்ஜின் போட்டிருக்கிறார்கள். இதில் போட்டிருப்பது ஐந்து ரூபாயா அல்லது ஐந்து சதமர்னமா என்று தெரியவில்லை. இதற்காக நீருக்கு என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது 33, 38 என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அக்ரிகல்சரல் பார்ம்-க்கு எடுக்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு எவ்வளவு நீர்ப்பாசனச் செலவு இருக்கிறது என்று பார்த்தால், ரூ. 250,180 என்றெல்லாம் இருக்கிறது. இந்த முறையில் bulk-க்காக உற்பத்தி செய்யக் கூடிய இடங்கள், seed farms இவைகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால், சாகுபடிச் செலவு அதிகமாக இருக்கிறது. செலவுகளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதிகமாக இருந்து

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar] [25th April 1960]

கொண்டிருக்கிறது. புஞ்சை நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டால், சாகுபடிச் செலவு 130 ரூபாய், 200 ரூபாய் என்கிறது. அந்தந்த கிராப்புக்குத் தகுந்தபடி வருகிறது. ஈரும்பு உற்பத்தி செய்தாலும்கூட, ஒரு வருடத்திற்கு இறைவை நிலமாக இருந்தாலும், 200 ரூபாய், 250 ரூபாய் ஆகிவிடும். மூன்று மாதமாக இருந்தால் 50 ரூபாய் அல்லது 60 ரூபாய் ஆகிவிடும். ஆறு மாதமாக இருந்தால், 80 ரூபாய், 100 ரூபாய் ஆகும். உற்பத்திக்குத் தனியாக ரூபாய் வேண்டும். long duration-ஆக இருந்தால், இன்னும் கூடுதலாகும். எல்லா விதங்களிலும் அமைந்திருப்பதைப் பார்த்தால், அதிகமாக உழைப்பவர்களுக்கு அதிக ஊதியம் கிடைக்கவேண்டும். உழைப்பு என்பது எல்லோருக்கும் இருக்கவேண்டியதுதான். அதே சமயத்தில் யார், யாருக்கு என்னென்ன கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன, ஒரு ஆளுக்கு எவ்வளவு பணம் விரயமாகிறது, எவ்வளவு லாபம் கிடைக்கிறது, எவ்வளவு செலவாகிறது, எவ்வளவு மிச்சம் கிடைக்கிறது, இதில் ஒரு குடும்பத்திற்கு எத்தனை standard acre கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையெல்லாம் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்ப்பது கஷ்டம்தான். ஜனநாயக அரசாங்கத்தில் மனிதனுடைய வாழ்க்கைச் செலவுகளைப் பார்ப்பது கஷ்டம்தான். இதையெல்லாம் கட்டுப்படுத்தவேண்டுமென்றால், கண்ட்ரோல் வர வேண்டும். கண்ட்ரோல் என்று வந்துவிட்டால், அதனுடைய தொல்லைகளைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதே இல்லை. இதையெல்லாம் பார்த்தால், இந்தச் சட்டத்தினால் எவ்வளவோ தொல்லைகள் ஏற்படும். அதையெல்லாம் நாம் கவனிக்கவேண்டும். செலக்ட் கமிட்டியில் இதைப்பற்றியெல்லாம் நன்கு ஆலோசித்து நாட்டினுடைய நன்மைக்கு ஏற்றவாறு திருத்தி அமைப்பதாக இருந்தால் பல தொல்லைகள் இல்லாமல் இருக்கும். இரண்டாவது, சாகுபடிச் செலவிற்கு நிலத்தில் போடுகிற பணத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு தடவையோ அல்லது வருடத்திற்கு ஒரு தடவையோ 200, 250 ரூபாய் போட வேண்டியிருக்கிறது. அதே பணம் ஒரு வியாபாரியிடம் இருந்தால், ஒரு மாதத்தில் மூன்று, நான்கு தடவை rotation ஆகும். இதே பணம் ஒரு industrialist இடம் இருந்தால் ஒரு மாதத்திற்கு 10, 15 தடவை rotation ஆகும். அதற்குத் தகுந்தவாறு லாபமும் கிடைக்கும். ஆனால், விவசாயியைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு வருடத்தில் நன்றாக விளைந்தால், ஒரு தடவைதான் அந்தப் பணத்தினால் லாபம் கிடைக்கும். இதை நாம் முக்கியமாக ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பொருளாதார சமத்துவம் என்றால் என்ன என்பதை எடுத்துப் பார்த்தால், சமூகத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் மூலதனமாக இருக்கக்கூடியவர்கள் விவசாயிகள்தான். அவர்கள் உணவுப்பொருள்களும் மூலப் பொருள்களும் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். விவசாயத்தில்தான் நம்முடைய பொருளாதார முன்னேற்றம் அமைந்திருக்கிறது. ஜனநாயக காலத்தில் அவ்விதம்தான் எடுத்துக்கொள்ள முடியும். ஜனநாயக நாடுகள் எல்லாமே இவ்விதத்தில்தான் அமைந்திருக்கின்றன. டிக்டேடர்ஷிப் இருக்கும் நாடுகளிலோ அல்லது

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar]

25th April 1960] [Sri O. P. Ramaswamy Reddiar]
ஃம்யூனிஸம் இருக்கும் நாடுகளிலோ இதைப்பற்றி நாம் ஒன்றுமே பேச முடியாது. இந்த நாட்டில் ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் எல்லோருக்கும் தமது கருத்துக்களைச் சொல்லுவதற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. அந்த முறையில்தான் நான் இவைகளை எல்லாம் சொல்லுகிறேன். ஆகவே, வருடத்தில் ஒரே ஒரு தடவை பணம் rotation-ஆகக்கூடிய விவசாய மக்களையும், மாதத்திற்கு ஆறு, ஏழு தடவை rotation ஆகக்கூடிய வியாபாரிகளையும், இயந்திரக் கைத்தொழிற்சாலைகளையும் பார்க்கவேண்டும். ஆக இதையெல்லாம் தகுந்த முறையில் பார்த்துப் பொருளாதார சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தினால், நன்றாக இருக்கும். ரஷ்யாவில் பொருளாதார சமத்துவம் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அங்கு எந்த விதமான பொருளாதார சமத்துவம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று நாம் சொல்லுவதற்கில்லை. ஒரு பூட்ஸ் வாங்கவேண்டுமென்றால், 200 ரூபாய் வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கு எத்தனையோ ரூபிள்கள் சம்பளமாகக் கிடைக்கின்றன என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். இதையெல்லாம் நேரில் போய்ப் பார்த்தால்தான், இதிலுள்ள உண்மையைச் சொல்ல முடியும். எப்படியோ ஒரு பயத்தின் மூலமாக ஆட்சி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த வகையில், முன்னேற்றமாக இருந்தாலும் சரி, பின்னேற்றமாக இருந்தாலும் சரி, தனி மனிதனுக்குச் சலுகைகள் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்றிருந்தாலும்கூட, அந்த நாட்டில் ஒரு பக்கம் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுக்கொண்டதான் இருக்கிறது. ஆனால் இங்கிருப்பதை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், ஒரு பக்கம் எவ்வளவோ சலுகை, ஒரு பக்கம் வேலை செய்யாமை, இன்னொரு பக்கம் நாட்டிலுள்ள பல கஷ்டங்கள், மற்றொரு பக்கத்தில் அரசாங்க ஊழியர்களுடைய பிரச்சனைகள். இந்த நிலைமையில் நிலங்களுக்கு மட்டும் இவ்விதம் ஒரு சட்டம் கொண்டுவந்தால், அது சரியாக நடக்குமா என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். பொதுவாக, நாட்டில் ஒவ்வொரு துறையில் இருக்கின்றவர்களுடைய வருமானத்தை எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு டாக்டர் நாளொன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் முதல் 2,000 ரூபாய் வரை சம்பாதிக்கலாம். ஒரு லாயரை எடுத்துக்கொண்டால், 2,000 ரூபாய்க்கு மேலாகவே ஒரு நாளைக்கு சம்பாதிக்கலாம். ஒரு Industrialist-ஐ எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கு மேலாகவே கிடைக்கலாம். ஆனால் விவசாயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், விளைச்சல் பருவப் பொருளாக இருப்பதால் பதுக்கிவைக்க இவ்வித வருமானம் கிடைப்பதில்லை. பெரிய வருமானம் கிடைப்பவர்களுக்கு எல்லாம் ரூபாய்க்கு 14 அணு வரி போட்டு வாங்கி விடுகிறோமே என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். ஆனால் அதையும் கொடுக்காமல் சர்க்கார் கேட்கும்போது ஏதாவது நன்கொடையாகக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அதோடு திறப்பு விழாவுக்கு மந்திரிகளையும் அழைத்துவிடுகிறார்கள். இவர்களும் போகிறார்கள். ஆகவே, பதுக்கும் பொருட்களுக்கும், துண் பொருட்களுக்கும் இருக்கின்ற வித்தியாசத்தையும் அதன் மூலம் கிடைக்கின்ற வருமானத்திலுள்ள வித்தியாசத்தையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். பருப் பொருட்களின் நிலை எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிடுகிறது. இதில் ஏமாற்ற முடியாது. இருக்கிற

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar] [25th April 1960]

நிலை எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. ஆகவே, பொருளாதார சமத்துவம் என்று சொல்லும்போது, விவசாயியாக இருந்தால் மூலப்பொருளில் செலவுபோக மிச்சம் என்ன வருகிறது, வியாபாரியாக இருந்தால் மாதம் இரண்டு மூன்று தடவை பொருள்கள் புரளுவதால் என்ன வருகிறது, Industrialist-ஆக இருந்தால் மூலப்பொருளைக் கைத்தொழிற் பொருளாக மாற்றுவதில் செலவு போக மிச்சம் என்ன வருகிறது, இதில் எவ்வளவு செலவு, எவ்வளவு மிச்சம் இதையெல்லாம், இவற்றில் இருக்கின்ற பாகுபாடுகளை எல்லாம் பார்த்து, அதற்குத் தகுந்தவாறு லாபத்தில் ஒரு பங்கை விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கச் சட்டமியற்றினால்தான் ஜனங்களின் நல்லெண்ணத்தில் நாட்டில் ஜனநாயகம் வளர முடியும். இல்லையென்றால் மிலிட்டரி ராஜ்யத்தில் செய்வதைப் போன்றுதான் இருக்கும். ஆகவே, இவைகளையெல்லாம் பார்த்து அதற்குத் தகுந்தபடி சட்டங்களை அமைத்துக்கொண்டால்தான், நல்ல முறையில் மக்களுடைய திறமையைப் பாதுகாக்கமுடியும். ஒருவன் அதிகமாக உற்பத்தி செய்கிறான் என்றால், அதில் அவனுக்குரிய பங்கு கிடைக்கும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்தவேண்டும். அதுதான் என். பொருளாதார சமத்துவக் கொள்கை. அந்த முறையில் காரியங்கள் செய்தால், யாருக்கும் தொல்லை இருக்காது, எல்லோருடைய உழைப்பும் பலனளிக்கும், ஒருவருக்கு ஒருவர் உள்ள ரிலேஷன்ஷிப்பும்—தொடர்பும்—நல்லவிதமாக நீடிக்கும். அரசாங்கத்தின் சட்டங்களும் திட்டங்களும் அந்த முறையில் இருந்தால், எல்லாம் நன்றாக நடக்கும் என்று நினைக்கிறேன். கனம் அமைச்சர்கள் யோசித்துப் பார்க்கட்டும். அவர்களுடைய மனதிற்கு அப்பீல் செய்கிறேன். சரியாக இருந்தால், என் யோசனையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளட்டும். வருஷத்திற்கு ஒன்று அல்லது இரண்டு தடவைதான் சாகுபடி செய்ய முடியும். மற்றத் துறைகளில் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும். இப்போது நீங்கள் கிராமங்களையும் நகரங்களையும் பாருங்கள். இப்போது கிராமங்களில் எத்தனை கல் வீடுகள் இருக்கின்றன, நகரங்களில் எத்தனை கல் வீடுகள் இருக்கின்றன என்று பாருங்கள். இப்போது சென்னையில் க்ரௌண்டு என்ன விலை என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? சென்னையில் போன வருஷம் ஒரு க்ரௌண்டு 1,000 ரூபாயாக இருந்தது. இப்போது சென்னையில் ஒரு க்ரௌண்டு 6,000 ரூபாயாக இருக்கிறது. 'பாக்டரி வில்லேஜெஸ்' ஏற்பட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்களே; அதற்காகத் தானே பாடுபட்டோம். இப்போது 'பாக்டரி வில்லேஜ்' ஏற்பட்டிருக்கிறதா, 'பாக்டரி சிடி' ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று பாருங்கள். இந்த வருஷம் சென்னையில் ஒரு க்ரௌண்டு 6,000 ரூபாயாக இருக்கிறது. எல்லோரும் சென்னைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். எல்லோரும் ஏன் இங்கு வருகிறார்கள்?

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : எல்லாம் இன்வெஸ்ட்மெண்ட்.

*** SRI O. P. RAMASWAMY REDDIAR :** இன்வெஸ்ட்மெண்ட் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். ஷோக்காக இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். நீங்கள் கோட்டுப் போட்டுக்

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar] [25th April 1960]

கொண்டு ஜோராக இருக்கிறீர்கள். அவர்கள் கோவணம் கட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஏழைகள், மத்திய தர வகுப்பினர், பணக்காரர்கள், எல்லோரும் இங்கு ஓடிவருகிறார்கள். என்னென்றால், அங்கே இனிமேல் வசிக்க முடியாது. அதற்கு அங்கு வசதி இல்லாதபடி ஆகிவிட்டது. அதற்கு பொலிதிகல் ஆர்கனை ஸேஷன்ஸ் இருக்கின்றன. நாமும் தூபம் போட்டுவிட்டோம். இப்போது எல்லோரும் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கிறோம். ஆகவே, நாம் பொருளாதார சமத்துவத்திற்காகப் பாடுபடும் போது, எந்த ஏழைகளுக்காகப் பாடுபடுகிறோமோ அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்கவேண்டும். அவர்களுக்குக் கடன்கள் கொடுக்கவேண்டும். கிராமத்தில் கஷ்டப்படும் ஏழைக்கு யாராவது 10 ரூபாயாவது கடன் கொடுப்பார்களா? நீங்கள்தான் (அரசாங்கம்) அவனுக்குக் கடன் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நீங்கள் எங்கேயிருந்து கடன் கொடுப்பது? நீங்கள் உலகமெல்லாம் பிச்சை எடுக்கிறீர்கள். விவசாயத்தில் 'காஸ்ட் ஆப் கல்டிவேஷன்' என்ன ஆகும் என்று பார்க்கவேண்டும். நஞ்சைக்கு டெல்டா ஏரியாவில் 200 ரூபாய் செலவாகும். நஞ்சைக்கு டெல்டாவல்லாத பிரதேசத்தில் 500, 600 ரூபாய் இறவையுடன் செலவாகும். புஞ்சைக்கு ஆவரேஜாக 70 ரூபாய் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இப்படிப் பார்த்தால், ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுத்து உதவ (சாகுபடிச் செலவு) சுமார் 140 கோடி ரூபாய் வேண்டியிருக்கும். அதற்கு அரசாங்கத்திடம் எங்கே பணம் இருக்கிறது? முன்பு யாரோ கடன் கொடுத்தான். அவனும் கடன் கொடுக்க முடியாதபடி செய்துவிட்டார்கள். நீங்கள் கிராமத்திலுள்ள ஏழை விவசாயிக்கு அரசாங்கம் கொடுக்க விரும்பும் பணம் 70 ரூபாய் என்றால், கடைசியில் அவனுக்கு 20 ரூபாய்கூடப் போய்ச் சேருவ தில்லை. காரணம் என்ன? அதில் எல்லோருக்கும்தான் பங்கு. இன்று எல்லோரும் அந்த நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள். பேசுவது ஒன்று, நடப்பது வேறொன்று என்ற நிலைக்கு எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள்.

மசோதாவில், பாசன வசதியுள்ள நிலங்களைப் பொறுத்த வரையில், 30 'ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர்' உச்ச வரம்பாக நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. புஞ்சையை எடுத்துக்கொண்டால், மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களில் நஞ்சை நிலங்கள் குறைவு; அந்த ஜில்லாக்களில் எல்லாம் புஞ்சை. இதற்கெல்லாம் என்னிடம் புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றன. நான், புள்ளி விவரங்களை 'பல்க்' அளவில் சொல்கிறேன். நஞ்சை நிலக்காரர்களுக்கு 3,500 ரூபாய் என்று கணக்கிட்டால், புஞ்சை நிலக்காரர்களுக்கு எவ்வளவு கணக்கிட வேண்டும்? அவர்களுக்கு வாய்தா எவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும்? சரியாக விளையாவிட்டால், விவசாயி எப்படிச் சுந்தாயம் கட்டுவான்? நீங்கள் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களின் மூலம் கடன் கொடுக்கிறீர்கள். மகசூல் ஒரே சாவியாகப் போய்விட்டால், அவன் எப்படிச் சுண்டித் திருப்பிக் கொடுப்பான்? தவிர, அவன் பிழைப்புக்கு என்ன செய்வான்? அவன் பிழைப்பதற்கு யார் கடன் கொடுப்பான்? தவிர, மாட்டுத் தீவனத்திற்கு வேறு கடன் கொடுக்கவேண்டும். மாடு நல்ல

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar] [25th April 1960]

நிலைமையில் இருக்கவேண்டும். அதற்கெல்லாம் நீங்கள் கடன்கள் கொடுக்கத் தயாராயிருந்தால், கொடுங்கள். மார்வாடியாவது தன் 'ரிஸ்கில்' கடன் கொடுக்கிறான். நீங்கள் அப்படி கடன் கொடுக்க முடியுமா? இனிமேல் மார்வாடியும் கடன் கொடுக்க மாட்டான். காரணம், நிலம் இல்லை பாருங்கள். மேலும், மசோதாவிலுள்ள ஒரு செக்ஷனில் 'கோர்ட்', 'டிக்ரீ' என்றெல்லாம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. எனவே, அவன் இனிமேல் கடன் கொடுக்க மாட்டான். கடன் கிடைக்காவிட்டால், விவசாயி எப்படிப் பயிடுவான்? அவனுக்கு வேண்டிய எல்லாம் கடன்களையும் நாம் கொடுக்க முடியுமா?

மேலும், ஏதோ ஆபீசர்களை நியமிக்கலாம் என்று நினைக்கிறீர்கள். லான்ட் போர்டு என்ற போர்டை அமைக்க நினைக்கிறீர்கள். மசோதாவை இன்ட்ரொட்யூஸ் பண்ணும்போதே சம்பந்தப்பட்ட ஷரத்து அமுலுக்கு வருகிறது என்று சொல்லி விட்டீர்கள். மசோதாவை இன்னும் சரிவர 'டிஸ்கஸ்' பண்ணவில்லை. இது செலெக்ட் கமிட்டிக்குப் போகவிருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டி பரிசீலித்ததற்குப் பிறகு, இந்த மசோதா இரு சபைகளுக்கும் வரும். அப்போதும் 'டிஸ்கஸ்' பண்ணப்போகிறோம். அதற்குப் பிறகுதானே ஆபீஸர்ஸ் போட வேண்டும்? அப்படி இருக்கும்போது, இப்போதே நிலங்களை 'வெஸ்ட்' பண்ணி விடுங்கள் என்று சொல்கிறீர்கள். இப்போது யாரிடம் வெஸ்ட் பண்ணுவது? அப்ளிகேஷன் போடாவிட்டால், ஒவ்வொரு நாளுக்கும் அபராதம் விதிக்கப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு மொத்தம் 500 ரூபாய் பெனல்டி. இதில் எல்லாம் என்ன 'ப்ரொஸீஜர்' கடைப்பிடிக்கப்படும்? இதைப்பற்றியெல்லாம் நான் விரிவாகப் பேசுவதென்றால், ரொம்ப நேரம் ஆகும். மற்ற கனம் அங்கத்தினர்கள் எவ்வளவோ சொல்லப் போகிறார்கள். நானே பேசிக்கொண்டிருக்க நான் விரும்பவில்லை.

மேலும் 1956-ம் வருஷம் பெண்களுக்கு 'விமன்'-க்கெல்லாம் 'ஹெரிடிட்டரி ரைட்ஸ்' கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'விமென்' எல்லாம் என்ன பண்ணுகிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. (சிரிப்பு.) (ஒரு கனம் அங்கத்தினர்: ஓட்டுப் போடுவார்கள்). நான் சொல்வதை அவர்கள் கேட்கமாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும், சில சமயங்களில் யோசித்துப் பார்ப்பார்கள். அவர்களும் மனிதர்கள்தானே? எனவே யோசித்துப் பார்ப்பார்கள். அதனால்தான் நான் என் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்கிறேன். நான் இப்போதெல்லாம் அதிகமாகப் பேசுவது கூட இல்லை. எப்போதாவது இந்த மன்றத்திற்கு வரும் போது ஏதாவது சொல்லிவிட்டு, உளறிவிட்டுப் போவேன். நான் பேசுவதைச் சில பேர் உளறல் என்று நினைப்பார்கள், சிலர் உன்னிப்பாகப் பேசுகிறேன் என்று நினைப்பார்கள்.

நிலத்தை யாரிடம் ஒப்படைப்பது? அதை யாரிடம் 'வெஸ்ட்' பண்ணுவது? அதற்கு ஏதாவது இன்டெரிம் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறீர்களா? நான் சொல்வதற்கு நிறைய விஷயங்கள் வைத்திருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் கனம் அமைச்சருக்கு எழுதி அனுப்புகிறேன். 'விமென்'-க்குப் பல உரிமைகள் வளிக்கக்

[25th April 1960] [Sri O. P. Ramaswamy Reddiar]

வகையில் 1956-ம் வருஷம் சட்டம் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு அந்த உரிமைகளைக் கொடுத்துவிட்டு, கொடுத்ததை இப்போது ஏன் திருப்பி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்? இந்த மசோதாவைப் பொறுத்த வரையில், பெண்களுக்கு இருக்கக்கூடிய உரிமைகளைப் பார்ப்போம். கல்யாணமான பெண்களைப் பொறுத்த வரையில், தகப்பனார் வழியில் சொத்துரிமை கிடையாது, தாய் வழியில் சொத்துரிமை உண்டு. 'விடோ' (கைம்பெண்) என்ன பெற முடியும் என்று தெரியவில்லை. 1956-ம் ஆண்டில் 'விடோ'வுக்கு ஃபுல் ரைட் கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்கு என்ன செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை; ஏதாவது மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதி வாங்கியிருக்கிறார்களா என்று தெரியவில்லை. வாங்காது செய்தாலும் தொல்லை, வாங்கிச் செய்தாலும் தொல்லை. "பெட்வின் தி டெவிலு அன்ட் தி டீப் ஸீ" (Between the devil and the deep sea) என்பார்களே அப்படித் தான் இருக்கிறது. அவர்கள் 55 சதவீதம் இருக்கிறார்கள், வோட்டர்களாக. எல்லாம் வோட்டிற்குத்தானே செய்கிறார்கள். கல்யாணமாகாத பெண்களுக்கு ஒருவிதச் சலுகையும் இல்லை. கல்யாணமானவருக்குப் பத்து ஏக்கர் கொடுக்கலாம் என்கிறார்கள். ஆனால், கல்யாணம் ஆகாத பெண்ணுக்கு ஒன்றும் இல்லை என்றால், அவளுக்குக் கல்யாணமேயாகாது. "பாதர்" இறந்துவிட்டார் என்றால், "பிரதர்" செய்வானா? இல்லை, லிஸ்டராவது அவன் கல்யாணத்தைச் செய்வானா? (ஸ்ரீ மகமத் ரஸூ கான்: கவர்ன்மெண்ட்.) ரெஜிமென்டேஷன் கவர்ன்மெண்டாய் இருந்தால், செய்யலாம். நமக்குத் தெரியாதா நாம் என்ன செய்ய முடியும் என்று? ஆதலால், 1956-ல் இல்லாததை எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு இன்று ஒன்றுமில்லாமல் இடித்துவிட்டீர்கள். 'விடோ' காரியத்தில் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. 1956-வது வருட 'பில்'லைப் பார்த்தேன். அதையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். லாயர்ஸ் இருக்கிறார்கள், அதை கவனித்துக்கொள்ள. நான் ஏன் என் தலையை அதில் போட்டு மோதிக்கொள்ள வேண்டும்? எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்கிறேன். புஞ்சையில் 25 ரூபாய் வரும். ஆக 100 ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் 3,600 ரூபாய் வராது. கம்பு, சோளம், சாமை போன்றவைகள் இல்லையா? டின்னர், தோப்புகள் பற்றிச் சொல்லும்போது, சிலர் விதிவிலக்கு வேண்டுமென்றார்கள். சிலர் வேண்டாம் என்றார்கள் இப்பொழுது புளி என்ன விலைக்கு விற்கிறது? 3½ ரூபாய் என்று விற்கிறது. ஏன் எல்லோரும் அப்படி அபராதம் கொடுக்கிறீர்கள்? "ப்யூவல்"-க்காக வெட்டி விட்டார்கள். ஒருபுறம் வன மகோற்சவம் என்று நடக்கிறது. இன்னொரு பக்கம் வெட்டுகிறார்கள். சர்க்கரை விலையைவிட அதிகமாக இருக்கிறது புளி விலை. மிளகாய் 6, 6½ ரூபாய் என்று விற்கிறது. வேண்டுமானால் உற்பத்தி செய்யாமல் இருக்கலாம், ஆனால் சாப்பிடாமல் இருக்க முடியுமா? என்ன? இதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். யோசிகள் வேண்டுமானால் சாப்பிடாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அப்படி எத்தனை யோசிகள் நம் நாட்டில் இருக்கிறார்கள்? ஸ்தல

4-30
P.M.

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar] [25th April 1960]

ஸ்தாபனங்கள் சாலைகளில் செடிகள் வைக்கின்றன. செடி ஒன்றுக்கு ஐந்து வருடத்தில் 20 முதல் 30 ரூபாய் வரை செலவாகிறது. மற்ற மரங்களை வைக்க என்னவாகும்? ஜல வசதி செய்து இறைப்பதாக இருந்தால், 50 முதல் 80 ரூபாய் வரை ஆகும், ஐந்து வருடங்களுக்கு. ஆறு, ஏழு வருடங்கள் காத்திருந்துதான் அதன் பலனை அடைய வேண்டும். ஆகவே, அது வேண்டாமென்று சொன்னால், நாம்தான் கஷ்டப்படவேண்டும். இந்த இராச்சியத்தில் ஏதாவது பொருள் இல்லை என்றால் ஆந்திராவிலிருந்து வரும், பஞ்சாபிலிருந்து வரும், பாசிஸ்தானிலிருந்து வரும், அல்லது ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து வரும். ஆதலால், நான் சொல்வது என்ன வென்றால் “ப்ராஜிஸில்” ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. நமக்கு இல்லாவிட்டால், மற்றவர்களை ஒழித்துவிடலாம் என்று நினைப்பதா? தோப்புகள் முதலியவைகளுக்கு இதில் ப்ரொவிஷன் செய்திருப்பது நல்லது. அந்தச் சபையின் ப்ரொவிஷிங்கலைப் பார்க்கும்போது, அநேகர் ஏதேதோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவர்களை ஒழிக்க வேண்டும், அவர்களை ஒழிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இதுதான் வேலை. “எதிர்க் கட்சியில் இருக்கிறார்களே, அவர்களைத் தள்ளிவிட்டு நாம் வரவேண்டும்.” யார் வந்தால் என்ன? எல்லோரையும் கட்டிக்கொண்டு அழுத்தான் வேண்டும். மக்களுக்கு எது நல்லது எது கெட்டது என்று பார்த்துச் செய்யவேண்டும். நான் அப்பொழுது முதலே சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன், இது வரப் போகிறது, இது வரப் போகிறது என்று எல்லோரிடமும் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். மனது இல்லாமல் இதைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். என்ன செய்வது? இருக்கிறதை வைத்துக் கொண்டு அழுதுதானே தீரவேண்டும்?

மாடு மேய்காலைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாடுகள் இன்றி விவசாயம் எப்படி நடக்கும்? அரசாங்கப் பண்ணைகளை விட நல்ல முறையில் தனிப்பட்ட சிலர் நடத்துகிறார்கள். ஏன் அவர்களை ஒழிக்க வேண்டும்? நீங்கள் 20,000 ரூபாய் செலவு செய்து 10 மாடுகளைக் கொண்டுவந்து அதை எதற்கும் பிரயோஜனப் படுத்தாமல், இல்லை இது பிரயோஜனப்படாமல் இருக்கும்போது, சிலர் சிலவிடங்களில் நல்ல காளைகளை வைத்து உற்பத்தி செய்து வருகிறார்கள். அவர்களுடைய திறமையை ஏன் நீங்கள் அழிக்கிறீர்கள்? பட்டகார் நடத்துவதைப் பாருங்கள். பஞ்சாப், லிப்த் எல்லாவிடங்களுக்கும் நான் போயிருக்கிறேன். அமைச்சராக இருந்தாலும் சரி, அல்லது சாதாரணமானவனாக இருந்தாலும் சரி, எங்கு போனாலும் நான் அங்கு தேரட்டங்கள் எப்படி எப்படி இருக்கின்றன, எப்படி எப்படி உற்பத்தி செய்கிறார்கள், அவர்கள் என்னென்ன செய்கிறார்கள், எந்தெந்த முறைகளைக் கையாள் கிறார்கள் என்றெல்லாம் பார்ப்பேன். நிலம் வேண்டாம் என்றால், மாடுகள்கூட வேண்டாமா? ஒரு சமயம் நான் பட்டகார் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது பார்த்தேன், அவர் பனை ஓலையைத் தீவனத்திற்காகக் கிழித்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். நீங்களோ நானோ எவ்வளவு சம்பளம் கொடுத்தாலும் அப்படிச் செய்வோமா? அதைக் கொஞ்சம்

[25th April 1960] [Sri O. P. Ramaswamy Reddiar]

கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதற்கு எவ்வளவு வீட்டிருக்கிறீர்களோ? 50 ஏக்கர் என்றால், சாதாரணமானவர்களுக்குப் போதும். நல்ல முறையில் செய்கிறவர்கள் இருக்கிறார்களே. நீங்களே ‘பெளண்டி’ கொடுக்கவேண்டி வரும். இங்கேதான் நாம் கஷ்டம் செய்தாகிவிட்டதே. நமக்குத் திறமையில்லா விட்டால், திறமை உள்ளவர்களை வைத்துக் காரியங்கள் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, தர்மச் சொத்துக்கள். எனக்கும் வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. சில பெரிய மடங்கள் எல்லாம் சரியாக நடக்கவில்லை என்று எனக்கும் தெரியும். அதற்காக அவைகளைக் கம்ப்ளீட்டாய் ஒழிப்பதா? அவர்களை நீக்கிவிட்டு வேறு யாவை யாவது போடுங்கள். இதுபற்றி நான் நேரடியாகச் சண்டை போட்டிருக்கிறேன். சட்டம்கூடக் கொண்டுவரப் பார்த்தேன். இதெல்லாம் நம் திறமையற்ற தன்மையைத்தான் காட்டுகிறது. அவர்களை நம்மால் கண்ட்ரோல் செய்ய முடியவில்லை. சுப்ரீம் கோர்ட், ஹைக்கோர்ட் எல்லாம் சேர்ந்து அவர்கள் செய்யும் தப்புகளைச் சரியென்கிறது. அவர்கள் செய்வது தப்பு என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால், அவர்கள் சட்டத்தைத்தான் பார்க்கிறார்கள். ‘பிரைவேட் ப்ராப்பர்டி’ என்று சொல்கிறார்கள். பின் எதற்குத் துறவிக்கு அது கொடுக்கப்படுகிறது? அவர்கள் ஏன் பின் காஷாயம் கட்டுகிறார்கள்? சட்டம் என்றால் ஜனங்களுக்காகச் சட்டமா அல்லது சட்டத்திற்காக ஜனங்களா என்று கேட்கிறேன். இல்லை, அவர்கள் சொக்குப் பொடி போடுகிறார்களோ என்னவோ, தெரியாது. நம்முடைய நாட்டில் எவ்வளவோ கோவில்கள் இருக்கின்றன. கோவில்கள் எல்லாம் நாகரீகத்தின் சின்னங்களாக இருக்கின்றன. ‘பைன் ஆர்ட்ஸ்’ என்கிற முறையில் பல லலித கலைகளை எல்லாம் இதில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதைப் பார்ப்பதற்காகப் பலர் குடும்பத்தோடு வருகிறார்கள். இதனால் எக்ஸ்பிஷன் நடக்கிறது. இதன் காரணமாக வியாபாரம் நடக்கிறது. கைத் தொழில்கள் இதனால் முன்னேறுகின்றன. மக்களுக்குத் தேவையாக இருக்கின்ற பல நல்ல கருத்துக்களை எல்லாம் தெரிவிப்பதற்காகத்தான் கோவில்களும் மடங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மடமையைப் பரப்புவதற்காக மடங்கள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. ஆகவே, கோவிலும் மடங்களும் சேர்ந்துதான் இவைகளை எல்லாம் நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தன. இதன்மீது விவசாயம் முதற்கொண்டு பல வித கலைகள், மத பரீஷ்ணங்கள், பல கவி அரங்கங்கள், இவைகளை எல்லாம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த முறையில்தான் கோவில்களையும் மடங்களையும் ஒரு cultural centre ஆக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

DR. A. SREENIVASAN: இப்போது எல்லாம் செக்குலர் ஸ்டேட்டாக இருக்கிறதே.

* SRI O. P. RAMASWAMY REDDIAR: இப்படித்தான் முன்பு எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாமும்கூட இளம் பிராயத்தில் இப்படியெல்லாம்தான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். ‘யங் பளட்’ இருந்தால் இப்படியெல்லாம்தான் இருக்கும். ‘மின்னல்’ எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விடும். ஆகவே, இவைகளை

[Sri O. P. Ramaswamy Reddiar] [25th April 1960]

யெல்லாம் நாம் மிகவும் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும். ராமேஸ் வரம் கோவிலை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்குச் சுமார் 5,000 ஏக்கர் வரை இருக்கிறது. அதற்கு 200 ஸ்டான்டர்ட் ஏக்கர்தான் தருவோம் என்று சொன்னால், அது சரியானதா என்பதையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். இல்லையென்றால், பின்னால் பலவிதமான கஷ்டங்கள் எல்லாம் வந்து சேரும். முன்னால் எங்கள் ஜில்லாவில் 900 கிராமங்களை இப்படித்தான் எடுத்தோம். 2,315 கிராமங்களில் 900 கிராமங்களை எடுத்தோம். இதனால் பலவிதமான கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன. இதெல்லாம் சம்பந்தில் ஒரு கேஸ் காரியமாக விவரங்களைப் பார்க்கும்போது, தெரிய வந்தது. இதற்கு இப்போது நாம் பணம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்தக் காலத்தில் ஒரு கலம் ஒரு ரூபாய் என்றிருந்தது. அந்த முறையில் இப்போது டஸ்திக் கொடுக்க முடியுமா என்பதையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். அதன் பின்னால் இப்போது மூன்று செட்டில்மென்ட் ஆகியிருக்கிறது, அக்ரிகல்சரல் டாக்ஸ் எல்லாம் வந்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் நாம் இந்த ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்யவேண்டாம் என்றுதான் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாளைக்கு வருகிறவர்கள் வேண்டுமானால், எதை வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும், நாளைக்கு நாம்தான் வரப்போகிறோம் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? யார் வருகிறார்கள் என்று இப்போது நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. ஆகவே, நமது நாட்டுக்கு முக்கியமாக இருக்கிற கோவில்களையும் மடங்களையும் பாதுகாக்க வேண்டியதில் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். மடங்களிலுள்ளவர்கள் சரியாக நடந்துகொள்ளவில்லையென்றால், அதிலுள்ளவர்களை நீக்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். இதற்காக எவ்வளவோ சட்டங்கள் போடலாம். முன்பும் சட்டம் போட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இதுவும் எப்படியிருக்கிறதோ தெரியவில்லை. கோவில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் நிலங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால், பொறுத்தவரத்தோடுக்காததான கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சந்நியாசிக் காக நிலங்கள் எல்லாம் கொடுக்கப்படவில்லை, அல்லது கையில் எல்லாம் போதாங்களைப் போட்டுக்கொண்டு ஊர் சுற்றுவதற்காக இவைகளைக் கொடுக்கவில்லை. சைவ சித்தாந்தங்களைப் பரப்ப வேண்டும், மதக் கருத்துக்களை எல்லாம் பரப்ப வேண்டும், வேதாந்த சித்தாந்த கருத்துக்களை எல்லாம் நாட்டில் பரப்ப வேண்டும் என்ற கருத்தோடுதான் இவைகள் எல்லாம் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையில் வைத்திருப்பதை யெல்லாம் நாம் வீணாக்க முற்படுவது சரியல்ல. ஏதாவது நிமைகள் நடந்துகொண்டிருந்தால், அதைத் தடுப்பதற்கு வேண்டுமானால் வேறு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதற்காகக் கோவில் நிலங்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று இருப்பதை நாம் திருத்தி அமைக்க வேண்டும், அதற்கான முறையில் லோசனை நடந்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

[25th April 1960] [Sri O. P. Ramaswamy Reddiar]
[Deputy Chairman in the Chair.]

அது தவிர, இப்போது யாராவது எடுக்கேஷனல் சாரிட்டிக்காக சொத்தை எழுதி வைக்க வேண்டுமென்றால், இதற்காக இருக்கின்ற ஆபீஸரிடம் 'பெர்மிஷன்' வாங்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் 'பெர்மிஷன்' வாங்காமல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று இருக்கிறது. ஆகவே, எடுக்கேஷன் ஸ்தாபனத்தைப் பொறுத்த வரை, ஸீலிங் ஒன்றும் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்வது நல்லதுதான். அதே சமயத்தில் அதற்கு உதவி செய்கிறவர்களுக்கும் எல்லா வசதியும் செய்து கொடுக்க வேண்டும். யாராவது கொடுக்கிறார்கள் என்றால் கொடுத்துவிட்டுப் போகட்டுமே, நாம் ஏன் இதற்காகக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்றுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். இந்தத் தொலைகளை நாம் ஏன் இழுத்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? பின்னால் யாராவது கொடுப்பதாக இருந்தால், அப்போதும் இதற்காகப் பல விதமான பிரச்னைகள் வந்து சேரும், யார் நிலத்தை வைத்திருப்பார்கள், யார் இதற்குக் கந்தாயம் கொடுப்பது, யார் இதற்குப் பொறுப்பாக இருப்பார்கள் என்பதை எல்லாம் நாம் ஆலோசிக்க வேண்டும். இப்படி இந்தச் சட்டத்தில் அனேக விதமான தொல்லைகள் இருக்கின்றன. இதற்கிடையில் ஒரு பக்கம் இவர்களுடைய தொல்லை, ஒரு பக்கம் பார்ட்டிகுலரினாடைய தொல்லை, வேறு பல இடுக்கண்கள். இவைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. இதற்கிடையில் எவ்வளவு தூரம் நல்லது செய்ய முடியுமோ அதற்குத் தகுந்த வாறு, நம்முடைய மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாத முறையில், எந்த முறையில் எல்லாம் செய்ய முடியுமோ அந்த முறையில் எல்லாம் முடிந்த வரையில் நல்லது செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : உபதலைவர் அவர்களே, இந்தச் சபையில் இதுவரை அனுபவமில்லாத நான் பேசும்போது ஏதாவது குற்றங்குறைகள் இருந்தால், அதைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். கனம் அங்கத்தினர் உயர்நீதி, ரெட்டியார் அவர்கள் இதைப்பற்றி நன்றாகப் பேசினிட்டார்கள். அதற்குமேல் பேசுவதற்கு ஒன்றுமேயில்லை. நில உச்சவரம்பு மசோதாவைப் பற்றிப் பொதுப்படையாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இதனுடைய அடிப்படையான நோக்கம் என்ன என்பதைப் பார்க்கும்போது, இதனால் யார் நன்மை அடைவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோமோ அதற்கு எந்தவிதமான வழியும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாக்கியிருக்கிற நிலங்களை என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதைப் பற்றி இதில் ஒன்றும் * சொல்லப்படவில்லை. இந்த நிலைமையில் இதனால் யாருக்காவது நன்மை ஏற்படுமா என்பதைப்பற்றி யோசித்தால், நன்றாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். இம் மாதிரியான ஒரு சட்டம் வரப்போகிறது என்று தெரிந்து, ப்லர் தங்களுடைய சொத்துக்களை எல்லாம் பிரித்துச் சொந்தக்காரர்களுக்கும், பலவிதமான தர்மத்திற்கும் எழுதி வைத்துவிட்டார்கள். ஆகவே, இப்போது இருப்பது மிகவும் கொஞ்சம்தான். அதற்குத் தான் நாம் இப்போது வரம்பு கட்டுகிறோம். உயர்நீதி அண்ணா

[Sri M. Subbiah Chettiar] [25th April 1960]

அவர்கள் சொன்னது போல், இதை மிச்சவரம்புச் சட்டம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இவையெல்லாம் இந்நுடைய அடிப் படை நோக்கத்திற்கே விரோதமாக இருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். சாதாரணமாக, மக்கள் நாட்டில் நல்லாக வாழ்வதற்கு வேண்டியது மண்ணும் பொன்னும்தான். அந்த முறையில் தங்களுடைய பிற்காலச் சந்ததிகள் நன்றாக வாழ வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன்தான் பந்தோபஸ்தாக எவ்வளவோ பாதுகாப்பை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். இப்போது அரசாங்கம் செய்திருக்கக்கூடிய காரியத்தைப் பார்த்தால், பிற்காலச் சந்ததிகளுக்கு எந்தவிதமான பந்தோபஸ்தும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பெரிய ஜமீன்தார்கள், பெரிய இனம்தார்கள் இவர்களைத் தவிர ஒவ்வொரு மனிதனும் கஷ்டப்பட்டு, தான் உழைத்த உழைப்பின் பயனைக்கொண்டு தங்களுடைய பிற்காலச் சமூகத்திற்கும், பிற்காலக் குடும்பத்திற்கும் பாதுகாப்புக் கொடுக்கவேண்டும் என்கின்ற முறையில் சம்பாதித்து வைக்கிறான். இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு காரியத்தில் வரம்பு கட்டுவது என்றால், அதைப்பற்றி நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்து, பொறுத்திருந்து பார்த்து, அதற்குமேல் இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் வந்தால் நல்லாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். 1947-ம் வருஷம் நமக்குச் சுதந்திரம் வந்ததற்குப் பிறகு அரசாங்கம் பலவிதமான சட்டங்களின் மூலம் நமக்குப் பலவிதமான இன்னல்களைச் செய்து வந்திருக்கிறது என்பது என் அபிப்பிராயம். இதைப் பார்த்தால் நம் சுதந்திரம் பறிபோவது தெரியும். சர்க்கார் பல காரியங்களால் மக்களுக்குப் பந்தோபஸ்து இல்லாதபடி செய்கிறார்கள்.

நில உடைமை உச்சவரம்பு 30 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காவேரிப் பாசனத்தில்கூட ஏக்கருக்கு 100-130 ரூபாய்க்குத்தான் வருமானம் வரும். அந்தப்படி பார்த்தாலும், 30 ஏக்கருக்கு 4,000 அல்லது 4,500 ரூபாய்தான் வருமானம் வரும். ஐந்து பேர்கள் உள்ள குடும்பம், அன்று நான்குவிருந்து இருந்த மதிப்பு இன்று ஒரு ரூபாய்க்கு இருக்கும் நிலைமையில், சுகமாகவும் மானத்துடனும் வாழ முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். எனவே, விவசாயக் குடும்பங்களின் பாதுகாப்புக்கு உகந்த முறையில் நில உடைமை உச்சவரம்பை நிர்ணயித்தால், நல்லது.

அடுத்தபடியாக, நெல் சாகுபடிக்கு உச்ச வரம்பினால் பாதுகாப்பு ஏற்படுகிறது. நமக்கு வேண்டிய முக்கியமான பொருள் நெல். கரும்பு, வாழை, ம, இவை இல்லாமல் மனிதன் வாழ முடியும். ஆனால், நெல் இல்லாமல் மனிதன் வாழ முடியாது. முக்கியத் தேவையான நெல்லை விளைவிக்கும் நிலங்களைப் பாதிக்கும் வகையில் இத்தகைய மசோதா கொண்டுவருவது நியாயமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இன்று விலைவாசியைப் பொறுத்த வரையில், 1940-ம் ஆண்டில் அரிசி மட்டை 8 ரூபாயாக விற்பது. இன்று அது 40 ரூபாயாக இருக்கிறது. நாம் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் வியாபாரிகளுக்கும் என்ன பணம் கொடுத்திருக்கிறோம்? இகையெல்லாம் பார்க்கும்போது, இத்தகைய சட்டத்தைக் கொண்டு

25th April 1960] [Sri M. Subbiah Chettiar]

வரக் காரணம் இருப்பதாகவே எனக்குத் தெரியவில்லை. இந்த மசோதா மனித சுதந்திரத்துக்கே விரோதமானதாக இருக்கிறது என்று சொல்லி என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI THANGAVEL MUDALIAR : மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவர் அவர்களே, நான் இந்த மன்றத்தில் இப்போதுதான் முதன் முறையாகப் பேசப்போவதால், என் பேச்சில் குற்றம், குறைகள் இருந்தால் மன்னிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமது மதிப்பிற்குரிய பழைய காங்கிரஸ் முதல் அமைச்சர் ஸ்ரீ ஓமந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் இந்த மசோதாவின் பேரில் ரொம்பவும் பேசியதைப் பார்த்து நான் சந்தோஷப்பட்டேன். இந்த சர்க்காரை, அவர் பேசியதற்கு அடுத்தபடி குறை கூறுவதற்கு ஏதாவது இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், ஒன்று மில்லை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த மசோதாவை நான் கொள்கையளவில் ஆதரிக்கிறேன். இதிலுள்ள கோளாறுகளை நான் எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்த அமைச்சரவைக்கு வினைத் திட்டமோ, வினைத் தூய்மையோ, வினை செய்யும் வகையோ இல்லை. அதனால்தான் இந்த நாட்டில் குழப்பமும் பெரும் கூச்சல்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மசோதாவைக் காலாகாலத்தில் கொண்டுவராமல், காலங்கடத்திக் கொண்டுவந்ததால், கேடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்ன கேடு ஏற்பட்டிருக்கிறது? பெருவாரியான நிலங்கள் வைத்திருந்த நிலச்சுவாந்தார்கள், நீர் வளமும், நில வளமும், குடி வளமும் உள்ள நிலங்களைப் பந்தோபஸ்து செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மீதியுள்ள நிலங்கள் காடு, கரம்பு, மேடு பள்ளங்கள்தான். அந்தக் காடு மேடு பள்ளங்களை சர்க்கார் கைப்பற்றி என்ன செய்யப்போகிறார்கள்? அவைகள் மூலம் ஏதாவது உணவுப் பொருள்கள் பெருகுமா? தேசிய வருமானம் பெருகுமா? ஒன்றும் இல்லை. இது வெறும் கண் துடைப்புத்தான். நாட்டிலுள்ள பாமர மக்களிடமிருந்து ஓட்டுகள் வாங்குவதற்கு இந்த ஆளும் கட்சியினர் செய்துள்ள குழச்சி இது. அதோடு கூட நிலஉடைமை உச்சவரம்பை ஏதோ 30 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கராக நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இந்த வகையில் நிலங்களுக்குச் சில தரங்களை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நிர்ணயித்திருக்கும் தரமுள்ள நிலத்தில் நிச்சயம் 6,000 ரூபாய் வருமானம் வரும் என்று கனம் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வாரா? அவர் இப்போது இந்தச் சபையில் இல்லை. கவர்ன்மென்ட்டுப் பண்ணையில் விசாரித்ததில், 6,000 ரூபாய் வருமானம் வரும் என்று சொன்னதாக நேற்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த 6,000 ரூபாய் வருமானம் தரக்கூடிய நிலத்தின் நீர் வளம், நில வளம், குடி வளம்—இவை எப்படி இருக்க வேண்டும்? அந்த 30 ஏக்கர் ஸ்டாண்டர்ட் நிலம் இரண்டு போகும் பயிரிடக்கூடிய நிலமாகவிருந்தால்தான் அவ்வளவு வருமானம் வரும்; ஒருபோக நிலமாயிருந்தால், அவ்வளவு வருமானம் வராது. எனவே, சில விடங்களில் இதை 40 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் ஆக நிர்ணயிக்கலாம். முதல்தர நிலம்

[Sri Thangavel Mudaliar] [25th April 1960]

களில் 6,000 ரூபாய் வருமானம் வந்தால், இந்த இரண்டாம் தர நிலங்களில் 4,500 ரூபாய்தான் வருமானம் வரும். இந்த மசோதாவில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் உச்சவரம்பு நிலங்களுக்கு என்ன மாதிரியான நிலத்தின் தரம் நிர்ணயித்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. நல்லபடி நிலத்தின் தரத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும். சரியான தரத்தை நிர்ணயித்தால்தான், சட்டத்தை ஒழுங்காக அமல் நடத்த முடியும். நான் என் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ரெட்டியார் அவர்கள் சில விஷயங்களைச் சொன்னார்கள். அவர் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விட்டு விட்டார். கசக்கால் தர நிலங்கள் என்ற ஒரு வகையான நிலங்கள் இருக்கின்றன. அந்த நிலங்களுக்குப் பெருமழை பொழிந்தால் தான் தண்ணீர் தரைமட்டம் பெருகி கசக்காலில் தண்ணீர் வரும். அந்த நிலங்கள் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் இருக்கின்றன. மற்ற ஜில்லாக்களில் உள்ளவர்களுக்கும் அந்த நிலங்களைப்பற்றித் தெரியும். ஏரிப் பாய்ச்சலில் இருக்கிற அந்த நிலத்திற்குத் தீர்வை மிகமிகக் குறைவு. கசக்கால் நிலங்களுக்குத் தீர்வை அதிகம். இப்பொழுது, அந்தக் கசக்கால் நிலங்கள் புன்செய் நிலங்கள் போலத்தான் இருக்கின்றன. ஆகையால், நிலங்களைப் புதிய சர்ட்டே செய்து நிலத்தின் தரம் நிர்ணயித்து, நிர்ணய உச்சவரம்புச் சட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். நிலத்தின் தரத்தைப்பற்றி இதுவரை சொன்னேன். தொழில் வரி, இன்கம்-டாக்ஸ் இவைகள் சம்பந்தமான விதிவிலக்கு முதலியவைகளை யெல்லாம் 'கவனிக்கிறேன்' என்று கனம் அமைச்சர் சொன்னார். இன்று நான் வியாபாரம் பண்ணுகிறேன். வரக்கூடிய சட்டம் என்னைப் பாதிக்குமானால், நான் பட்டாவை வேறொருவர் பேரில் 'டிரான்ஸ்பர்' பண்ணிவிடுகிறேன். பட்டா என் பேரில் இருந்தால் தானே சட்டம் என்னைப் பாதிக்கும். வேறொருவர் பேருக்குப் பட்டா போய்விட்டால் சட்டம் என்னைப் பாதிக்காது. சாதாரணமாக, 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்களுக்குப் போதுமான வருமானம் இல்லை. அதனால் தொழில் செய்ய நேரிடுகிறது. ஆகவே, தொழில் வரி என்பதை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் குத்தகைதாரர்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அப்படித் தஞ்சையிலும், தாமிரவருணி பாய்ச்சலிலும் இருக்கிறார்கள். நம் பக்கத்தில் இல்லை. அவர்கள் தூறு ஏக்கர்களையும் குத்தகைக்கு எடுக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் இடையில் இருக்கிறார்கள் மத்தியத் தரக்கள். ஆகவே, இவர்கள் விவசாயிகள் அல்ல. இந்தக் குத்தகைதாரர்களை நியமிக்கும்போது, பார்த்துச் செய்யவேண்டும். ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தில் பல கோளாறுகள் இருந்தபோதிலும், கொள்கையளவில் இதை நான் ஆதரித்த போதிலும், மற்ற விதத்தில் இதை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கில்லை. யானை வயிற்றிலிருந்து வெளிவந்த விளாம்பழம் போல்தான் இது இருக்கிறது. இந்தச் சட்டம் ஒரு மட்டமான சட்டம் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். செலக்ட் கமிட்டி என்று ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தப்பட

25th April 1960] [Sri Thangavel Mudaliar]

டிருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டி இதை ஜாக்கிரதையாகப் பரிசீலனை செய்து இது மீண்டும் இந்தச் சபைக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM: டெபுடி சேர்மன் அவர்களே, இந்த மசோதாவின் பேரில் என் அன்புக்குரிய திரு. ஓமந்தூர் ராமஸ்வாமி ரெட்டியார் அவர்களும், மற்றவர்களும், பேசினார்கள். இந்த மசோதா கொள்கை அடிப்படையில் கொண்டுவரப்பட்ட மசோதா வாகும். வெகு காலமாகக் காங்கிரஸ்காரர்களும், காந்தியடிகளும் சொல்லிக் கொண்டிருந்த காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற் காக இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மசோதாவிலுள்ள குற்றங்கள், குறைகள் என்ன என்பது ஒருபுறமிருக்க சோஷலிஸச் சமுதாயத்தை அமைப்பதற் காக, அதற்கு முதல்படியாக நிலம் உழுவனங்கே சொந்தம் என்று காந்தியடிகள் சொன்னதை 1953-ல் ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவராக இருந்த காலத்தில் போட்ட தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும் வகையில், எலெக்ஷன் மானிபஸ்டோவில் சொன்னதை இந்த அரசாங்கம் கொண்டுவந்திருக்கிறது என்ற முறையில் இதை நான் ஹிருதய பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். இது உண்மையிலேயே திரு. ஓமந்தூர் ரெட்டியார் அவர்கள் முதல் மந்திரியாக இருந்த காலத்திலிருந்து பேசப்பட்டு வருகிறது. இந்த ராஜ்யத்தின் முதன் மந்திரியாக இருந்தவர், காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டி அங்கத்தினராக இருந்த போது, நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டவேண்டுமென்று கொண்டு வரப்பட்ட தீர்மானத்திற்கு உடந்தையாக இருந்தார். Under the President ship of Jawaharlal Nehru in 1923, on July 6th இந்த ராஜ்யத்தின் முதல் மந்திரியாக இருந்த திரு. ராஜகோபா லாசாரியார் அவர்கள் காரியக் கமிட்டி அங்கத்தினராக இருந்தார் கள். அந்த ஆல்-இந்தியா காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் இந்தத் தீர்மானம் போடப்பட்டது. அது இந்த நாட்டிலுள்ள நிலத்திற்கு ஒரு உச்சவரம்பு கட்டித்தான் ஆகவேண்டுமென்பது உச்சவரம்பு கட்டித்தான் ஆகவேண்டுமென்பது மட்டுமல்ல. **ller's of the soil, the owners of the land** என்ற பதம் அங்கே இருக்கிறது. அந்தப் பதத்தின் கீழ்தான் இந்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டது. அதன் பேரில்தான் நான் இந்த மசோதாவை ஆதரிக்கிறேன். இதில் எவ்வளவோ தவறுகள் இருக்கலாம். ஆனால், வோட்டு வாங்குவதற்காகத்தான் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்கள், அது கேட்டு வருத்தப்படுகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸா கான் அவர்கள் இந்த நாட்டிற்கே ஒரு பெரிய ஆபத்து வந்துவிட்டதென்று சொன்னார்கள். மிகமிக வருத்தப்படுகிறேன். யாரோ ஒரு சிலரைக் காப்பாற்றுவதற்காக நாடே அழிந்து போகிறது, தேசமே அழிந்துவிடப் போகிறது

[Sri K. T. Kosalram]

[25th April 1960]

கருக்குத்தான் இந்த நிலத்தை எடுத்துக் கொடுத்துவிட முடியும்? ஆனால், கொள்கை அளவில், பசி ஒருபுறம், பட்டினி ஒருபுறம், புளிச்ச ஏப்பம் ஒருபுறம் என்று சமுதாயத்தில் இருப்பது தவறு. 1947-ல் திரு. ஓமந்தூர் ராமஸ்வாமி ரெட்டியார் அவர்கள் காலத்தில் அக்ரேரியன் ரிபார்ம்ஸ் கமிட்டி என்று ஒரு கமிட்டி போட்டார்கள். தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியில் நான் ஒரு கமிட்டி அங்கத்தினராக இருந்தேன். இராச்சியம் முழுவதும் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தோம். இராச்சியத்தின் நிலையைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தோம். ஆங்காங்குள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் பார்த்தோம். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் போக்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு ஒரு முடிவு காண வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தோம். ஆனால், இன்று நாட்டில் சர்வாதிகாரம் நடக்கிறது என்றும், ஊழல் மலிந்துவிட்டது என்றும் கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸா கான் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது கேட்டு நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். கம்யூனிஸ்டுகளும், காங்கிரஸும் ஒன்றாகிவிட்டார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். அது கேட்டும் ஆச்சரியம் அடைந்தேன். சர்வாதிகாரம் நடக்கிறது என்று சொன்னார்கள். திரு. ராஜகோபாலாச் சாரியார் அவர்கள்தான், கவர்னரின் ஆர்டினன்ஸ் போட்டு, மனிதனின் உரிமை என்று அவர்கள் வேதாந்தப்படி, என் சித்தாந்தப்படியல்ல, அவர்கள் சித்தாந்தப்படி, சொல்லக்கூடிய உரிமையைப் பறிமுதல் செய்தார்கள். அப்படிச் செய்தது ஜனநாயக முறையில் அல்ல. சட்டம் மூலம் அல்ல அதைச் செய்தது. கவர்னரின் ஆர்டினன்ஸ் மூலம் அதைச் செய்தார்கள். அப்படிச் செய்தவர் இன்று சொல்கிறார், காங்கிரஸும், கம்யூனிஸ்டும் ஒன்றாகிப் போய்விட்டார்கள் என்று. ஒன்றைமட்டும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது. வெள்ளைக்காரன் இந்த நாட்டை விட்டுப் போகும் போது, குழந்தை காரணமாக இந்த நாட்டை விட்டுப் போய்விட வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தான். அவர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறிய பின், தேர்தல் பிரகடனத்தில் சொன்னதை, கட்சியில் போட்ட தீர்மானத்தைக் காங்கிரஸ் நடத்தித்தான் தீருவார்கள். வோட்டிற்காகத்தான் இதைச் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னால், அது கோமாளித்தனமான பேச்சு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இன்று செய்வதல்ல இது. திரு. ஓமந்தூர் ராமஸ்வாமி ரெட்டியார் அவர்கள் முதன் மந்திரியாக இருந்தபோது, குமரப்பா கமிட்டி என்று ஒரு கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிட்டியே சொல்லியிருக்கிறது, உழுபவனுக்கே நிலம் சொந்தமாக இருக்க வேண்டுமென்று. மத்தியில் இருப்பவர்களை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று அந்தக் கமிட்டியே சொல்லியிருக்கிறது. டாக்டர் குமரப்பா கமிட்டியில் திரு. ஓமந்தூர் ராமஸ்வாமி ரெட்டியார் அவர்களும் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். என் ஞாபகம் அது. கொள்கை அளவில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் மசோதாவாகும் இது. யாரையும் ஏமாற்றுவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டதல்ல இது. எதிர்க் கட்சியினர் இதைப் பரிந்துரைக்கவில்லை. வெள்ளைக்காரன்...

[25th April 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

காரியக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் பங்கெடுத்துக்கொண்டு முடிவு எடுத்ததை மறந்து இன்று இதை எதிர்த்துப் பேசுகிறார்கள். இது அன்கான்ஸ்டிட்யூஷனல் என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இது கான்ஸ்டிட்யூஷனலுள்ள எந்த ஆர்ட்டிக்கிளைப் பாதிக்கிறது, எந்தப் பிரொவிஷனை இது "அபென்ட்" Offend செய்கிறது என்று சொல்லவேயில்லை. ஒன்று நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். மத சம்பந்தமான காரியங்களில் தலையிடும்போது, அது அரசியல் 5 p.m. சட்டத்தின் 26-வது ஆர்ட்டிக்கிளைப் பாதிக்கிறது. மடாதிபதிகள் எந்தவிதமான அக்கிரமங்களைச் செய்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி நமது மதிப்பிற்குரிய திரு. ஓமந்தூர் ரெட்டியார் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். மடாதிபதிகள் செய்த அக்கிரமங்களைப் பற்றித் தெரிந்தவர் இந்தச் சபையில் மட்டுமல்ல, இந்தத் தேசத்திலேயே முழுவதும் தெரிந்து பேசக்கூடியவர் ஒருவர் உண்டு என்றால் அப்படிப்பட்டவர் நம்முடைய திரு. ஓமந்தூர் ரெட்டியார் அவர்கள்தான் என்று நான் சொல்வேன். மடாதிபதிகள் எத்தனை அக்கிரமம் செய்தார்கள், எத்தனை போலீஸ்காரர்களைக் காவல் போட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். மடாதிபதிகள் அத்தனை அக்கிரமங்கள் செய்திருந்தாலும், பரவாயில்லை என்று இருந்தும் கூட, அவர்கள் வைத்திருக்கும் மடத்து நிலத்தைப் பொது நலக் காரியத்திற்கோ அல்லது அரசாங்கக் காரியத்திற்கோ, யாருக்கு அவது 'அக்விஸிஷன்' செய்வதாக இருந்தால், 'பறிமுதல்' செய்கிறார்கள், மதத்தைப் பாதிக்கிறது என்று சொல்வார்களானால், அது மதம்தான், 'ரிஸிஜன்' என்பது மட்டுந்தான் என்று சொல்ல வேண்டும். அந்த இடத்தில் சர்க்கார் தலையிடுவதில் தவறு இருக்க முடியாது. ஆனால், "தனி மனிதன் நிலம் வைத்திருப்பது வேறு, மடம் நிலம் வைத்திருப்பது வேறு, அந்த மடத்தின் நிலத்தை எடுப்பது அரசியல் சட்டத்திற்கே மாறுபட்டது, ஐயோ, அக்கிரமமாகச் செய்கிறார்கள்" என்று எதையாவது சொல்வதென்றால், அது பூச்சாண்டி காட்டுவதாகத்தான் இருக்கிறது. பூச்சாண்டி எங்கே இருக்கிறான் என்றால், யாரும் சொல்ல முடியாது. அம்மாதிரி எதிர்க் கட்சி மெம்பர்கள் இப்பொழுது பேச ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இது அர்த்தம் இல்லாத காரியம். அரசாங்கத்திற்கு நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரெட்டியார் அவர்கள் வயது முதிர்ந்தவர்; ரொம்ப பக்தி உள்ளவர் . . .

SRI MOHAMED RAZA KHAN: You talk about the Bill and not about Sri Reddiar.

SRI O. P. RAMASWAMY REDDIAR: He wants my support for the Bill and is dragging me in.

SRI K. T. KOSALRAM: அவர்கள் சொன்ன கருத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். விதிவிலக்குக் கொடுப்பதைப் பற்றியும் தஸ்திக் அலவன்ஸ் கொடுப்பதுபற்றியும் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஸர். லி. பி. ராமசாமி அய்யர் அவர்கள் திருவாரூர் கூர் ஸ்டேட்டில் சட்டம் போட்டார்கள் என்றாலும், அங்கிருக்கும்

[Sri K. T. Kosalram]

[25th April 1960]

கோயில்கள், மடங்கள், மதக் காரியங்கள் எல்லாம் நன்றாகத்தான் நடக்கின்றன. நமது தமிழ் நாட்டில் இருப்பதைவிட இன்னும் மிக நன்றாக, திறமையாக நடத்துகிறார்கள். நிலங்களை ஸர் ஸி. பி. அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டார்கள் சட்டம் போடுவதன் மூலமாக. இங்குள்ள மடாதிபதிகளின் அக்கிரமத்தை நீக்குவதற்கு இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாகும். ஆண்டவன் பேரால் 200 ஏக்கர் நிலம் ஏன் கொடுக்கப்பட வேண்டும்? என்னுடைய ஜில்லாவில் ஒரே மடத்திற்குச் சொந்தமான 119 கிராமங்கள் இருக்கின்றன, ஆண்டவன் பேரால். அந்த முழுக் கிராமங்களும் அந்த மடத்திற்குச் சொந்தம். குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் எடுக்கக்கூட இடம் கொடுக்கமாட்டார்கள். மனிதன் போவதற்கு ரோடு போடுவதற்கு பஞ்சாயத்து போர்டார் நிலம் கேட்டால், அதைக்கூடக் கொடுக்கமாட்டார்கள். மனிதனை மனிதனாக நடத்தமாட்டார்கள், ஆண்டவன் பேரால். கடவுள் பேரால் அவர்கள் அக்கிரமங்கள் செய்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள், பல்லாயிரக்கணக்கான பேர்கள் மதம் மாற்றப் பட்டார்கள் என்றால், அதற்கு இந்த மடாதிபதிகள்தான் காரணம். அத்தகைய மடாதிபதிகளை என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் திரு. ஓமந்தூர் ரெட்டியார் அவர்கள் அன்று மடத்தைக் கண்ட்ரோல் பண்ணுவதற்காகச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். என் போன்றவர்கள் அன்று உறுதுணையாக இருந்தோம். உறுதுணையாக இருந்து சட்டத்தை நிறைவேற்றினோம். கோர்ட்டிலே என்ன ஆனது என்று பெரியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். கான்ஸ்டிடியூஷனை மாற்றியிருக்க வேண்டும். ஏழு, எட்டு வருஷங்களாக இந்தச் சபையிலும் அந்தச் சபையிலும் நான் பல முறை சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால், கான்ஸ்டிடியூஷன் மாற்றப்படவில்லை. கான்ஸ்டிடியூஷனை மாற்றிக்கொண்டிருந்தால், இம்மாதிரிப் பேசுவதற்கே இடம் இல்லாமல் இருக்கும். உண்மையிலேயே எல்லோருமே மதத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் தான். குறிப்பாக, இந்த அரசாங்கத்தை மத நம்பிக்கையற்ற அரசாங்கம் என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. ஆகையால், மதத்திற்குக் கெடுதல் செய்யும்படியாக இந்த அரசாங்கம் ஒன்றும் செய்யாது. மதத்தின் பேரால் அக்கிரமம் செய்பவர்களை அடக்குவதற்குத்தான் இந்தச் சட்டம் உறுதுணையாக இருக்கிறது. ஆகையால், இந்தச் சட்டத்தை 'அன்-கான்ஸ்டிடியூஷனல்' என்று சொல்வது தவறு. இருநூறு ஏக்கருக்கு விதிவிலக்குக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்வது அழகல்ல, முறையல்ல என்று கூட நான் சொல்வேன். எடுக்கேஷனல் இன்ஸ்டிடியூஷனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படமாட்டேன். அதற்குப் பணம் கொடுக்கலாம், கல்வி நிலையங்கள் நடக்கட்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. ஓமந்தூர் ரெட்டியார் அவர்கள் சொல்வதை நான் முழுக்க முழுக்க ஆதரிக்கிறேன். கல்விக்காக அரசாங்கம் செய்யவேண்டிய காரியம் இருக்கிறது. இம்மாதிரி ட்ரஸ்ட்கள் மூலமாக நன்றாகச் செய்வதாகச் சொல்லும்போது, அதற்குக் கொடுக்கலாம். எந்தக் காரியத்திற்கு

25th April 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

காகக் கொடுக்க வேண்டும், எதற்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்பதை இதிலே பார்க்க வேண்டும். மடாதிபதிகளுக்கு இந்தச் சட்டத்திலே ஒரு அளவுக்கு எக்ஸெம்ஷன் கொடுப்பது மிக மிகத் தவறாகும். அதை அனுபவத்திலே, நடைமுறையிலே கண்டிருக்கிறோம். மடாதிபதிகள் குட்டி ராஜாக்களாக இருக்கிறார்கள். இராஜாக்களெல்லாம் போய்விட்டார்கள். ஆனால், மடாதிபதிகளாகிய குட்டி ராஜாக்கள், கடவுளையெல்லாம் மறந்துவிட்டாலுங்கூட, கடவுளின் பிரதிநிதிகள் என்று நினைத்தால்கூட, அவர்கள் சொன்னமாதிரி, இந்தத் தப்புச் செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் வேறு யார் பிரதிநிதிகளோ என்று நினைக்கிறார்கள். அம்மாதிரி யாருடைய பிரதிநிதிகளோ என்று நினைக்கிறவர்களை இந்த நிலைமையில் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முதல் ஸ்டேஜ் ஆக முப்பது ஏக்கர் என்று வைக்கிறோம். இந்த நாட்டில் சோஷலிசச் சமுதாயத்தை அமைப்பதற்கு முதல் படியாகச் சட்டசபையிலே இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வருகிறோம். முப்பது ஏக்கர், 40 ஏக்கர், 20 ஏக்கர், 25 ஏக்கர், 15 ஏக்கர் என்று சொன்னால், அந்த அளவைக் குறித்து நான் போகவே இல்லை. 'ஸீலிங்' என்பதை முடிவு செய்துவிட்டோம். ஜமீந்தார்களைப் போகச் சொன்னோம்; இனாம்தார்களைப் போகச் சொன்னோம். நிலப் பிரபுக்களையும் போகச் சொல்லுகிறோம். இப்படி ஒன்றின் பின் ஒன்றாகச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். நாட்டில் ஒரு சம நிலைமை வேண்டும் என்பதற்காகக் கொண்டு வரும்போது, எங்கோ இருக்கின்றவன் 'விவசாயி' என்று இருந்து விடக் கூடாது. முப்பது ஏக்கர் என்று சொல்லியிருக்கிறோம், செலக்ட் கமிட்டியில் கூட்டிப் போடலாம், அல்லது குறைக்கலாம். வரும் சட்டசபையிலே 'இதைவிட அதிகமாகச் செய்கிறோம்' என்று சொல்லி, பத்து ஏக்கர் அளவுக்கும் கொண்டுவரலாம். எப்படியிருந்தாலும், பெரிய தொழில் அதிபர்கள் எல்லாம் அவர்கள் குழந்தைகளை அமெரிக்காவுக்கும், லண்டனுக்கும் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், விவசாய மக்கள் இருக்கிற இடத்திலேயேதான் இருக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை வந்துவிடுமோ என்று நான் அஞ்சுகிறேன். நாம் ஒரேயடியாகச் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால், நிச்சயமாகச் செய்துதான் தீரவேண்டும். செய்பாமல் இருக்க முடியாது. முதல்படி ஏறிவிட்டோம். ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மேலே மேலே ஏறிக்கொண்டுதான் போக முடியுமே தவிர, கீழே இறங்க முடியாது. கீழே இறங்கினால் பிடித்து ஆளக் குழியிலே தள்ளிவிடுவான். மேலே போகலாம். கீழே வர முடியாது. ஆகையால், மேலே போகும்போது, இந்த நிலைமையை அரகாங்கம் கவனத்தில் வைக்க வேண்டும். விவசாயிக்கு 15 ஏக்கரில் என்ன வருமானம் வருகிறதோ அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. அவனுடைய குழந்தைகள் அமெரிக்காவுக்கோ லண்டனுக்கோ சென்று படிக்கும் அளவுக்கு வர முடியாது. பத்து லட்சம், பதினைந்து லட்சம் என்று வருவாய் பெறக்கூடியவர்கள் அமெரிக்காவுக்கோ, லண்டனுக்கோ, இன்னும் எங்கோ

[Sri K. T. Kosalram]

[25th April 1960]

உலகத்தைக் கண்டுபிடிப்பதாகச் சொல்கிறார்கள், அங்கும்கூட அனுப்பிப் படிக்க வைக்க முடியும். ஆனால், விவசாயிகளுடைய குழந்தைகளை அப்படி அனுப்ப முடியாது. ஆகவே, டெக்னிகல் எடுகேஷன் போன்ற விஷயங்களிலே விவசாய மக்களுக்கு விசேஷச் சலுகைகள் அளிக்கப்பட வேண்டும். இனாமாகப் படிப்பு வசதிகள் அளிக்கப்பட வேண்டும். யார் மீதும் நமக்குக் கோபம் கிடையாது. காங்கிரஸ் கட்சி ஆளுகின்ற கட்சி. அந்தக் கட்சியில் ஒரு அங்கத்தினர் என்ற முறையில் சொல்கிறேன்—யார் மீதும், தனிப்பட்ட மனிதன் மீது குரோதமோ, தப்பு அபிப்பிராயமோ கிடையாது. கொள்கை அளவில் செய்யும்போது பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆனால், பாம்பரையாகப் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதுதான் கருத்து. பரம்பரையாக, நாட்டில் நாம் தான் இருக்க முடியும் என்ற நிலைமை வரக் கூடாது. அதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பலர் பேசினார்கள். நண்பர் திரு. தங்கவேலு முதலியார் போர்டு அமைப்பது முதலியவற்றைப்பற்றி யெல்லாம் சொன்னார்கள். அவர் இன்னொன்றும் சொன்னார்கள். நிலம் வைத்திருக்கிறவர்கள் முப்பது முப்பது ஏக்கராகப் பிரித்து வைத்தாய் விட்டது, ஒருவர் கையிலும் ஒன்றும் இல்லை, என்று சொன்னார்கள். கொள்கை அளவில் நான் சொன்னேன். மசோதாவை ஆதரிப்பதாகச் சொல்லவில்லை. கொள்கையை ஆதரிப்பதாகச் சொன்னேன். இருதரம் ஏக்கர் வைத்திருந்த ஒரு நபி மனிதர், உற்றார் உறவினருக்கோ அல்லது வேறு யாருக்கோ வியாதிக்கு விற்கிறேன், அல்லது ஆறு பேருக்கு ஏழு பேருக்குப் பிரித்து வைத்துவிட்டார் முன்னாலேயே. இருதரம் ஏக்கர் என் பெயருக்கு இருந்தபோது, ஐந்து ஏக்கர் நிலம் மாத்திரம்தான் எடுத்துக்கொள்ள உரிமை இருந்தது. அதையும் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் கவனமாகக் கேட்க வேண்டும். பத்தாயிரக்கணக்கான மக்கள் தெருவில் நின்று தவிக்கிறார்கள். நன்மை செய்யப் போகிறோம் என்று சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து கெடுதல் செய்யப் போகிறீர்கள் என்பதை இந்த நேரத்தில் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நண்பர் திரு. முதலியார் அவர்கள் சொன்னார்கள், இருதரம் ஏக்கரைப் பத்துப் பேர்களுக்குப் பிரித்து எழுதி வைத்துவிட்டார்கள் என்று. ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தை முன்னால் கட்டுக் குத்தகைக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அந்த இடத்தைவிட்டு அப்புறப்படுத்தக் கூடாது என்று பழைய சட்டத்திலே, ப்ரொடெக்ஷன் சட்டத்திலே இருக்கிறது. யாரையும் 'அபெக்ட்' பண்ணாமல் இருக்க நிலத்திலுள்ள உழுதவனுக்குப் பந்தோபஸ்துக் கொடுக்கச் சட்டம் செய்தீர்கள். இப்பொழுது நிலம் அவனிடமிருந்து பறிக்கப்படுகிறது, ஐந்து ஏக்கர் நிலம் சொந்தச் சாகுபடிக்கு வைத்துக்கொள்ளலாம் என்பதால், நண்பர் திரு. தங்கவேலு முதலியார் இன்னொரு ஆள் பேருக்கு மாற்றி வைப்பார் என்றார்கள். சின்ன நிலத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் அப்பட்டமாகச் சொல்லாவிட்டாலும், உள்ளக்

[Sri K. T. Kosalram]

25th April 1960]

கிடக்கையிலே இருப்பதைச் சொன்னார்கள். பாராட்டுகிறேன். மாற்றி வைத்துவிட்டால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சிறு நிலச்சுவாந்தார்களுக்காக, இந்த ஏழைகளைப் பாதிக்கப் போகிறீர்கள். ஏழைகளுடைய கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சிறு நிலச்சுவாந்தார்களுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கப் போகிறீர்கள். அவர்கள் உழுகிறவனை அப்புறப்படுத்தப் போகிறீர்கள். அதைத் தடுக்க என்ன வழி? நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன், மகாத்மா காந்தியடிகள் காட்டிய வழியில் செல்லுங்கள். நவகாணி யாத்திரை காலத்தில்கூட உழுகிறவனுக்கு அந்தப் பெருமையைக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்றார்கள். நிலத்திலே உள்ள உழவனை வெளியே போ என்று அப்புறப்படுத்தக்கூடிய துணிகரம் உங்களுக்கு எப்படி வந்தது? காந்தியடிகள் சொன்னதற்கு மாறாகச் செய்ய என்ன துணிச்சல்? காங்கிரஸ் தீர்மானங்களையே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். 1951-வது வருஷத் தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்; 1953-வது வருஷத் தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்; 1958-59 தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ஒவ்வொன்றிலும் உழுகிறவனுக்குப் பாத்தியம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறோம். அதற்கு முதல்படியாகத் தான் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவருகிறார்கள். உழுகிறவனுக்கு நியாயம் செய்ய இந்த மசோதாவிலேயே ஒரு ப்ரொவிஷன் போடக்கூடாது என்று யோசிக்க வேண்டும். அந்த விஷயத்தில் மிக ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் அப்புறப்படுத்தப்படுவார்கள். கட்டுக்குத் துரோகம் செய்திருக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சிகள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றிக் கவலையிலலை. அவர்களுக்கு அக்கறையிலலை. அவர்கள் திட்டுவதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. அந்தக்காகத் தான் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். வோட்டு வாங்குவதற்கு என்று சொல்வதற்குத்தான்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: இரண்டு வருஷத்தின் தெரிந்து போகும்.

SRI K. T. KOSALRAM: ஒவ்வொரு வருஷமும் தான் பார்க்கிறோமே: நாங்கள் எவ்வளவு பேர் என்றும், நீங்கள் எவ்வளவு பேர் என்றும். அது நமக்குத் தெரியும்.

"Even in the Assembly myself and the hon. Member Mr. Raza Khan were members. We know how many Muslim Leaguers there were as members, and how many there are now. It is the people who decide all these things. We need not worry about it here. The people are cleverer than we all".

ஆகவே, யாரோ சிலருக்காக வக்காலத்து வாங்கிப் பேசி, பூச்சாண்டி காட்டுகிறார்கள். அந்த நிலையில் மடத்து நிலங்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். மாணேஜ்மெண்டிலே தலையிட முடியாது. அப்படிப்பட்ட தலையீட்டை அரசியல் சட்டம் தடை செய்கிறது. இந்த அரசாங்கம் செய்த சட்டத்தை சுப்ரீம் கோர்ட் செல்லாது என்று செய்திருக்கிறது. மடத்து நிலங்களைத்

[Sri K. T. Kosalram]

[25th April 1960]

கூட்டுறவு மூலமாக cultivate செய்ய வேண்டும் என்று கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அடிக்கடி சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் எப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. காம்பென்சேஷன் கொடுத்து எடுக்க, மானேஜ்மெண்டில் தினம், தினம் குறுக்கிட அதிகாரம் கிடையாது. காம்பென்சேஷன் கொடுத்து அந்த நிலங்களைக் கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்ய அதிகாரம் கிடையாது. அப்படி உத்தரவு போட்டால், அது சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போனால் அரசியல் சட்டம் 26-வது ஆர்டிகிள்படி என்ன ஆகும், எங்கு போகும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகவேதான், இதைச் செய்யவேண்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

இன்னும், பாட்டுவில், தமிழ் நாட்டுத் தலைவர் பேசினார்கள், குறிப்பைப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். நிலம் தன் மனைவிக்கு ஒப்பானது என்று பேசினார்கள். மனைவி என்ற நிலத்தை விற்க லாமா என்று கேட்கிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் காம்பென்சேஷன் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். அதிகமாகக் கொடுத்தால், மனைவியை விட்டுவிடலாமா? அதுதான் அவர்கள் சித்தாந்தமா என்று கேட்கிறேன். காம்பென்சேஷனைப்பற்றிப் பேசும்போது, நண்பர் திரு. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் சொன்னார்கள், ரூ. 1,000-க்கு விற்ற நிலங்கள் எல்லாம் இன்று ரூ. 6,000-க்கு விற்கிறது. ஆகவே காம்பென்சேஷன் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று. இந்த நிலங்கள் எல்லாம் இந்த விலை விற்கக் காரணம் என்ன? அரசாங்கம் தலையிடக் கூடாது என்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின் தலையிடல்லாமல் போனால், பாசன வசதிகள் மற்ற வசதிகள் செய்து கொடுக்காவிட்டால், இந்த விலை விற்குமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். சட்டப்படி நிலங்களை அகவயர் பண்ணும்போது, இன்றைக்குப் பல மடங்கு அதிகமான விலையில் விற்கும், வாங்கின விலை என்ன என்று கேட்கவேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறேன். (குறுக்கீடு) அம்மாதிரி இருப்பது, விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய ஒரு சிலர்தான். பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அபிவிருத்தி மூலமாகத் தான் அதிக விலை இன்றைக்கு விற்கிறது என்று சொன்னால், காம்பென்சேஷன் க்வொஸ்சினுக்கே போகமாட்டார்கள். சீர்திருத்தம் செய்வதற்கு முன்னால் இருந்த விலை என்ன? 'டாம்' கட்டுவதற்கு முன்னால் இருந்த விலை என்ன? கால்வாய்ப் பாசனம் கொடுப்பதற்கு முன்னால் இருந்த விலை என்ன? லட்சக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொட்டினால்தானே இவ்வளவு பணம் அதிகமாகக் காம்பென்சேஷன் கேட்க முடிகிறது என்பதை நினைக்காமல் பேசுகிறார்களே என்று வருத்தமாக இருக்கிறது. நிலத்தை மனைவி என்று குறிப்பிடுவது கேவலமான காரியம்.

மற்றோர் விஷயம். மந்திரி கனம் திரு. பக்தவத்சலம் பேசுவது கொஞ்சம்கூடப் பொருத்தமில்லாத பேச்சு. 'நாட்டில் உற்பத்தி பெருகத்தான் நாங்கள் நிலத்தையெல்லாம் சிறிது சிறிதாகச் செய்கிறோம், விவசாயிகளை உற்சாகப்படுத்த' என்கிறார். மறுபடியும், எக்செம்ஷனெல்லாம் விவசாயத்தை அதிகப்படுத்த

[Sri K. T. Kosalram]

25th April 1960]

என்கிறார். முன்னுக்குப்பின் முரணாக இருக்கிறது அவர் பேச்சு. இதையெல்லாம் விட்டுவிடவேண்டும். மகாத்மா காந்தி சொன்ன மந்திரத்தை, அவர் சொன்ன கொள்கையை மட்டும், அதுதான் உழுகிறவனுக்கு நிலத்தில் உரிமை உண்டாக்க, அவனுக்கு ஒரு இன்செண்டிவ், ஊக்கத்தைக் கொடுக்க, உற்பத்தியையும் பெருக்க இதைச் செய்யவேண்டும்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

அதற்கப்புறம், 30 ஏக்கர் போதுமா, போதாதா என்ற வாதம். 40 ஏக்கர் போதுமா? சிலர் 120 ஏக்கர் முஞ்சை நிலம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு 50 ஆயிரம் ரூபாய்கூட வராது. ஆனால், இந்த முப்பது ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் நஞ்சை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு மூன்று லட்சம் ரூபாய் நிலம் கிடைக்கும். இதைப்பற்றியெல்லாம் செலெக்ட் கமிட்டியில் பரிசீலனை செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு இப்பொழுது டெலியில்லாகப் போகவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI: எங்கள் ஜில்லாவில் பத்தாயிரம் ரூபாய்க்குக்கூடப் போகாது.

SRI K. T. KOSALRAM: ஜில்லாவுக்கு ஜில்லா வித்யாசமாகத் தான் இருக்கும். ஆகவே, இதையெல்லாம் செலெக்ட் கமிட்டியில் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

இன்று பெண்களைப்பற்றிக் கனம் அங்கத்தினர் திரு. ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் சொன்னார். அப்படி அவர்களைப் பற்றிப் பரிதாபப்பட்டுப் பேசும்போது, "எங்கேயோ ஓயை ஆட்டுக்குட்டி இளைத்துப்போகிறதே என்று அழுததாம்", அதைப் போல் இருக்கிறது. அவர்களைக் காப்பற்றப் போக வேண்டாம். அவர்கள் எவ்வளவோ புத்திசாலிகள். அவர்கள் முட்டாள்கள் இல்லை. அந்தப் பெண்களுக்குச் சலுகைகள் காட்ட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பலர் பெண்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். பொம்பளைகள் 52 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த 52-ல் நான்கு பேர்களிடம்கூட நிலம் இருக்கப்போவதில்லை. நிலம் இல்லாதவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். கஞ்சி இல்லாமல், உப்பு இல்லாமல் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். வேறு எந்தவிதமான வழியும் இல்லாதவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் நிலத்தில்தான் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, அவர்களுக்குச் சொந்தமான நிலம் கிடையாது. அதைப் போலவே, நிலம் இல்லாத ஏழைகள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவ்வளவு பேர்களுக்கும் வழி செய்வதற்கு நிச்சயம் முடியாது. ஆகவே, நிலத்தைப் பிரித்துக்கொடுப்பது என்பது கஷ்டமான காரியம். இதையெல்லாம் கொள்கை அளவில்தான் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமே தவிர, ஒன்றிரண்டு என்று சொல்ல முடியாது. இப்பொழுதே நிலங்களைப் பிரித்திருக்கும்போது, பல தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன. அந்தத் தவறுகள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ நடந்திருக்கின்றன. அது கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நிலத்தை எடுத்துப் பிரித்துக்

[Sri K. T. Kosalram]

[25th April 1960]

கொடுத்துவிட முடியாது. நம்மிடம் நிலம் அவ்வளவு விஸ்தாரம் இல்லை. ஆகவே, கொள்கை அளவில் இதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த மசோதா ஒரு முக்கியமான நோக்கத்துடன் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஜமீந்தாரிசம், பூட்டலிசம் இவைகள் போகவேண்டும் என்று பல காலமாகக் காங்கிரஸ் சொல்லிக் கொண்டுவந்தது. நிலம் எங்கேயோ இருக்கும், நிலச் சொந்தக் காரர் எங்கேயோ உட்கார்ந்துகொண்டு வேலை செய்யாமல் சோம்பேரியாக உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பார். ஆனால், ஏழை விவசாயி நிலத்தில் வேலை செய்து, நிலச் சொந்தக்காரருக்குப் பணத்தை அனுப்பிக்கொண்டிருப்பார். அப்படிப்பட்ட நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு நல்ல மூளை; அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அப்படிச் சோம்பேரியாக இருந்துவந்தார்கள். அவர்கள் தேசத்திற்கு வேலை செய்யவேண்டும், தேசத்திற்கு நல்ல காரியங்களைச் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக இந்த பூட்டலிசத்தை அபாலிஷ் பண்ண வேண்டும் என்று முடிவு செய்து வந்தார்கள். அவர்களைத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தி அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று திட்டமிட்டார்கள். அப்படிச் செய்தால், அவர்கள் முன்னுக்கு வருவார்கள், அவர்களால் தேசம் முன்னுக்கு வரும் என்ற ஒரு பெரிய கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு ஜீவாதாரக் கொள்கையை அமைத்தார்கள். நிலத்தைப் பிடுங்குவதுமட்டுமல்ல. இந்த ஜீவாதாரக் கொள்கைப் படி சோம்பேரியாக இருக்கக்கூடியவர்களுக்குத் தொழில் கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதைக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களும் வேலை செய்யவேண்டும் என்றும், சோம்பேரிகளாக இருக்கக்கூடாது என்றும் கொண்டுவந்தோம். நாடு நல்ல முறையில் முன்னேறுவதற்காக இந்த மகாராஜாக்களையும், ஜமீந்தாரர்களையும் ஒழிக்க முடிவு கட்டினோம். அது மட்டுமல்லாமல், மிராசதாரர்களையும் எடுத்துவிட வேண்டும் என்று திட்டம் செய்தோம். நான் இதைச் சொல்லும்போது, எனக்கு ஜமீந்தாரர்களிடமிருந்து கோபம் கிடையாது. எவ்வளவோ ஜமீந்தார்கள் எனக்கு நண்பர்கள், எவ்வளவோ ராஜாக்கள் எனக்கு நண்பர்கள். நான் இதைச் சொல்லும்போது, நிலச்சுவாந்தாரர்களுக்குக் கோபம் வரக்கூடாது. ஆகவே, இதைக் கொள்கை அளவில் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI A. SUBRAMANYAM: கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய ரிவினியூ அமைச்சர் அவர்கள் நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டும் மசோதாவைக் கொண்டுவந்ததற்காக அவரை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். இந்த உச்ச வரம்பானது என்னுடைய அபிப்பிராயப்படி வெகு நாட்களுக்கு முன்பாகவே கொண்டுவந்திருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் இந்தப் பாரத தேசத்தில் ஜனத்தொகை அதிகம், நிலம் குறைவு. இருந்தாலும் கூட, ஒரு குறிப்பிட்டவர்களிடத்திலேயே அதிகமான ஏக்கர் நிலம் குவிந்து கிடப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அதில் குறிப்பாக மற்ற அங்கத்தினர்கள் கூறியவாறு தேசம் அடிமைப்பட்டிருந்து சென்ற

25th April 1960] [Sri A. Subramanyam]

பன்னிரண்டு ஆண்டுக்கு முன்னதாகத்தான் விடுதலை அடைந்தது. வெகு நாட்களாக இந்தத் தேசத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் எல்லோரும் சுகமாய் சுபிட்சமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். இப்பொழுது விவசாயிகள் மிகவும் ஏழ்மையில் இருந்து வருகிறார்கள்.

“ஏழை என்றும் அடிமை என்றும் எவனும் இல்லை சாதியில் இழிவு கொண்ட மனிதர் என்பர் இந்தியாவில் இல்லையே.”

என்று பாரதியார் அன்று பாடினார். எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள் என்று பாட்டைப் பாடினார். இப்பொழுது இருக்கிற வர்கள் எல்லோரும் ஏழைகள். பெரும்பாலோர் ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். பலர் பணக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஐந்து வேளை நன்றாக உண்டு இருந்துகொண்டிருப்பவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே ஐந்து நாள் பட்டினி இருக்கக்கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் இந்நாடு இருந்தால், அது இந்நாட்டில் வாழக்கூடிய வர்களுக்கு உண்மையாகக் காந்தியத்தில் பற்றுதல் கொண்டு காந்தியத்தைப் பின்பற்றி அதன் வழியாக நடந்துவந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கக்கூடியவர்களுக்கு இது அழகல்ல. அதை மாற்றித் திருத்தி, இந்நாட்டு மக்களுக்குக் காந்திய வழியில் பல சட்டங்களைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது, இந்தச் சட்டமானது மிக நல்ல முறையில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ராஜாக்களே இந்தத் தேசத்தில் அதிகமாக ஆண்டுவந்தார்கள். சகல விதத்திலும் அவர்கள் நிம்மதியாகக் காலம் கழித்துவந்தார்கள். சுகபோகத்தில் இருந்துகொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக ஜமீந்தார்கள் இருந்தார்கள். ராஜாக்களைப் போகவிட்டோம். அவர்களுடைய வருமானத்தைக் குறைத்தோம். சாதாரண ஒரு மனிதனைப் போல் பாவிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினோம். அதே போன்று ஜமீந்தார் முறையை ஒட்டிவிட்டோம். அடுத்தபடியாக, பெரிய மிராசதாரர்கள் என்று சொல்லக்கூடிய கூட்டத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. தஞ்சையில் ஒருவருக்கு இரண்டு ஆயிரம், ஆயிரம் வேலிகள் நிலம் இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். சுமார் ஒரு மாதத்துக்கு முன்பு இச்சபையின் அங்கத்தினர் திரு. சர்க்கரை மன்றாடியார் அவர்களை எவ்வளவு நிலம் இருக்கிறது என்று கேட்டதில், 11 ஆயிரம் சில்லரை ஏக்கர் நிலம் இருப்பதாகச் சொன்னார். இந்த 11 ஆயிரம் சில்லரை ஏக்கர்களும் அவருக்கு எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியுமா? இப்படி அதிகமான ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு விவசாயம் செய்ய முடியுமா? அவர்களால் விவசாயம் பண்ண முடியாது. எவ்வளவோ ஏக்கர் நிலம் விவசாயம் செய்யப்பட்டாலும் விட்டுவிடப்பட்டிருக்கும். அவைகள் எல்லாவற்றிலும் உழுது பயிரிட்டு விவசாயம் செய்தால், உணவுத் திட்டாட்டம் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிறதே, அது ஏற்பட்டிருக்குமா? ஒரு மூங்கில் கட்டை அப்படியே ஒடிக்க முடியாது, ஆனால் ஒவ்வொன்றாகத் தனித்தனியாகப் பிரித்துவிட்டால் ஒடித்துவிடலாம். அதைப்

[Sri A. Subramanyam]

[25th April 1960]

போலவே, அந்த நிலத்தைப் பிரித்துத் தனித்தனியாகக் கொடுத்தால், அவற்றில் உழுது பயிரிட்டு உணவு உற்பத்தி செய்வார்கள். அதிகப்படியான வருமானம் வரும். உழுது பயிரிடுகிறவர்களுக்கும் அதாவது உண்டு. அதனால் விளைச்சலை அதிகப்படுத்தலாம். நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் உணவுக் கஷ்டம் தீரும். இதற்காக ஒரு சட்டம் செய்தால், வோட்டு வாங்குவதற்கு அரசாங்கம் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதுவெல்லாம் எலெக்ஷன் தந்திரம் என்பதாகவும் பேசப்படுகிறது. இங்கே கட்சியில் இருக்கக்கூடிய நாங்கள் இன்றையதினம் ஆட்சி செய்வோம் என்று அன்று நினைக்கவில்லையே. என்னைப் பொறுத்தமட்டில், நான் 1921-ம் வருஷத்திலேயே ஹைஸ்கூல் படிப்பைவிட்டு வெளியேறிவிட்டேன். சென்னைக்கு வந்து என்னுடைய தலைவர் ஸ்ரீ பிரகாசம் அவர்கள் தலைமையில் மறியல் செய்தேன். குண்டாந்தடி அடி பட்டேன். பேயண்டிஷனால் குத்தப்பட்டேன். அப்போதே இறந்திருப்பேனோ, இப்போது இங்கே அங்கத்தினனாக வந்திருக்க முடியுமா? இப்போது முதல் அமைச்சராக இருக்கிற எனது மதிப்பிற்குரிய தலைவர் திரு. காமராஜ் அவர்கள் அன்றையதினம் “நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் வேண்டும், அந்நியனே வெளியே போ. எங்களுக்குச் சுயராஜ்யம் வேண்டும்” என்று மறியலும், சிறைத் தண்டனையும் அனுபவித்தார்கள் தவிர, அன்றைக்கு முதல் அமைச்சராக வருவோமென்று தியாகம் செய்தாரா? அல்லது அவ்வாறு நினைத்திருக்க முடியுமா? இராமர் 14 வருஷங்கள் வனவாசம் செய்தார் என்று சொல்வார்கள். நமது மதிப்பிற்குரிய தலைவர் ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் 18 ஆண்டுகளுக்குமேல் நம் தேசத்திற்குச் சுயராஜ்யம் வேண்டும் என்பதற்காகப் பல கஷ்ட நஷ்டங்கள் அடைந்து சிறையில் கிடந்து அவதியுற்று இருக்கிறார்களே, தான் பிரதமர் பதவியில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவா அப்படிச் செய்தார்கள்? இதனை யோசனை செய்து பாருங்கள்.

“வரவர் போரவர் யாரையும் நம்பி
வாடின காலங்கள் ஓடின தம்பி”

இன்றுமுதலாக இந்திய நாடு என்னுடைய நாடு என்ற எண்ணத்தை கூடு என்று ஒரு கவிஞர் பாடினாரே, அந்தக் குரலை எழுப்பி இனி யாருக்கும் நாங்கள் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கமாட்டோம், வெள்ளையனே வெளியே போ என்று சத்தியாக்கிரகம் செய்ததற்குக் காரணம் நாளை நாங்கள் பதவிக்கு வரவேண்டும் என்ற கருத்திலா? நம் குடியரசுத் தலைவர் பாபு சாஜேந்திரப் பிரசாத் தாம் குடியரசுத் தலைவராக வரவேண்டும் என்பதற்காகவே சிறை சென்றார்! யோசித்துப் பாருங்கள். காங்கிரஸ் செய்த தியாகங்களையும், போராட்டங்களையும் கண்டு மக்கள் இன்றைய தினம் அவர்களை ஆதரிக்கிறார்கள். அந்த மக்களுக்குப் பரிபூரண விசுவாசத்தோடு நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டாமா?

MR. CHAIRMAN: What is it, the hon. Member is speaking on? We are now discussing the Land Ceiling Bill.

25th April 1960]

* SRI A. SUBRAMANYAM: இந்தச் சபையில் தவறான கருத்துக்கள் ஏற்படும்படி சிலர் பேசியிருக்கிறார்கள். நாங்கள் பதவிக்காக, நிர்வாகம் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும் என்பதற்காக எதையும் இன்று செய்யவில்லை என்பதை எல்லோரும் உணர வேண்டும். ஜனங்களிடத்தில் நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டும் என்றால், எங்களுக்குத் தெரியும். தேர்தல் வருகிற காலத்தில் எல்லா வரிகளையும் எங்களால் எடுத்துவிட முடியும். மக்களிடமும் நல்ல பெயர் வாங்கிக்கொண்டுவிட முடியும். ஆனால், ஆட்சி நடக்கவேண்டாமா? வரி இல்லாமல் நடத்த முடியுமா? சர்க்கார் சிப்பந்திகளுடைய கோரிக்கை, வாத்தியார்களுடைய கோரிக்கை, மக்களுடைய கோரிக்கை எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்ற வேண்டாமா? ஆகவேதான் வரி போடுகிறோம். எங்களிடத்தில் மக்கள் சிறிது கோபம் அடைந்தாலும்கூட அவர்களுடைய நன்மைக்காகவே நாங்கள் காரியங்களைச் செய்து வருகிறோம். அதற்காகவேதான் இந்தச் சட்டத்தையும் கொண்டுவருகிறோம்.

இதை இப்போது கொண்டுவருவானேன், இதைத் தேர்தலுக்குப் பிறகு கொண்டுவருவதுதான் நல்லது என்று சிலர் பேசுகிறார்களே, அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்களா? கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டுவந்தபோது தேர்தலில் முன் வைத்துச் சட்டம் செய்தார்களா? எத்தனை பேர்கள் லட்சக்கணக்கில் பணம் போயிற்றே என்று அழுதார்கள். பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தபோது செய்தார்களா? தேர்தலுக்கு வைக்கப்பட்டதா? உழுவலனுக்கேதான் நிலம் சொந்தம் என்கிற கொள்கை அடிப்படையில்தான் நாம் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று வந்தோம். அந்த அடிப்படையில் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவர என்ன ஆட்சேபனை இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இது அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமானது என்கிறார்கள். அரசியல் சட்டம் 31-வது ஷரத்து ஜீவாதார உரிமைகளைப் பற்றியது முப்பத்தி எட்டாவது ஷரத்து மக்களின் சேஷம் நலங்களைப்பற்றியது. முப்பத்தொன்பதாவது ஷரத்து நாட்டிலுள்ள வசதிகள் வளங்கள் ஆகியவற்றின் நிர்வாகத்திற்குக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கலாம் என்று அனுமதிக்கிறது. இன்னும் பல ஷரத்துக்கள் உண்டு. சட்டம் எங்கே தடையாக இருக்கிறது? இந்தச் சட்டம் நீங்கள் செய்யக்கூடாது என்று இவர்கள் சொல்லும்போது, எனக்கு மாமியார் கதை ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது. ஒரு வீட்டில் மாமியார் புழக்கடைப்பக்கம் இருந்தாளாம். ஒரு பிச்சைக்காரன் பிச்சைக் கேட்டு வந்தான். நாட்டுப் பெண் “மாமியார் புழக்கடையில் இருக்கிறார்கள். போய்விட்டு அப்புறம் வா” என்றாளாம். மாமியார் இதைக் கேட்டுவிட்டாள். “அவனிடம் என்னடி சொன்னே? உனக்குச் சொல்ல என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது?” என்று கேட்டுவிட்டு “ஏ பிச்சைக்காரா இங்கே வா” என்றாளாம். பிச்சைக்காரன் பிச்சை கிடைக்கப்போகிறது என்று வந்தான். “பிச்சை இல்லை என்று சொல்வதற்கு அவளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? இப்போது நான் சொல்கிறேன், பிச்சை கிடைப்பது போ” என்றாளாம் மாமியார். இதைப்

[Sri A. Subramanyam]

[25th April 1960]

போன்றுதான் எதிர்க்கட்சிக்காரர்களின் ஆணைப்படி இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தை எதிர்ப்பதில் அர்த்தமில்லை. இது அவசியமானது. பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு இது அனுப்பப்படுவதால், இதில் செய்யவேண்டிய சில திருத்தங்களை நான் அங்கே சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். சேலத்தில் காவேரிப் பாசனம் உள்ள பகுதி இருக்கிறது. அதற்கு அடுத்த பக்கத்தில் உள்ள தாலுக்காக்களில் 60 அடி ஆழம் கிணறு வெட்டினால் கூடத் தண்ணீர் கிடைக்காது. இரண்டு இடத்திலுள்ளவர்களுக்கு முப்பது ஏக்கர் நிலம் உச்சவரம்பு என்பது பொருந்தாது. ஏரிப் பாய்ச்சல் உள்ள சில இடங்களை எடுத்துப்பார்த்தால், 30 ஏக்கர் என்று வைத்திருப்பது சரியல்ல, இதைப்பற்றி யெல்லாம் பின்னால் செலக்ட் கமிட்டியில் சொல்லலாம் என்பதுதான் என்னுடைய ஆசை. இதில் எவ்வளவோ தவறுகள் இருப்பதாகக் கனம் அங்கத்தினர் திரு. சாம்பாசி ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். தவறுகள் இருக்கலாம்; அதையெல்லாம் நாம் திருத்த வேண்டும். அதல்லாமல் யாருக்குமே ஒன்றும் தெரியாது, இந்த நாட்டில் தலைவராக இருக்கக்கூடிய ஜவஹர்லால் நேருவுக்கும் கூட ஒன்றும் தெரியாது என்ற முறையில் பேசுவது சரியல்ல. நேரு பற்றி இந்த நாடுமட்டுமல்ல, உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளுமே புகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. வெளிநாட்டிலிருந்து சூயென் லாய் வருகிறார், எவ்வளவோ புகழ்கிறார் நம் நேருவைப்பற்றி. குருச்சேவ் வருகிறார், அவர் கூறுகிறார், "நேருவைப்போன்று ஒரு அறிவாளியை எங்குமே பார்க்கமுடியாது. அவருடைய தலைமையின்கீழ் 10, 12 ஆண்டுகளுக்குள் எவ்வளவோ முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது இந்த நாடு, நாங்கள் 40 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக முயற்சி செய்தும்கூட, சில விஷயங்களில் இன்னும் முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை" என்று அவர்களே சொல்லிக் கொண்டு போகிறார்கள். நாம் குழந்தைப்பருவத்தில்தான் இருக்கிறோம். அது உண்மை. பெரிய பிள்ளையாக இன்னும் வளரவில்லை. சின்னப் பையனாக இருக்கின்றவனைப் பார்த்து பெண்டாட்டி கட்டிக்கொள் என்று சொன்னால், சின்னப் பையன் என்ன செய்வான்? பெரிய பிள்ளையான பிறகு, 20, 22 வயதான பிறகு சொன்னால், அவன் மீசையையும் முறுக்கி விட்டுவிட்டு "அச்சா" என்று சொல்லிக்கொண்டு குடும்பத்தை நல்ல முறையில் நடத்த முன் வருவான். அதல்லாமல் சின்னப் பிள்ளையிலேயே மீசையை வைத்துக்கொள், கலியாணம் செய்து கொள்! என்றால் அவனால் எப்படி முடியும்? ஆகவே, பொறுத்திருந்துதான் நாம் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்ய வேண்டும். ஒன்றுமறியாது ஆட்சி யாளரைக் குறை கூறிக்கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. இங்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற இந்த மசோதாவை எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. ETHIRAJALU : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த நில உச்சவரம்பு மசோதாவை நான் மனப்பூர்வமாக வரவேற்றுச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நிலங்களுக்கு உச்ச

[25th April 1960]

[Sri M. Ethirajalu]

வரம்பு கொண்டுவரவேண்டுமென்பது மட்டுமல்ல, சோஷலிஸ அடிப்படையில், காங்கிரஸ் சர்க்கார் கழிந்த 12 வருட காலமாக என்னென்ன காரியங்களை எல்லாம் செய்வோம் என்று பொது மக்களிடத்தில் சொல்லி வந்திருக்கிறதோ, அவைகளை ஒவ்வொன்றாகச் செய்துகொண்டு வருகிறது. முதலாவது ஆலயப் பிரவேசச் சட்டம், இரண்டாவது மது விலக்குச் சட்டம், மூன்றாவது ஜமீன்தாரி ஒழிப்புச் சட்டம், நான்காவதாக வெகு நாட்களாகப் பொதுமக்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த நில உச்ச வரம்புச் சட்டம். இவ்விதமாக ஒவ்வொரு காரியத்தையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறது என்பதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ளாமலோ அல்லது யாரும் இதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளாமலோ இருக்க முடியாது. வேண்டுமென்றே சிலர் இதை எதிர்ப்பதற்காக வேறு காரணங்களைச் சொல்லலாமே ஒழிய நிச்சயமாகப் பொது மக்கள் இதை விரும்பவில்லை என்றோ, அல்லது பொதுமக்கள் இதை ஆதரிக்கவில்லை என்றோ சொல்வதற்கு எந்தவிதமான இடமும் இல்லை என்பதை நான் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லுவேன். இதைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது சென்ற தேர்தலில், அதாவது 1957-வது ஆண்டில் நடந்த தேர்தலில் நடந்ததை நாம் சற்றுச் சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும். நமது காங்கிரஸ் மகாசபை தன் தேர்தல் பிரகடனத்தில் முதலாவதாக அதாவது ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டக் கூடிய சட்டத்தைக் கொண்டுவருவோம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதைப் புரிந்து கொண்டதான் எந்தக் காலத்திலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு பட்டிதொட்டிகளிலுள்ள மக்கள் எல்லாம் தங்கள் வீட்டுகளை வாரி வாரி இறைத்து, இந்த சர்க்காரை அசைக்க முடியாத அளவுக்குச் சட்டசபைக்கு 150 பேர்களை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் இம்மாதிரி நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுவோம் என்று அவர்களுக்கு உறுதி கொடுத்திருப்பதுதான் என்பதை நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. அது மட்டுமல்ல, இந்தச் சட்டத்தை நாம் திடீரென்று கொண்டுவரவில்லை. கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஐந்தாறு கமிட்டிகளுக்கு மேல் இதைப்பற்றி நன்கு பரிசீலனை செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காரில் இருக்கக்கூடிய திட்டக் கமிஷனும் இதை ஒப்புக் கொண்டு, இதை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து அதன் பின்னால்தான் இது நமது ராஜ்யத்தில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, எந்த ராஜ்யத்திலும் இல்லாத ஒரு சட்டத்தை இங்கு கொண்டு வரவில்லை. டெல்லி ராஜ்யத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு 30 ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்று உச்ச வரம்பு வைத்திருக்கிறார்கள். மத்திய பிரதேசத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 32 ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரிஸாவை எடுத்துக்கொண்டால், 24 ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஆஸாமை எடுத்துக்கொண்டால், 50 ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். இவ்விதம் இந்திய நாடு முழுவதும் இம்மாதிரியான ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும் என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டுவரும்போது, நமது ராஜ்யத்தில்

[Sri M. Ethirajalu]

[25th April 1960]

மட்டும் இம்மாதிரியான ஒரு சட்டம் கொண்டுவரக்கூடாது, இதனால் யாருக்கும் லாபம் இல்லை, இதனால் ஜமீந்தார்களுக்கும் லாபமில்லை, நிலச்சுவான்தார்களுக்கும் பயனில்லை, நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கும் பயனில்லை என்று சொன்னால், அது ஒப்புக் கொள்ளமுடியாத விஷயமாக இருக்கிறது. வாதத்திற்கு வேண்டுமானால், ஏதாவது பேசிக்கொண்டிருக்கலாமே தவிர, உண்மையில் விவசாயி மக்களும், ஏழை மக்களும் இதை முழு மனதோடு வரவேற்கிறார்கள் என்பதை ஏழைகள் மத்தியில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற என்னால் சொல்ல முடியும். இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு பொதுமக்களுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றார்களா என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். அவ்விதம் பொதுமக்களுடைய சம்மதத்தைப் பெற வேண்டுமென்று மக்களிடத்தில் கேட்டால், இதற்குச் சாதகமாக லட்சோப லட்சம் வோட்டுகள் வந்து குவிந்துவிடும். அது மட்டுமல்ல, நாட்டிலிருக்கின்ற நிலங்களின் தரங்களுக்கு ஏற்றவாறு, ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் என்பது 10 ரூபாய்க்கு மேல் நிலவரி இருந்தால் எவ்வளவு நிலம், 8 ரூபாயிலிருந்து 10 ரூபாய் வரை இருந்தால் எவ்வளவு நிலம், 4 ரூபாயிலிருந்து 8 ரூபாய் வரை இருந்தால் எவ்வளவு நிலம் என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றைப்பற்றியெல்லாம் குறிப்பிடாமல் ஏதோ தானே வென்று ஒன்றும் தெரியாமல் இங்கே நமது அமைச்சரவை இதைக் கொண்டுவரவில்லை. சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நிலத்திற்கு மட்டும் தானே இந்த உச்ச வரம்பு, வீடுகளுக்கு உச்ச வரம்பு கட்டக்கூடாதா, அதிகமாக 2,000, 3,000 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குபவர்களுக்கு உச்ச வரம்பு கட்டக் கூடாதா என்றெல்லாம் கேட்கிறார்கள். திருப்பதி மலைக்குச் சென்று பக்தர்கள் சுவாமியைத் தரிசனம் செய்யவேண்டுமென்றால், படிப்படியாக மலை மீது ஏறிச்சென்றுதான் தரிசனம் செய்வதற்குப் போகிறார்களே தவிர, ஒரேயடியாகத் தாண்டிப் போய்விடுவதில்லை. நிச்சயமாக மற்றவைகளுக்கும் உச்ச வரம்பு வரும். நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எல்லா ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் போக்க வேண்டுமென்றுதான் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இந்த நாட்டில் சம தரம் சமுதாயத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டுமென்று பாடுபட்டு வருகிறது. இதற்கு எவ்வளவு எதிர்ப்பு இருந்தாலும், இதை நாம் சாதித்துத்தான் தீரவேண்டும். நிலச்சுவான்தார்களைப் பொறுத்த மட்டில் எல்லோரும் இதை எதிர்க்கவில்லை. சிலர்தான் குறிப்பாக, இம்மாதிரியான உச்ச வரம்பு இருக்கக் கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், முன்பு ஜமீன்தாரி ஒழிப்புச் சட்டம் வந்தபோதும், தஞ்சை பண்ணையாள் சட்டம் வந்தபோதும் எவ்வளவு பேர்கள் அதனால் பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பது எல்லாம் நம் எல்லோருக்கும் நன்கு தெரியும். அன்றைக்கும் எதிர்ப்புகள் இருக்கத்தான் இருந்தன. அதனால் எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டன. ஆனால் இதற்கு முக்கியமாக யார் முன்னதாக விதையிட்டார்களோ அதற்கு இப்போது நாம் புள்ளி வைத்திருக்கிறோம். இந்தச் சட்டத்தை எதிர்ப்பவர் யார் எல்லாம் என்று பார்த்தால், ராஜாஜி ஒருவரே, அவரால் தூண்டிவிடப்பட்டவர்கள்தான் காரணம். இந்த நல்ல

5-50
P.m.

[25th April 1960]

[Sri M. Ethirajalu]

காரியத்தைத் தாங்கள் இருந்து செய்யவில்லையே என்ற மனக் கஷ்டம்தான் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. இந்த நற்காரியத்தைத் தாங்கள் செய்து தாங்கள் மோட்சத்தை அடையமுடியவில்லையே, தாங்கள் மோட்சம் அடைவதற்கு வழியின்றி அந்த மோட்சத்தை ஸ்ரீ காமராஜ் மந்திரி சபையினர் பெற்றுக்கொண்டார்களே, குறிப்பாக, அதைக் கனம் ரெவின்யூ அமைச்சர் பெற்றுக்கொண்டாரே என்ற மனக் கஷ்டத்தினால்தான் அவர்கள் உச்ச வரம்பைப்பற்றி எங்கு பார்த்தாலும் எதிர்த்துப் பேசித் தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. இன்று 30 ஏக்கர் உச்ச வரம்பாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'நெட் இன்கம்' ஐப் பார்த்தால், சில இடங்களில் நிலச்சொந்தக்காரர்களுக்கு எவ்வளவு அபரிமிதமான வருமானம் வருகிறது என்பது தெரியும். விவசாயமே தெரியாத சிலர் இந்த மசோதாவை எதிர்க்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியின் மீதுள்ள வெறுப்பினாலும், இங்கே காங்கிரஸ் கட்சி அசைக்க முடியாத நிலையில் ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருக்கிறதே என்ற எண்ணத்தினாலும்தான் அவர்கள் அப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்று நான் சொல்ல முடியும்.

இந்த மசோதாவினால் விவசாயத்திற்குப் பாதகம் ஏற்படும் என்று சொல்ல முடியாது. இந்த மசோதாவில் விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று கேட்கப்படுகிறது. மூப்பது ஏக்கர் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டதில், 5 ஏக்கர் தவிர, 25 ஏக்கரில் யார் பயிரிடுகிறானோ அவனைச் சாகும் வரையில் அந்த நிலத்திலிருந்து நீக்க முடியாது என்று நமது மதிப்பிற்குரிய ரெவின்யூ அமைச்சர் திட்டவட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஒரு விவசாயிக்கு இதைவிடப் பாதுகாப்பு கொடுக்க முடியாது. ஐந்து ஏக்கர் நிலத்திலிருந்து விவசாயி வெளியேற்றப்படுவானே என்றால், அது சம்பந்தமாக செலக்ட் கமிட்டியில் நன்றாகக் கவனிப்பார்கள் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த மசோதாவில் விவசாயிகளுக்கு நல்ல பாதுகாப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிலம் யாரிடமிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறதோ அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த மசோதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பொதுமக்களின் பணத்தை எதற்காக நஷ்டஈடாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அந்த நிலங்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுக்க வேண்டுமென்றால், பொதுமக்கள் கொடுக்கக் கூடிய வரிப் பணத்தைக்கொண்டு 20 வருஷ காலத்தில் அதற்கான பணத்தைக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்? அப்படி ஏன் கொடுக்க வேண்டும்? இந்த மசோதா சட்டமாகி அமல் நடத்தப்பட்டால், எத்தனை ஏக்கர்கள் மிச்சப்படும் என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். அரசாங்கத்தார் சில சமயங்களில் கொடுத்துள்ள புள்ளிவிவரங்களைப் பார்க்கும்போது, 2 லட்சம் ஏக்கராவது மிச்சப்படும் என்று தெரிகிறது. அப்படி 2 லட்சம் ஏக்கர் கிடைக்குமானால், அதை மற்றவர்களுக்கு எந்த முறையில் பங்கிட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் அரசாங்கம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். மூப்பது

[Sri M. Ethirajalu]

[25th April 1960]

கோடி ஜனத்தொகை கொண்ட இந்த நாட்டில் பிறந்த ஒவ்வொரு வனுக்கும் ஒரு துண்டு நிலம் இருக்க வேண்டும் என்பது காந்தி ஜியின் திட்டம், வினோபாஜியின் நோக்கம்; அதற்குத்தான் உச்ச வரம்புச் சட்டம் கொண்டிருக்கிறது. நிலங்களை சர்க்கார் கூட்டுறவு முறையில் பயிரிடுவதற்கு விநியோகிக்கப் போகிறார்கள், அல்லது அவைகளைக் காங்கிரஸ் ஆட்சி வந்தால் பாலும் தேனும் நீரும் பாலும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்களா? இதுபற்றியெல்லாம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நானே ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் பயிரிடுகிறேன். அதில் 38 கலம் நெல் விளைந்தது.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI: முப்பத்தி எட்டு கலம் நெல் என்ன விலை?

SRI M. ETHIRAJALU: அது என்ன விலை என்று நான் இப்போது சொல்ல விரும்பவில்லை. பிறகு சொல்கிறேன்.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI: அதற்கு 25 ரூபாய்தான் வரும் என்று சொல்கிறார்களே.

* **SRI M. ETHIRAJALU:** நாம் பொருளாதார சமத்துவம் உள்ள சமுதாயத்தை அமைக்கப் போவதாகச் சொல்கிறோம். ஒவ்வொரு கிராமத்தில் நிலமில்லாத ஏழைகள், பின்னங்கிய வகுப்பார்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், ஒரு ஏக்கர் வாங்கும் அளவுக்காவது பணம் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஒவ்வொரு ஏக்கர் வீதம் கொடுத்தாலும் 2 லட்சம் பேர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கலாம். எவ்வளவு உபரி நிலம் வருகிறதோ, அதை ஆளுக்கு ஒரு ஏக்கர் வீதம் கொடுக்க ஏன் சட்டம் இயற்றக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படிச் செய்தால், உணவுப் பற்றாக்குறையைச் சீக்கிரம் நீக்க முடியும். நிலம் வாங்கிய எல்லோரும் விவசாயத்தில் ஈடுபடுவார்கள். அப்படி நிலம் கொடுத்து விவசாயத்தில் ஈடுபடாதவர்கள் நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்யும் வகையில் சட்டமியற்றலாம். நில உச்ச வரம்பினால் ஏழை மக்கள் சமுதாயத்தில் மேல் படிக்கு வர வகை செய்யும் முறையில் சட்டமியற்ற வேண்டும். கிடைக்கும் நிலங்களை ஆள் ஒருவருக்கு 5 ஏக்கர் வீதம் பிரித்துக் கொடுக்கக்கூடிய சட்டத்தை ஏழை மக்கள் வரவேற்கமுடியாது என்று கூறுவோன். எல்லோரும் சேர்ந்து நிலத்தில் உழைத்தால், விவசாய உற்பத்தி அதிகரிக்கும். எனவே, 2 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்களை ஆளுக்கு ஒரு ஏக்கர் வீதம் பிரித்துக் கொடுக்கலாம். இரண்டு லட்சம் ஏக்கர் நிலங்களை ஆளுக்கு 5 ஏக்கர் வீதம் 20,000 பேருக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கலாமா என்று பார்க்கிறார்கள். இப்போது நாட்டில் ஒரு ஏக்கர் நிலம்கூட இல்லாமல் எத்தனை பேர் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். சர்க்கார் அவர்களுக்கு நிலத்தைக் கொடுத்தால், அதற்கான பணத்தை உடனே வாங்க முடியா விட்டாலும், அதைக் கடனாகப் பாவித்து 5, 10 வருஷங்களில் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ளலாம். அந்த முறையில் சட்டமியற்ற வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

25th April 1960]

[Sri M. Ethirajalu]

அடுத்தபடியாக, இந்த மசோதாவில் கரும்பு சாகுபடி செய்யும் நிலங்களுக்கு விதி விலக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கரில் கரும்பு சாகுபடி செய்வதும் சரி, ஐந்து ஏக்கரில் வேறு பொருள் சாகுபடி செய்வதும் சரி என்று நான் சொல்வேன். தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் மிராசுதார்கள் பல இடங்களில் கரும்பு பயிரிடுகிறார்கள். அவர்கள் 30, 40 ஏக்கரில் கூட நெல் பயிரிடுகிறார்கள். அந்த 30, 40 ஏக்கரை விட்டுவிடுவதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். ஒரு ஏக்கரில் கரும்பு பயிரிட்டால், நிலச்சுவாந்தார் வீட்டிலேயே இருந்தாலும், நிச்சயம் 800 ரூபாய் லாபம் கிடைக்கும். அப்படி இருக்கும்போது, அந்த நிலங்களுக்கு ஏன் விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டும்?

MR. CHAIRMAN: The hon. Member should finish his speech exactly at 6 o'clock. No more time will be allowed.

* **SRI M. ETHIRAJALU:** கரும்பு பயிரிடுபவர்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்கக் கூடாது. வேண்டுமானால், கம்பெனிகளுக்குக் கரும்பு பயிரிடும் நிலங்கள் சம்பந்தமாக விதி விலக்குக் கொடுக்கலாம். கரும்பு பயிரிடும் நிலங்களைப் பொறுத்த வரையில், தனிப்பட்டவர்களுக்கு விதி விலக்குக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்த மசோதாவில் கோவில்களுக்கு ஒவ்வொன்றுக்கும் 200 ஏக்கர் நிலங்கள் வைத்துக்கொள்வது அனுமதிக்கப்படுகிறது. கோவில்களுக்குத் திருவிழா, நைவேத்தியம் ஆகியவைகளுக்கு வேண்டிய நிலங்களை மட்டும் ஒதுக்கிவிட்டு, பாக்கியை நாம் எடுத்துக்கொள்வதுதான் சரி. அவைகளுக்குக் குத்து மதிப்பாக 200 ஏக்கர் ஒதுக்குவது கூடாது. திருவிழாக் காலங்களில் கோவில்களில் சாப்பாடு போடுகிறார்கள். திருவிழா, நைவேத்தியம், சாப்பாடு இவைகளுக்கெல்லாம் என்ன ஆகும் என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து, பாக்கியை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். கோவில் நிலங்களில் சர்க்கார் கை வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

III. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 364. Notification issued with G.O. Ms. No. 332, Local Administration, dated 27th February 1960, regarding extension of the term of office of the members of the Idayacottai Panchayat, Madurai district, up to and inclusive of 31st March 1960.

* Sent by post to all M.L.As. on 14th April 1960.

[25th April 1960]

* 365. Statement showing the activities of the Accommodation Control Department for the half-year ending 31st December 1959.

* 366. Notification issued with G.O. Ms. No. 1031, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 29th February 1960, regarding amendments to rules 5 and 8 of the Madras Industrial Establishments (National and Festival Holidays) Rules, 1959.

* 367. Review of the working of the Excise and Prohibition Department for the first half-year 1959, from 1st April 1959 to 30th September 1959.

** 368. Notification issued with G.O. Ms. No. 3563, Home, dated 16th December 1959, regarding exemption from payment of the tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931) of the trailer MDO 2648 belonging to the United Nations Children's Emergency Fund and used for B.C.G. Vaccination Campaign in this State.

** 369. Notification issued with G.O. No. 3710, Revenue, dated 10th December 1959, amending rule 50 (5) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Rules, 1948.

** 370. Notification issued with Memorandum No. 103676-J3/59-3, Revenue, dated 11th January 1960, regarding settlement of certain estates taken over in Mudukulathur taluk, Ramanathapuram district.

** 371. A review of the progress made in the co-operative Development Schemes during 1959-60.

** 372. Rules under section 401 (6) of the Criminal Procedure Code to allow prisoners to attend funerals under Police escort issued with G.O. Ms. No. 388, Home, dated 6th February 1960.

* Sent by post to all M.L.As. on 14th April 1960.

** Laid on the table of the House on 22nd April 1960.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Tuesday, the 26th April 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS

Government Arts College, Ootacamund

* 177 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any memorandum, dated 1st December 1958, has been received by the Education Department from the staff of the Government Arts College, Ootacamund;

(b) if so, the contents thereof; and

(c) the action taken thereon?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) & (b) No, Sir. A copy of the resolutions passed at the meeting of the members of the staff of the Government Arts College, Ootacamund, held on 29th October 1958 has, however, been received by Government. The requests contained in the resolutions are—

(i) the maximum tenure of service of the members of the College may be fixed as two years except in cases where the members prefer to stay on in Ootacamund;

(ii) payment of a free warm clothing grant;

(iii) payment of hill allowance to Gazetted Officers;

(iv) reduction in the hours of teaching work; and

(v) provision of heaters and boilers in the College.

(c) The question of fixing a maximum period of stay at Ootacamund for the members of the staff of the Government Arts College is under consideration. Orders have been issued for the installation of electric heaters in the rooms of the College. It has not been found possible to grant the other requests.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: உதகை கோடை வாசஸ்தலம். கோடை காலத்திலேயே கூட பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்குமேல் நம்மால் அங்கே தங்க முடியவில்லை. ஆகவே, வருஷம் முழுவதும் அங்கே பணியாற்ற வேண்டிய ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய கஷ்டத்தை உணர்ந்து அதிகப்படியாக இரண்டு ஆண்டுகள் இருக்கலாம், அப்புறம் மாற்றிவிட வேண்டும் என்ற அவர்களுடைய கோரிக்கையை அரசாங்கம் நிறைவேற்றுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: அதுதான் சொன்னேன். It is under consideration.

[26th April 1960]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: ஆசிரியர்களும் அங்கே வேலை செய்வதற்குக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். மாணவர்களும் போதுமான அளவு அங்கே உள்ள கல்லூரிக்குப் போவதில்லை. அதன் காரணமாக அந்தக் கல்லூரியை அங்கேயிருந்து சம வெளிப் பிரதேசத்திற்கு மாற்றுவதுபற்றி ஏதாவது முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: இன்னும் முடிவு செய்யவில்லை. அங்கத்தினர் யோசனை சொன்னால், அந்த யோசனையையும் கருத்தில் வைத்து முடிவு செய்யப்படும்.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: May I know what the position is in regard to having one college at least in each of the districts?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: அந்தமாதிரி ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் ஒவ்வொரு கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற முறையில்தான் அங்கே வைக்கப்பட்டது. அங்கே போதுமான மாணவர்கள் இல்லை.

SRI V. M. SURENDRAM: அந்தக் காலேஜ் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இப்போதுதான் இரண்டு வருஷம் ஆகிறது. இந்த இரண்டு வருஷம் ஆவதற்குள்ளேயே அதை மாற்றிவிடவேண்டும் என்கிற யோசனையை சர்க்கார் கைவிடுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: அதில் ஒரு விஷயம் கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கும் என்று நினைக்கிறார்கள். பொதுமக்கள் தாங்கள் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்யவில்லை. குறிப்பாக, பணம் எவ்வளவு தருவதாக வாக்குறுதி கொடுத்தார்களோ, அதைக் கொடுத்து நிறைவேற்றவில்லை. மாணவர்களும் அதிகமாகச் சேரவில்லை.

SRI V. M. SURENDRAM: மக்கள் கொடுத்த வாக்குறுதியை எவ்வளவு சீக்கிரமாக நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் நிறைவேற்றுகிறோம். போகப்போக மாணவர்களும் இன்னும் அதிகமாக வந்து சேருவார்கள். ஆகவே, அந்தக் கல்லூரியை அங்கேயிருந்து மாற்றும் யோசனையைக் கைவிடுவார்களா என்று கேட்கிறேன்.

Manhandling of a teacher.

* 178 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN (on behalf of SRI S. NATARAJAN): Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any instance of manhandling of a teacher of the Board High School, Tiruchengode, while engaged in teaching in his classroom, by a guardian of a pupil has been brought to the notice of the Government; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken in this regard?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir.

(b) The matter is under consideration.

[26th April 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know whether they have got any detailed report from the Headmaster of that school?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Unfortunately, the teacher who was assaulted did not give any complaint. But a complaint has been received from the Teachers' Association and we have requested the Director of Public Instruction to inquire into it and submit a report.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether it was within the school or outside the school?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: My information is that it was within the school.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Is it not a fact that the parent of a pupil went into the classroom and actually belaboured the teacher?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is the version we have received.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Is it not a fact that the teacher gave a complaint and that the Police were ready to take on that complaint but that subsequently they dropped it?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: My information is that no complaint has been received from the teacher as such, but we have received a complaint from the Teachers' Association. That is all the information I have.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Is it not a fact that there is a strong feeling among the public that such a thing should not happen and that the department should take immediate action when a teacher has been assaulted while in the class?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not know how the Education Department can take any action in the matter. This is a matter of law and order. The Police will have to take action. As a matter of fact, when I was at Tiruchengode, this matter was brought to my notice and I made an appeal to the public at the time. I hope this would not recur again. But whatever action is possible in this case, we would consider it after receipt of the report from the Director.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is there any protection to the teachers besides the protection afforded by ordinary law?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not think that teachers need any such protection. This is a very extraordinary case and I have not heard of such a case for a long time. Therefore, the teachers need not be under the impression that the whole public are hostile to them.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know what led to this unfortunate man being manhandled?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The version of the person concerned, that is, the person who is alleged to have assaulted the teacher, is that his boy was caned severely and that that was why he took the law into his own hands.

[26th April 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, it was not the parent that assaulted the teacher, but it was the uncle or somebody else that came into the school and assaulted the teacher.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: There is no difference.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it not a fact, Sir, that corporal punishment is allowed provided it is not with malice?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: This is not a question of rules. Unfortunately, at that time this incident has happened. I am not justifying the action of the person who has assaulted the teacher. He has no business to enter the school and commit the atrocity. The matter is being looked into.

Chinnasalem Chingleput railway line.

* 179 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to urge upon the Government of India to lay out a railway track between Chinnasalem and Chingleput via Tiruvannamalai; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) & (b) This Government have already recommended the inclusion of the Chinnasalem-Chingleput line in the Third Five-Year Plan. The proposals for the construction of new railway lines in the Third Five-Year Plan have not yet been finalised by the Government of India.

SRI M. ETHIRAJALU: இந்த ரயில்வே லைன் சம்பந்தமாக இரண்டு சர்வே நடந்ததாகத் தெரிகிறது. ஒன்று சின்ன சேலம், திருவண்ணாமலை, வந்தவாசி வழியாகவும், இன்னொன்று சின்ன சேலம், திருவண்ணாமலை, ஆவல், (சுத்துப்பட்ட) வழியாகவும் செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அந்த இரண்டில் எந்த லைனுக்கு நம் அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: பொதுவாக சின்ன சேலத்திற்கும், செங்கல்பட்டுக்கும் இடையில் லைன் போட வேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை எடுத்துக்கொள்வது என்றால், புதிதாகத்தான் சர்வே செய்யப்படும். பழைய சர்வே போதாது.

SRI M. ETHIRAJALU: இப்போது நெய்வேலித் திட்டம் உருவாவதால் எதிர்காலத்தில் அங்கே நிறைய கரி வெட்டி எடுக்கப்படப் போவதால், சீக்கிரத்தில் அந்தப் பக்கத்தில் பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகள் ஏற்படப்போவதால், சேலத்திலிருந்து கடலூர் வரையில் ப்ராட் கேஜ் போடுவதற்கு தயவு செய்து பரிசீலனை செய்து மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சிபாரிசு செய்வார்களா?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: இந்த அரசாங்கம் முன்னராவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் செய்த சிபாரிசுகள்

[26th April 1960]

ஏழு. அதில் கூட இதற்கு ஐந்தாவது ப்ரயாரிட்டி கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. பொதுவாக, எல்லாவற்றையுமே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது வற்புறுத்தப்படுகிறது. ஆனால், முன்னராவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் நமக்கு எவ்வளவு பணம் கிடைக்கும், எவ்வளவு லயன் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்பது அப்போதுதான் தீர்மானிக்கப்படும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: For the last eight or ten years the Madras Government and the Minister for Agriculture particularly have told us of the very strong representation made to the Central Government about several railway lines in the State of Madras. I should like to know whether, at least one railway line has been constructed and, if so, at which place and when?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is not a question of one line being given or constructed. During the last eight or ten years two lines have been taken up and completed.

Infectious Diseases Hospital.

* 180 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to establish an Infectious Diseases Hospital in South Madras; and

(b) if so, the stage at which the matter stands?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: (a) Yes.

(b) The matter is under consideration.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்த வைத்திய சாலையைத் தென் சென்னையில் எந்த இடத்தில் ஏற்படுத்துவதாக உத்தேசம் இருந்தது என்று அறியலாமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: முதலில் அடையாருக்கு அருகில் உள்ள ஊரூர் என்ற இடத்தில் ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. ஆனால், அங்கே இருந்தவர்கள் ஆட்சேபித்தார்கள். குறிப்பாக, கல்சரல் அசோசியேஷன், தியசாபிகல் சொஸைட்டி எல்லாம் ஆட்சேபித்தார்கள். அதற்காக கார்ப்பரேஷன் 2 லட்சம் ரூபாய் கடன் வாங்கியிருந்தது. இவர்கள் ஆட்சேபித்த காரணத்தினால், இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு தண்டையார்ப் பேட்டை ஆஸ்பத்திரியை இன்னும் கொஞ்சம் விரிவுபடுத்தலாம், புதிய எக்விப்மெண்டுகள் வாங்கலாம் என்று யோசனை தெரிவிக்கப்பட்டது. நாங்களும் அப்படி உபயோகிக்கலாம் என்று சொல்லிவிட்டோம். வேறு ஏங்காவது ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றாலும், புதிதாக இடம் பார்த்து, அதற்காகப் பணம் உதவி கேட்கப்பட்டால், அப்போதுக கவனிக்கப்படும்.

SRI ABDUL HAMEED KHAN: May I know whether the Government have not considered it necessary to have it in the Royapettah Hospital itself?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: This is a separate question. This is for the Infectious Diseases Hospital.

[26th April 1960]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: அந்த இடமும் தென் சென்னையில்தான் இருக்குமா? அப்படியானால் அது எங்கே?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: தென் சென்னையில்தான் வைப்பதாக உத்தேசம். எங்கே எந்த இடம் என்பதைப் பற்றிக் கார்ப்பரேஷன் பார்த்து அவர்கள் செய்ய வேண்டியது. அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியை சர்க்கார் செய்யும்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இப்போதுள்ள தொத்து நோய் வைத்தியசாலையைக் கூட வேறு இடத்திற்கு மாற்ற உத்தேசம் இருக்கிறதா? அப்படியானால் எந்த இடத்திற்கு?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: அப்படியில்லை. நான் போய் நேரில் பார்த்தேன். இடம் விசாலமாக நல்லதாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் இம்புரூவ்மெண்ட் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்.

Tram lines.

3-10 p.m. * 181 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to remove the tram lines and posts in the City; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) The tram lines, posts, etc., are being removed by the purchasers.

(b) Nearly half of the tram lines and posts have been removed.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Since I put the question, half of them have been removed. (Laughter.) Is the Hon. Minister aware of the fact that consequent on the removal of the tram lines, a good deal of inconvenience is caused to the public? Apart from that, the formation of the road subsequent to the removal of the tram lines has not been properly done. As a result of this, there is a further deterioration in the condition of the road in the City of Madras. May I know whether the Hon. Minister is aware of these?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Without causing any trouble to the pedestrians, it is impossible to remove those lines. I admit that. As for the formation of the roads, the Corporation are in charge of it and they have to supervise the work. Moreover, the Chief Engineer also inspects these works and approves. He also supervises the work and sees whether the work is properly done.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is the Hon. Minister aware of the fact that a complaint has also been made to the authorities concerned that the contractors who are responsible for the removal of these rails and formation of the roads have not been doing their work properly with the result that the roads have further deteriorated? Is the Hon. Minister also aware of the fact that because the work has not been done by the Corporation themselves but has been entrusted to the contractors, the contractors would naturally be not interested in doing the work properly, but would be interested only in spending as little as possible?

[26th April 1960]

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Just to avoid this trouble, we have asked the Chief Engineer to supervise this work and according to the report from the Chief Engineer, we find that the work is satisfactorily done.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Is the Hon. Minister aware of the fact that complaints have been made that the supervision done by the Chief Engineer was not satisfactory with the result that the Corporation was forced to do the formation of roads again?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: So far, we have not received any such complaints.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the Hon. Minister said that half of the rails have been removed. May I know when the other half of them would be removed?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: They are also being removed. The work is still in progress.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, the tram posts were affording some sort of protective area in the middle of wide roads to the pedestrians who wanted to cross such roads. Now that they are being removed, may I know whether any alternative arrangements as making of lines have been made to afford some protection to the pedestrians?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: I think the pedestrians should also be careful while crossing the roads. They should also know which way they should cross. They must also look to their safety apart from the Government taking steps to afford safety measures. Apart from that, when the work of removing the lines and the formation of roads was being executed, we could not draw a line according to the hon. Member's suggestion. Somehow, I can say that their safety is being ensured.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, I do not refer to the time when the rails are removed. But, I refer to the future time when there will be no rails and no tram posts.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The hon. Member should not address this question to the Minister for Local Administration. How can she answer that question?

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II ANNOUNCEMENTS.

(1) MESSAGES FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received messages from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting copies of the following motions passed by the Assembly on the 25th April 1960:—

(1) "That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 Members (16 Members of the Legislative Assembly and 8 Members of the Legislative Council) to consider the Madras

[Mr Chairman]

[26th April 1960]

Chit Funds Bill, 1960 (L.A. Bill No. 5 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

1. Hon. Sri M. Bhaktavatsalam.
2. Sri C. Muthiah Pillai.
3. Sri S. Ranganatha Mudaliar.
4. Sri V. Sankaran.
5. Sri D. Dasarathan.
6. Sri N. S. Sundararajan.
7. Sri K. Vinayakam.
8. Sri M. P. Sarathy.
9. Sri C. Natarajan.
10. Sri N. K. Palaniswamy.
11. Sri C. R. Ramaswamy.
12. Sri T. S. Ramaswamy Pillai.
13. Sri S. A. M. Annamalai Odayar.
14. Sri V. Subbiah Naicker.
15. Sri S. Pakkiriswamy Pillai.
16. Srimathi Savithri Shanmugam and the Hon. Sri R. Venkataraman (Mover) "

(2) "That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Legislative Assembly and 7 Members of the Legislative Council) to consider the Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960) and that the following Members of the Legislative Assembly be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

1. Hon. Sri C. Subramaniam.
2. Hon. Sri M. Bhaktavatsalam.
3. Sri T. T. Daniel.
4. Sri T. Sampath.
5. Sri V. S. Manickasundaram.
6. Sri P. Ramachandran.
7. Srimathi T. N. Ananthanayaki.
8. Sri A. P. C. Veerabahu.
9. Sri V. Vedayyan.
10. Sri M. P. Subramaniam.
11. Sri P. S. Chinnadurai.
12. Sri Sowdi Sundara Bharathi.
13. Sri D. S. Authimoolam.
14. Sri M. Kalyanasundaram."

I have also to announce to the House that I have received messages from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting copies of the following Bills passed by the Assembly on the 25th April 1960 for the concurrence of the Council:—

- (1) The Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959).
- (2) The Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960).
- (3) The Madras Corneal Grafting Bill, 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960).

26th April 1960]

(2) DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN: The Business Advisory Committee which met at 2-30 p.m. today (26th April 1960) has decided the following further programme:—

27th April 1960, 10-30 a.m.
Wednesday.	.. Motion for concurrence with the Assembly in setting up a Joint Select Committee on the Madras Chit Funds Bill, 1960 (L.A. Bill No. 5 of 1960).
12-00 noon.	.. Reply by the Hon. Minister for Revenue to the debate on the motion for concurrence with the Assembly in setting up a Joint Select Committee on the Madras Land Reforms (Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960).
28th April 1960, 3-00 p.m.
Thursday.	.. (1) The Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959).
(2) The Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960).
(3) The Madras Corneal Grafting Bill, 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960).
(4) Motion for concurrence with the Assembly in setting up a Joint Select Committee on the Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960).
(5) Other Government Bills that may be passed by the Assembly on the 27th April 1960.
29th April 1960, 3-00 p.m.
Friday.	.. Items of Government Bills, if any, left over on 28th April 1960.
30th April 1960, 3-00 p.m.
Saturday.	.. The Madras Appropriation Bill, 1960.

III. GOVERNMENT MOTION.

ASSOCIATION OF TWO MEMBERS OF THE COUNCIL WITH THE COMMITTEE ON ESTIMATES OF THE LEGISLATIVE ASSEMBLY FOR 1959-60.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I move—

"That this House nominates the following two Members of the Council to associate with the Committee on Estimates of the Legislative Assembly for the year 1959-60 in the vacancies caused by the expiration of the term of office of Sri A. Subramanyam and Sri V. V. Ramaswami with effect from the afternoon of 20th April 1960:—

1. Sri A. Subramanyam.
2. Sri K. M. Ramasamy Gounder."

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That this House nominates the following two Members of the Council to associate with the Committee on Estimates of the Legislative Assembly for the year 1959-60 in the vacancies caused by the expiration of the term of office of Sri A. Subramanyam and Sri V. V. Ramaswami with effect from the afternoon of 20th April 1960:—

1. Sri A. Subramanyam.
2. Sri K. M. Ramasamy Gounder."

The motion was put and carried.

[26th April 1960]

IV. GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) BILL, 1960
(L.A. BILL NO. 8 OF 1960)—cont.

MR. CHAIRMAN: We shall now continue the discussion on the Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960. I would like to point out to hon. Members that it is not usual for hon. Members who are on the Joint Select Committee or the Select Committee to speak on the Bill when there is preliminary discussion. So, I would request the hon. Members to make their speeches as short as possible so that others, who may not be on the Joint Select Committee, may have a chance to speak.

* SRI S. K. SAMBANDHAN: தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவானது நல்ல நோக்கம் கொண்டதாக இருந்த போதிலும், நல்ல எண்ணத்தோடு கொண்டுவரப்பட்டதாக இருந்தபோதிலும், இது ஒருதலைப்பட்சமாக இருக்கிறது என்றும் நியாயமற்றதாக இருக்கிறது என்றும் தற்போது இந்த மாநிலத்தில் இதைக் கொண்டுவர அவசியமில்லை என்றும் சொல்லிக்கொள்ள விருப்பப்படுகிறேன். நல்ல நோக்கத்துடன் கொண்டுவரப்படுகிறது என்று எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு சொல்கிறேன் என்றால், உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவது என்ற காரணத்தான்; ஒருவரிடமே அதிகப்படியான நிலம் இருப்பதை விடச் சிறு சிறு பண்ணைகளாக இருந்தால், உற்பத்தி பெருகுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது; உற்பத்தி பெருகும் என்று சொல்லுவதினால்தான். அந்தக் காரணத்தை மட்டும் கொண்டிருந்தால், அந்த நோக்கம் நல்ல நோக்கம்தான் என்பது என் கருத்து. ஒருவரின் மேற்பார்வையிலேயே அதிகப்படியான நிலம் இருப்பதைவிட குறைந்த அளவில் ஒருவரிடம் இருந்தால், அதில் உற்பத்தி பெருகத்தான் செய்யும். இந்த உச்சவரம்பிற்கு மேல் மிச்சமாக இருக்கக்கூடிய நிலத்தை வாங்கிக்கொள்ளக் கூடியவர்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று நாம் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் உற்பத்தியை அதிகமாகப் பெருக்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்களா என்று அரசாங்கம் யோசனை செய்து இதைக் கொண்டுவந்திருந்தால், நன்றாக இருந்திருக்கும். இன்றைய நிலையில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் வசதி போன்ற பல வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அப்படி இருந்தும், அந்தக் கடன் வசதிகளை விவசாயிகள் சரிவரப் பிரயோசனப்படுத்திக்கொள்வதில்லை. கொடுக்கப்படுகிற கடன் தொகை முழுவதையும் விவசாயத்திற்காகச் செலவு செய்வதில்லை என்பது தெரிய வருகிறது. பின், இந்த உச்சவரம்பிற்குமேல் நிலமுள்ளவர்களிடமிருந்து நிலத்தை எடுத்து நிலமில்லாதவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கும்போது விவசாயச் செலவையும் கண்டிப்பாக அரசாங்கம்தான் கொடுத்து உதவ வேண்டும். கடனை வாங்கும் விவசாயி, அந்தக் கடன் தொகை பூராவையும் விவசாயத்திற்கு உபயோகப்படுத்த முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். விவசாயிகளின் இன்றைய நிலை எப்படி இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இன்று ஒரு விவசாயிக்கு இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் ஐந்து ஏக்கர் கொடுத்தால், ஆயிரம் ரூபாய் விவசாயச் செலவிற்காகக் கொடுக்கிறோம் என்று வைத்துக்கொண்டால், அந்த ஆயிரம் ரூபாயையும் அவன்

26th April 1960] [Sri S. K. Sambandhan]

நிலத்திலேயே செலவழிப்பானா என்று பார்க்கவேண்டும். அந்த ஆயிரம் ரூபாயை விவசாயத்திற்குச் செலவழிப்பதற்குள்ளாகவே அவனது வேறு சொந்தச் செலவுகள், தவிர்க்க முடியாத செலவுகள் பல வரும். இதிலிருந்து சொந்தச் செலவுதான் செய்வான். இந்த நிலையில்தான் இன்று விவசாயி இருக்கிறான். அப்படியிருக்கும்போது அந்த முழுத் தொகையையும் விவசாயத்தில் போட்டு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியுமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதனால்தான் இந்தச் சட்டம் 3-20 நல்ல நோக்கத்தோடு கொண்டுவரப்பட்டிருந்தாலும் கூட, p.m. விவசாயிகளுடைய பொருளாதார முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியுமா, உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகம்தான். அந்த முறையிலே பார்க்கும்போது இந்தச் சட்டத்தை இன்னும் கொஞ்ச காலம் பொறுத்துக்கொண்டுவந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்பதைத் தெரியப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

மேலும், சமூகத்தில் அதிகமான அளவில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருக்கக்கூடாது என்பதும் இம்மசோதாவின் மூலமாக அவ் விதம் இருப்பதைப் போக்க வேண்டும் என்பதும் தான் நோக்கம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நாட்டில் சம தர்ம சமூதாயத்தை அமைப்பதற்காக இந்த நாட்டில் அதிகமான நிலம் படைத்தவர்களிடமிருந்து நிலத்தை சர்க்கார் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற முறையில் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருந்த போதிலும், இவ்விதம் அதிகமான நிலம் படைத்தவர்கள் தமிழ் நாட்டிலே குறைவுதான். நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் ஒரு சிலர்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கூட இந்தச் சட்டம் வருகிறது என்று தெரிந்து இந்த நிலங்களை எல்லாம் தங்களுடைய குடும்பத்திலுள்ளவர்களுக்கும், மற்றவர் களுக்கும் நியாயமான முறையிலே பிரித்து வைத்துவிட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல, இந்த மாதிரியான நில உச்ச வரம்புச் சட்டத்தினால் மட்டும் சமூகத்தில் ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாமல் ஆக்கிவிட முடியாது. இதையும் அரசாங்கம் ஆலோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். அரசாங்கம் உண்மையிலேயே இந்த நாட்டில் சம தர்ம சமூதாயத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நினைக்குமானால், பிறருடைய "பண்டமெண்டல்" அடிப்படை உரிமையில் தலையிடாமல் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்யலாம். அதையெல்லாம் செய்யாமல், மற்றவர்களின் உரிமையில் மட்டும் தலையிடுவது சரியல்ல. ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிற இந்த அரசாங்கம் சிலருக்குப் பஸ் பெர்மிட்டுகள் எல்லாம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. இதனால் நிச்சயமாகச் சமூகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படத்தான் செய்கிறது. இதைப் பற்றி அரசாங்கத்திற்கும் நன்றாகத் தெரியும் என்று நம்புகிறேன். சாதாரணமாக இருக்கின்ற ஏற்றத்தாழ்வுகளை எல்லாம் போக்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளாமல், பிறருடைய சொத்துரிமையில் மட்டும் தலையிடுவது சரியானது அல்ல என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[Sri S. K. Sambandhan] [26th April 1960]

அடுத்தபடியாக, சொத்துச் சேர்த்து வைப்பது என்பதோ அல்லது உரிமையாக்கிக் கொள்வதோ எந்த விதமான குற்றமும் அல்ல. மத்திய அரசாங்கம்கூடச் சேமித்து வைக்க வேண்டும் என்று மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறி, நாஷனல் சேவிங்ஸ் ஸ்கீம் முதலியவைகளை எல்லாம் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவில் அமல் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், இன்று அரசாங்கத்தினுடைய போக்கு இதற்கு மாறாக இருக்கிறது. இதைப் பார்க்கின்ற மக்கள் இன்று பீதி அடைந்து இருக்கிறார்கள். மக்களுடைய சேமிப்பிற்கு அரசாங்கம் தலையிடுமோ என்று எண்ணவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அரசாங்கத்தினுடைய நோக்கத்திற்கு எதிராக இருக்கக்கூடிய நிலையில் இந்த மசோதா கொண்டுவருவது நியாயமாக இருக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். பிறர் தனியாகச் சேமித்து வைத்திருப்பதில் அரசாங்கம் தலையிடுவது கொஞ்சம்கூட நியாயமாக இருக்காது. ஆகவே, அரசாங்கம் இவ்விதம் மசோதா கொண்டுவந்திருப்பது மிகவும் முன்னுக்குப் பின் முரணாக இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்குப் பெரும் பண்ணைகளில் பணத்தைப் போட்டு உற்பத்தி செய்கின்றவர்கள்கூட இன்றைய விலை தங்களுக்குக் கட்டுப்படியாகவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது இருந்துகொண்டிருக்கின்ற விலை வாசிகளின் தன்மையை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும் போது, உணவு உற்பத்தியின் அளவு பாதிக்கப்படுமோ என்று கூடச் சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கிறது. தான்யங்களின் விலை எல்லாம் அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டியது அவசியம் தானா என்பதைப்பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில், விலைவாசிகளைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்கம் என்னென்ன செய்ய முடியும் என்பதைப்பற்றியும் யோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, காம்ப்ளேஷன் கொடுப்பதைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால், அது மிகவும் குறைவானது என்று தெரியும். பொருட்களின் விலையெல்லாம் அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. இப்போது இருக்கின்ற நிலையை வைத்துக்கொண்டு கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், இப்போது சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற நஷ்ட ஈடுத்தொகை மிகவும் குறைவு, இப்போதுள்ள விலைக்குப் பாதி விலைகூடச் சொந்தக் காரர்களுக்குப் போய்ச் சேராது என்பதை நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மேலும் காம்ப்ளேஷன் கொடுப்பதும் கவர்ன்மென்ட் பாண்டாகக் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதுவும் மிகவும் பாதகமானதே ஆகும். ஆகவே, உடனடியாக மார்க்கெட் நிலையை அனுசரித்து ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்துவிட்டால்தான், அவர்கள் தங்களுக்கு இருக்கின்ற மீதி நிலத்தையும் சரியாகச் சாகுபடி செய்து

26th April 1960] [Sri S. K. Sambandhan]

உற்பத்தியைப் பெருக்கிக்கொள்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸாக் கான் அவர்கள் சொன்னது போல், ஒவ்வொருவரும் தனக்குத் தகுந்த ஒரு வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை மாற்றுகின்ற முறையில் திடீரென்று ரூ. 1,000, ரூ. 5,000 என்று வருமானத்தைக் குறைத்துவிட்டால், மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். அதோடு அவர்களிடமிருந்து எடுக்கப்படும் சொத்துக்களுக்குள்ள முதலீட்டை இருபது வருடங்களில் தவணையாகக் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னால் அவர்களுக்கு இது மிகவும் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் சர்க்காருக்கு இருக்குமானால், இதைப் பெறுகின்றவர்கள் ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே தங்களுடைய நிலத்தை எல்லாம் விற்றுவிட வேண்டிய நிலைமை ஏற்படக் கூடும் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே, நல்ல முறையில் நிலத்தை எடுத்துக்கொள்வதாக இருந்தாலும், உடனடியாகவே நஷ்டஈடுத் தொகையைக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அப்போதுதான் அரசாங்கத்திற்குப் பெரிய தொல்லைகள் இருக்காது. மேற்கொண்டு, இதில் செய்ய வேண்டிய வேலைகளும் அதிகமாக மிச்சப்படும். இதையெல்லாம் அனுசரித்து இந்தச் சட்டத்தை இன்னும் இரண்டாண்டு கழித்துக் கொண்டுவரலாம் என்று முடிவு செய்தால் கூட, மிகவும் வரவேற்கக்கூடியதாக இருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஒரு மசோதாவைக் கொண்டுவருவதைவிட, இனிமேல் யாரும் 30 ஏக்கருக்கு மேல், 50 ஏக்கருக்கு மேல் வாங்கக் கூடாது என்கிற ஒரு மசோதாவைக் கொண்டுவந்துவிட்டால், அது நல்ல பலனை அளிக்கும். இப்போது அதற்கு மேல் நிலம் வைத்திருக்கிறவர்களுடைய சொத்துக்கூட சில வருஷங்களில் அவர்கள் குடும்பம் பெருகுகிறபோது, தனித்தனியாகப் பிரிந்து குறைந்து போகும். இரண்டு குழந்தை, மூன்று நான்கு குழந்தை என்று பிறந்தால், அந்தச் சொத்து பகிர்ந்துபோகும். ஆகவே, இந்தச் சட்டத்திற்குப் பதிலாக இனிமேல் 50 ஏக்கரா, 30 ஏக்கராவுக்கு மேல் யாரும் நிலம் வாங்கக் கூடாது என்று செய்துவிடலாம். இது மிகவும் நியாயமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

கடைசியாக, ஒரு குடும்பத்திற்கு ஸ்டாண்டர்ட் ஏக்கர் 30-க்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்று செய்திருப்பது சரியல்ல. இதன்படி பார்த்தால், ஒரு நபருக்கு ஆறு அல்லது ஏழு ஏக்கர் தான் வரும். எல்லா விலைகளும் ஏறியிருக்கிற இந்தக் காலத்தில், இதில் உழைத்துத் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்றால், அது முடியாத காரியம். இன்று சிறுவர்

[Sri S. K. Sambandhan] [26th April 1960]

களாக இருக்கிறவர்கள் சில வருஷங்களுக்குள்ளேயே பெரியவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். பத்து ஏக்கரா கூட இல்லாமல் ஒரு வனால் நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு ஜீவனம் செய்ய முடியாது. ஆகவே, குறைந்தபட்சம் சிறுவர்களாக இருந்தாலும் சரி, பெரியவர்களாக இருந்தாலும் சரி, நபருக்குப் பத்து ஏக்கரா என்றவது செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: Mr. Chairman, I am in a rather difficult position especially after you laid down the rule of guidance for members of the Select Committee this afternoon. I have been nominated as a Member of the Joint Select Committee. I represented to the Hon. the Leader of the House yesterday that having regard to the fact of my frequent absence from station, it would not perhaps be fair to the Committee and certainly embarrassing to me if I permitted myself to be nominated and then absented myself from the sessions of the Committee. But notwithstanding that, I was persuaded to agree even subject to that condition, and I am accordingly on the Joint Select Committee. I am entirely in your hands. I am not very keen on speaking especially as speaking in the Council does not seem to be productive of results. (Laughter.) But that is another matter. I thought of placing before the Members on the Treasury Bench certain suggestions so that they might obviate certain difficulties in the way which might arise in future by way of constitutional objections. But I need hardly assure the House that I would not take much time. I shall confine myself solely to a few points which I wish to develop especially because I may not be present at every session of the Joint Select Committee to contribute to the discussion there what all I may have to say on the various aspects presented in the Bill. With this preface, I would deal briefly with some of the main features of this measure.

I wish to recall, in this connection, what I said in the course of the debate on the Governor's Address, in which mention was made about the intention of the Government to bring forward a measure dealing with fixation of ceiling on agricultural lands. I said that it would be a proper measure and I welcomed it. I felt that so far as landed property was concerned, it was in a peculiar position in that its availability was limited by the frontiers of the country and it was also the primary means of production. In fact, it sustains the population of any given country. And, therefore, the concentration of landed property in particular hands should be avoided as far as possible. I said, I could see no constitutional objection to this because that would be in consonance with the objectives declared in the Constitution itself. But this Bill, the present Bill, is a different matter. Of course, I assumed then that the Bill would disclose sufficient public purpose, a public purpose in the shape of increased production from land or something of that kind which would be of general benefit to the community. But so far as the present Bill is concerned, no valid public purpose is disclosed. In the Preamble, which is very short, it is stated it is expedient to provide for the fixation of ceiling on land holdings, which means, and necessarily involves deprivation of properties held by various landlords or landowners. This is not a public purpose in itself. Then, turn to the Statement of Objects and Reasons. Does it disclose any public purpose? No; it is conspicuously absent. It merely speaks

26th April 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

of the Planning Commission's mandate, so to say, that glaring inequalities in the ownership of land should be reduced. It is stated—

"Having regard to the recommendations of the Planning Commission in the Second Five-Year Plan for reducing the glaring inequalities in the ownership of agricultural land, the Government have decided to undertake legislation for prescribing the maximum extent of agricultural land that a person may hold."

Now, there are two aspects to this—reduction of glaring inequalities in the ownership of agricultural land: the distribution of surplus land among the landless poor for the purpose of increased agricultural production may be called the positive aspect. The negative aspect is to deprive a person of lands owned by him. Merely to say that it is expedient, according to the recommendations of the Planning Commission, to reduce the glaring inequalities in the ownership of agricultural land would not carry the Government very far in the way of disclosing a public purpose necessary under the Constitution. I need hardly say that so far as the Constitution is concerned, the existence of a public purpose is a justiciable issue. It may be challenged in Court. The Government cannot very well say, 'We say it shall be deemed to be a public purpose and, therefore, it shall be regarded as one'. The Government cannot take that line of argument; even the Legislature cannot and much less the Executive Government. In fact, the question of public purpose is one of the vexed questions that have come up frequently before the Courts. I need not go into the various decisions. But just to illustrate the difficulties involved, I may read to you a few extracts from the earliest decision relating to abolition of zamindaris when the question was brought before the Supreme Court as far back as in 1952. The inherent difficulty in determining what is and what is not a public purpose, though *prima facie* it appears to be a very easy question is, as one learned Judge pointed out, a very great, whatever the definition you may frame, it will include some purpose which cannot obviously be called a public purpose and it will omit to include some purposes which will be obviously public purposes. That shows the difficulty of adequate definition of the expression 'public purpose', though *prima facie* it seems to be a very easy matter to define. 'Public use' is the expression used in the passage I am going to quote since that is the expression used in the American Constitution. It says—

"What is public use? On this question there have been two view-points. One may be called the older view-point and the other new view-point. According to the older view-point, in order to have a public use, there must be the use by the public. According to new view-point there is a public use if the thing taken is useful to the public."

So, the expression 'public purpose' is not capable of a precise definition and has not got a rigid meaning. "A little investigation will show that any definition would exclude that that should be properly included and include that that should be properly excluded from the operation of the words 'public use'. "For instance, if you take the private property of the citizen for augmenting the revenues of the State, obviously a layman may say it is a public purpose. But

[Sri M. Patanjali Sastri] [26th April 1960]

3-40
p.m.

that is not a public purpose for Article 31. According to various decisions, that is not a public purpose and taxation alone would be the proper method of achieving the object and not taking of private property belonging to the citizens. Nor would it be a public purpose to deprive a person of his private property, so that Government could hand it over to another person in discharge of its obligations, that is to say, it won't be public purpose to rob Peter to pay Paul however numerous the Pauls may be and howsoever few the Peters. A variety of opinion has been expressed as regards this question of what exactly public purpose means and involves.

The same Judge has said, 'It is fairly obvious that resort was had to the arrears either for augmenting the financial resources of the State or for paying compensation to the smaller proprietors out of this particular item of acquisition'. He was dealing with the zamin abolition legislation which provided for acquisition of arrears of rent by payment of half the face value of the arrears. That was the provision he was dealing with. 'Property of individuals cannot be appropriated by the State under the power of 'eminent domain' for the mere purpose of adding to its revenues; taxation is the recognized mode to secure this end. The power of 'eminent domain' is the power of compulsory acquisition. "If the latter was the real object", (that is to say, for paying compensation to the smaller proprietors out of the particular amount) "it must be observed that to take one man's property compulsorily for giving it away to another in discharge of Government's obligations is not a legitimate and permissible exercise of the power of acquisition."

Now, I do not wish to tire the House with any more extracts. They are instructive and illustrate the difficulty in defining the term 'public purpose'. But I am also aware that there are some decisions of the Supreme Court to the effect that it is not necessary for the proposed legislation to specify in express terms what the particular 'public purpose' is. It is sufficient if from the general trend of the legislation and the totality of the provisions, you can gather an adequate public purpose behind it. That will be sufficient no doubt. And that is why also I referred to the Preamble of this Bill and the Statement of Objects and Reasons attached to it. If clause 84 of this Bill can be taken to disclose some sort of 'public purpose', I say it is wholly inadequate for the purpose. The clause runs in these terms—

'Disposal of land acquired by the Government. (1)'.
That is how it begins.

'(1) Subject to the provisions of sub-section (2), the Government may make rules providing for the manner in which any land acquired by the Government under this Act shall be disposed of;

(2) (a) In the disposal of the land acquired by the Government under this Act, the Government shall give preference to any person who is completely dispossessed of his holding, or whose extent of holding is reduced below the tenant's ceiling area by virtue of the provision of the Act"

26th April 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

That is to say, people who are deprived, by the operation of the provisions of this Act, of land either wholly or in excess of the tenant's ceiling, should be given preference. But that is not an adequate public purpose. Such cases may be very few and would not be sufficient to support a legislation for compulsorily acquiring private property. Therefore if any principle is disclosed by clause 84, I submit that there is no adequate disclosure of a public purpose behind the proposed legislation. On the other hand, as was suggested by my hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar, it seems to be the deliberate intention of the draftsmen of the Bill not to disclose the purpose the Government have in view. The Government apparently want to fall back upon the old formula of the Land Acquisition Act which provide that a Collector's notification that a land is required for a public purpose shall be final and conclusive. I have not got a copy of the Land Acquisition Act before me to refer to. If I remember aright, I think there is such a provision in that Act. And that seems to have been adopted as sufficient compliance with the Constitution because I find a provision in clause 12 which runs thus—

'After the publication of the final statement under sub-section (5) or sub-section (7) of section 8, the Government shall, subject to the provisions of sections 9, 10 and 11, publish a notification to the effect that the surplus land is required for a public purpose

(3) On the publication of the notification under sub-section (1), the land specified in the notification together with the trees standing on such land and buildings, machinery, plant or apparatus constructed, erected or fixed on such land shall, subject to the provisions of this Act, be deemed to have been acquired for a public purpose

I submit that this formula is obsolete after the coming into force of the Constitution. The Constitution requires—as I said, it is a justiciable issue—the disclosure of a public purpose in every enactment that is sought to be made either by the State or the Central Legislature for compulsory acquisition of private property and, therefore, you cannot take shelter under the old Land Acquisition Act or the formula given there that if the Collector declares that a land is required for a public purpose, that declaration shall be deemed to be conclusive. That won't help any more after the commencement of the Constitution. The framers of the Bill seem to be under the delusion, if I may say so that the old formula still holds and that they need not disclose a positive public purpose which, I submit, is absolutely necessary after the commencement of the Constitution. Therefore, this provision taken along with the meagre information furnished as to the purpose behind this Bill in the brief Preamble of two or three lines and the equally brief Statement of Objects and Reasons appended to the Bill and the provision in clause 12 of the Bill, would seem to show that the Government do not really want to disclose any specific public purpose because apparently they think it is unnecessary to do so which, I think, is a wrong view.

Then, Sir, coming to the ceiling level, I submit it is wholly inadequate. That has been stressed by various speakers both here and also in the other House according to the reported proceedings of the Assembly. Therefore, I do not want to take more time of the House except for stating that for a family of five, thirty standard acres would be wholly inadequate. There is that Tamil saying "குடிமகன் கணக்குப் பார்த்தால் உழவு கூலி காணாது." After all

[Sri M. Patanjali Sastri] [26th April 1960]

most of the peasants have only small holdings of land. They toil there because they have no other occupation. They are wedded to the small plots of land and eke out their livelihood for the family. It is not mere maintenance alone. They have their social obligations, marriages and festivals and so on. We know how these ceremonies exhaust the slender resources of most of the families not only in rural parts but in urban areas also. Notwithstanding the talk on the platform, we are, somehow or other, not able to control the expenditure on these functions. Take, for instance, marriage. Of course, Rs. 10,000 must be spent if it is an urban family. There are all sorts of presents, clothes, jewels, this, that and the other thing. You cannot avoid them. Theoretically, you may say this is all extravagant and leads families to ruin and, therefore it must be curtailed. But nobody curtails any of these. When the time comes everybody succumbs to it. People say '*Panam varalam, Kalyanam varuma?*' But '*Panam varalam*' is a doubtful proposition nowadays. Therefore, to take shelter under the idea that '*Panam*' may come tomorrow or the day after but this amount must be spent now seems to be a fallacious idea. But still we are dominated by conventions and usages and, therefore, I say thirty standard acres for a family of five is wholly inadequate, not merely for keeping the wolf from the door but also for meeting the reasonable social expenses of the family.

Then, Sir, what is the point in making the Hindu joint family a single unit? I think a unit may well be a man and his wife and their minor children, for, at any time, according to the Hindu law, an adult son can divide himself off from the family by a unilateral declaration of his intention to separate. That has been laid down on the highest authority. So, if a family of five consists of three grown-up sons and the father and his wife, they can the very next day divide themselves off from the family. In that case, they will be entitled to claim each in his own individual right thirty acres as the ceiling area. Then, why make the joint family a unit without reference to the age of the persons forming the family? Therefore, if you want to make the family a unit, it is better that you confine it to a man, his wife and his minor children. They cannot by a unilateral declaration divide themselves according to Hindu Law. That will be a more sensible provision. A provision which places in the hands of the adult members liberty to go off from the family and claim the full ceiling area is no good. You cannot achieve the object which you have in view.

I am referring to these details for the purpose of showing that the Bill runs counter to sound principles of legislation which require that it should not affect the rights of parties except in so far as it is absolutely necessary to affect them to carry out the object of the legislation. The rights of parties for the purpose of achieving the object of the legislation can, of course, be affected, because the object of the legislation is that. But beyond that, why do you go about affecting all sorts of other interest, any property held by other persons which is not strictly necessary for the purpose of achieving the objects in view? For instance, there is stridhana. Why bring in the stridhana into the family ceiling area at all? The woman holds the property, stridhana, as an independent unit, and she is entitled to the property on her own right. It is no part of the family property. In taking it into account for the computation of the family property for the purpose of ceiling, if the wife agrees to bring it into the family pool, then it is all right. But if she stands up and says, "No," this legislation will lead to litigation and the peace of the family will be

26th April 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

ruined. Surely, that cannot be the objective of this legislation. Take, for instance the illustration under clause 4. Husband has 25 standard acres. Wife's stridhana land is 20 standard acres. The family ceiling is 30 standard acres. Incidentally there is an error here. Husband and wife cannot constitute a Hindu undivided family. 'Family' is defined as an undivided Hindu family. You cannot conceive of husband and wife as a family, as this illustration does. Whoever drafter this illustration does not seem to be aware of that principal of Hindu Law. The family ceiling is 30 acres. If the entire stridhana land of 20 standard acres is included in the ceiling area of the family—that is to say, husband owning 25 acres, wife owning stridhana land 20 acres, if the entire stridhana land is included in the ceiling area of the family—then 15 standard acres will be treated as surplus land and the wife is not entitled to hold any additional extent of stridhana land according to the illustration. Now, is it just, is it fair? Is it not against sound principles of legislation to provide for inclusion of stridhana among family properties? Why deprive a woman who is an independent unit recognized under the Hindu law as being entitled to hold property in her own right, of her property? Why not make her an independent unit and allow to her as to the others a ceiling area of 30 acres? Suppose she does not want to merge her stridhana 20 acres in the family property of her husband. Then, what is to happen? There might be a quarrel between the husband and his brothers, if any, and the wife. There may be wife beating and there may be all sorts of trouble. Therefore, this is, I submit, an undesirable provision and it is unjust and unfair to suggest that women holding stridhana property should merge their separate stridhana property in the family holding so as to be taken into account for the computation of the ceiling area allowed to the family.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, if I explain, it will be useful to the hon. Member. The idea is to have the family as a separate entity and unit, that is, husband and wife and all children, altogether five members. The woman who brings stridhana marries a man in the family. Stridhana may be 20, 30 or 40 acres. When she joins the husband and lives in that family, the husband on his own right has got 30 acres. Suppose she gets 40 acres. Then there will be 70 acres. In that case, she can hold only 10 acres and the other 30 acres will be taken away. A family should have 30 acres. But by this process the woman can sell the property to the other family to which she goes. Therefore, we want to restrict it. We thought stridhanam property was there and we should restrict it so that it might not swell the ceiling.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: The Hon. Minister has only stated the main objective. That is clear from the illustration. But the Hon. Minister misses the point. Why should the wife be expected to throw in her own separate property into the pool of family property? Why should she be exposed to the risk of pressure and compulsion by the male members of the family to do it? If she chooses to stand out, what is to happen? Why should you compute the ceiling area of the family, taking into account the wife's property? That is her own property. You are indirectly forcing her to merge it in the property of the family. That is my objection. That is why I started by postulating that sound principles of legislation require that you must trench upon individual rights only so far as the objective of the legislation requires, and no further. Now, if you

[26th April 1960]

[Sri M. Patanjali Sastri]

want to deprive individual owners of land or even a family which owns such property of their surplus beyond the ceiling area, why should you introduce all these complications and deprive other people of their rights? Cannot the wife hold property on her own right and be allowed to hold a ceiling area of 30 acres? What is the difficulty in it? Why should be family be conceived of as a unit of husband and wife and the wife bringing in the hotchpotch her stridhana? She holds it in her own independent right. It is not fair to deprive her of her right nor does the object of the legislation call for such drastic modifications of other people's rights. That is not a sound principle of legislation either, in my humble opinion. Therefore, the Hon. Minister, in trying to explain it, has not explained it at all. He merely paraphrased the language of the illustration. It is plain.

No doubt, if the stridhana of the wife were regarded as part of the family property, it may be all right. But under the Hindu law, it is not; according to the decisions of all the Courts, it is not. If the stridhana is included, of course, the ceiling area of the family may be swelled. But the hypothesis is wrong.

4-00
p.m.

Again, what about the mortgaged lands? In the determination of mortgagee's rights when there are prior mortgagees, puisne mortgagees and so on, it gives a headache to Courts. Even trained Judges cannot easily adjudicate the rights of prior mortgagees and puisne mortgagees. Text-books on mortgage law have swollen. Now, under the Bill, the "authorized officer" is to deal with such cases. "The authorized officer" is defined as an officer of the Revenue Department not below the rank of Revenue Divisional Officer. Now, take, for instance, the usufructuary mortgagee. Usufructuary mortgagee, normally, according to the contract between the mortgagor and the mortgagee, expects to recoup himself the amount which he lent to the mortgagor out of the usufruct of the property; that is to say, by taking possession of the property and enjoying it he pays himself. That is the fundamental conception of a usufructuary mortgagee. He enjoys possession of the property and recovers the debt. Now, that being the conception, why should he be deprived of the property? The Government may deprive the owners of their property, because the owners are nowadays in a bad way. After all, the usufructuary mortgagee is only interested in getting back the money that he has advanced. No doubt, incidentally, he may be in possession. But, the main idea is that he must get back the money that he has advanced. If the Bill deprives the mortgagee of the possession of the property, what are the remedies that it provides in the alternative? The Bill contemplates taking of the mortgagee's accounts—a difficult matter even for Courts. I refer to these things not as a matter of detail, but merely for the purpose of illustrating my proposition, viz., that the Bill goes much beyond the sound principles of legislation, as it makes inroads on the rights of all and sundry, female owners, mortgagees, tenants and all sorts of persons. We have the curious provision in clause 10, reversion and vesting of surplus land held by usufructuary mortgagee. I am sorry to take up the time of the House. I expect that perhaps at the Select Committee stage, the Government may modify some of these provisions. That is my hope, at any rate. This clause says, 'Where the land declared as our places land under sub-section (5) or sub-section (7) of section 8 is held by an usufructuary mortgagee, possession of the land shall, without prejudice to the

26th April 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

rights of the tenant, if any", he may be a tenant at will and is likely to be removed but that is immaterial for the Government and he is very much in the consciousness of the Government—in occupation of the land, revert to the mortgagor in every case where and to the extent to which the land of the mortgagor himself is not liable to be declared as surplus land in accordance with the provisions of this Act.' Are we to understand that if the land held by a mortgagor was only 25 acres—5 acres short of the ceiling fixed—the land held by the usufructuary mortgagee will revert to him to the extent of 5 acres so as to make up his ceiling limit of 30 acres? I am not sure that I understand it. If I am wrong, the Hon. Minister will please correct me. Some of these provisions are very involved and they are very difficult to understand. Sub-clause (2) (a) (i) says, 'The mortgagor to whom possession of the land reverts under sub-section (1) shall pay the mortgage money due to the usufructuary mortgagee in respect of that land.' How is it proposed to ascertain the amount due to him? He must recover the principal and interest in whatever manner has been previously agreed upon by the parties. We cannot forget that aspect. They have to take into account often elaborate accounts. It is elementary law regarding usufructuary mortgages. That is why such mortgagees are required to maintain correct accounts. Because, at the time of giving back the property, the mortgagee would have to prove his receipts and disbursements while in possession. He would have paid some moneys by way of tax, by way of carrying out certain repairs and so on and so forth. For all these purposes, he must maintain accounts. Even the Courts have experienced considerable difficulty with regard to this matter. In the sub-clause, it is further stated 'where possession of a part only of the land mortgaged reverts to the mortgagor under sub-section (1), the mortgagor shall pay to the usufructuary mortgagee such amount of the mortgage money as bears to the entire amount of the mortgage money, the same proportion as the value of the part aforesaid at the date of such reversion bears to the value of the entire extent of the land mortgaged at the said date.' Does the 'value' referred to here mean market value? I do not know. I do not think the Government will apply the provisions contained in clause 26 for this purpose and say that it represents 12 times, 8 times, 10 times the net income. Even then, how can the mortgage money be apportioned? If the mortgagor had agreed to any particular arrangement, then it is all right. We find in sub-clause (2) (a) (iii), 'Where no agreement can be reached, in respect of the mortgage money payable under sub-clause (i) or (ii), the authorized officer shall, after making such enquiry as he deems fit, decide the amount so payable.' Can the Revenue Divisional Officer or any other Revenue official decide this? They seem to have forgotten that it often involves elaborate accounting and that it is not so easy to find out the mortgage money by a simple enquiry. The sub-clause goes on, 'The land or part thereof, the possession of which reverts to the mortgagor under sub-section (1) shall be the security for such payment.' Sub-clause (3) says, 'Where the possession of the surplus land held by an usufructuary mortgagee does not revert to the mortgagor under sub-section (1), the Government may acquire such land on payment of compensation under section 26 and such land shall thereupon vest in the Government free from all encumbrances.' Compensation payable under clause 26 would be compensation calculated in an artificial manner. They reduce the rent and then calculate on the basis of the reduced rent which is called in the Bill as fair rent,

[Sri M. Patanjali Sastri] [26th April 1960]

and then they capitalise it 12 times, 9 times, as the case may be. Why should the mortgagee be asked to be satisfied with the amount that will be decided by the Government according to the provisions contained in the Bill? He may be entitled to a larger sum than is fixed according to the Bill. That being the case, it is not fair to ask him to be satisfied with a smaller sum which the Government will be prepared to pay. I can understand land being compulsorily acquired under the Constitution. But to ask the usufructuary mortgagee—for the mere fault of having advanced some money to the mortgager and being in possession of the property—to forgo a part of his mortgage money and accept a small sum which the Government have provided as compensation for deprivation of ownership of the property, is, I submit, a serious inroad on his rights.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Instead of reserving my remarks regarding this point to the end, I wish to make the position clear even now. Apart from the difficulties of apportionment as regards the usufructuary mortgage money, the idea is that at this crucial time, if no provision is made like this, the allotment of ceiling will be affected. The idea is this. If we do not make this provision, supposing he has got only 20 or 25 acres, the ceiling will not apply to him. In order to step up his ceiling to 30 acres, we have made this provision, to make adjustments as far as possible. There may perhaps be difficulties in adjustment. But, that is a different matter. As I said, the idea is to help the owner to step up his ceiling to 30 acres.

* SRI M. PATANJALI SASTRI : Sir, my previous comment holds good also with reference to this explanation of the Hon. Minister. That may be the object underlying this provision. It is difficult to understand why the mortgagee should suffer. All that I say is, "Why not leave the usufructuary mortgagee alone? Why do you bring him into the picture at all in fixing the ceiling of the owner?" He is given the choice of saying what land he wishes to retain. Naturally, one would wish to retain only unencumbered land.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : There is no objection.

4-10 p.m. * SRI M. PATANJALI SASTRI : The Government may not have any objection. But, the mortgagee will have every objection. The landowner will say, 'I shall retain for my use unencumbered land.' Now, how is the mortgagee to get back the money advanced by him? When the time comes for the operation of this Bill, he will say no doubt : 'I will have another twenty-five acres; I prefer to retain the unencumbered portion; let the mortgagee shift for himself.' But the point which I wish to make is this. Why should the mortgagee's rights be brought into the picture at all? No doubt, the ceiling area of this person will be affected. But provision may be made, for instance, that after the expiry of the mortgage period when the mortgaged property goes back to the mortgagor as it should, it would be dealt with if it happens to be in excess of the ceiling provided for. During the currency of the mortgage, where does the mortgagee come in? He merely advances money and he wants back his money. Similarly in the case of the tenant, why not take the tenancy also? Then, Sir, there is a curious provision in the Bill about the limited owner. Who is a limited owner? Whoever drafted the definition of the term, does not seem to be aware of the widow's estate. Her interests are peculiar. They are so peculiar that the Hindu Law

26th April 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

describes them as the widow's estate. It is a species of property peculiar to Hindu Law. That is to say, she is entitled to alienate the property for what are called the necessary purposes. She is not merely a holder of life-interest as such. Any alienation of life-interest would not enure beyond her lifetime. Having started with the definition of 'limited owner' as a person entitled to life-interest, this curious provision goes on. Let the House see this. This Bill purports to create situations entirely unknown to law. Clause 9 says—

"Where the land declared to be surplus land under sub-section (5) or (7) of section 8 is held by a limited owner, it shall vest in the next presumptive reversioner."

Here, you have a peculiar position which is unknown in Hindu Law. Even during the lifetime of the widow the reversioner could walk in and acquire the property of her husband in part. So, the surplus land held by the widow is not taken over by the Government. It is supposed to vest in the presumptive reversioner without prejudice to the rights of the tenant who, as elsewhere is the object of special protection. On such vesting, it is stated, the limited owner shall, subject to the provisions of sub-section (3), cease to have any right in such surplus land. It is provided in sub-clause (3) that the reversioner in whom any land vests shall pay the limited owner an annual sum equivalent to nine per cent of the amount payable under sub-section (1) of section 26. Some of these widows, Sir, are long-lived and how long is she to be paid? What is this monstrosity? Why do you bring in the reversioner at all? Is it the object of the Bill to accelerate his succession even during the lifetime of the widow when he has nothing more than a *spes success ibnis* or expectation to succeed?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Who cares for all that?

* SRI M. PATANJALI SASTRI : The law cares for it. I suppose even the Legislatures and the Ministers are bound to respect the law except, of course, to the extent they want to override it for a particular object by legislation. That is why all sound principles of legislation seem to be violated when we look at this Bill. Nobody has heard of a reversioner acquiring a land belonging to the widow during her lifetime. While exercising their power of eminent domain, why should the Government introduce the reversioner and make the land vest in him? The widow may live for 90 years as many widows do (laughter) or 80 years. As I said, these widows are a long-lived lot. So, this is an extraordinary provision. I am not mentioning all this for no purpose. I know this is not the stage to refer to all this but as I said, I might not attend all meetings of the Joint Select Committee and I wish also to show that this Bill violates all sound canons of legislation by bringing in all sorts of extraneous matters not strictly necessary for achieving the objects of the Bill.

Then, I come to compensation. This compensation provision, I submit, is wholly unfair. The Supreme Court had to deal with compensation in the case of zamindari abolition Acts. It was pointed out by one of the learned Judges in some of the instances that came up before the Supreme Court that the compensation was hardly one per cent of the value of the zamin sought to be acquired. But the Courts felt helpless because the Article of the Constitution provides that in the case of zamindaris, the question of compensation is not justiciable. You know that there is a lot of historical controversy about the nature of the Zamins, how these people came to acquire them, having been originally farmers of revenue on the lands, or chieftains and all that. Having regard to the fact that they were originally

[Sri M. Patanjali Sastri] [26th April 1960]

4-20
p.m.

farmers of revenue and in view of the controversy over the issue, provision was made in the Constitution itself that so far as the question of compensation was concerned, it was not justiciable. I know the principle has been extended to all kinds of property by the Constitution (Fourth Amendment) Act. But I still submit that this Bill is unfair. I would not say it is a constitutional objection because the Government will take shelter under the new amendment and snap their fingers in the face of the owner. But sound principles of legislation require that it must be just and fair. Otherwise, it will leave bitterness behind and the result will be the introduction of class strife in the countryside. If the landowners are deprived of their property for a nominal compensation and the lands are given over to somebody else, it is bound to create bitterness. Therefore, in a socialistic polity, there must be no bitterness, no hatred created and a class-war promoted. I am aware of the Constitution (Amendment) Act but still Government must be fair and just to all classes of society. This class of petty owners—holding thirty, forty and fifty acres of land—are numerous and it is this class that will suffer from frustration because their resort to Court is precluded and they are left remedyless. I am reminded of what Shakspeare said, namely, it is excellent to have a giant's strength. May be, the Congress party has the giant's strength at the moment. But is it not tyrannous to use it as a giant? I submit that even though the Government have a constitutional protection against this kind of unfair compensation, still it is up to the Government of the day to be fair and just to all sections of society. Curiously when you come to the bonds that are to be issued by the Government by way of compensation, the amount is payable, I think, after 20 years. They have also taken care to provide only 5 per cent interest. I submit that what is sauce for the Government gander should be sauce for the citizen goose. You value the property at only 10 years' purchase or 11 years' purchase or 12 years' purchase but pay only interest on the basis of the property being worth 20 years' purchase, that is, 5 per cent? In all fairness, you must also pay computing the value of the property on the basis that it is worth 20 years' purchase. You pay only 5 per cent interest. I submit nothing less than 20 years' purchase would adequately compensate the expropriated owner. But this is an aspect that has been dwelt upon by other hon. Members. I need not, therefore, take up the time of this House any further on this point.

Then, I wish to offer a few remarks on the question of exemptions. There the Hon. the Revenue Minister flaunts a Supreme Court decision in my face. I carefully read the decision. No doubt, they have said that merely because land is dedicated already to a public purpose, that does not preclude the State from acquiring the property for another public purpose. But what is the sense in the Government which represent the public in trying to upset an existing arrangement for public benefit and seek to acquire it for another public purpose? But then in the case referred to by the Hon. Minister, this aspect was not dealt with. This is how it is disposed of. I am not able to get at the page. It is a long judgment.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Pages and references are necessary only in Courts of Law. The hon. Member need not trouble himself about it.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: Since the Hon. Minister has drawn my attention to it, I want to refer to the particular passage

26th April 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

as that passage itself contains the refutation of the standpoint of the Government. That is why I wish to refer to it.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I think it is page 1079.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: Yes, I have got it. "Dr. Asthana argued the case of the religious institutions. He contended that the properties held by these institutions had already been dedicated for public purposes, that the income of these properties was being used for holding melas, feeding sadhus and other charitable purposes and that any reduction in that income would adversely affect those institutions and the properties that were already dedicated for public purposes could not be acquired under compulsory powers of acquisition. The argument is fallacious. A charity created by a private individual is not immune from the sovereign's power to compulsorily acquire that property for public purposes. It is incorrect to say that the vesting of these properties in the State under the provisions of the Act in any way affects the charity adversely because the net income that the institutions are deriving from the properties has been made the basis of compensation awarded to them."

Another Judge has dealt with the point and he is more explicit. He says that the charities need not grumble because the property is replaced by the allowance which is calculated on the basis of the value of the property acquired. Now, can that be asserted in the case of charities dealt with under this Bill? What the Government take away by way of surplus over the ceiling fixed in the case of religious institutions—has that been replaced by money or other kind of property? Certainly not. And this question again takes me back to the issue of compensation. The compensation allowed under the Bill is no replacement of the property at all.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Income will be assured.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: Income on the basis of the compensation you allow and not the market value of the property. The Judges of the Federal Court have pointed out that the charities there need not complain because it was merely a question of replacement by other species of property, namely, money or properties of other kind. It may not be applicable in the case of religious charities here, as the compensation provided is wholly inadequate.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: A tasdik allowance will be given.

SRI M. PATANJALI SASTRI: On what basis, let us see.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: On the net revenue basis.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: On the basis of fair rent. Schedule V says—

"The tasdik allowance payable to any trust under section 45 shall be—

(i) a sum equal to the net annual income calculated in the manner specified in paragraphs 3 and 4 of Schedule III, in respect of the surplus land of the trust acquired by the Government under this Act;"

[26th April 1960]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : It is the fair rent that they are getting under another enactment.

* SRI M. PATANJALI SASTRI : That is the old game. Reduce the rent by legislation and make the so-called fair rent an artificial figure.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No, no.

* SRI M. PATANJALI SASTRI : Then, you get the basis of the tasdik allowance and say you are merely replacing the surplus area by another species of property, and the principle is fair. It is only your interpretation . . .

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : We are accustomed to that state of affairs.

* SRI M. PATANJALI SASTRI : It remains to be seen whether it is allowed by the Courts of Law.

It is not tasdik allowance calculated on the basis of the actual net income of the property. It is calculated on the basis of the fair rent which itself is an artificial figure. In this connection I find that other States have enacted similar legislation. A useful compilation has been sent to me on 'ceiling on land holdings in India'. I find that religious and charitable trusts are exempted totally in Orissa, Andhra Pradesh, Bombay, Madhya Pradesh, PEPSU and Uttar Pradesh. Why should not this Government fall in the line with those States? Why apply the ceiling at all to charities and religious institutions? Why not exempt them totally especially when so many States have done that and shown the way?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : We are a more progressive State; that is why we are going backwards.

1-30
a.m. * SRI M. PATANJALI SASTRI : Seven States, I think, have taken the lead in the matter and have totally exempted these institutions. In this Bill there is a half-hearted exemption regarding educational trusts. But so far as religious trusts are concerned, they are all brought under the ceiling rule. No doubt, the area fixed there, namely, 200 acres is more liberal. Here is a case where we should follow the example of other States, namely, total exemption. After all, you cannot forget that religious institutions, fulfil a high social purpose. These temples and maths inculcate the principles of religion and morality and spirituality among the people of the country. At Udipi, some months ago inaugurating an all religious conference I pleaded, with reference to the Mysore legislation which was much more drastic in relation to religious and charitable trusts—this is more liberal, I concede—for total exemption. I do not know what they have done since. There, the ordinary individual's ceiling was applied to charitable and religious institutions which in practice will bring about their ruination. I venture to submit that the Government here may emulate the example of the several States mentioned by me which have shown the way. And, besides, the Government may not be quite safe in imposing ceiling on religious institutions. Notwithstanding the observations of the learned Judges in the Uttar Pradesh case to which the Hon. Minister drew attention yesterday, it is doubtful still whether the matter is altogether free from constitutional

26th April 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

objection. I wish only to make this suggestion and leave it to the Hon. Minister to consider it. It may be that it does not offend against Article 31, which alone was the point dealt with by the Supreme Court in their judgment. But what about Article 26? It says—

“Subject to public order, morality and health, every religious denomination or any section thereof shall have the right—

and (c) to own and acquire movable and immovable property;

(d) to administer such property in accordance with law.”
And this is made a Fundamental Right. It is included in Part III of the Constitution. And we have Article 13 which says—

“The State shall not make any law which takes away or abridges the rights conferred by this Part and any law made in contravention of this clause shall, to the extent of the contravention, be void.”

Now, this fundamental right, liberty or freedom is given to a religious denomination. Most of our temples are denominational temples. They are mostly Saivite temples, Madhwa temples, etc., or Saivite maths or Smartha maths, etc. They are given the fundamental right to own and acquire immovable property and to administer such property in accordance with law. How can you impose a ceiling on such property and curtail or abridge this fundamental right under Article 26? Thus, there is this fundamental right conferred upon religious denominations to own immovable property and administer such property in accordance with law. I dwelt upon this aspect to some extent in the course of the debate on the Hindu Religious Endowments Bill, but apparently to no purpose. I hope it will receive more attention this time.

DR. SREENIVASAN : இதற்கும் அதே கதிதான்.

* SRI M. PATANJALI SASTRI : It may be within the meaning of Article 31 that this is property which the State is empowered to acquire by compulsory acquisition, to exercise the right of eminent domain as it is called in common law. That alone is the aspect dealt with by the Supreme Court. This aspect was not presented then. Therefore, I do not know what is going to be the fate of this provision. Surely it is for the Government to consider this point. I have done, Sir. Thank you very much.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, in all my experience in this Legislature over a long number of years, never have I felt a greater sense of responsibility than I do at present in addressing the Members on this momentous occasion. I would have very gladly, Sir, availed myself of the privilege that, being a Member of the Joint Select Committee, I could take my chance in the Joint Select Committee to voice forth my views. But, Sir, one dominant consideration weighed with me and that is that this Bill offends all canons of law, all canons of propriety, fairplay, justice, equity, and goes against both Central and State legislation, against the Concurrent List, the State List and the Union List. Therefore, I am perforce committed to give some expression of my

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [26th April 1960]

views strongly perhaps on a measure which is wholly expropriatory in its nature, wholly confiscatory in its concept and has nothing to commend it to any civilized society.

Members are inclined to think that this is a thing which affects only the landholders. Perhaps they think the hon. Member there, the Pattagar, is the only one who will be affected. Perhaps, they think, therefore, 'Let us all sing the joyous song that the land may be divided among the poor, the landless, the hungry poor'. I shall come to the hunger a little later. But let me state this. If hon. Members think that this is a measure which is going to be confined to the agricultural classes, they are gravely mistaken. This is not the beginning of the end. Neither is this the end of the beginning. It is merely the beginning of the beginning of a series of confiscatory measures which more and more will bring the Treasury Benches into the hands of those who adopt the totalitarian principle, who are now pressing for this ideology. That is the first concept that everybody should have, if the Treasury Bench and those sitting behind want to go into the lap of those people. If that is so, I wish them joy. But there is very little difference between them and they can easily swing over. But if there are people who have a different ideology, I do believe that it is time that we take note of this legislation, not as a single piece of legislation but as several pieces of legislation which have been progressively adopted all these years and ultimately, it will come to, what may be called, the totalitarian attitude of the State. On this basis, therefore, I would beg of the House to give the most serious consideration to this measure to-day. It is most unfortunate that this State of all States should have come forward with this legislation. Long before any State thought of it, this State was the first to adopt several legislative measures so far as agricultural production and agriculturists were concerned. This was the first State, in the years which we cannot recount now, which went out of the way to say that there must be an Act, Agriculturists' Debt Relief Act. Some of us felt that it was not a fair measure. Let me say this. I felt and some Members expressed the opinion that it was inconsistent with Hindu Dharmic ideal that any debt which was lawfully incurred by anybody should be given the go-by especially through a legislation. Hindu Sastras and Hindu literature abound in instances where the father's debts were repaid by the son. The son would really feel it his duty to do so. The Government of that day passed the Agriculturists' Debt Relief Act. By one stroke of the pen that Act was passed. Those who had given loans to the agriculturists—whether rich or poor—with the assurance from them that they would pay back the money were put to difficulty and inconvenience. Many were affected by that legislation. The Party in power to-day was the Party that was responsible for that legislation. Now, it has turned over and made a somersault. What is the position now? In the last few years, quite a number of Acts have been passed restricting in some measure or other the agriculturists' income. Let me remind you of the series of legislative measures that have been passed in this State which have affected the landholders. The Zamindari Abolition Act and the Inamdars Act were passed, because it was stated that those zamins were gifts from the foreign Government and were given for services rendered to that Government against the interests of the country. Let me state this. I speak with respects of the person who is no more now, the late Mr. Kala Venkata Rao, who

4-40
p.m.

26th April 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

moved the Zamindari Abolition Bill and gave more or less the same reasons that the Hon. the Revenue Minister is now giving. He also computed the income of those zamins by first reducing the rental value to a figure which if multiplied by any number, will still result in the same figure. I need not tell you what that figure was. My Friend was a great genius in that respect and I went so far as to say in all humility and in great appreciation of the able way in which he piloted the Bill that if I had the power, I would confer an Honorary Doctorate of the University of Madras on him. (Laughter.) The present Revenue Minister is repeating that performance when he comes before the House with the Land Ceiling Bill.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN? Is he qualified for a Doctorate? (Laughter.)

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: It may be so. But, it may not be left to me to confer that Degree on him. Left to myself, I feel that the present Revenue Minister deserves as much as Mr. Kala Venkata Rao in that respect. That apart, they reduced it to cipher which, when multiplied by anything, would remain cipher all the while. That will be the result of the Ceiling Bill which is very much spoken of now.

Later on, they passed an Act which gave to the tiller of the soil a certain right quite legitimately and we, who felt that the tiller of the soil also had a part to play along with the owner of the land, were not averse to support that measure so that he might get his full value for the services rendered. Later still, the Hon. the Revenue Minister introduced legislation so that not merely the tillers of the soil but those other persons who were hovering round the land—the Mattuvaramdars and Kaiaeruvaramdars and I do not know what other varamdars—should also get the benefit of the land legislation. So far, so good. I am not for a moment disputing the claims made by those who help to till the soil. But what I want to say is that the owner of the soil also deserves some recognition and consideration. We supported that measure also. We have had successive measures which were passed by the House.

Sir, we were the first to introduce a surcharge on land revenue. 'Surcharge' was an expression which was, unfortunately, first invented during the last Great War. The present Government have stuck to it more resolutely than even the leech sticks to us. On anything surcharge is levied—surcharge on electricity, surcharge on railway fares, surcharge on the life of a person and surcharge on land revenue. What it means, nobody knows, and nobody can say. They levied surcharge on land revenue. Not content with that, they passed the famous Agricultural Income-tax Act that produced another deprivation for agriculturists in days when we are supposed to harbour the agriculturists for more production. Against repeated protests, this Government included the agricultural income for the purpose of calculating Estate Duty. It is in the State List and the State could have kept it for them, but somehow or other, it was taken over by the Central Government. I remember the day when I spoke strongly about this one forenoon in this House. The then Ministry somehow strongly felt that it was something to be thought of carefully. During the lunch interval on that day, the Cabinet met—I am not mentioning this in any sense of flattery—and took

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [26th April 1960]

some decision on the matter. When we re-assembled after lunch on that date, my esteemed Friend Sri Madhava Menon who was the then Leader of the House announced to the House that the Government, after further consideration, did not propose to proceed with that Bill although that Bill had been accepted by the Legislative Assembly. But, there were other times, other manners, other people and other things and the Estate Duty Bill was passed and it included agricultural income also. I am mentioning all these, because some hon. Members are likely to forget to what extent the landowner has to make all the changes so that he may continue to live with some degree of peace, if not comfort.

On top of all these comes the measure which, irrespective of all other considerations, puts a ceiling on land and which we are now discussing. I do not propose to discuss at this stage any of the details of the Bill. My hon. Friend Mr. Patanjali Sastri, with his rare knowledge of judicial proceedings and having sat in a highly responsible place, has given his considered opinion in a frank manner. I thank him very much for the same. Whether his views go down with the present Ministry sitting on the Treasury Benches or not, I am sure, it would have served a good purpose in stimulating all of us to know what the various defects in the Bill were and how best they could be rectified.

Sir, I am mentioning all these, because I was remarkably struck when I saw what the Hon. Minister had stated the other day, I believe in the Assembly, and I do not know if he has said that in this House; I must apologise to him for I was not in Madras and so, could not attend the first day of the session when this piece of legislation was introduced here. He is reported to have stated that this piece of legislation was a 'white revolution' and not a 'red revolution'. I entirely agree with him and I congratulate him on his coining this happy phrase. Because, it is obvious that as the agriculturists have been bled white, no other revolution than white revolution was possible (Laughter). It must be only white revolution. When there is no blood left, there cannot be red revolution or a bloody revolution. When there is no red colour, it must only be white revolution. In that sense, the Hon. Minister is perfectly right in saying that it is white revolution. As a medical man, I fully appreciate the simile that he has used with regard to this revolution. Let me make it clear that these are things which we have to consider very deeply, because it is not a question of this or that person being affected.

Then, again, it was stated that there was 'land hunger' everywhere. It was asked, 'When there is such a great hunger for land, should we not satisfy those people who have not got any land? What a shame? People come and oppose this measure which we want to pass to satisfy the people's land hunger!' I would like to ask, 'Is that the only form of hunger that is prevalent in this country? What about job hunger? What about ministerial office hunger which is much greater than any other hunger?' I have gone through the whole country. Thank God, in this State, there is a stable Ministry and for many years there has been a stable Ministry in this State. But, I challenge anybody to correct my statement that this ministerial office hunting has ruined this country

[26th April 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

and has ruined its administration. (Sri P. T. Rajan: Hear, hear.) People are trying to bring groups into politics and it is a thing which is wholly detrimental to the welfare of the people. So, let us not talk of land hunger, which is an expression that is easily utilized to arouse the feelings of the people. I could give one instance in this connection. When the ex-soldiers returned, we were very anxious that they should settle on land and we were very anxious that a particular portion of land should be given to them. Accordingly, the Government gave them land in Malabar and all sorts of facilities that were necessary were given to them—let me remind the Hon. Minister—through co-operative societies. We gave them land, gave them fertilizers, gave them bulls and all other appliances. What happened? Within three years, after spending a lot of money, there was not one of them willing to stay on the land. Are we not drawing on our skilful imagination when we speak of land hunger? What the people want is they must be satisfied so far as the essential articles of food, clothing and shelter are concerned. They want a little reasonable living comfort. Have this Government, sitting on the Treasury Benches for the last twelve years, satisfied the people? Can they lay their hands on their conscience and say that the poor man has been benefited to any extent? You see everywhere a great deal of discontent. I do not deny for a moment that everything should be done to relieve the people of their suffering. I am wholeheartedly with the Government in whatever steps they may take in this regard provided those steps are in consonance and consistent with the general principles of justice, fairplay and equity. If you get all these lands divided, what will be the result? You may do it. You are a 'majority' party and, therefore, whatever may be the cry from this side, it will be a cry in the wilderness. Sir, majority rule is a thing which people in all democracies are frightened of. It is not only in this country that we are frightened of it. Let me quote a famous American author. He says: "If the majority were to control all branches of the Government, debts would be abolished first . . .", this has been done, of course, here, "taxes laid heavy on the rich and not at all on the others . . .", I will come to that later, "and at last a downright equal division of everything be demanded and voted. The idle, the vicious, the intemperate, would rush into the utmost extravagance of debauchery, sell and spend all their share and then demand a new division of those who purchased from them. The moment, the idea is admitted—I would ask the attention of the Hon. the Minister for Revenue here—into society that property is not as sacred as the laws of God and that there is not a force of law and public justice to protect it, anarchy and tyranny commence."

That is the position to which the Government are driving this country. I make bold to say that there is not a vestige of exaggeration in what I say. Let me come to another point.

Arguments were advanced for the abolition of zamindars and inamdars in Madras. I am not prepared to go into those arguments now. But what are the arguments that the Hon. the Minister for Revenue has advanced for bringing in ceiling on land? Is this land that he wants to limit, obtained by illicit means, by fraud, by chicanery and by backdoor methods? Can he say that the many

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [26th April 1960]

landowners, who have obtained land by the sweat of their brow, by casting every naye Paise that they could get in this as against other forms of investment, have done disservice to this country? Sir, it seems to me that we are in a different world altogether, not the world that we of the older generation have been accustomed to. The Government may claim to be living in modern times and to possess modern ideas. For my part, I do feel that I belong to the nineteenth century more than to the twentieth century. But there are others who claim to belong to the twentieth century. Let them show what they have achieved by their glorious existence in the twentieth century.

Sir, the poor widow, who is left by her husband, both of whom have starved themselves for the sake of their children, and who has a piece of land in her home village, is now considered a criminal, and it is considered necessary to have this expropriatory measure. I have already stated how inequitable it is to deprive such persons of their lands, when they have earned the money that they have invested, quite legally and before the very eyes of the Government, after having paid all the taxes. If you tell those persons: 'You have been frugal; you have starved and saved; you have tightened your belt and amassed so much wealth; give it away voluntarily', I would welcome it. But to do it by force goes against all canons of propriety and justice. Is this the legislation that this House is going to pass?

Sir, reference was made to Stridhanam and to the position of the daughters. Whenever reference is made to the question of women and the daughters and the wives in the villages, I find that it is only the Men Members that are making the reference and the Lady Members on the other side seem to appreciate their lot so wholly that even when the Hon. the Minister for Revenue said the other day that the female nurses were the quite appropriate persons to tell men of the beauties of vasectomy, not one of them demurred; perhaps they all agreed. But as one who has practised Medicine for fifty years more particularly with the women of this land, may I say that the sort of feeling that they have is not the feeling expressed by those who gather here as women's representatives nor by those in the heights of Delhi, who think that they can make laws for divorce, multiple marriages and many other virtues that they want women to practise? That is another factor. I do believe that this Stridhanam is the most welcome gift that a woman could have to maintain her independence in the new family that she is getting into. We, who are parents and who have suffered the pangs of separation of daughters, dearly brought up, know what it is to send the daughter to another family, even though it may be a family which is already related to us. We know that the only one thing that will protect her in the new family of her devoted mother-in-law (laughter) or her more devoted father-in-law (laughter) is the Stridhanam. What does this Bill propose to do? There are Ministers who have daughters also. Let them consider whether this is not inequitable and whether this will not ruin the future of the poor married or unmarried girls. All of them cannot become I.A.S. officers; all of them cannot get into the Secretariat as glorified clerks. Bulk of them still have a feeling, whatever you may say, that their first and foremost duty is to the family and that they

26th April 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

should look after their children and be responsible for what is known as the promulgation and the propagation and the maintenance of Hindu Dharma, a peculiar feature of Indian life which this Government and similar Governments have come to demolish with the same zeal with which in ancient days others tried to demolish it.

Sir, I was referring to the many taxes that had been imposed. In no country of the world except perhaps in the totalitarian States, have so many taxes been imposed on the people—the wealth tax, the estate duty, gift tax, expenditure tax, super tax, surcharge and every other form of tax. These are apart from the many indirect taxes that have been levied and we do not know what further taxes may be levied in future. Not one of these taxes that have been levied will ever be removed. There is not a ghost of a chance and anyone who hugs the idea that it will be removed is hugging something which he cannot possibly hope to achieve. In the face of this, what is it that we are doing? All the taxes have been paid although there may be here and there a blacksheep who tries to evade. But I venture to submit that only in this State of Madras there are fewer blacksheep than in many other parts of the country and so it is that Madras has got to suffer. We have some more honest men surviving and I leave it at that.

Sir, we have an adage in the medical profession and we say: 'Do as I ask you to do; but do not do as I do myself'. That is the advice that we give to our patients. Likewise, it seems that some of our friends are advising us to do things that they themselves are not prepared to do. If Mahatma Gandhi cast a spell on the whole population, if he was able to enthuse all the people to do something which he felt was in the best interests of the country, let me remind the hon. Members that he did it because he led a life as he preached to the people; he lived in the Bhangi colony; he lived in the hut because his countrymen lived in the huts. Are we doing so now? Sir, after the abolition of the institution of zamindars, the Maharajahs and Rajahs which a great politician achieved, shall I say with a bloodless revolution though I may not use the expression 'white revolution', and gave them enough support, enough dignity and credited them with enough loyalty to the country—I know that because I have moved intimately with at least four or five of them and know how reverentially they felt towards him in spite of the fact that they had to surrender their property—many places fell vacant. As I said, in spite of the fact that the Maharajahs and Rajahs had to surrender their property to Government, when Sardar Vallabhbhai Patel died, from all parts of the country these Maharajahs and Rajahs went by special planes to attend his funeral. He was not going to give them anything. He was dead. But his reverential understanding was so great that he drew them, to him even after he was dead. But what do we find now? All these palaces, garden houses have been taken over so that they may be kept in clean and proper order. Whether they keep them so or not is a different matter. But that is the reason given. If in some States the Hon. Ministers are forced to occupy those palaces, let it not be misconstrued that they are any different from the common people.

Sir, it has been stated in the Statement of Objects and Reasons appended to this Bill that this Bill has been brought forward for reducing the glaring inequalities in the ownership of agricultural

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [26th April 1960]

land. Are there glaring inequalities only in respect of agricultural lands? Are there not glaring inequalities in other walks of life? We are all sitting here on cushioned chairs under electric fans. Why not go and see the little houses put up not very far from here on the Marina and see what sort of life people are leading there? This sort of exaggerated and altogether flashy conventions are not required. Let us all do our bit, let us all do our duty. I will readily agree to that. Let us put our shoulders to the wheel, let us all pinch ourselves a bit, let us tighten our belts a little and go out to help them. But I do not think a few acres taken away from here or there and given to some others will do anybody any good. On the other hand, the Government are going to take away from the people that one thing that has been a stimulating factor to them. Sir, I do not want to refer to the many things that are taking place today. That is not my object now. But I will refer to only one thing. The other day I found a strange announcement. The school children in Delhi, are to have television in their schools. How grand! People talk of television without knowing its virtues and faults. At least I have got one colleague with me with whom I can converse everything about television. The Hon. the Leader of the House has fortunately seen television and all its aftermaths in other countries. But that is not my point. This television is to be given to the pupils who are crowded in dusty surroundings, in the sweltering heat of the summer and the dreadful cold of the winter apart from the dust storm to which Delhi is accustomed. The boys have no stools to sit on, but the rugged ground on which they have to squat. That is the condition of the school children in Delhi and we think of entertaining them with television. How magnanimous a conception it is! If it is this sort of difference that is sought to be set right by this Bill, it is with great deference we feel we ought not to allow it.

Sir, in this connection, I was reminded of a little story. I cannot vouch for the truth of it. It would appear that at one time, all these little mountains right round more or less in Central and Southern India, the Western Ghats and the Eastern Ghats and the Palni Hills and various other hills felt that they were not being taken notice of at all. The people were looking to the Himalayas, praying to it, singing about it, making deities of the Himalayas. These were old times no doubt when we thought of the Himalayas and sang in praise of it. In every song and couplet in the whole of our country's literature 'Hanachalathanaya' was the son for every great God and we thought that the Himalayas was the source of all inspiration. And it is only from the Himalayas that the great rivers, Ganga, Brahmaputra and Sindu took their birth. Therefore, these small mountains felt very much distressed, and said to themselves: 'If only we could do away with the Himalayas how much better will be our position!'. So, they went to God Varuna and prayed that the Himalayas should be brought down to the level of the other mountains. After listening to these mountains for some time, Lord Varuna said: 'Is that your real demand?' 'Yes', said the mountains. Then God Varuna said: 'All right'. The next day the Himalayas was brought to the level of the smaller mountains. And within 24 hours, the rains fell, the storm raged, the wind blew and swept the plains of India, and these little hillocks were razed to the ground, completely while the Himalayas were still the Himalayas though attenuated in form. Then the smaller mountains went back

26th April 1960] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

to God Varuna and said that their thoughts were evil and that they had got what was due and requested that they might be kept where they were. Sir, that fable has its own interpretation and its own application, let me tell the Hon. the Revenue Minister and those who think that the socialistic pattern of society is the be all and end all and cure for all miseries.

Mr. Chairman, I do not want to go into the details of the Bill. The fundamental basis on which this Bill has been framed is most unfortunate. Firstly because this will bring in its wake, as I said earlier, series of other legislative measures of which there is a great deal of talk elsewhere, secondly, because, I repeat again, it is based on expropriation which does not do justice, which, according to the Hindu ideal, is not Dharma, and thirdly because this will bring about once more the application of the famous Parkinson's law. Sir, this law demands that when you start an endeavour by accretion, you must increase the number of demands. His law is very fitting in the Centre because we have only to look into the telephone directory to find it growing bulkier and bulkier from time to time. Fortunately, that law extended to our State only to some extent some years ago. But now with Community Development, the Primary Health Centres, Family Planning Centres, and doles to be given for everything, that law is already in full operation in our State and this measure will take us a step further in the development of Parkinson's law.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Sir, to-day this measure is going to destroy the peasantry and with it agricultural production, whatever may be the assurances given by the Government. It is the law of Nature that it should go down. Let me make bold to say that the so-called landowners, the tillers of the soil and all others who are connected with the land will all suffer, not merely the man who is supposed to have some surplus land. In the holocaust that will follow, people will realize again the Himalayan blunder that will be committed by the Government if they persist in following this policy. We have had a series of Himalayan blunders and I have already referred to them. I have no need to refer to them again. We see the effects of them to-day. An Indian to another Indian is more foreign in the same State, so much so all this linguism, this provincialism, communalism and other barriers that separate us have been intensified. To-day the most important consideration is food, and this Bill when passed is the most certain method of ensuring that the food problem is much worse. Instead of importing Rs. 1,200 crores worth of food-stuff, the Food Minister will have to import Rs. 2,400 crores worth of foodstuff from foreign countries to feed us. It is, after all, a mere multiplication by two.

About 200 years ago, Mr. Deputy Chairman, a famous poet wrote—

"Ill fares the land, to hastening ills a prey,
Where wealth accumulates, and men decay;
Princes and lords may flourish, or may fade;
A breath can make them, as a breath has made;
But a bold peasantry, their country's pride,
When once destroyed, can never be supplied."

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [26th April 1960]

May I, Sir, with your permission, make a slight adaptation to meet the modern conditions, the 20th Century conditions—

“Ministers and legislators may flourish or may fade;
A breath can make them, as a breath has made;
But a bold peasantry, their country's pride,
When once destroyed, can never be supplied.”

Sir, that will be the achievement of this Legislature to pass this Bill and I leave it to their conscience to do what they will with it.

* SRI P. T. RAJAN: I take the suggestion of the Hon. Chairman, Sir, and I am not speaking now.

5-10 p.m. * DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Mr. Deputy Chairman, Sir, I should like to draw attention to only a few of the incongruities that are found in the Bill. First of all, clause 3 overrides all established laws of the country and the State, and the customs, and usages of the State. The framers of the Bill naturally know that to pass this measure of such far-reaching consequences they have to override all established customs, usages and laws. When they are conscious of such a thing as this, why should they hasten to pass this measure? This is the question which I should like to put. This Bill especially goes against the provisions of the Indian Documents Registration Act. Whereas provision is there permitting all people to register their documents within four months of their writing or the preparation of the document, this Bill takes away that right which had been given by deliberate law before and says that the registration should take place and that only from that time onwards, according to clause 33 (2), the transfer or partition would be operative. I should like to see that this thing is rectified at the Select Committee stage. There are several other provisions in this Bill which seem to be rather ill-drafted. As an instance, I would point out that the clauses regarding the composition of the Land Board and the Sugar Factory Board require to be re-touched and rectified. The language is defective in clause 13 (2) which should be looked into by the Joint Select Committee. Clause 8 (3) talks of an “authorized officer” taking possession of land and giving “summary disposals” whenever there is dispute in regard to the title of the land. That also requires touching up because the clause says that the authorized officer will summarily dispose of questions of title of a person to land “in such manner as may be prescribed”. I fail to understand how “summarily” and “in such manner as may be prescribed” will go together. “Summarily”, I take it, does mean “without any formalities being observed”. In the same sentence it is stated “summarily” in one place and “in such manner as may be prescribed” in another place. This is a flaw in that part. I hope the Joint Select Committee would try to rectify this.

In regard to the maximum extent of land that can be possessed for grazing purposes, there is a maximum limit which is 50 acres. There is no such maximum limit, however, in regard to livestock breeding and dairy farming. These are also to be supplemented and complemented in relation to what maximum limit has been prescribed in regard to grazing land. It has been found that nearly two acres of land are required for the purpose of grazing one head of cattle. Fifty acres of land as the maximum limit is too small a provision, I should think. I hope in the Select Committee stage it will be also given due consideration and rectified.

26th April 1960] [Dr. A. Chidambaranathan]

Then, there is a minimum specified for dairy farming and live stock purposes. There is no minimum at all prescribed likewise for grazing purposes. These are some incongruities that are found in the Bill.

In regard to the Land Board also, I should like to make an observation and it is this. The “authorized officer”, whoever he is and who belongs naturally to the Revenue Department, is to work under the control of the Land Board, for he makes his proposals and submits his reports to the Land Board. I want to ask here the question whether this Land Board which is coming into operation under this Bill is overlapping, is going to be a superimposed body on the Board of Revenue or is going to be an ancillary body to the Board of Revenue. This thing must be specified. The Revenue Officer should not be allowed to work under dual control, one of the Land Board and the other of the Board of Revenue. This also must be carefully looked into. The powers and duties of the Land Board have not been clearly defined. Under the “Miscellaneous” Chapter, the Government are going to issue directions to the Land Board and the “authorized officer” and the Land Commissioner, etc. When their duties and functions have not been clarified and when they are left to the rules that are to be framed hereafter, it looks as though the Government are hastening up this measure even though this has been thought of for the last two years and more.

Clause 84 contemplates Government disposing of acquired land in whatever way they may like hereafter. That clause makes provision like this. Whenever the Government think of disposal of the land that has been acquired under this Bill or the Act, before both Houses of the Legislature that matter will be specified and then by a special Resolution the whole thing should be regularized and passed. I wonder whether the Government have themselves made up their mind in regard to what they are going to do with the land that will be acquired. This very clause 84 definitely is indicative of the fact that the Government have absolutely no idea of what use they are going to put this land to when acquired under this Act.

(Mr. Chairman in the Chair.)

When they are uncertain as to the purposes for which this is going to be acquired, when they are uncertain as to what public purpose is going to be served thereby, why do they rush through this measure is my question. This requires careful thinking and careful reconsideration. I would plead that this Bill had better be postponed for a fresh length of time. Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN: Dr. A. Sreenivasan.

(The hon. Member was not in his allotted seat.)

MR. CHAIRMAN: The hon. Member may speak from his seat.

DR. A. SREENIVASAN: Sir, just as the Government are trying to experiment with the ceiling, I would suggest to the Hon. Ministers that they experiment with the salary. Let every Minister get thirty acres of land as the salary.

* SRI P. T. RAJAN: Mr. Chairman, I have taken your suggestion and I am not now speaking. Thank you very much.

[26th April 1960]

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER:

மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த நில உச்ச வரம்பு மசோதாவிலுள்ள குறைபாடுகளைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் மிக நன்றாகத் துருவித் துருவி இந்தச் சபையிலே எடுத்துக்கூறியுள்ளார்கள். நான் சில முக்கியமான கருத்துக்களை மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். சாதாரணமாக, நஷ்டஈடு கொடுப்பது நிலங்கள் இதுகாலை விற்பனையும் நிலவரப்படி (present day market value) இருப்பதுதானே நியாயம்? நியாயவார மசோதாப்படி, ஒரு நிலச்சுவாந்தாருக்கு நியாயவராச் சட்ட விகிதப்படி கிடைக்கும் பங்கிலே நில வரியைக் கழித்து அதில் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பங்கு என்று கொடுத்து மார்க்கெட் வால்யூவில் பாதி கூட இல்லாது, அதையும் இன்று அல்ல, இருபது வருட காலத்தில் பெற்றுக்கொள்வது என்றால், அதனால் எவ்வளவு வேதனையும், மனக்கசப்பும் நாட்டில் நிலவும் என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். உள்ள நிலவரப்படி, நூற்றுக்கு நூறு நஷ்டஈடு கொடுக்க இயலாது என்றாலும், அந்த அந்த வட்டார நிலவரத்தில் முக்கால் பங்காவது கொடுக்குபடி இந்த மசோதாவைத் திருத்தியமைக்க வேண்டும். இதுதான் நியாயம்.

5-20
p.m.

வருட வருமானம் 5,400 ரூபாய் அல்லது 3,600 கிடைக்கும் அளவிற்கு உச்சவரம்பைச் சில ராஜ்யங்களில் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த மசோதாப்படி உச்ச வரம்பு 30 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கராகும். இந்த 30 ஏக்கருக்கு மற்றவகை நிலங்களைச் சமன் செய்ய முயற்சிப்பதில்தான் சங்கடங்கள் பெரிதும் தலை காட்டுகின்றன. 30 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கருக்கு ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 200 ரூபாய்தான் என்று வைத்துக் கொண்டாலும், ஒரு வருடத்தில் 6,000 ரூபாய் நிகர வருமானம் கிடைக்கும். ஆனால் ஒரு ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கருக்கு 4 புஞ்சை ஏக்கர் சமம் என்று மசோதா கூறுகிறது. இந்த 4 புஞ்சை ஏக்கரில் கிடைக்கிற வருமானம் ஒரு ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கர் வரும்படியில் பாதி கூட இருக்காதே. ஆகவே, மானவாரி, புஞ்சை நிலங்களை எல்லாம் ஒரு ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கருக்கு எட்டு ஏக்கர்கள் சமம் என்று மசோதாவைத் திருத்தியமைக்க வேண்டும். சமீப காலத்தில் பாசன வசதி பெற்ற லோயர் பவானி பிரதேச நிலங்களைச் சமன் செய்வதில் ஒரு ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கருக்கு 1;6 ஏக்கர் அளவு சரி என்றவாறு மசோதா கூறுகிறது. அதை 30 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கருக்குப் பதில் 50 ஏக்கர் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், 6,000 ரூபாய் வருமானம் இந்த 50 ஏக்கரில் வருமா? இதில் பாதி கூட நிகர வருமானம் கிடைக்காதே. இந்த வித்தியாசங்கள் எல்லாம் இல்லாத முறையில் தராதரத்திற்குத் தக்கபடி எல்லா வகை நிலங்களையும் சமன் செய்வது மிக மிக அவசியம். இதைப் பொறுக்குக் குழுவானிக்குமாக.

நேற்று இந்தச் சபையில் முன்னாள் முதலமைச்சர் ஓமந்தூரார் அவர்கள் பேசும் போது “இம்மாதிரியான சட்டங்களின் விளைவாக ஏற்படும் சங்கடங்களால் மக்கள் மனதில் பயம்

26th April 1960] [Sri K. M. Ramasamy Gounder]

தோன்றி கிராம வாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு நகரங்களுக்கு ஓட்டம் பிடிக்கிறார்கள். (Back to the villages) என்று நாம் பேச்சளவில்தான் நிற்கிறோம். நாம் நிறைவேற்றும் சட்டங்கள் கிராம வாழ்க்கைக்கு ஆக்கம் அளிப்பனவாக இல்லை” என்று சொன்னார்கள். இதன் காரணமாகச் சென்னையில் வீட்டு மனைகளின் மதிப்பு எவ்வளவோ உயர்ந்திருக்கிறது. சென்னையில் மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு நகரத்திலும் வீட்டு மனைகளின் விலை மேலும் மேலும் உயர்ந்துக் கொண்டே போகிறது. சுற்றுப்புற கிராமத்திலுள்ள மக்களெல்லாம் நகரங்களுக்கு வந்து குடியேறிக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். “கிராமங்களுக்குத் திரும்புங்கள்” (Back to the villages) என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டியதுதான். மக்கள் கிராமத்திற்கும் நகரத்திற்கும் இருக்கிற பாகுபாட்டை அறிந்து தாரதம்மியத்தை உணர்ந்து நகரத்திற்கு வர முற்படுகின்றனர். இவைகளை எல்லாம் தவிர்க்க வழிவகைகள் காண வேண்டும். வெறும் பேச்சில் பயன் விளையாது.

பூதான நிலங்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. இம்மாதிரி ஒரு சட்டம் வரப் போகிறது என்று தெரிந்து தர்ம சிந்தனை பலர் மனதில் வளர்ந்து அவர்கள் தங்கள் நிலங்களில் ஒவ்வொரு பகுதி பூதானம் செய்திருக்கிறார்கள். சட்டம் அமுலாகும் தேதியை ஒத்திப்போடுவதில் இன்னும் சிலருக்கு அவ்வித தர்ம சிந்தனை வளர்ந்து நல்ல காரியங்களுக்கு நிலங்கள் போய்ச் சேரவும் கூடும். மகதூல் இன்ஷூரன்ஸ் (Crop Insurance), சேரவும் கூடும். மகதூல் இன்ஷூரன்ஸ் (Cattle Insurance) போன்ற கால்நடை இன்ஷூரன்ஸ் (Cattle Insurance) போன்ற திட்டங்கள் கிராம மக்களுக்குப் பெரும் பயன் அளிக்கும். கிராம மக்களுக்கு வருடா வருடம் வரும் வருமானம் நிச்சயப் படவேண்டும். கிராமங்களில் விவசாயத்தோடு உபதொழில்கள் பல ஏற்படுத்தப்பட்டு தொழில் திறமையும் கிராமங்களில் வளர்க்கப்பட்டால், கிராம மக்கள் கிராமங்களிலேயே தங்கு வதற்கு வாய்ப்புகள் அதிகம் அமையும். நடுத்தர வகுப்பினரும் —இந்தச் சட்டம் கிராம மக்கள் எல்லோரையுமே நடுத்தர வகுப்பினராக்கிவிட்டது என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். நகரங்களையே நாடுகின்றனர். நகரங்களிலுள்ள வாழ்க்கை வசதி, தொழில் வசதி இவைகளெல்லாம் கிராமங்களிலும் அமைய வேண்டும். அதிலே அரசினர் கவனம் அதிகம் செலுத்த வேண்டும். இம்மாதிரிச் சட்டங்கள் கொண்டு வந்தாலும், இதனால் கிராமங்களின் முன்னேற்றம் பாதிக்கப் படாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இம்மாதிரி ஒரு சட்டம் வரப் போகிறது என்று தெரிந்து எத்தனையோ பேர்கள் தங்கள் நிலங்களை எல்லாம் மற்றவர் களுக்கு மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விற்பனையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். 30 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கர் என்று கொண்டு அதற்குத் தகுந்தவாறு தங்கள் தங்கள் நிலங்களைப் பல வகையாகப் பகிர்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கள் பிராந்தியத்தில் ஒரு மைனருக்கு 85 ஸ்டான்டேர்ட் ஏக்கர் நிலமிருந்தது. இப்படி ஒரு உச்சவரம்புச் சட்டம் வரப்

[Sri K. M. Ramasamy Gounder] [26th April 1960]

போகிறது என்பதை அறிந்து அதில் 30 ஏக்கர் நிறுத்திக் கொண்டு மற்றவைகளை விற்பனை செய்ய ஹைக்கோர்ட்டே அனுமதி கொடுத்துவிட்டது. அதை விற்கவும் செய்து விட்டார்கள். இப்படி எவ்வளவோ வகைகளில் ஏற்படும் இடுக்கண்களைத் தவிர்க்கலாம். ஆதலின் இந்த மசோதாவைப் பொறுக்குக் குழு நன்கு பரிசீலித்து அவசியமான திருத்தங்கள் செய்து யாவருக்கும் எந்தவிதமான கஷ்டமோ, நஷ்டமோ ஏற்படாத வகையில் இதைச் சட்டமாக்க வேண்டும்.

MR. CHAIRMAN: I would like to remind the hon. Member that we have only half-an-hour left and two or three hon. Members want to speak now.

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: I shall finish in two minutes, Sir.

மேலும் ஸ்ரீதனத்தைப்பற்றியெல்லாம் எனக்குமுன் பேசியவர்கள் அதிகமாகச் சொன்னார்கள். இவற்றில் எல்லாம் கொஞ்சம் தாராள மனப்பான்மை வேண்டும். இன்றைக்குக் கணவனும் மனைவியும் சேர்ந்து வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தாலும் இந்தச் சட்டம் பாதிக்காமலிருக்க கோர்ட்டு மூலம் விவாக ரத்து (Divorce) செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காரணம் தனித் தனியாக 30 ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொள்ள முடியும் என்பதுதான். ஆகவே கல்யாணம் ஆன பெண், ஆகாத பெண் என்ற வித்தியாசம் இந்தச் சட்டத்தில் காட்ட வேண்டாம். இன்னும் கோயிலுக்கு, கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கு, ஆஸ்பத்திரி களுக்குச் சொந்தமான நிலங்களுக்கு மற்ற ராஜ்யங்களை நாமும் பின்பற்றி வரையரை இல்லாமல் முழுவதும் விதிவிலக்கு (டோடல் எக்சம்ஷன்) செய்து தருவது நலம்.

* SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR: Mr. Chairman, Sir, the object of the Bill is to reduce the glaring inequalities in the ownership of agricultural land. The expectation of the coming up of a Bill of this type has been very long in the air and people took all sorts of precautionary measures in settling their property either by sale, gift or otherwise, and thereby they have minimised the extent of their owning. But there have been still others who were expecting the ceiling at a higher level and in such expectation have been awaiting the publication of the Bill in the fond hope that there will be time in between the publication of the Bill and the actual coming into force of the Act, after the Bill going through the Select Committee stage and other stages, before it actually becomes law. In that expectation, they have been awaiting. The Government have been tolerating this transfer of the property and people were disposing of the property in some way or other and the Government have not prohibited it. In the present Bill, retrospective effect has not been given. What the Government want is only to limit the holding to a certain extent. The same procedure may be extended even now. Time may be given to those who are inclined to dispose of their property, to sell them or make a gift of them. Thereby we can see that no hardship is caused to those who waited as against those who had taken advantage in time before the publication of the Bill.

26th April 1960]

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

As for clause 33, I wish to point out that under the general law, a document takes effect from the date of its writing and not from the date of its registration. Four months' time is given from the date of writing of the document for its registration. Now, in this case, the general law is given the go-by under sub-clause (2) of clause 33 which states, 'Any document relating to any transfer or partition registered during the period mentioned in sub-section (1) shall operate from the time of its registration only.' Hence also, there is restriction in distributing the property by the owner so that he may not come within the scope of the Bill. This aspect may also be taken into consideration. The Government have left out people who have already transferred their property and have gone out of the scope of the law.

I wish to refer to another point. The term 'standard acre' has been defined in sub-clause (33) of clause 2. According to this, 'one acre of wet land assessed to land revenue at the rate of Rs. 10 and above per acre' is taken as a standard acre. I want to draw the attention of the Hon. Minister to the definition 'at the rate of Rs. 10 and above per acre'. In my district, the maximum land tax is Rs. 22-8-0 per acre. Now, are the lands paying Rs. 22-8-0 and Rs. 22-8-0 per acre to be treated on a par? The tax of Rs. 22-8-0 is levied in my place, because of the richness of the soil, availability of irrigation facilities and the yield which the land gives. If this land is to be classified along with the land which is paying only Rs. 10 and which brings a much less income and which yields very little and if these two lands are to be treated on a par, it will create an inequality. When we want to remove inequalities, this definition creates a new inequality even in the Ceiling Bill. What I want to submit is that if we take the land paying Rs. 10 per acre as a standard, then the land paying Rs. 22-8-0, I mean the persons owning that land must be given half an acre for this purpose or the person who was paying only Rs. 10 must be given 2 acres. Only then, this inequality will be removed.

As regards the dry lands, they are also defined in clause 2. There are lands paying 4 annas to 8 annas per acre. In the case of dry lands, there are many classifications. By one sweep, the last classification is made to be Rs. 1-25 nP. and below leaving alone smaller classifications. Here again, inequality comes in. This may also be considered at the time of the Joint Select Committee's consideration of the Bill.

Now, exemption is given to casuarina plantations, taking into consideration the fact that they are fuel trees and that they have a life of only four to five years. Similarly, in other districts, there are other kinds of fuel trees such as 'Odai' in Tirunelveli district. So, while giving exemption to the casuarina plantations on the ground that they are fuel-yielding trees, I request that the same concession may be shown in the case of other fuel trees also.

Sir, I now come to personal cultivation, that is, the right to resume land for personal cultivation. Under clause 57, this is restricted to 5 acres. But what is given under clause 57 is being immediately taken away by clause 58. That is, what is given by one hand is taken away by the other hand on account of the restrictions

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

[26th April 1960]

that are placed under clause 58. I would suggest that the Government either allow personal cultivation so that the landowner may cultivate the land himself without any restriction, or the clause relating to personal cultivation be absolutely removed. There is no meaning in giving it by one hand and taking it away by another.

THE HON SRI M. A. MANICKAVELU : Does the hon. Member seriously mean it when he says that the right of personal cultivation may be taken away and need not be given at all?

* SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR : There is no question of 'giving' it at all here. No doubt, clause 57 provides for personal cultivation, but such restrictions are placed under clause 58 that it will be a nullity. I can give two instances here. Under clause 58, if a landholder is paying either sales tax, profession tax or income-tax, he will not be entitled to personal cultivation. Mostly, a landholder owning 5 acres of land in a panchayat area—especially after the coming into force of the Panchayat Act, every village will have the power to levy profession tax—will be paying the profession tax as even those getting an income of Rs. 50 will be assessable to profession tax. Thus, no landholder will be free from this provision and so, none of them could enjoy the privilege of resuming the land for personal cultivation.

5-40
p.m.

The clause is, as long as the tenant lives, for his lifetime, the land should not be resumed. If a tenant is aged 25 years, how long is the owner to wait for resumption? That is one sort of restriction. The third is that the land could be resumed if the tenant is paying profession or sales tax. A cultivator does not ordinarily pay any profession tax. So, here also there is a restriction. If you give the right of resumption, let it be given outright and let the owner take over the land and cultivate it. But putting in clauses which are impossible of performance is no good. We take away the rights which are given in one clause by providing unreasonable restrictions in another clause.

Another submission in connection with this Bill is this. Under the Tenants' Protection Act, a tenant failing to pay rent is liable to be removed from the land. Of course, clause 63 says that it does not repeal that Act. But under the provisions of the Bill, it is not clear whether a landlord can evict his tenant under the provisions of the Cultivating Tenants' Protection Act for non-payment of rent, after the passing of this Act. It is not clear whether the present Act is a self-contained one or we have to fall back on the Cultivating Tenants' Protection Act for certain things and on the provisions of this Bill for certain other things. This point should be made clear so that there may be no conflict.

Lastly, I come to compensation. What is provided for in this Bill is rather too meagre. Lands are taken away and the landowner does not get the compensation immediately. He has to wait for twenty years with a bond. He is deprived of his property. He cannot invest the compensation in any enterprise. He cannot meet his commitments, e.g., children's education, daughter's marriage, etc. He has to fall back on what? If immediate payment is made and proper compensation is provided for, he will have the satisfaction that he has got the proper value for the land taken away from him.

26th April 1960]

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

and he will invest the money in some other industry. Or, he may invest it in some other manner in order that he may also live as an honourable citizen.

With these remarks, I resume my seat since the time allotted to me is short.

* SRI N. ANNAMALAI PILLAI : கனம் சேர்மன் அவர்களே, இன்று இந்த சபை முன் வந்திருக்கும் இந்த மசோதாவைப் பற்றி நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். எனக்கு முன் பேசியவர்கள் சட்ட திட்டங்களையும், கஷ்டங்களையும் பகிர்ந்து பேசினார்கள். சட்டத்தினால் உண்டாகக்கூடிய விளைவுகளைப்பற்றியும் எடுத்துக் கூறினார்கள். ஆனால், இன்று சட்டத்தின் பெயரால் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற, தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிற, மெலிந்து போயிருக்கிற, இறந்து கொண்டிருக்கிற, நடு வீதியில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற மக்களுக்கு உதவி, அவர்களுக்குச் சகாயம் அல்லது அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதுபற்றி யாரும் ஒன்றும் பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. அவர்களுக்கு உதவி செய்வது மிக முக்கியமானது என்று கூடச் சொல்லவில்லை. ஆயிரக் கணக்கான வருடங்களாக முடியாட்சியின் கீழ், சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் உள்ள சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு அடங்கி நடந்துவந்த மக்கள் இன்று சுதந்திர இந்தியாவில் சுதந்திரமாக, தாங்களும் மனிதர்கள்தான் என்பதை உணர்ந்து இன்று வாழ ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். தனி ஒருவனுக்கு உணவு இல்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம் என்று பாரதியார் கூறினார். ஆனால் இங்கு இருப்பவர்கள், அதிகமாக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் தாழ்ந்து போகிறார்களே என்று வருத்தப்படுகிறார்கள். அதற்காக சட்டங்களை எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் சட்ட திட்டங்கள் இருந்தன. அந்தச் சட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே அவைகளில் சில மாறுதல்களோடு இப்பொழுது சட்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. அந்தச் சட்டங்களை வைத்துக்கொண்டுதான் ஆங்கிலேயனை இந்த நாட்டை விட்டுப் போகும்படி செய்தோம். அந்தக் காலத்தில் சட்டங்களில் குறுக்கிட்டவர்கள் இன்றும் இல்லாமல் போகவில்லை. அன்றும் இருந்தார்கள், இன்றும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், ஏழைகள் படும் கஷ்டங்களுக்கு ஒரு பரிகாரம் தேட வேண்டியது அவசியம் என்று வாய் வார்த்தைக்காவது சொல்ல மனிதர்கள் இல்லையே என்று வருத்தப்படுகிறேன். இப்பொழுது 30 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு குடுமத்திற்கு 30 ஸ்டான்டர்டு ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கும்போது; இன்னும் அதைவிட அதிகமாக எதற்கு வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள் என்பது விளங்கவில்லை. சட்டத்தின் பேரால், அவர்கள் சம்பாதித்து வைத்த சொத்தை நீங்கள் மற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பதற்கு உங்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களை நான் திரும்பி ஒன்று கேட்கிறேன். இந்த நாட்டில் பிறந்தவர்கள் தானே, இந்த நாட்டில் வளர்ந்தவர்கள் தானே. நீங்கள்

[Sri N. Annamalai Pillai]

[26th April 1960]

இட்ட வேலைகளைச் செய்தவர்கள் தானே, ஆண்டவனால் ஒரே மாதிரி படைக்கப்பட்டவர்கள் தானே. அப்படியிருக்க அந்த ஏழை மக்கள் ஏன் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள் என்பது பற்றிய காரணத்தைச் சொல்ல முடியுமா? சில வருடங்களுக்கு முன்பு வங்காளத்தில் லட்சக் கணக்கான மக்கள் செத்துப் போனார்கள். பட்டினியால் மடிந்து போனார்கள். அதைப் படம் பிடித்துப் பத்திரிகையில் தினம் தினம் போட்டு வந்தார்கள். அந்தக் கோரக் காட்சியை நாம் கண்டோம். ஆனால், இன்று நம் மக்களின் தொகை நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து கொண்டுவருகிறது. பாகிஸ்தானுக்குப் பத்துகோடி மக்கள் போக மிச்சம் 30 கோடி மக்கள் இருந்தார்கள். அந்த 30 கோடி என்பது இப்பொழுது 35 கோடி, 40 கோடியாகி விட்டது. இவ்வளவு ஜனங்களுக்கும் நாம் உணவு கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் வீடுகள் கட்டி வாழ்வதற்கு வழிவகை செய்து கொடுக்கவேண்டும். ஆகவே, அரசாங்கம் மக்களின் இதுபோன்ற தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முன்வரும்போது, அதிலுள்ள கஷ்டங்களையும் பகிர்ந்துக் கொண்டிருந்தால், நான் சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன். ஒரு சாராருக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்வதைக் கண்டும் நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். அப்படி சந்தோஷப்படும்போது, தாழ்ந்திருக்கக் கூடிய மக்களை உயர்த்துவதற்கும் வழிவகை சொல்லியிருந்தால் அதைவிட அதிகமாகச் சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன். இன்று இருப்பதற்கு இல்லம் இல்லாது லட்சோப லட்சம் பேர்கள் நடுவீதியில் இருக்கிறார்கள். நரிக் குறவர்கள், இருளர்கள், குறவர்கள், இன்னும் மலை ஜாதியினர் போன்றவர்கள் ஒருவித கதிமோட்சமும் இல்லாமல் இருந்தார்கள். ஆனால், இன்று அவர்களுக்கு அரசாங்கம் வீடு கட்டிக் கொடுக்கிறார்கள், நிலம் கொடுக்கிறார்கள் உழுவதற்கு, உழவு சாமான்கள் கொடுக்கிறார்கள், இப்படியெல்லாம் கொடுத்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்துகிறார்கள் நமது அரசாங்கத்தினர். அவர்களும் அதனால் ஆனந்தப்பட்டு உழவு செய்து இன்று சந்தோஷமாக ஜீவித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் சொந்தமாகப் பயிர் செய்து சாப்பிடுகிறார்கள். அவர்கள் எங்கள் ஜில்லாவில் அதிகாரிகளைப் பார்த்து எங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடங்கள் வேண்டும், எங்களுக்குக் கிணறுகள் வேண்டும், பள்ளிக் கூடங்களுக்குக் கட்டிடம் கட்டிக்கொடுங்கள் என்றெல்லாம் இன்று கூச்சலிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம், பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டிக்கொடுக்கிறோம், நிலம் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆக, அவர்களும் ஓரளவு இப்பொழுது மானமாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்பதைப் பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த நிலையில், இந்த ஆட்சியினர் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பது சரியல்ல என்று வருத்தப்படுகிறார் கனம் அங்கத்தினர் திரு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள். எவ்வளவோ தொல்லைகளுக்கு ஆளாகி இருக்கிற, கஷ்டங்களுக்கு

26th April 1960]

[Sri N. Annamalai Pillai]

ஆளாகி இருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு வழி செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கம் இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவருகிறார்கள். சுகமாக உட்கார்ந்துக் கொண்டிருக்கக்கூடியவர்கள் இதைப்பற்றிக் குறை கூறுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு அரசாங்கத்தின் மீது குறை கூறுவதில் பிரயோசனம் இல்லை. இப்பொழுது நாட்டில் மக்களுடைய விருத்தி அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது. ஜனத் தொகை பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. ஜனப்பெருக்கு என்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு நான் திருவண்ணாமலையிலுள்ள முனிசிபாலிட்யில் கணக்கை கேட்டேன். கடந்த ஐந்து வருஷங்களுக்குள்ள கணக்கைக் கேட்டேன். அதைக் கொடுத்தார்கள். அந்தக் கணக்கைப் பார்த்தால், ஒரு வருஷத்திற்கு 1,700 பேர்கள் பிறக்கிறார்கள், 700 பேர்கள் சாகிறார்கள் என்று தெரியவந்தது. ஒரு வருஷத்தில் 700 பேர்கள் செத்து 1,700 பேர்கள் பிறந்தால், எவ்வளவு பேர்கள் அதிகமாக ஆகியிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்த அளவில் நாட்டில் ஜனத்தொகை அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த அளவில் உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறதா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லலாம். இவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பதற்கு என்ன செய்வது? அதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்றால், அது முடியவே முடியாது. அதற்கு வழிவகை காண்பிக்க வேண்டித்தான் இப்படிப்பட்ட சட்டங்களை அரசாங்கம் செய்கிறது. மனிதன் சாப்பிட வேண்டாமா? செத்த பின் சாப்பாடு எதற்கு? மனிதன் இருக்கும்போதே, அவனுக்குச் சாப்பாடு போட வேண்டாமா? எல்லோரும் மனிதர்கள் அல்லவா? கனம் அங்கத்தினர் திரு. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் “சர்வே ஜனாஹா ஸுகிஹே பவந்து” என்று சொல்வார். எல்லோரும் சுபிட்சமாக வாழ வேண்டாமா? அவனுக்குச் சாப்பாடு போடா விட்டால் அவன் செத்து மடிந்து போவான். அப்படி நடக்காமல் இருப்பதற்குத் தான் இந்த ஆட்சி வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆட்சி கொஞ்சம் அலட்சியமாக இருந்திருந்தால், வங்காளத்தில் நடந்தது போல்தான் நடந்திருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஒரு கேவலமான நிலைமைக்கு இந்த ராஜ்யம் வந்திருக்கும். ஆகையினால், நான் பெரியவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன், எல்லோரும் சுபிட்சமாக நன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இந்தச் சபையில் பேசும்போது, மற்ற ஜனங்களையும் கொஞ்சம் சிந்திக்க வேண்டும். அவர்களும் வாழ்வதற்கு வழிவகை தேட வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். கஷ்டம் என்பது எல்லோருக்கும்தான் இருக்கிறது. செக்ரடேரியட்டில் வேலை பார்க்கிறவர்கள் மட்டும் கஷ்டப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட கஷ்டங்கள் மற்றவர்களுக்கு இல்லையா? யார் பட்டினியாக இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். படுக்க இடம் கிடையாது, சாப்பிடுவதற்கு வசதி கிடையாது, உடுக்க உடை கிடையாது—இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அரசாங்கம்

5-50
p.m.

[Sri N. Annamalai Pillai]

[26th April 1960]

அவர்களைக் கவனிக்காவிட்டால் அவர்களுடைய கதி என்ன வாகும்? அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு வழி செய்ய வேண்டாமா? அவர்களைப்பற்றிச் சொன்னால், செக்ரடேரியட்டில் உள்ளவர்களைக் காட்டுகிறார்கள். அது எப்படிப் பொருந்தும் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால், வசதியற்ற மக்களுக்கு உணவு கொடுக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதைத் தேடிக் கொடுக்க வேண்டிய வழிவகை செய்ய வேண்டும். அதைத்தான் இந்த சர்க்கார் செய்துகொண்டுவருகிறார்கள். கனம் சேர்மன் அவர்கள் எனக்குப் பத்து நிமிஷங்கள்தான் பேசுவதற்குக் கொடுத்தார். அதனால் இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதா சம்பந்தமாகப் பேசும்போது, பல செய்திகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அதற்கு வேண்டிய அவகாசம் இல்லை. அதனால் குறிப்பாக இரண்டொரு விஷயங்களை மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். இது ஜனநாயக ஆட்சி முழுமை பெறுவதற்குரிய முக்கியமான மசோதா. சோஷலிச சமுதாயத்திற்கு இது முதுகெலும்பு போன்றது. சோஷலிச சமுதாயமாகிய தேருக்கு இது அச்சாணி என்றும் சொல்லலாம். ஜனநாயக நாட்டில் எல்லோரும் ஒரே நிறை, எல்லோரும் ஒரே விலை, எல்லோரும் மன்னர், எல்லோரும் சமம்—என்று இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. உழைப்பவன், உண்பவன், ஏழை, பணக்காரன், அடிமை ஆண்டான் என்ற வேறுபாடான நிலை மாறி எல்லோரும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் இந்த மசோதா அமைந்திருக்கிறது. “ஏழை யென்றும் அடிமை யென்றும் எவனுமில்லை ஜாதியில்” என்ற அவல நிலை மாறி எல்லோருக்கும் சம உரிமை இருக்க வேண்டும் என்று இது கொண்டுவரப்படுகிறது. இந்த அடிப்படைத் தத்துவத்தை முதலில் புரிந்துகொண்டால் பல குழப்பங்கள் தவிர்க்கப்படும்.

நம்முடைய அரசியலார் ஜனநாயக ஆட்சி சோஷலிச சமுதாய அமைப்புப் பூரணமடைய இவ்வாறு படிப்படியாக ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அவற்றில் இதுவும் ஒன்று. எல்லோரும் பொருளாதாரச் சமத்துவம் பெற வேண்டும், உழுபவனுக்கு நிலம் இருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல காரியங்கள் செய்துவருகிறார்கள்.

ஜனநாயக ஆட்சி முழுமையடையவேண்டுமானால், நாட்டை நாட்டினரே ஆள வேண்டும்; ஏழை பணக்காரனற்ற நிலையேற்படவேண்டும்; பொருளாதாரச் சமத்துவம் நிலவ வேண்டும்; நாட்டு மொழி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும்; ஜமீன்தார் முறை போன்றவை ஒழிய வேண்டும்; நிலங்களுக்கு உச்ச வரம்பு

[26th April 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். இவற்றில் முன்சொன்னவையெல்லாம் வெற்றிகரமாகச் செய்யப்பட்டன. கடைசியாகக் கூறிய உச்ச வரம்பு இப்போது எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. ஜமீன்தார்களை ஒழித்த பிறகு, இப்பொழுது பெரிய மிட்டாதாரர்களும், மிராசுதாரர்களும், பட்டாதாரர்களும் பணக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களைச் சமன்செய்ய வேண்டும் என்று இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இதன் மூலம் ஏழை பணக்காரர்கள் என்று இல்லாமல் எல்லோரும் ஒன்று என்ற அடிப்படைக் கொள்கை செயல்படும். அது விஷயத்தில் இது ஒரு முக்கியமான மசோதா. இந்த மசோதாவில் உட்புகுந்து பார்க்கும்போது இரண்டொரு விஷயங்களை நான் அவசியமாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அவைகள் எல்லாம் பொறுக்குக் குழுவுக்கு உபயோகமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அதாவது “செக்ஷன் 2”, “க்ளாஸ் 35-ல்” ஸ்திரீ தனத்தைப்பற்றி விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றிப் பல பெரியோர்கள் பேசினார்கள். அதில் ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது. இப்பகுதியில் ‘a wife living with her husband, the land acquired by her from any of her parents, brothers, grand-parents or maternal uncles’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விளக்கத்தின் படி பார்த்தால், பெண்களுக்கு ஓரளவு பாதகமாக இருக்குமோ என்று நினைக்கிறேன். “A. wife living with her husband” என்று இருக்கிறது: துரதிஷ்டவசமாகக் கைவிடப்பட்ட மனைவிகள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஜீவனம்சம் பெறக்கூடிய மனைவிகள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். பிரிந்து வாழும் மனைவிகள் இருக்கிறார்கள். ‘What about wives who are living separately? What about deserted wives and either temporarily or permanently separated wives? There are so many of these poor women who will be much affected as per this clause.’ இதற்கு எல்லாம் விவரம் சரியாகத் தெரியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். அதாவது ‘Limited owner’ என்று இருக்கிறது. சில விதவைகள் நிலத்தின் வருமானத்தை ஏற்பாட்டின்படி அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பின்பு அவர்களுடைய வாரிசுக்கு அந்தச் சொத்து போக வேண்டும். ஆனால் இதன்படி அப்பொழுது அவ்வுரிமையைக் கைவிடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இந்த மசோதாவின்படி உடனடியாக அந்த வாரிசுக்கு நேர் பாத்தியதை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அவ்விதவைகளும், உரிமை பெற்ற மற்றவர்களும் திடீரென்று உரிமை இழந்து பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இதன்படி வாரிசின் உதவியை எதிர்பார்த்து, கைகட்டி எங்கி வாயில்படியில் காத்துக் கிடக்கும் அலலநிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, இன்னொரு மிக முக்கிய விஷயத்தை அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அதை ஒருவரும் குறிப்பிடவில்லையென்று நினைக்கிறேன். அதாவது இந்த மசோதாவில் Authorized Officer -க்குச்

[Vidwan T. Muthukannappan] [26th April 1960]

சர்வாதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சொத்துரிமையை நிர்ணயிப்பது, மிச்ச நிலத்தைப்பற்றி முடிவுசெய்வது, நஷ்டஈடு நிர்ணயம், நீதிமன்றத்தில் முடிவு செய்யாததை முடிவு செய்வது போன்ற பெரும் பொறுப்பான அதிகாரங்கள் எல்லாம் அவருக்கு அளிக்கப்படுகிறது. Section 8-ன் 2, 3, 4-ம் பிரிவுகளைப் பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். இவ்வளவு அதிகாரம் அவர் களுக்கு வேண்டியதில்லை. இப்படிப் பல விதங்களில் அவர் களுக்கு அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. He seems to be more powerful than the Trinity of Brahma Vishnu and Shiva ஆனால், அவருடைய அந்தஸ்தைக் கவனித்தால் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. “அஸிஸ்டெண்ட் செட்டில்மெண்ட் ஆபீசர்” அல்லது தாசில்தார் அந்தஸ்துக்குக் குறைவாக இருக்கிறது. இப்படி ஒரு தாசில்தார் அந்தஸ்துக்குக் குறைவாக இருக்கக்கூடியவருக்கு சர்வாதிகாரம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? இதனால் பல பாதகங்கள் ஏற்படும் என்று தோன்றுகிறது. இவ்வளவு பெரிய அதிகாரத்தை வகிக்கிறவர் லஞ்சம் வாங்கும் வஞ்ச மனம் கொண்டவராக இருக்க மாட்டார் என என்ன நம்பிக்கை இருக்கிறது? பயிரைக் காக்க வேண்டிய உறுதிமிக்க பெருவேலிகள் கூடப் பயிரை மேய்வதை இப்போது காணுகிறோமே. அப்படியிருக்க ஒரு சாதாரண அலுவலருக்கு இப்படிப் பெரும் அதிகாரம் கொடுப்பது நல்லதா? இவற்றையெல்லாம் கவனித்தால், அவருக்கு இவ்வளவு அதிகப்படியான அதிகாரம் கொடுக்கப்படுவதால் இது போதிய பலன் அளிக்காமல் பாதகம் அளிக்குமோ என்று அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. அதோடு இதில் Land Commissioner -ஐப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “லாண்ட் கமிஷனராய்” இருப்பவர் 15 வருடம் அனுபவம் உள்ளவராய் இருப்பார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முன் சொன்ன பொறுப்பை Authorized Officer -க்குப் பதில் இந்த அலுவலாளரே ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்திருந்தால் நலமாயிருக்கும். சாதாரணமாக ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டத்தில் கூட நஷ்டஈடுபற்றித் தீர்மானிப்பதற்கு Director of Settlement தான் நியமிக்கப்பட்டார். இதில் போடப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால், Assistant Settlement Officer தரத்தில் தான் போடப்பட்டிருக்கிறது. இது சரியாகத் தோன்றவில்லை. இதைப்பற்றியெல்லாம் அரசாங்கம் நன்கு பரிசீலனை செய்து சீர்படுத்தினால், இம்மசோதாவினால் எதிர்பார்க்கும் பலன் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்று கூறி இம்மசோதாவை வரவேற்று என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. on to-morrow.

The House then adjourned.

26th April 1960]

V PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 373. A review on Labour in Madras State—1959-60.

* 374. Annual Report of the Madras Public Service Commission for the year 1958-59. [Laid on the table under clause (2) of article 323 of the Constitution of India.]

* 375. Review of progress made during 1959-60 and programme for 1960-61 on Handloom Industry Development Schemes.

376. Notification issued with G.O. Ms. No. 491, Home, dated 15th February 1960.

377. Report on the administration of the Survey and Land Records Department for the first six months of the financial year 1958-59 (April to September 1958).

378. Note circulated by the Education and Public Health Department in connection with Demand XVI—Education and the White Paper on medium of instruction in colleges.

* Laid on the table of the House on 22nd April 1960,

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Wednesday, the 27th April 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Language Pandits

* 182 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any stipend is given to Language Pandits undergoing training in the Training Colleges; and

(b) whether they are entitled to leave salary during the period of training, if they are persons already in the service of local boards, municipalities or private managements?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir. Trainees in the Pandits' Training Course belonging to the Scheduled Castes and Backward Communities are given a stipend at the rate of Rs. 20 per mensem per candidate, provided that they are not persons who have been deputed for the training by local bodies or Government.

(b) They are eligible for such leave salary and allowances as they are entitled to under the rules followed by the respective managements.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: May I know whether persons other than those belonging to the Backward Classes and Scheduled Castes are not eligible for any stipend or grant?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is not as if we pay them any stipend or grant.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Is there any bar to the management giving them their leave salary if the rules provide for leave salary during the deputation period to be paid by the managements?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am unable to give information immediately. I will have to look into the rules.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: May I know whether according to the Educational Rules, there is provision for such deputation allowance being treated as salary during the period of deputation and whether that rule is not being adhered to or followed by the managements?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: A separate question may be put.

[27th April 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware that in respect of Hindi Pandits there is already a Government Order whereby the managements—local bodies and even private managements—can depute them paying them full salary and, if so, will the Government extend that benefit to other Language Pandits also?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The Government will have to consider it with reference to all categories of trainees. As a matter of fact, we do not find sufficient number of trainees even for B.T. Therefore, it is not a question of Pandit training alone. I do not think we can take any isolated decision on this question.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: According to the Grant-in-Aid Code, at present, Pandits who are sent up for training may be given half the salary during the period of training and the salary paid is taken into account for purposes of grant. But I should like to point out that half the salary is quite insufficient for them to maintain the family and also undergo the training. So, will the Government at least consider the question of giving them the full salary during the period of training which lasts for only five months?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The difficulty is that for the five months another Pandit will have to be engaged and he will have to be paid full salary. If it is a question of not having anybody in his place, perhaps it could be considered.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Arising out of this, I should like to point out that in the case of Physical Training Instructors, if they want to undergo secondary grade training, the Government ask us to pay full salary for two years and that is taken into account for purposes of grant and the salary of the substitute also is taken into account for that purpose. When the Government are prepared to give this concession to one category of teachers, may I request that in the case of these experienced pandits also, this may be taken into consideration?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Whenever there is dearth of a particular kind of trained personnel, we want to give some inducement. Till now perhaps, we did not have Physical Training Instructors in sufficient numbers. But to-day we do have them in sufficient numbers. Perhaps, we may have to revise this also.

Secondary Training Schools

* 183 Q.—**VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN:** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the Government and private Secondary Training Schools that were converted into Senior Basic Training Schools (i) prior to 1957, (ii) in 1957–58 and (iii) in 1958–59; and

(b) whether any Tamil Pandits have been affected by the conversion?

[27th April 1960]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Number of secondary training schools converted into basic institutions:—

Prior to 1957	..	Government Aided	..	..	24 } 13 }	37
In 1957–58	..	Government Institutions. Aided Institutions	..	..	4 } 7 }	11
In 1958–59	..	Government Institutions. Aided Institutions	..	..	4 } 4 }	4
						52

(b) Tamil Pandits in four training schools had to be ousted from service. Three of them have been provided for in other institutions. No information is available about the fourth pandit.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: ஆதாரக் கல்விப் பயிற்சியிலே மொழிக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டியது அவசியம் என்ற காரணத்தினால், அங்கே மொழியைப் போதிப்பதற்கு மொழி ஆசிரியர்களே இருக்க வேண்டுமென்பதை அரசாங்கம் கவனிக்குமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: இது பற்றி இதற்கு முன்பே இந்தச் சபையிலே அல்லது வேறு சபையிலே கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதில் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது என்பதுபற்றி இப்பொழுது என்னிடம் தகவல் இல்லை.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it a fact that the pace at which these training schools are converted into basic schools is speedier than the actual requirement?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not know what the hon. Member means by requirement. But my view is that a basic trained teacher is much better than an ordinary trained teacher. Therefore, even if a teacher has to function in a non-basic school, the basic training gives him a better background.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Can the Government assure us that such of those basic trained teachers will be guaranteed employment in non-basic schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, they are employed in other non-basic schools also.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: மேற்கொண்டு ஆதாரப் பயிற்சிப் பள்ளிகளாக மாற்றப்படும் பள்ளிகளில் இருக்கும் மொழி ஆசிரியர்களை அந்தப் பள்ளிகளைவிட்டு அகற்றாமல் இருக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is not only with reference to the schools which are to be converted hereafter. The decision will have to be with reference to all the basic training schools.

[27th April 1960]

Forest Bye-products

* 184 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the total income derived in the years 1957-58 and 1958-59 from forest bye-products in the State; and

(b) the total expenditure incurred in the production of those bye-products for the above years?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) The term "Forest Bye-product" is a vague term, when applied to forest produce, which includes sandalwood, timber, firewood and other products. The total income derived by the sale of forest products during the years 1957-58 and 1958-59 was Rs. 257.72 lakhs.

(b) An expenditure of Rs. 154.25 lakhs was incurred during these two years.

SRI M. ETHIRAJALU: காட்டிலாகாவிலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய எல்லா வருமானத்தையும் சேர்த்து ரூ. 257 லட்சமா? அல்லது இப்பொழுது சொன்ன 'ஸாண்டல் வுட்', 'டிம்பர்' 'பயர்வுட்' ஆகிய மூன்று இனங்களுக்கும் சேர்ந்து 257 லட்ச ரூபாயா என்று அறிய விரும்புகிறேன்?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: நான் இப்பொழுது குறிப்பிட்டது 'பைப்ராடெக்ட்ஸ்', (bye-products) 'பாரெஸ்டு பிராட்யூஸ்' (forest produce) அதற்கு மட்டும் தான் இந்த வருமானமும் செலவும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்தப் பொருள்கள் எந்தெந்த இடங்களிலிருந்து கிடைக்கின்றன?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: காட்டுப் பிராந்தியங்கள் எங்கெங்கே இருக்கின்றனவோ அங்கிருந்து கிடைக்கின்றன. (சிரிப்பு). எல்லா இடங்களிலும் சாதாரணமாக விறகுக்கு வேண்டிய மரங்கள் இருக்கின்றன. சில இடங்களில் சந்தன மரம் இருக்கிறது. காட்டிலாகா பூராவும் எங்கெங்கே என்னென்ன மரங்கள் கிடைக்கின்றனவோ அவைகளை விற்று வருமானம் வந்தது, செலவு செய்ததுபற்றித்தான் இந்த விவரம்.

Death of coastal fishermen

* 185 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether any representation has been received by the Government recently regarding the death of certain coastal fishermen of Chingleput district during their fishing operations in the months of October, November and December 1959; and

(b) if so, what it is and the action taken thereon?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) & (b) A fisherman of Thiruvannmiyur kuppam in Chingleput district who went out for fishing along with three others, on 27th October 1959 was

[27th April 1960]

reported to have been drowned. A representation has been received to afford financial help to the deceased's father and the request is under consideration of Government.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: திருவல்லிக்கேணி, திருவான்மியூர், கோவளம் ஆகிய குப்பங்களிலிருந்து மூன்று மீனவர்கள் கடலில் மூழ்கி இறந்துவிட்டார்கள் சமீபத்தில். அவர்களுடைய விதவைகளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் உதவி அளிக்கும் முறையிலே அரசாங்கம் ஏதாவது பொருள் உதவி செய்ய இருக்கிறதா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: வழக்கமாக இவ்வாறு அவசியம் ஏற்பட்டால், அவர்களுக்கு ரூ. 100 வீதம் உதவி அளிப்பது அரசாங்கத்தின் ஒரு கொள்கையாக இருந்தது. திருவான்மியூரில் நடந்த விபத்து சம்பந்தமாக மூழ்கியவருடைய தகப்பனார் உதவி கோரியிருக்கிறார். அது இப்பொழுது நிதி அதிகாரிகளுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் இம்மாதிரி உதவி கொடுக்க அனுமதித்தால், உடனே கொடுக்கப்படும்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: ரூபாய் நூறு மிகக் குறைவு என்ற காரணத்தினால், அந்தக் குடும்பம் பிழைப்பதற்கு வலை, மரம் போன்ற கருவிகள் வாங்கிக்கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன்வருமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: வழக்கப் படி அவர்களுக்கு நிதி உதவி அளிக்கப்படும். அங்கத்தினர் கூறியது மாதிரி ஏதாவது கோரிக்கை வந்தால், அதையும் கவனித்துப் பரிசீலனை செய்து, ஏதாவது செய்வதற்கு முடிந்தால் செய்யப்படும்.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: ரூபாய் நூறு என்பது திட்டவாட்டமாக முடிவு செய்யப்பட்டதா? ஒரு குறிப்பிட்ட தரத்திற்கேற்ப அது உறுதி செய்யப்படுமா? குடும்பத்தின் நிலை, போக்குவரத்து எல்லாவற்றையும் கருதி இந்த உதவி அளிக்கப்படுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: ரூபாய் நூறு இவ்வாறு உதவிப் பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சட்டமோ, திட்டமோ இல்லை. ஆனால், சில சமயங்களில் ஏழைக் குடும்பத்திற்கு அம்மாதிரி உதவி செய்வது அரசாங்கத்தின் கடமை என்று கருதி அவ்வாறு உதவி அளிக்கப்படுகிறது. அரசாங்க இலாகாவிலே முத்துக்குளிப்பு உள்ள இடங்களில் விபத்து ஏற்பட்டால், அரசாங்கத்தினிடம் நேரடியாக அவர்கள் வேலை செய்வதின் காரணத்தாலே அவர்களுக்கு இதைவிடக் கூடுதலாக உதவி கொடுக்கப்படுகிறது.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: நான் கேட்டது ரூ. 100 உச்சுவரம்பா என்று.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: உச்சுவரம்பு என்பது இல்லை. அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்பதுதான் நோக்கம்.

[27th April 1960]

10-40 p.m. **SRI M. ETHIRAJALU :** உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கும் சமயத்தில், இந்த மீன் இரண்டாவது உணவாகக் கருதப்படுகிறது. மீனைப் பிடிக்கக் கட்டுமாங்களிலும், படகுகளிலும் செல்ல வேண்டியிருப்பதால், அவர்கள் விபத்துக்கு உள்ளாகிறார்கள். ஆகவே, சர்க்கார் பரிசீலனை செய்து அப்படி விபத்துக்கள் ஏற்படாமலிருக்க முயற்சி செய்வார்களா என்று அறியவிரும்புகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : விபத்துக்களைத் தடுக்க அரசாங்கம் நல்ல நடவடிக்கைகளை எடுக்கிறது. கடல் நிலை, காற்று நிலை இவைகளைப்பற்றி அறிவிப்பு அநேக இடங்களிலே கொடுத்து, மினவர்களுக்குத் தகவல் கொடுக்கப்படுகிறது. 'இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் லோகல் போர்ட்ஸ்' மூலமாகக் கடற்கரையோரப் பிரதேசப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு, ரேடியோ செட்டு வைத்திருக்கும் இடங்களில் தகவல் கொடுக்கலாம் என்று பி.டபிள்யூ.டி. எஞ்சினியர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் ஆலோசனையும் இருக்கிறது. மீன் இலாகா வழியாக அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட தகவல்கள் தெரிவிக்க, தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன.

Bridges

* 186 Q.—**SRI M. ETHIRAJALU :** Will the Hon. the Minister for Works be pleased to state, with reference to the answer to Legislative Council Question No. 99, dated 26th March 1958, the number of bridges so far constructed and the amount of actual expenditure incurred for them?

THE HON. SRI P. KAKKAN : The information^a is laid on the table of the House.

SRI M. ETHIRAJALU : இந்த ராஜ்யத்திலே பாலங்கள் கட்ட எவ்வளவு நிதி இருக்கிறது? மூன்றாவது திட்டத்தில் எவ்வளவு கட்டலாம் என்று இந்த அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து, மத்திய சர்க்காருக்குச் சிபாரிசு அனுப்பியிருக்கிறதா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI P. KAKKAN : மொத்தம் 170 பாலங்கள் கட்ட வேண்டும் என்று பெருவழித்துறை எஞ்சினியர் கேட்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது 33 பாலங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன; 54 பாலங்கள் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். இரண்டு பாலங்களை வேண்டாம் என்று கைவிட்டுவிட்டோம். மீதி 81 பரிசீலனையில் இருந்து வருகிறது. மூன்றாவது திட்டத்தில் சேர்த்திருக்கும் பாலங்கள்பற்றி அங்கத்தினர் தனிக் கேள்வி போட்டால், விவரம் தருகிறேன்.

SRI M. ETHIRAJALU : கைவிடப்பட்ட பாலங்கள் எந்த ஜில்லாவில் என்று சொல்ல முடியுமா?

THE HON. SRI P. KAKKAN : அந்தத் தகவல் என்னிடத்தில் இல்லை.

27th April 1960]

SRI B. K. NALLASWAMI : இந்தப் பாலங்களைக் கட்ட மத்திய சர்க்கார் மான்யம் பெற ஏதாவது தகுதி நிர்ணயிக்கப்பட்டு இருக்கிறதா? அப்படித் தகுதி ஒன்றும் இல்லையென்றால், அது எப்படிச் செய்யப்படுகிறது?

THE HON. SRI P. KAKKAN : எந்தெந்த முறைப்படி எடுக்க வேண்டுமோ, அப்படிச் செய்யப்படுகிறது. நாம் அவர்களுடைய மானியம் வாங்கிச் செய்வது சில, நம் இராச்சிய சர்க்காரே கட்டும் பாலங்கள் சில இருக்கின்றன.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : சென்னையில் உள்ள பாலங்கள் எவை, எவை?

THE HON. SRI P. KAKKAN : பெரும்பகுதி ஜில்லா போர்டு பாலங்கள். தனிக் கேள்வி போட்டால், அதற்குப் பதில் சொல்ல முடியும்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

II.—GOVERNMENT BILLS.

(1) **THE MADRAS CHIT FUNDS BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 5 OF 1960).**

* **THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** Sir, I move—

'That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 Members (16 Members of the Legislative Assembly and 8 Members of the Legislative Council) to consider the Madras Chit Funds Bill, 1960 (L.A. Bill No. 5 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

Sri S. P. Sivasubramanya Nadar,
Sri V. M. Surendram,
Srimathi Saraswathy Pandurangam,
Dr. A. Sreenivasan,
Sri K. T. Kosalam,
Sri M. Ethirajalu,
Sri T. P. Srinivasavaradan,
Sri S. T. Adityan, and

The Mover, the Hon. Sri R. Venkataraman, nominated by the Assembly.'

Sir, chit funds and chit associations are a class of indigenous institutions of spontaneous growth in this State wielding considerable influence and popularity among the middle class. They afford means of investment and facilities for thrift. For want of suitable legislation on the subject, the interests of the subscribers are not properly safeguarded as several of those who run the business are not financially sound. The question of enacting legislation on chits has, therefore, been under the consideration of the Government for a considerable time.

In this connexion, I would like to refer to the opinions expressed by the various financing institutions in the country. In June 1949, the Registrar of Joint Stock Companies stated that complaints were received very frequently of mismanagement, misappropriation of

[Sri R. Venkataraman] [27th April 1960]

funds, etc., and that individuals, associations or partnership firms also conducted chit business without any control. The Reserve Bank of India also felt that legislation was necessary in the public interests to control and regulate the activities of private individuals, partnership firms, syndicates and other unincorporated associations of persons which conducted the chit business.

It is, therefore, considered necessary to bring forward legislation regulating the chit funds. I shall briefly refer to the salient features of the Madras Chit Funds Bill.

A chit is a transaction by which its organizer, namely, the foreman, enters into an agreement with a number of subscribers for the subscription of a certain sum or a certain quantity of grain by instalments for a definite period. Each subscriber shall be entitled to the prize amount in his turn. The foreman is responsible for the conduct of the chit. The document containing the articles of agreement between the foreman and the subscribers has been defined as a 'Chit agreement'. Persons desirous of starting a chit should obtain the previous sanction of such officer as may be empowered in this behalf. The provisions of the Act will not apply to a chit, the chit amount of which does not exceed Rs. 100. Provision has been made in the Bill for the furnishing of security by the foreman for the proper conduct of the chit. The foreman should also keep necessary registers and books of account. The Registrar or an Inspecting Officer may inspect the chit records after giving due notice in writing to the foreman. The Government will appoint the necessary staff for the proper enforcement of the legislation. Fees will be levied for the registration of the chit agreement, etc. Suitable punishment by way of fine or imprisonment or both has been provided for failure to observe the various provisions of the Act by the foreman and others.

Sir, this Bill goes to a Joint Select Committee. I do not want to take more of the time of the House. I commend the motion for the acceptance of this House.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

'That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 Members (16 Members of the Legislative Assembly and 8 Members of the Legislative Council) to consider the Madras Chit Funds Bill, 1960 (L.A. Bill No. 5 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

Sri S. P. Sivasubramanya Nadar,
Sri V. M. Surendram,
Srimathi Saraswathy Pandurangam,
Dr. A. Sreenivasan,
Sri K. T. Kosalram,
Sri M. Ethirajalu,
Sri T. P. Srinivasavaradan,
Sri S. T. Adityan and

The Mover, the Hon. Sri R. Venkataraman, nominated by the Assembly.'

The motion is before the House for discussion.

27th April 1960]

* SRI M. SESHACHARIAR: Mr. Chairman, I am glad that a legislation of this kind is brought forward at least now. The chit funds, as the Hon. Minister has mentioned, have been in existence for a very long time. We know that it was a menace in rural parts. There were, of course, chits conducted by responsible persons also. The chit funds are in vogue with the lower middle class or the middle class people. The stakeholder is probably the first to take the chit. The subsequent chits are put in auction. The subsequent prize winners may be paid the amount after the entire instalments are collected. They are paid the amount on the first day as soon as the amount is collected. Thereafter a promissory note is taken not only for the instalments due but for the entire amount. It is very likely that the promissory note is assigned in favour of others. When this is brought to a court of law, this is what happens. The court thinks that consideration has passed for the whole amount and that the decree should be passed for the whole amount. In most of the cases where the prize winners had taken amounts and executed promissory notes, decrees had been passed because these promissory notes had been assigned in favour of others, and they were not bound by the arrangement between the holder and the prize winner.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Provided he is the holder in due course.

* SRI M. SESHACHARIAR: That is taken for granted. We have 10-50
also provided in this Bill that receipts should be given. As for the a.m.
instalments that are not paid, we have stated that security should be taken. It is also stated that he could enforce it, but cannot assign the promissory notes in favour of others, unless it be with the permission of the Registrar. This is covered by clause 25. I would also like to point out that it must be done after notice to the subscribers. The subscriber has a right to have the assignment cancelled through the Registrar. Therefore, it is better that the subscribers are given proper notice in regard to which there is no provision. This aspect of the question may be considered by the Government.

As for the other matters, I wish to point out that the stakeholders demand security of a very high order and that the person concerned finds it very difficult to furnish the security and that too to the satisfaction of the stakeholder. This results in his keeping the money with him for any length of time. This causes considerable hardship to the persons concerned. But, when he is asked to deposit the money in a scheduled bank, if he is not satisfied with the security offered, the difficulty might be minimised and he would not be allowed to retain the money with him.

As for the exemptions granted, we find that exemptions are granted only to the extent of Rs. 100. As a matter of fact, poor vendors of vegetables, fruits and other articles, and even the womenfolk in the rural parts and also in some of the urban areas are engaged in organizing and subscribing to chit funds. That being the case, the exemption limit may be raised to Rs. 200 from Rs. 100. Then only, such people could benefit. I understand that reference was made to this aspect in the other House also. When we are making this legislation, we will have to see that it is made foolproof. We will have to appoint the Registrar, audit staff, a number of Inspectors and so on. We will have to consider carefully whether it will be possible for such

[Sri M. Seshachariar]

[27th April 1960]

poor vendors and others to maintain proper accounts to the satisfaction of the officers. Surely, it would not be possible for them to maintain such accounts and it would not be remunerative also for them. For these reasons, I suggest that the exemption limit may be raised to Rs. 200.

I want to make one other suggestion regarding Agricultural Banks and Co-operative Banks. In certain cases, those institutions also are running chit funds and I do not find any exemption in regard to those institutions in the Bill. I do not know why. They have got their own Auditors and their accounts are periodically and properly checked and audited by the Registrar's agents. I think it may be necessary to exempt those institutions that may be running chit funds.

When once a person furnishes security in regard to the prize amount, it is almost a charge or mortgage upon the property. In a case of that kind, it is easily said that a decree could be obtained for the instalments due from him. But the enforcement of the decree would take not less than a year. So, final decree has to be passed as the amount is a charge upon property. Therefore, we must make a specific provision that he can execute the decree without going through the process of final decree. With these words, I conclude my speech, Sir.

* SRI B. K. NALLASWAMI: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதா ரொம்பவும் அவசியமானதுதான். என்னுடைய வட்டாரத்தில் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னதாகப் பெரிய சிட்ட பண்ட் கார்ப்பொரேஷன் ஒன்று நடந்தது. அது நின்றுபோய் விட்டது. அதில் பொது மக்களில், நடுத்தர மக்களும், ஏழைகளும் பணம் போட்டிருந்தார்கள். லட்சக்கணக்கான ரூபாய் போட்டிருந்தார்கள். அந்தக் கம்பெனி சரியாக நடக்காததால், அந்தப் பணம் எல்லாம் போய்விட்டது. அந்தத் தொகையை ஈடு செய்ய முடியவில்லை. இப்படிப் பல சந்தர்ப்பங்களில் பல நடந்திருக்கின்றன. இந்த சிட்ட பண்ட் போடுவதில் இரண்டு வகைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று லாபத்திற்காகப் பாங்குகள் மாதிரி வைத்து நடத்துகிறவர்கள். மற்றொன்று விவசாயிகள் தாங்கள் கடன் அடைப்பதற்கும் மாடுகள் வாங்குவதற்கும், வீடுகள் வாங்குவதற்கும், பூமி வாங்குவதற்கும் கூட்டுச் சேர்ந்து பணம் போட்டுச் சீட்டுப் பிடிக்கிறவர்கள். இப்படி, பத்து அல்லது பன்னிரண்டு மாதங்கள் போட்டு, பணத்தை எடுத்து, தாங்கள் வாங்கவேண்டியவைகளை வாங்கிக்கொள்ளுவார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு வழக்கம் கிராமங்களில் இருந்துவருகிறது. இப்படிப்பட்டவர்கள் ரிஜிஸ்திராரிடம் சென்று ரிஜிஸ்தர் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமானால், அது எப்படி முடியும்? நிலத்தின் மதிப்பு என்ன என்று கண்டு பிடித்து ரிஜிஸ்தர் அவதற்குள் ஒரு வருஷம் ஆகிவிடும் அல்லது அது மாதங்களாகிவிடும். அதற்குள் எல்லாம் தலைக்கு மேல் போய்விடக்கூடியதாக இருக்கும். ஆகவே, இதை இரண்டு வகைப்படுத்த வேண்டும். ஒன்று பப்ளிக் சிட்ட பண்ட், மற்றொன்று ஒரு சிறு குழு, அதாவது பத்து அல்லது பதினைந்து பேர்கள் அடங்கிய ஒரு குழு—இவர்கள் சேர்ந்து நடத்தக்கூடிய ஒரு ரைவேட் சிட்ட பண்ட். ஆசிரியர்கள்கூட இப்படித் தனியாக

27th April 1960]

[Sri B. K. Nallaswami]

நடத்துகிறார்கள். மாதம் பத்து ரூபாய் முதல் ஐம்பது வரை போட்டு கடைசியில் 500 ரூபாய் அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் என்று வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். மாதம் ஐம்பது அல்லது நூறு ரூபாய் என்று போட்டுக் கடைசியில் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த முறையில் நடப்பதற்கு, அதாவது ஆசிரியர்கள் போன்றவர்கள் நடத்துவதற்கு செக்யூரிடி வேண்டும் என்றும் ஆயிரம் ரூபாய் செக்யூரிடி கட்டவேண்டும் என்றும் சொன்னால், அவர்களால் எப்படிக் கட்ட முடியும் என்பதைக் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். சில நடுத்தர வகுப்பாரும் இப்படிப்பட்ட சிட்ட பண்டில் பணம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவைகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் அரசாங்கப் பாதுகாப்புக்கு அவசியம் இல்லாமல் பரஸ்பரம் பிச்சை மேல் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு செக்யூரிடி வேண்டும் என்று சொல்லாமல், அவைகளுக்கு விதி விலக்கு அளிக்க அரசாங்கம் இந்த மசோதாவில் வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சாதாரணமான சம்பளம் வாங்கக்கூடியவர்களும், விவசாயிகளும் இப்படிப்பட்ட சிட்ட பண்ட் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட விதி விலக்குக் கொடுக்காமல் போனால், அவர்களுக்கெல்லாம் இதனால் வரக்கூடிய பலன் இல்லாமல் போய்விடும். ஆகவே, அவர்களுக்குப் பரந்தம் ஏற்படாத வகையில் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவர வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய சில திருத்தங்களையும் இதில் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக விவசாயிகள் நடத்தக்கூடிய சிட்ட பண்டில் சில உபதரவங்கள் இருக்கின்றன. பூமியினுடைய விலையை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. ரிஜிஸ்திராரிடம் சென்று ரிஜிஸ்தர் செய்துகொள்ளவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்கு எவ்வளவு காலதாமதம் ஆகும் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். இராச்சி யத்திற்கு ஒரு ரிஜிஸ்திரார் வைக்கப் போகிறார்களா, அல்லது ஜில்லாவிற்கு ஒரு ரிஜிஸ்திரார் வைக்கப்போகிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. அதனால் இதில் எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. சீக்கிரத்தில் செக்யூரிடியை (முடிவு செய்ய) முடியாது. செக்யூரிடிக்கு மதிப்பை நிர்ணயம் செய்ய முடியாது. இதையெல்லாம் நாம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு இந்த மசோதா விவசாயிகளுக்கும் நடுத்தர வகுப்பாருக்கும் சுலபமாக இருக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும். ஆகவே, இந்த சிட்ட பண்டை 'பப்ளிக் சிட்ட பண்ட்' என்றும் 'பிரைவேட் சிட்ட பண்ட்' என்றும் இரண்டு விதமாகப் பிரித்து, பிரைவேட் சிட்ட பண்டுக்கு வேண்டிய விதிவிலக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த முறையில் இதை ஜாயிண்ட் செலெக்ட் கமிட்டி மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதைச் சொல்வதற்குத்தான் முன்வந்தேன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, this Bill has been introduced for the purpose of—that is what is stated here—regulation of chit funds in the State of Madras. There are certain things to be remembered before we begin to regulate. One of them is that the chit

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [27th April 1960]

11 fund scheme is a voluntary arrangement entered into by people who
a.m. have got confidence in each other. That is why we find, as it is stated
in the Statement of Objects and Reasons, that 'chit funds are a class
of indigenous institutions in this State having considerable popularity
among the middle classes'. I would like to underline that statement,
because the middle classes require the amount immediately for their
various expenses. They cannot ordinarily get the amounts imme-
diately and that is why they enter into this arrangement by which
they get the prize amounts immediately and they are able to pay
later by easy instalments. Therefore, it is a voluntary arrangement
entered into among the middle classes for the purpose of getting
money. One of them is called the stakeholder. They have used the
term 'foreman'. Probably, they have taken the term from some
English Acts. Stakeholder is a well-known term and it is easily
understood. I do not know why they have not used that term. The
stakeholder is the person who conducts the chit, who draws lots or
conducts auction and he is responsible for the whole of the chit agree-
ment. And that is the person who is stakeholder or foreman. In such
a case, there are three agencies ordinarily. The first is, I am speaking
subject to correction by the Ministers and others who know this.
Generally, the chit amount may be Rs. 5,000, Rs. 10,000 occasionally
and in the Tirunelveli district, it may be even one lakh of rupees.
It is generally up to Rs. 5,000. There are also 100-rupee and
500-rupee chits but 1,000-rupee chits are fairly frequent. These chit
funds are a small organization to help one another so that the
constituents may be able to get money immediately on need and
pay it back in easy instalments. In such cases, the first regulation
should be not to interfere with the arrangements which are based
on the enthusiasm and the confidence which the constituents have
in the foreman. That is the only way of approaching this question.
I can understand clause 3 under which licence will be given. It is
the same thing that the Reserve Bank did after the war when several
mushroom banks started functioning. The Reserve Bank said :
'We will issue a licence.' That is the only way of controlling people
who are not financially sound. More than that, if you put restrictions,
you will practically kill the chit fund system. You may say, there
are rural banks, agricultural credit societies, banks, etc. These are
expressions frequently used here. I do not say they are unnecessary.
They are necessary and they are flourishing well. There is proper
accounting and all that. But still there is large scope for voluntary
organizations like chit funds. The ordinary stakeholder is a person
who commands respect at the hands of the parties that join the scheme
in point of finance. Otherwise, he cannot be there. Of course, occa-
sionally he may misappropriate but there is nothing peculiar there.
Misappropriation, in fact, is not so much practised by the middle class
as it is practised by people in higher classes of society. It gets less
and less as you go down. Let us not talk of misappropriation among
the middle class. And you have then this, imprisonment. This
Draconian Code is found in every enactment—two months or three
months' imprisonment or fine or both. This has become a common
thing. For everything, there is imprisonment. Even in laws govern-
ing monetary transactions, if a rule is infringed, then you say,
'imprisonment for so many months'. When questioned by Members,
the answer is, 'The Magistrate knows'. That should not be the
answer. This is a voluntary organization and, therefore, I agree with
the hon. Member Mr. Nallaswami that the various types of agencies

27th April 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

must be treated differently. Ordinarily, the stakeholder is only one
and occasionally there are two or three persons. For the latter, you
have provided for a firm to be registered. In the case of companies,
the subscribers are mostly shareholders of the companies. That is the
usual thing with many companies. In such cases, where the share-
holders are the subscribers and the Directors are the foremen, the
Companies Act will not apply. You may make provision in the Com-
panies Act by amending it or make provisions in the rules framed
thereunder. Here also, it is evident that the Companies Act was at
the back of the mind of the person who drafted this Bill. He has
referred to section 520 and all that. Let the Companies Act be
amended so far as public companies which are foremen are concerned.

As I have already stated, Sir, this is a case of two or three persons
combining and doing the thing. Asking them for a security of twice
the chit amount and asking for that sum being deposited in an
approved bank and all that will only kill the chit fund industry.
Persons join a chit fund for so many reasons and the man who
organizes it wants some benefit out of it. If you ask him to pay for
Rs. 5,000, a sum of Rs. 10,000 as security, the scheme will not work.
Nobody will come forward to start chit funds in future. When you
give the licence, get a statement of assets and other things and after-
wards give the licence. You can even have powers for revoking the
licence if you are satisfied that the chit fund is not working properly
as in the case of other such things. To ask the stakeholder to deposit
the money in the bank is to ask him to do the impossible. It will be
especially so in the case of agriculturists. The chief difficulty with
them is, they do not have ready cash with them. In view of these
provisions, I am asking many people not to become stakeholders. That
will be the effect of this Bill. It is all right on paper. But consid-
ering the fact that it is a voluntary agency largely dependent upon the
confidence which the constituents have in the stakeholder, I should
think it is a harsh provision. You can have provision for licence and
you will be perfectly in order. That is what, in fact, the Reserve
Bank has done.

Another thing I wish to refer to is this. Why should the Govern-
ment appoint auditors? Even the big banks have their own auditors.
Why should the Government have chit fund auditors? In every
piece of legislation, they mention a hundred officers—Factories Act
and the like, for example. There is a special hierarchy of officials
from the Director downwards—the Chit Fund Registrar, the Chit
Fund Auditors, Inspectors, Sub-Inspectors and the like. They have
said in the Financial Memorandum that they are unable to give the
exact cost of the staff. This huge staff is unnecessary. Of course, they
are considering the appointment of the Inspector-General of Registra-
tion as the officer to administer this Act. Sub-Registrars are without
much work. After the passing of the Ceiling Bill, they may not have
any work. They are a happy lot and Government can safely entrust
this work to them. They need not spend much money on staff. To
have the Registration Department to control this affair is a very
good idea.

Then, I come to the levy of fees, one rupee, three rupees, four
rupees and five rupees. This will kill the middle class. It should be
in naye Paise only and at the most, it could be one rupee. If you
increase the fee, everybody will be in difficulty. The stakeholder will
have to spend whatever he gets.

[27th April 1960]

SRI M. SESHACHARIAR: One rupee?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: If you are satisfied, it is all right. We have fought in every Select Committee for the reduction of court-fee whatever the Bill that was under consideration. Why I am stating all these things is, this chit fund business is organized mostly by the middle-class people who cannot afford these huge expenses on court-fees, etc. Therefore, I would repeat what I said earlier. So far as public companies are concerned, amend the Companies Act. In the case of individuals working as foremen, drop the provision about security deposit. You can always insist before you issue the licence that the man must prove his financial soundness to your satisfaction. All people do not enter this business for the purpose of helping other people. If they take the first chit, they will have to wait for one year, two years and so on. Nobody will be prepared to take that trouble. Therefore, asking for double the amount as security is very hard.

11-10
a.m.

So far as interest and other things are concerned, you will remember that the chit fund scheme has been exempted from the provisions of the Money Lenders Act. Payment of instalments regularly is very important. Time is of the essence of the whole arrangement. Otherwise, the stakeholder will get into trouble and he will never come forward to help other people. Instalments must be paid according to the time or period fixed. Therefore, usually sureties are asked for. They are given, of course. I have myself been surety for a poor man in two or three cases. Otherwise, they won't give the amount. Therefore, you can have sureties. But in those cases some deterrent penalty should be there so that the periods or instalments may be fixed. Ordinarily, under the Contract Act, there may be a penalty. Therefore, there may be a small penalty under this arrangement. Otherwise, the whole arrangement may fall to the ground. There is no use of blaming the stakeholder. Default of the subscribers also may be a contributory factor for the stakeholders becoming dishonest. Many people are honest in the beginning, but when they get into the business, they become dishonest. All are almost honest in the beginning. Afterwards, they think, 'The Government themselves do not care for contracts. Why should we care for contracts?'. Some talk like that. I am not a party to that kind of statement. They talk like that and finally they may come to the conclusion that they should adopt some method by which they may escape. Therefore, if it is ensured that these instalments would be paid regularly, there will be no difficulty. So far as courts of law are concerned, it will be a difficult affair. Once a suit is filed, it takes several years to be disposed of. Therefore, there should be some deterrent penalty. Of course, the Articles of Association will be looked into by the Registrar and approved. But he must also feel that if there are any deterrent clauses in the Articles of Association, they may be approved. I am not saying that heavy penalties should be imposed. But a small penalty may be imposed so that the instalments may be paid regularly.

On the whole, this Bill is a salutary Bill. Only it should be worked properly. All these safeguards about securities and other things are quite unnecessary. If, in the course of two or three years, it is felt that there should be some more deterrent, drastic penalties, then the Act can be amended. But initially when we have left the whole chit

[27th April 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

fund scheme to voluntary effort so far, let us put only some restrictions. After some years, if still it is found that there is anything wrong, then we can think of amending the law. That is the best method of approach so far as this Bill is concerned.

* SRI A. J. ARUNACHALAM: தலைவர் அவர்களே, அரசாங்கம் கொண்டுவந்திருக்கிற இந்த மசோதாவில் சிலவற்றை ஆலோசனை செய்யவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் நான் பேச முன்வந்துள்ளேன் எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் திரு. சேஷசங்கரியார் அவர்கள் சொன்னதுபோல, ரூ. 100 வரையில் விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் குறைவு. எங்கள் பகுதியிலே தனிப்பட்டவர்களும் சிட்டு நடத்துகிறார்கள். பத்துப் பேர்கள் சேர்ந்து கம்பெனி வைத்தும் சிட்டு நடத்துகிறார்கள். ரூபாய் 500 சிட்டு என்பது சர்வசகலமாக இருக்கிறது. குறைந்தது ரூ. 300 ஆவது இருக்கும். ஒரு மாதத்திற்கு ரூ. 10 இருக்கும். அங்கே தினச் சிட்டு நடந்துவருகிறது. வாரச் சிட்டு நடந்துவருகிறது. மாதாந்திரச் சிட்டு நடந்துவருகிறது. ஆகவே, விதிவிலக்குத் தொகை ரூ. 100 என்றிருப்பதை இன்னும் கொஞ்சம் உயர்த்த வேண்டும். நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் அதை ஆலோசிக்க வேண்டும். ரூபாய் 100-க்கு பதிலாக, முடிந்தால் ரூ. 500 வரையில் விதிவிலக்குக் கொடுப்பது அவசியம். அல்லது குறைந்தது ரூ. 300-க்காவது விதிவிலக்குக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் திரு. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் சொன்னபடி, இந்த மசோதாவில் உள்ள ஷரத்துக்களை அப்படியே அமல் நடத்துவதாக வைத்துக் கொண்டால், பெரிய பணக்காரர்களாக இருந்தால்தான், இதை நடத்த முடியும். பண வசதி இல்லாத சாதாரண மனிதர்கள்கூட நாணயமாகப் பல இடங்களில் சிட்டு நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆயிரம் ரூபாய் சிட்டு என்றால், ரூ. 2,000 ஷெட்டிலுக்கு பாங்கில் ரொக்கமாகக் கட்டவேண்டும், சிட்டு முடிந்த பிறகு சந்தாதாரர்களெல்லாம் சேர்ந்து 'ஸ்டிப்பை' செய்த பிறகு, அந்தப் பணம் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும் என்று மசோதாவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கம்பெனியை எடுத்துக் கொண்டால், ரூ. 1,000, ரூ. 5,000, ரூ. 300 இப்படிப் பலதரப்பட்ட சிட்டுகளை நடத்துகிறார்கள். சிறு சிறு தொகையாகக் கூட வைத்து அவர்கள் சிட்டு நடத்துகிறார்கள். அவர்கள் ரொக்கமாகப் பணம் கட்டவேண்டுமென்று சொல்லுவதில், அதைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும், சந்தாதாரர்களுக்கு நாணயமாகப் பணம் கிடைக்க வேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் நோக்கம் என்று எண்ணுகிறேன். ரொக்கமாக முழுத் தொகை கட்டுவதற்குப் பதிலாக, 5 சதவிகிதம், 10 சதவிகிதம் அல்லது உயர்ந்தபட்சம் 25 சதவிகிதம் பணம் ரொக்கமாகப் பாங்குகளில் கட்டவேண்டுமென்று வைக்கலாம். அம்மாதிரி ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதம் ரொக்கமாகக் கட்டவேண்டுமென்று வசதி செய்துகொடுத்தால், நலமாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ரூபாய் 300 வரையில் விதிவிலக்கு வேண்டும். பத்து அல்லது 25 சதவிகிதம்

[Sri A. J. Arunachalam] [27th April 1960]

ரொக்கம் கட்டவேண்டுமென்று வைத்தால் போதும். அல்லது செக்யூரிடி கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். செக்யூரிடி இரண்டு மடங்குக்குக் கொடுப்பதைவிட ஒரே அளவுக்கு, அதாவது ரூ. 1,000 சிட்டு என்றால், அதே ஆயிரம் ரூபாய்க்கு செக்யூரிடி கொடுத்தால் போதும் என்ற நிலைமை இருந்தால் நலம். இரண்டு மடங்குக்குப் பதிலாக ஒரு மடங்கு செக்யூரிடி கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஏற்கனவே அவர்கள் இப்பொழுது கம்பெனி ஆக்டின் கீழ்தான் கணக்கு முதலியவைகளை வைத்து நடத்துகிறார்கள். அதற்காக ரிஜிஸ்ட்ரார் போடப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதற்குப் பிறகு இன்ஸ்பெக்டர் முதலியவர்களும் நியமிக்கப்படுவார்கள். கணக்கைத் தணிக்கை செய்வது போன்ற காரியங்களுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டியது முக்கியம்தான். அதை யாரும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் சொன்னதுபோல, உடனடியாக அவர்களுக்குக் கஷ்டம் என்று தோன்றக்கூடிய ஒரு நிலைமையை உண்டாக்காமல், படிப்படியாக அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த, சட்டம் செய்யலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, இதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

11-20
a.m.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, while certain difficulties have been pointed out about the working of the measure, I am sure the Joint Select Committee will try to do its best, as pointed out by my esteemed Friend Sri K. Balasubramanya Ayyar. Be that as it may, I feel the time has come for the Government to have a certain element of control on these chit funds. It may be that what the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar said is a question of help among the people. But, unfortunately, the tendency has developed in a wrong direction. More as a business proposition perhaps, chit funds are started to help the people. I do not think that chit funds are confined only to some companies, whose advertisements we see in the local papers. Possibly they may be running on very sound lines. They may have sound financial backing. When the chit money is allotted, they may take proper securities. But still I know that, if really facts and figures could be gathered, hundreds of such companies have gone into liquidation causing hardship to the subscribers. Whoever is in need of money collects about ten persons, and then a chit is started ranging from Rs. 200 to Rs. 500. In the first month the man who organises the chit takes the amount. In the next month the chit is auctioned. I am sure that the Minister knows that chit funds are of two kinds. In one kind of chit funds, the names of all subscribers are put together and a lot is drawn. Whoever gets the lot is given the chit amount. Like that it goes on. There is another kind of chit, where the chit amount is auctioned. I was really surprised to learn that a chit for Rs. 500, when it was put up for auction in the third or fourth month, was knocked down for Rs. 150. There are people who take only Rs. 150 out of a chit amount of Rs. 500. Possibly they think, after taking the chit amount in the third month or the fourth month,

27th April 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

they need not pay the further instalments. The result is that chits which have been organized to run for some ten or twelve months collapse at the end of three months for some reason or other. Either the people who have taken the chit amount in the first month and second month do not want to pay or the man who organizes the chit is not able to collect the instalments from the subscribers. Therefore, I feel that the time has come for the Government to have some control over these chits.

I am told that in our State of Madras, these chit funds are much more prevalent in the district of Tirunelveli than in others. I do not know the reason for this. Possibly the hon. Member Sri Kosalam may say why it is more prevalent in that district. (The Hon. Sri R. Venkataraman : It is there in Madurai district also.) The question for consideration is to what extent we can have control over these chit funds. The Bill has placed a limit in this matter, and it says that chits of Rs. 100 will not come within the purview of this Bill. In every family, in every locality, and in every street, nowadays, there are chit funds. Even in the mills, on the pay day, a number of chit funds are run. We can see people flocking to a particular place and then bidding in auctions. I entirely support the proposition that some kind of control or restriction is necessary. As the Bill is going to a Joint Select Committee, I am sure all these various points will be gone into. Incidentally, I may say that I am informed that there is a measure like this in the neighbouring State of Kerala. Possibly they have had experience as to how the Act is working. After all, this Government are bringing in this Bill with the idea of working it properly. The Act may be very good. But at certain times, in spite of the best intentions, it is not possible to enforce certain provisions. The Act should be so framed that it is workable. In many cases a good deal of fraud takes place. Some ten people collect themselves. They run the chit. The organiser takes the first chit. In the second and subsequent months, on the balance remaining after paying the auctioned amount, ten or fifteen per cent is taken by the foreman. I shall expatiate on this further. There is a chit for Rs. 1,000. It is taken in auction for Rs. 400. On the balance of Rs. 600, the foreman takes ten or fifteen or even twenty per cent as his commission for conducting the chit, and only the rest is distributed among the various subscribers. Of course, there may be honest people. There are also people whose idea is not to help others, but just to get something out of these transactions to themselves. In these cases the Government should have some control. How best these can be controlled is a matter to be left to the Joint Select Committee.

In conclusion, I say that some measure of control is necessary. In our State many chit funds are coming up. These chit funds are there in every town. Even in families there are chit funds. Sometimes even quarrels take place in families because of these chit funds. The net result is, that invariably these chits do not last for the duration for which they are intended. They close midway. Some people stand to gain and some lose. Therefore, Sir, I say that some control over these chit funds is very necessary.

SRI Mr ETHIRAJALU : இப்பொழுது அமைச்சரவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மசோதாவை வரவேற்கிறேன். பொதுக்குக் கஷ்டப்படுகிற போதெனவே என்ற காரணத்தினால், அதிகமாகப் பேச

[Sri M. Ethirajulu]

[27th April 1960]

விரும்பவில்லை. இந்த சிட்டி பண்டு விஷயத்திலே, நகரப்புறங்களுக்கு எப்படி வேண்டுமானாலும் சட்ட திட்டங்கள் கொண்டு வந்துவிடலாம். ஆனால், கிராமாந்திரங்களை அது பாதிக்கக்கூடாது என்பது என் கருத்து. கிராமாந்திரங்களைப் பார்த்தால், மக்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டும்; அவர்கள் வாழ்நாளிலே தங்கள் உணவு முதலியவைகளில் மிச்சப்படுத்தவேண்டும். அப்படியெல்லாம் மிச்சப்படுத்தி, கிராமந்திரங்களிலே சிட்டி பண்டுகள் நடைபெறுகின்றன என்பதை நாம் யாரும் மறக்கவே முடியாது. இந்த மசோதா கொண்டுவருவதின் நோக்கம், நீதி, நேர்மை, நியாயம் இவை மூன்றையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு, மக்கள் யாரை நம்புகிறார்களோ, அவர்கள் இப்படி பண்டுகளில் சேருகிறவர்களை ஏமாற்றாமல் தடுப்பதும், கடைசி காலத்திலோ அல்லது இவர்கள் விரும்பும் நேரத்திலோ அந்தப் பணம் இவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்பதுமாகும். அதற்காக இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும், நம் சர்க்கார் கடந்த காலத்தை விட்டுவிட்டு, எதிர்காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய சங்கடங்களைத் தவிர்க்க வேண்டும். மக்கள் தங்கள் பாதுகாப்புக்காகச் செய்யும் சேமிப்பு விஷயத்தில் அவர்கள் ஏமாற்றப்படக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்படுகிறது. கிராமங்களில் மக்கள் இந்த மசோதா வருகிறது என்பதால் பீதியடைந்திருக்கிறார்கள். சிட்டி பண்டு என்றால், ரூபாய் கணக்கில் செய்வது மாத்திரம் அல்ல; குடும்பத்திற்கு வேண்டிய வெங்கலப் பாத்திரங்கள்கூட சிட்டி பண்டிலே—கிராமத்திலே அதைக் 'கூட்டுப் பிடிப்பது' என்பார்கள்—கூட்டுப் பிடித்து வாங்குகிறார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் தாய்மார்கள், புருஷனுக்குத் தெரியாமல்கூட, தாங்கள் மிச்சம் பிடிக்கும் பணத்தைச் சேமித்து வைப்பதன் காரணத்தினால், நல்ல முறையிலே கூட்டுப் பிடிக்கப்படுகிறது. சிறு சேமிப்புகள் செய்து, குடும்பத்திற்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்கிக்கொள்ள—குடும்ப வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ள இம்மாதிரிக் கூட்டுப் பிடிப்பது மிகவும் அவசியம். நிர்வாகம் செய்கிறவர்கள் வெங்கலப் பாத்திரங்களுக்குக் குலுக்குச் சீட்டு போட்டு, யார் யாருக்கு விழுகிறதோ அவர்களுக்குத் தொகையளவுக்குப் பாத்திரங்கள் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி நடத்துவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பெர்சண்டேஜாக மட்டும் எடுத்துக் கொள்வார்கள். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸாகான் சொன்னார்கள். ஒரு ஆயிர ரூபாய்ச் சீட்டில் ரூ. 400 போய் விட்டால், 10 அல்லது 15 பெர்செண்டு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றார்கள். மொத்தத்தில் அப்படிப் பெர்செண்டா அல்லது பாக்கியில் பெர்செண்டா என்பது தெரியவில்லை. (ஸ்ரீ மகமது ரஸாகான்: பாக்கியில்தான்) ரூ. 500, ரூ. 600 - என்று தள்ளி எடுக்கிறார்கள். ரூபாய் 100-க்குக் குறைந்தால், விலக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று 'பில்'-லில் இருக்கிறது. கிராமத்தாரிடம் நேர்மை, நியாயம் எல்லாம் இருக்கிறது. அவர்கள் இம்மாதிரிச் சிட்டை ரகச்யமாக, நேர்மையின் பேரிலேயே நடத்துகிறார்கள். 11-30 கிராமங்களில் லைசென்ஸ் கட்டணம் 100 ரூபாய் என்று வைத்தால், அதனால் கிராமத்தார்கள் பெரிய அளவில்

27th April 1960]

[Sri M. Ethirajulu]

பாதிக்கப்படுவார்கள். சர்க்காரை குறை கூற முன்வருவார்கள். அப்படிப்பட்ட குறைகளைக் கூறாமல் இருக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படுவதற்கு இந்த 100 ரூபாய் அளவு கிராமத்தார்களுக்கு இருக்கக்கூடாது என்று அமைக்க வேண்டும். இப்பொழுது கிராமங்களில் வெங்கலப் பாத்திரங்களைக் கூட வைத்துச் சிட்டுகளை நடத்துவதாக இருக்கிறது. அவர்களால் 100 ரூபாய் கட்ட முடியாது. எவ்வளவோ விதவைகள் கிராமங்களில் இதை ஒரு தொழிலாக வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதகமும் ஏற்படாமல் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும். அவர்களுக்கெல்லாம் நாம் பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. மற்றவர்களைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. அதற்கு வேண்டிய ஷரத்துக்கள் இந்தச் சட்டத்தில் இருக்கின்றன. ஆகவே, இரண்டு மடங்கு செக்யூரிடி இருக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்வது சரியாக இல்லை. இது எவ்வளவு போட வேண்டும் என்பதைப்பற்றிப் பொறுக்குக் கமிட்டியில் தீர்மானம் செய்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். கனம் நண்பர் திரு. அருணாசலம் அவர்கள் சொன்னதுபோல், கிராமத்தில் சுமார் 500 ரூபாய்க்குச் சிட்டுப் பிடிக்கிறவர்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கிராமத்திலுள்ள ஏழை விவசாயிகளுக்கு, பின்தங்கியவர்களுக்கு, விதவைகள் போன்றவர்களுக்கு இதை ஒரு வாழ்க்கையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு இதனால் எந்தவிதமான பாதகமும் வராமல் இருக்கும் அளவில் அதற்கு வேண்டிய விதிவிலக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய இந்த மசோதாவை ஆதரிக்கிறேன். பொறுக்குக் கமிட்டியில் அதற்கு வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்வார்கள் என்று நம்பி இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM: கனம் சேர்மன் அவர்களே, எனது நண்பர் திரு. ரஸாகான் அவர்கள் "அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடு இந்த சிட்டி பண்டுகளுக்கு இருக்கவேண்டும்" என்று சொன்னதை நான் வரவேற்கிறேன். அவரை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த மசோதா மிக அவசியம் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். சிலர் இப்படிப்பட்ட ஒரு மசோதா எதற்கு என்றும் கருதுகிறார்கள். அதனால்தான் கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸாகான் அவர்கள் இதற்கு 'சம் சார்ட் ஆப் கண்ட்ரோல்' வேண்டும் என்று சொன்னார். அதை நான் வரவேற்கிறேன். இப்படிச் சிட்டுப் பிடிக்கும் கம்பெனிகள் ஏதோ முன்னாறு, நானாறு இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னதிலிருந்து இந்த சிட்டி பண்ட் என்பது எந்த அளவில் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். அமெரிக்க நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால், அதைப்பற்றிக் கனம் சபை முதல் வருக்கு நன்றாகத் தெரியும், காரண்டி வைத்துத்தான் அங்கே யெல்லாம் நடத்துகிறார்கள், சொத்து இருந்தால்தான் அதன் மீது

[Sri K. T. Kosalram]

[27th April 1960]

கடன் கொடுக்கிறார்கள். சாதாரணமாக, பாங்குகளில் பணம் கேட்டால், அவர்கள் கொடுத்துவிடமாட்டார்கள். ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று பாங்குகளில் பணம் கேட்டால், அந்தத் தொழிலில் வரக்கூடிய லாபத்தைக் கணக்கிட்டுத்தான் அந்தத் தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்கு அந்தப் பாங்கு கடன் கொடுக்கும். அந்தத் தொழில் அபிவிருத்தி அடையுமா, எந்த அளவில் அதற்கு லாபம் வரும் என்பதைக் கணக்கிட்டுத்தான் கடன் கொடுக்க முன்வருவார்கள். ஆனால், அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை நம் தேசத்திற்கு இன்னும் வரவில்லை. பிற நாடுகளில் பாங்குகள் அபிவிருத்தி அடைந்திருப்பது மாதிரி, நம் நாட்டில் பாங்குகள் அபிவிருத்தி அடையவில்லை. கூட்டுறவு சொஸைட்டி மூலமாகப் பணம் கொடுப்பதாக இருந்தாலும், கொடுக்கக்கூடிய பணத்திற்கு மதிப்புள்ள சொத்து இருக்கிறதா என்று பார்த்துத்தான் இங்கே கடன் கொடுக்கிறார்கள். விவசாயியினுடைய வருமானத்தை வைத்துக்கொண்டு பணம் கொடுப்பதாகவே இல்லை. கொடுக்கக்கூடிய கடனுக்குக் 'காரண்டி' இருக்க வேண்டும். மனிதனாகப் பாவித்து அவனுக்குக் கடன் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமை இன்னும் வரவில்லை. இப்பொழுது மனிதனை மனிதனாகப் பாவிப்பதே இல்லை. மனிதனை மனிதன் என்று கருதக்கூடிய காலம் இன்னும் வரவில்லை. அப்படி இருந்தால், இந்த உச்ச வரம்பு மசோதா ஏன் வருகிறது? மனிதனையே மனிதன் என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருப்பதால்தான், இப்படிப்பட்ட உச்ச வரம்பு மசோதாக்கள் எல்லாம் வருகின்றன. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய மனிதர்கள் லட்சக்கணக்கான மனிதர்களை வதைத்து வருகிறார்கள். அதே நிலைமைத்தான் இந்த சிட்டி பண்டுக்கும். அங்கத்தினர் திரு. ரஸாகான் சொன்னதுபோல், சாதாரணமாகக் கூலி வேலை செய்யக் கூடியவர்கள் நாலாறு எட்டாறு என்று கட்டி மொத்தமாக ஐம்பது அல்லது 100 ரூபாய் என்று கடைசியில் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப் பத்து ஐந்து ரூபாய் என்று கொடுத்து கடைசியில் மொத்தமாக 500 அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் என்று வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இது ஒரு பாங்கு மாதிரி அவர்களுக்கு இருக்கிறது. இந்த முறையில் சிலர் சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாகக் கத்தரிக்காய் விற்கக்கூடியவர்களும் மிளகாய் விற்கக்கூடிய சாதாரண வியாபாரிகளும் இப்படி சிட்டி பண்டில் சேர்ந்து பணம் சம்பாதிக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. கனம் நண்பர் திரு. எதிராஜலு சொன்ன மாதிரி, கிராமங்களில் கூட்டுச் சேர்ந்து இப்படிப்பட்ட ஒரு கூட்டுச் சிட்டு ஆரம்பித்து நடத்தி, தங்களுடைய வருவாயைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். சிறிய அளவில் அது கிராமங்களில் இயங்கிக்கொண்டு வருகிறது. பல பெண்கள் கூட இதில் சேர்ந்துகொண்டு சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாகக் கிராமங்களில் பெண்கள் தாங்களாகவே வந்து ஒரு ரூபாய் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி இப்படிப்பட்ட சிட்டை ஆரம்பிக்கச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களாகவே பிடித்துக்கொள்ளும்படி சொல்வதால், அவர்களுக்கு அதன் மூலம் எவ்வளவோ நன்மை இருக்கிறது என்று தான் தெரிகிறது. தனக்கு அந்த ஒரு ரூபாய் வேண்டாம் என்று

27th April 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

சொல்லக்கூடிய அளவில், கிராமங்களில் இந்த இயக்கம் நடந்து வருகிறது. தினந்தோறும் நாலாறு அல்லது எட்டாறு என்று தங்களுடைய வருமானத்தில் கொடுத்துக்கொண்டு வந்து, மாதக் கடைசியில் முப்பது அல்லது ஐம்பது ரூபாய் என்று வாங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிச் சில சிட்டுகள் வருஷக் கடைசியில் கூட முடிவாகின்றன. அப்பொழுது 500 அல்லது 1,000 ரூபாய் என்று வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். என்னிடம் ஒருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவர் என்ன சொன்னார் என்றால், தான் ஒருவருக்கு முப்பது ரூபாய் கொடுத்ததாகவும் அதைத் தினந்தோறும் அவர் மாலை ஒரு ரூபாய் வீதம் திருப்பிக்கொடுத்து வருகிறார் என்றும், அப்படியே இன்னும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்றும் சொன்னார். இந்த அளவில் கொடுத்த முப்பது ரூபாய்க்கு எவ்வளவு வட்டி ஆகிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இப்படிக் கொள்ளை வட்டி வாங்குகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், கிராமங்களில் இப்படிப்பட்ட சிட்டுப் பிடிக்கிற இயக்கம் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் இப்படி வட்டி வாங்கக் கூடியவர்கள் கிடையாது. ஒரு ரூபாய் போனாலும் போகிறது என்று சொல்லி, தினந்தோறும் பணம் கட்டிக்கொண்டு வந்து, கடைசியில் மொத்தமாக வாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய வசதி இருக்கிறது. அதன் மூலம் அவர்கள் தங்களுடைய வியாபாரத்தைப் பெருக்கக்கூடிய வசதி ஏற்படுகிறது. இப்படிச் சிட்டுப் பிடிப்பதில் இரண்டு விதங்கள் இருக்கின்றன. சிட்டுப் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு பணம் கட்டியவர்களுக்குக் கொடுக்காமல், ஓடிப்போகக் கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள். சிட்டுப் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதைத் தொடர்ந்து பணத்தைக் கட்டாமல் ஓடிப் போகக் கூடியவர்களும் இருக்கிறார்கள். அதனால் இதற்கு ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதற்கு அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடு அவசியம். நல்ல காரியத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு இது இயங்கி வருகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு இயக்கத்தை சில வியாபாரிகள் நடத்துகிறார்கள். இந்த இயக்கம் வெகு காலமாக நடந்துவருகிறது, தொன்று தொட்டு நடந்து வருகிறது, நல்ல முறையில் நடந்துவருகிறது. பல பெண்கள் இதன் மூலமாகச் சம்பாதித்து வருகிறார்கள். இதை நன்றாக நடத்தக்கூடிய பல பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த இயக்கம் நல்ல முறையில் நடக்கக்கூடிய இடத்தில் வட்டிக் கடைகள் இருக்காது. கொள்ளை வட்டி வாங்குகிறவர்களும் இருக்கமாட்டார்கள். ஆகவே, இதை நடத்துகிறவர்களுக்குப் பந்தோபஸ்து இருக்க வேண்டியது அவசியம்தான். அவர்களுக்குப் பெர்மிஷனும் கொடுக்கவேண்டியதுதான். அவர்கள் இதை நன்றாக நடத்துவதற்குச் சட்டத்தில் இடம் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய கண்காணிப்பும் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது நல்ல முறையில் நடந்துவருவது கெட்டுவிடாதபடி சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும். இதனால் லட்சக்கணக்கான மக்கள் நன்மை அடைகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் மக்களுக்காகச் செய்யும்போது, அது நல்ல முறையில் இருக்க வேண்டும். இந்த மசோதாவை அரசாங்கம் கூட்டுச் செலெக்ட் கமிட்டிக்கு விடப்போகிறது. அங்கு இதற்கு வேண்டிய

[Sri K. T. Kosalram]

[27th April 1960]

திருத்தங்கள் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். அவசியமான 'இண்டர்பிரன்சு' இருக்கக்கூடாது. பெண்கள் ஓரளவு நல்ல முறையில் இதைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். நம்பிக்கை வரக்கூடிய அளவில் இதை நடத்தினால், அது எல்லோருக்கும் பிரயோசனமாக இருக்கும். 'டர்ன்ஓவர்' என்ன என்று பார்த்து அதற்குத் தக்கபடி பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். நம்பிக்கை வரக்கூடிய அளவில், இதைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இது பிரயோசனமாக இருக்கும். கட்டுப்பாடு இல்லாமல் எதுவும் நடக்கக் கூடாது. நன்மையாக நடந்தாலும் சரி, கெடுதலாக நடந்தாலும் சரி. நன்மையைச் செய்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அதிலே கெடுதல் வந்துகொண்டே இருக்கும். கடவுள், மடாதிபதிகள் நன்மை செய்வதற்காகத்தான் உண்மையிலேயே இந்த நாட்டில் இருந்துவந்தார்கள் என்று நாமெல்லாம் எண்ணினோம். அந்தக் காலத்தில் இருந்தவர்கள் எண்ணினார்கள். அம்மாதிரி நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால், அதற்கு விரோதமாகவும் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அதையும் பார்த்தோம். காந்திஜியின் பெயரைச் சுரண்டுகிறவர்களும் சொல்லுகிறார்கள், சுரண்டப்படுபவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். டாக்டர் லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியார் அவரும் காந்திஜியின் பெயரைச் சொன்னார். நானும் காந்திஜியின் பெயரைச் சொல்லுகிறேன். சுக போகமாக வாழ வேண்டுமென்று நினைப்பவர்களும் காந்திஜியின் பெயரைச் சொல்லுகிறார்கள். காந்திஜி குடிசையில் வாழ்ந்து வந்தார் என்று சுரண்டுவவர்களும் காந்திஜியின் பெயரைச் சொல்லுகிறார்கள். காந்திஜி குடிசை வாழ்வோர் நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் குடிசையில் வாழ்ந்துவந்தார் என்பது தெரியும். ஆகவே, காந்திஜியின் பெயரை எல்லோரும் சொல்லுகிறோம். இந்த நிலைமையில் இந்த மசோதா அவசியம் என்பதை ஒத்துக்கொண்டதற்கு எனது நண்பரைப் பாராட்டி, எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I am grateful to the hon. Members for the various suggestions that they have offered for improving the Bill. The very purpose of referring a Bill of this kind to a Joint Select Committee is to have a thorough examination of the various provisions in relation to the representations also which may be received from the interests affected, in due course.

Sir, I may now briefly answer one or two points which have been raised in the debate. It is my view and I may say it is the view of the Government also that wherever persons deal with other people's money, regulation is absolutely necessary. If a person utilizes his own funds and carries on trade or business with his own money, Government would be reluctant to interfere or meddle with those persons. But, where a person collects money from other persons and then trades on it, then certainly, in the interests of social welfare, regulation becomes absolutely necessary. This is one of the typical cases in which a person without any capital whatsoever may collect moneys from other persons and carry on the business. There are

27th April 1960]

[Sri R. Venkataraman]

persons who carry on this business in a proper way. But, we do not have always good and honest men carrying on the business. That being the case, when instances of mismanagement and misappropriation come to the notice of the Government, surely, Government cannot sit quiet without regulating the particular trade. Therefore, Sir, I do not think there has been very serious objection to the regulation of this trade or business for doing which we have brought forward this Bill.

Now comes the question, 'What should be the extent of this regulation? It was suggested by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar that we might merely license or register them and leave it at that as a first step in this measure of control. Now, would that really serve the purpose for which the Bill has been brought forward? Merely to register them and allow them to carry on the business as they like, will only bring more pointedly to the attention of the Government the names and addresses of the persons who misappropriate and mismanage. Beyond that, it will not give any protection to the poor subscriber who has been defrauded of his legitimate funds. Therefore, some more regulation is necessary and mere registration will not suffice.

Then, we come to the next stage, viz., what is the regulation that should be introduced which will adequately protect the interests of the subscriber as well as those of the foreman or stakeholder who carries on the business? We thought that certain deposits or security should be insisted upon from the person who conducted or carried on the business in respect of each chit transaction. It may be that we hold different views as to be the extent of the security. Well, that is a matter to be examined by the Joint Select Committee. But, a certain amount of security is absolutely necessary to regulate the business of chit transactions so that the persons concerned may get at least some kind of rateable dividend of a reasonable size in case some of these chit funds fail. On this point, I shall not further discuss or debate, because I intend taking the advice of the trade as well as the Members of the Joint Select Committee with regard to the quantum of security to be demanded from these organisers.

Sir, it was said that we might leave the companies outside the purview of this Bill. The term 'company' always gives us a very big, grand idea. But under the law, any seven persons can invest one rupee each and then form a company. So, for the purpose of evading this legislation, any seven persons can join together and register themselves under the Indian Companies Act and carry on this chit fund business to the tune of even a lakh of rupees. If they do so, they can very easily evade this legislation. That is why the Government think that it would not be proper to give any exemption to companies as such.

Then, the question whether banks and co-operative societies should be exempted from the operation of the Bill was raised by my hon. Friend Sri Seshachariar. That is a matter which is very worthy of consideration. I am quite sure that the Joint Select Committee will give due weight to the suggestion made by the hon. Member.

Sir, the next suggestion which was made by the hon. Member Sri Nallaswami was that chit funds of small numbers, say, about ten, should be exempted. There is some force in what the hon. Member

[Sri R. Venkataraman] [27th April 1960]

said. But, we will have to examine what is the history of those chit funds organised by smaller groups of men and whether the abuse has been very great in those small groups. If we find that the abuse has been great, then regulation should be applied to them irrespective of the numbers. On the other hand, if we find that there has not been such large abuse in the case of small groups of men who have been carrying on chit funds, say, ten or less than ten persons, then the Government may consider the suggestion sympathetically.

The question of levy of fees and audit was raised. It is necessary to have audit and that is accepted. Whether it should be private audit or Government audit was the question raised. That also will be considered by the Joint Select Committee. Government do not have any firm opinion on this matter at the present moment. With regard to levy of fees, the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar knows that Government cannot charge exorbitant fees as, according to the decision of the High Court, the fees levied in this connection should be in proportion to the services rendered and should not be too high and should not be out of proportion to the services rendered. Government will abide by that decision and so, there is no 'danger' of charging exorbitant fees.

Lastly, the remuneration has been restricted under this Bill to 5 per cent. That will be the maximum remuneration which the persons concerned will be entitled to. Under these circumstances, I wish to state that the Bill commands a fair measure of support from the people outside as well as the legislators. This is also going to be further examined by the Joint Select Committee. With these remarks, I commend my motion for the acceptance of the House.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 24 Members (16 Members of the Legislative Assembly and 8 Members of the Legislative Council) to consider the Madras Chit Funds Bill, 1960 (L.A. Bill No. 5 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

Sri S. P. Sivasubramanya Nadar,
Sri V. M. Surendram,
Srimathi Saraswathy Pandurangam,
Dr. A. Sreenivasan,
Sri K. T. Kosalram,
Sri M. Ethirajalu,
Sri T. P. Srinivasavaradan,
Sri S. T. Adityan, and

The Mover, the Hon. Sri R. Venkataraman, nominated by the Assembly.'

The Hon. Minister Sri R. Venkataraman has already been nominated by the other House. Anyway, his name is included by way of abundant caution.

The motion was put and carried.

27th April 1960]

(2) THE MADRAS LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) BILL, 11-50 a.m.
1960 (L.A. BILL NO. 8 OF 1960)—cont.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Chairman, at the outset, I may say that I am greatly benefited by the suggestions and criticisms made by hon. Members on this Bill. I am thankful to them. Within the scheme and scope of the Bill, whatever suggestions could be translated into the provisions of the Bill, I am prepared to do. It is only with that object that the Joint Select Committee is appointed and it will go into all that to see whether there are any inconsistencies and anomalies in the Bill. But apart from that, if hon. Members want me entirely to change the scheme of the Bill, I am afraid I shall not be able to do that.

Now, in order to understand the necessity for this reform, I would like to trace briefly the background to it. As years roll by, changes take place in the world. Physical features are changing. Perennial rivers become dry. Then there is change of climate and season. In dry areas, artesian wells spring up. So much about physical features. So also, society changes. We have to look at it from two aspects. The first is governance of society and the second is the outlook of society. As regards governance of society, we all know, it was the King's rule originally. It was a king that administered society and the country. Even the divine right was attributed to him. But, in course of time, as society developed, limitations were placed on his powers. The King had absolute power on life and property once. The first trace of limitation came—those who have read British History might remember it—with the signing of the *Magna Carta*, I think, in the thirteenth century. Then progress was being made and ultimately, parliamentary rule came to be established. The three big countries which have adopted the parliamentary system of Government are Great Britain, America and India. As far as Britain is concerned, it is governed by an unwritten Constitution. It is working very well. The other two democracies are America and India, both administered under a written Constitution. As regards India, we have framed our Constitution and we are working under that Constitution. So, that has become our Bible for administrative and other purposes. Now, this is all about governance of society and how it developed.

What about the outlook of society? For a long time, our country—as other countries were—was a military State. Its main function was to prevent aggression. Then, it slowly change into a Police State which meant that the main concern was maintenance of law and order. Then, the emphasis gradually shifted from that and we have now come to what is called a Welfare State. From mere maintenance of law and order, the emphasis shifted to creation of a Welfare State. That means, we have to give necessary facilities to the people to lead a higher standard of life based on certain socialistic ideas.

I was referring to the two aspects from which we had to look at this reform. For the Military and the Police States, the sanction behind was power. But when it comes to a question of Welfare State, the sanction behind it is public opinion and the verdict of the electorate. We depend now on the verdict of the electorate. The primary sanction behind the Welfare State is public opinion. Now, public opinion functions very strongly in Great Britain and it does not function so strongly especially here. That is why when public

[Sri M. A. Manickavelu] [27th April 1960]

opinion asserted itself in England, King Edward VIII had to abdicate. Not because of any Statute, but because of public opinion, he had to give up the throne after he had got into that scrap. Now, there was another sanction behind society's governance in India itself in ancient times and that was the Hindu Dharma. It was not explicit. It was clothed in the garb of religion. There was a moral code permeating everything and was covered in a religious garb. People respected it and it got on. For instance, even for such things as keeping our place clean, public health, sanitation, hill climbing, medical service, orphanages and even family limitation, there were sanctions covered in the garb of religion. Under the Hindu religious system, it was going on very well. It was all right in those days. Now we cannot depend on that. Even the hon. the Deputy Leader of the Opposition referred the other day to the culture fostered by our temples. But that sanction is no longer available. It has disintegrated and so, we have to depend on other factors in order to enforce those things and other good ideas of society.

Sir, I was referring to the verdict of the electorate. So far as our country is concerned, I must state a clear verdict was given about the proposed reform in the manifesto published in 1957 before the country went to the polls. There it was clearly stated—I am referring to paragraph 33 of the manifesto:—"On the land all intermediaries must be progressively removed so that land is owned by the cultivator himself. The principle of ceiling on land has been accepted and should be progressively introduced so as to bring about a better distribution of land. Mechanised agriculture may be useful in some areas but in view of the man-power available and often not fully used, it is desirable to encourage intensified methods of cultivation on a co-operative basis. It is of the highest importance from every point of view that production should increase and that is the surest way of adding to the country's resources and of combating inflation." With this manifesto we went before the electorate and the electorate gave its verdict. They gave the signal, showed the Green Flag, that we could go on. So, in pursuance of that, we have brought this reform. Therefore, there should be no criticism that we thought about this all of a sudden and that one fine morning in order to get the benefit of votes in 1962, we introduced this Bill. We have been at it for the last 30 or 35 years. But more specifically what exactly we should do was published in the manifesto of 1957. Here, I may say to people who differ from the policy we are pursuing in the matter of land reform, that it is open to leaders to agitate and canvass public opinion in their favour and see that the policies that the Government have adopted are thrown out. In this connection, I admire the pluck and courage of a person who, according to his light, thinks that the policy that we are pursuing is wrong, says that it is wrong and is trying to convert public opinion. In fact, he wants to change the verdict of the electorate and see that the Government are proved to be wrong. We can understand that. That is the only way to change the policy of the Government which has been adopted as per the Constitution and as per the verdict of the electorate and not, I humbly submit, by speaking here in the House and making a rhetorical appeal. (Interruption.) Small adjustments can be made but you cannot by that change the very fundamental idea of the reform. Here you can only make small changes but you cannot change the very idea of the Land Reform

27th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

Bill. The place for that is elsewhere. Leaders here also may take the clue from the retired gentleman, as I said. If the electorate does not want it, then let it be so. But what I submit is that we are only carrying out the wishes of the electorate. If the electorate has given a wrong verdict, give a chance to the same electorate to alter it. If the electorate says that we are foolish, we shall become wiser, and the policy may be changed.

With this background, I may just say what the object of the Bill is. The hon. the Deputy Leader of the Opposition said the other day that I was tired by the discussion in the other House and that, therefore, I did not like to give a full resume about the ideas underlying the Bill. I thought that Members of this Upper House were conversant with them. Therefore, I did not want to bore them. Now, what is the object of the Bill? Now, I may say, as I said in the other House, that almost every country in the world has had the problem of land reform. India is not an exception. India being not only a predominantly agricultural country but an underdeveloped country also where about 70 per cent of the people earn their livelihood from agriculture, land is the real basis of our economy. So, the system of land tenure, the terms on which the land is held and cultivated, and the size and distribution of holdings—all these affect agricultural productivity and the progress of agriculture depends to a large extent on whether the land system provides incentives and opportunities for development. Various committees went into this problem and, the trend of their suggestions I may briefly state. They have stated that there should be no place for intermediaries. "Land must belong to the tiller. We must develop the farmer's personality. There should be no scope for exploitation of one class by another. We should aim at maximum efficiency of production. The magic of property is said to be capable of turning sand into gold and schemes of reforms should be within the realm of practicability." That is very important. Some hazy ideas won't do. So, they have stated that also. Whatever schemes we follow should also be practicable.

I have already referred to what has been stated in the manifesto. The subject gathered momentum at the Avadi Session of the Congress and the 64th Session of the Congress at Nagpur categorically referred, among other things, to the abolition of intermediaries and conferment of rights of ownership on tenants. So, India's land policy came to be one of effecting social change through democratic means, namely, to remove the defects in institutional framework, to correct social injustices and to permit tenants to become owners of their holdings by paying a price.

Whether it is white or red revolution, I would not go into the matter.

Coming to the Directive Principles enshrined in the Constitution, Article 38 says—

"The State shall strive to promote the welfare of the people by securing and protecting as effectively as it may a social order in which justice, social, economic and political, shall inform all the institutions of the national life."

Article 39 says—

[Sri M. A. Manickavelu] [27th April 1960]

"The State shall, in particular, direct its policy towards securing—

(b) that the ownership and control of the material resources of the community are so distributed as best to subserve the common good;

(c) that the operation of the economic system does not result in the concentration of wealth and means of production to the common detriment; * * * *"

So, under these circumstances, the Bill has been brought before this House. It was pointed out that this reform measure was not constitutional, that it was confiscatory in nature and so on. Well, I could put forward my defence only by referring to some of the decisions on this subject. The Supreme Court—the hon. Member Sri Patanjali Sastri was on the Bench—have stated—

"Now, it is obvious that concentration of big blocks of land in the hands of a few individuals is contrary to the principle on which the Constitution of India is based. The purpose of the acquisition contemplated by the impugned Act therefore is to do away with the concentration of big blocks of land and means of production in the hands of a few individuals and to so distribute the ownership and control of the material resources which come in the hands of the State as to subserve the common good as best as possible. In other words, shortly put, the purpose behind the Act is to bring about a reform in the land distribution system * * * in India for the general benefit of the community as advised."

12-10 p.m. Here they refer to the phrase 'public purpose'. "The phrase 'public purpose' has to be construed according to the spirit of the times in which particular legislation is enacted and so construed, the acquisition of the estates has to be held to have been made for a public purpose." No doubt, this has reference to the abolition of zamindaris and talukdaris. But the principle applies here also. Even in the case of ryotwari lands, where large extents are held by a private individual, I think this principle can be applied. This is clearly put, because there was much argument about the phrase 'public purpose'. The expression 'public purpose' is not capable of a precise definition and has not a rigid meaning. It can only be defined by a process of judicial inclusion and exclusion. The definition of the expression is elastic and takes its colour from the statute from which it occurs, the concept varying with the time and the state of society and its needs. The point to be determined in each is whether it is in the interest of the community as distinguished from the private interest of an individual. Here is an interesting reference by an American authority. He has stated what is public use. He says that on this question there have been two viewpoints. One may be called the older viewpoint, and the other the newer viewpoint. According to the older viewpoint, in order to have a public use, there must be the use by the public. According to the newer viewpoint, there is a public use if the thing taken is useful to the public. Under this rule, it is not necessary that the benefit should be for the whole community. But it must be for a considerable number. This follows the principle of jurisprudence that if anything is done for the greatest good of the greatest number, private men's rights could be curbed. That

27th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

is the general principle. As regards the constitutional aspect, it is now made clear both by the Directive Principles of State Policy and also by the subsequent Supreme Court decisions that there cannot be any point raised as to the unconstitutional nature of it. This is my submission.

It was asked why we proposed to put a ceiling only on the agricultural sector and not on the other sectors. I should like to answer this. "The main justification for the imposition of a ceiling on land holdings only while no ceiling is proposed to be imposed on other kinds of properties is that the supply of land is very limited whereas the demand for it is very large. Practically the entire rural population desire to possess land as it affords sufficient employment not only for the father of the family but also for all the adult members of the family almost at their doorstep. For doing cultivation work, not much intelligence or training is required. It is also a fact that a cultivator puts forth his best only on the land owned by him. The imposition of a ceiling on land holdings is thus justified from the standpoint of social justice."

"India is now in the process of industrialisation. The industrialisation is still in the elementary stage, although some rapid strides have been made in recent years. For industrial progress, very large capital and a flair for organisation and specialised technical skill and knowledge are required. The imposition of a ceiling on industrial activity of persons will be a retrograde step and will result in slowing down the process of industrialisation. There may, however, be a case for imposition of ceiling on urban immovable properties, later on."

Now, Sir, it has been pointed out that the Statement of Objects and Reasons and the Preamble are defective. I may say that it could have been put in a better and happier phraseology. The Preamble or the Statement of Objects and Reasons cannot be exhaustive. As I said in the beginning, it could have been put in a better form. I do not deny this. But it has to be as short as possible, and that is why a statement is made by the Mover of the Bill. In my statement I have said how and why this Bill is brought forward. What was not put in the Statement of Objects and Reasons has been explained in the statement. This is about the general nature of the Bill.

Now, I come to the question of ceiling. The ceiling has been fixed at 30 standard acres. There has been criticism about the manner in which the standard acre is defined. Now, we have said that a standard acre means a land which pays a land revenue of Rs. 10 and above. There are about five or six categories. The equivalents of other lands to the standard acre are also given. There may be difference of opinion as to the exactness of the equivalent. If I say 'one and one-eighths', there is room for another to say 'one and a half'. These are things to be considered at the Joint Select Committee stage. As far as we can say, we think that we have provided a fair equivalent. Originally we had only three or four classifications. Now we have made more classifications. We have now the classifications of ten rupees and above, Rs. 4 to Rs. 8, below Rs. 4, etc. When we want to artificially demarcate the areas, there may be some lapses or overlapping this way or that way. We cannot weigh exactly as we would weigh a thing in a balance. As far as human ingenuity

[Sri M. A. Manickavelu] [27th April 1960]

and legal talents can go, we have gone, and defined the standard acre. In spite of this, there will be still room for criticism. We have tried our best to make it as reasonable and logical as possible.

There are two ideas about ceiling, namely, whether the ceiling should be fixed on the extent of land or on the income derived from the land. In fact, the Planning Commission have suggested that it should be on income. It has suggested the fixation of an income of Rs. 3,600 per year. Some States have adopted this. Some other States have modified this limit of Rs. 3,600 and adopted Rs. 5,400. I understand that the States that have adopted the income basis are now trying to change to the basis of extent of land. One advantage of basing it on the extent of land is this. If we put a ceiling on income, and if a man is getting more than Rs. 3,600 by his industry, incentive and intensive cultivation, then there will be the axe. That will be a damper to the incentive that he has shown. A man who is much interested in his land and who adopts modern methods of farming can earn Rs. 10,000 or Rs. 20,000. If he cultivates turmeric and the price of turmeric is high, and there is a great demand for it in the market, he will get a large amount. Why prevent him from getting this large amount? So, in order to give an incentive to the cultivator, 'extent' basis is more equitable. Therefore, the ceiling is put on the extent of land. I had some rough figures as to the income that could be derived from an acre of land, which is perennially irrigated. We have taken that a land which pays a revenue of Rs. 10 and above per acre would be a perennially irrigated land. In Orissa, they have adopted the expression 'perennially irrigated'. We have taken that any land paying a land revenue of Rs. 10 will have water-supply at least for two crops. On this basis we have proceeded. Therefore, we gather figures from private people and also Government Farms at Aduthurai and other places and a modest average will be struck after deducting all cultivation expenses and also kist and all those things. It will come to Rs. 150 or Rs. 200 per acre. That means, if it is Rs. 200, it becomes Rs. 6,000 and if it is Rs. 150, it will become Rs. 4,500 per annum. The recommendation of the Planning Commission is Rs. 3,600. But, according to our calculation, it will come to Rs. 6,000 per year, or Rs. 500 per month. But, the cultivator or the landowner is a resourceful man and if he does his best in the matter of intensive cultivation, he can easily double his income. We want to help him in that regard.

As to the extent, it was pointed out that it was too low. But, I must also say that there are other States which have put it even lower. Mysore has put it at Rs. 3,600 annual income. That will work out, according to our calculation, to 15 to 20 acres, and in any case it will be within 20 acres and not more. Andhra has put it at Rs. 5,400 and it will work out to 20 or 25 acres. Considering all these things, we thought that for our State, this was a reasonable level of ceiling. The idea of breaking large holdings is to have a sizable holding so that the persons can do intensive cultivation. We have seen big bungalows and houses owned by zamindars and others formerly. Even their verandahs would be very big and magnificent. In those days, they were able to maintain them very well. But, today, if we look at some of those buildings, we will find how badly they are maintained, and how those places are full of rubbish and dust. The reason for it is that they are not able to manage the

[Sri M. A. Manickavelu] [27th April 1960]

whole thing nowadays. It was possible for one generation to maintain them properly, but under present conditions, when their families have also increased, they are not able to maintain them properly. That is why our ancestors used to say, 'Siruha Katti Peruha Vazh' சிறுக கட்டி பெருக வாழ். The house may be small. Then it would be possible for them to take personal care and see that the whole premises are kept clean and tidy and in a trim condition. The same applies in the case of land also. If the landlords owned hundreds and thousands of acres of land, they would not have the time and energy to look after the entire land properly. (Interruption.) Mr. Manradia's lands are grazing lands. I am talking of wet cultivation. They cannot go over the entire extent of land and make effective supervision. On the other hand, if they are limited holdings, it will be possible for them to exercise greater and effective supervision and also to carry on intensive cultivation. That is our idea.

As regards the family unit, now we have put it as a family consisting of husband and wife, some children or some other members of his family, instead of having the individual as the unit. If we have the individual as the unit and if every individual in a family gets 30 acres, then much land will not and could not be drawn in that way and there will be very little for making the tiller of the soil the owner of the land. Even as it is, the scope is curtailed. But we were not deterred by that. Because, our idea is not to take all the land and distribute quarter or one-eighth of an acre to the tillers. Some people were saying that all the lands from the mirasdars would be taken from their hands and distributed at the rate of quarter or one-eighth of an acre to others to go all round. That is not our idea. Our idea is that land should not be concentrated in big blocks, 100, 200, 1,000, 2,000 acres and like that. But, we have come to the conclusion that 30 standard acres is the proper unit. There may be difference of opinion. Some may say that it should be raised to 40, 50 or 60 acres. There are some others who may say that it should be reduced to 20 or 25 acres. But, we have taken the view that 30 acres would be a fairly good size. Anyway, our idea is not to distribute very, very small extents, and thereby allow production to suffer. In that way, no doubt, we can sentimentally satisfy people that the Government have given lands. If we are to distribute land at the rate of fraction of an acre and so on, it is no good at all. It must be an economic holding. That is why we have put a ceiling in the case of personal cultivation and we have stated that in the case of landowners, it should be five acres and in the case of tenants, it should be three acres. One charge is that we have taken the land from the landowners who owned 500, 1,000 and more acres and have given them only 30 acres and on the top of it, if we restrict the number of acres for personal cultivation to five acres, it would be unfair. There are also others who say that the landlords need not be allowed to have five acres for personal cultivation. The reasonable view held by not only officials but also non-officials and others is that the landlords should have some lands for personal cultivation. It is quite a logical view. Their view is that when we allow them to retain only 30 acres, they must have scope for personal cultivation. But, the difficulty there is this. Suppose all these people who are allowed to retain 30 acres say that they would like to do personal cultivation on all those 30 acres or a greater extent than five acres, a

[Sri M. A. Manickavelu] [27th April 1960]

number of tenants cultivating those lands will have to be evicted. Their number will be very large, and the eviction of such a large number of people will be a great hardship on them. The moment we allow the landowners to retain for their personal cultivation a larger extent of land, they would immediately take the opportunity to evict the tenants and that will create a problem for us. Now, are we to evict them completely and deprive them of their livelihood or are we to restrict the acreage for personal cultivation? That is the question which we will have to consider now. That is why we have fixed it at five acres. There has been a lot of criticism even against these five acres being allowed for them. So, we have taken the stand in-between and said that five acres is a reasonable extent. Now, it is also complained that the right of personal cultivation and resumption of land for personal cultivation is hemmed in by so many other things. It was asked, 'Why should you say that the man should not pay sales tax, income-tax or profession tax? And why should you say that only when he is not paying all those taxes, he would be eligible for resumption of land for personal cultivation?' The idea is to narrow down the scope for personal cultivation. If we enlarge the scope of personal cultivation, to that extent, the interests of tenants will be affected. That factor will have to be borne in mind. When more and more land is taken away for personal cultivation, it will affect the tenants correspondingly, as there will be less and less land available to go round among the landless. We thought that the man paying sales tax or income-tax would not be entirely dependent upon the income from the land as he will have other means of eking out his livelihood. That is why we thought that there should be that restriction. We have an open mind with regard to this matter. Because, we find that if a man paid profession tax at the rate of half a rupee or one rupee for six months, he would also come within the purview of this provision in the Bill. Anyway, the Joint Select Committee will consider these aspects and decide what sort of limitation in this connection should be put. It is a matter of detail. We have made sufficient safeguards for personal cultivation. A man cannot simply say that he wants lands for personal cultivation and so, he must have the right to resumption of land. That is why we have put certain restrictions so that only in genuine cases, it should be made possible. Wherever a person, who might have been in the City for some time, wants to go back to the village and take possession of the land for his personal cultivation, we have enabled him to do so.

SRI K. T. KOSALRAM: What about tenants?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Yes, they are also protected. They come under the general Act, and they will be protected under the special provisions, for life. The hon. the Deputy Leader of the Opposition stated that the landowner would have to be constantly praying. If they are so minded, they could pray. But, nowadays, I do not think people pray in that manner. They do not do it. If they do not pay the rents properly, there are some provisions according to which they could be evicted.

With regard to stridhana, I have already explained why we have the present provision. If the wife and the husband living together are to be treated separately for the purpose of ceiling, they would have sixty acres. The point is whether sixty acres are at all necessary

27th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

for that family. Of course, the wife brings those thirty acres of her share from another family. That is an arguable point, I concede. This is a property which is not in the hotch potch of the family. It is brought from another family. That is a matter to be looked into by the Joint Select Committee. After all, my own view is that there would not be much land taken away that way. How many people have got stridhanam I do not know.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: What about the Minister?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I do not have any, I mean through my wife. (Laughter.) I am not one of those lucky people.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: You may give to your daughter.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Now the daughter has got the right of inheritance. She has equal right with the son. The question arises only when the wife comes from the other family with something. That can also be looked into.

Now, Sir, the hon. the Leader of the Opposition wanted a sturdy, bold peasantry. I entirely agree with him. In fact, in a democratic set-up, it is the peasantry that provides the political equilibrium. Labour cannot do; it often may go at a tangent. But these landed men have a tradition and possess fine ideas of our culture. They are conservative and also amenable to improvement and change. In every country, it is very necessary to have a bold, sturdy peasantry. If there is steadiness, it is due to the peasantry. Even if you take Ireland, you will see that if they were able to establish their rights and have Home Rule and all that, it was because feudalism was abolished. Big landlords ceased to exist and a number of small landlords were created. They were the bulwark against inroads. So, in any democratic set-up, we require such balancing men and I agree with him; I assure him also that it is only with that view that the provisions of this Bill accord.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Only methods differ. (Laughter.)

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: We can reach Fort St. George via the Marina or the Mount Road. (Laughter.) All that we want is, we must reach this place. We need not worry about the way we do it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: There will be pitfalls.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, the criticism was made that we had not specifically stated how much surplus land would be available for distribution and how it would be distributed. I think clause 84 deals with that subject. First priority will be given to tenants ousted from land, in the matter of distribution. Then the tenant who has a small extent of land will get land so as to make the maximum holding three acres. Then the landless man will come.

[27th April 1960]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: You state it in the Bill. Now that is not stated.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: The figures regarding available surplus vary. A year or more ago, we roughly calculated the available surplus land to be $2\frac{1}{2}$ to 3 lakh acres. Now we find it would not be more than $1\frac{1}{2}$ lakhs. In any case, it will never go beyond two lakh acres, especially after division which is now going on. Many people are now going in for personal cultivation whether they like it or not. At the rate of five standard acres the ousted tenant has to be provided. We have indicated that the first priority will be for him. We have not stated how exactly it will be done because we have still to think over it. We must distribute it equitably and all that requires a little time. We thought it could be provided for in the rules. The rules will be placed before the House and hon. Members will have ample opportunity to suggest changes in the manner of distribution. That is why we did not put it in the body of the Bill.

Sir, one good thing will result from making the tenant owner of the land. It is this. Now the tenant is interested in producing something for himself and a little more. There is not much incentive for him to produce more. It is like this. Take the case of a tenant living in a house. He does not own it. So, he does not care for the upkeep and maintenance of the house. He does not care for the windows exposed to wind and rain. He does not bolt them and they dash against the wall or something and break. So also, the tenant on the land wants just something to eat. He does not put forth all his efforts to increase production. I will quote another example. Take the Non-Gazetted Officer. He is normally a tenant in a house. Suppose he takes a loan in a housing co-operative society, buys a plot and constructs a house. A man who does not normally care for proper upkeep of the house, now pays all his attention to his house, sweeps the ground in front of the house clean, keeps the house tidy, raises coconut and mango trees in the compound, places flower pots in front of the house and does so many other things. That is the pride of property; that is the magic of property. He feels it is his own. So, if this man is made the owner of the land, he will do more and that is what we aim at.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: If it is too much?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: It will be reduced. Here, I may also mention there are tenants and tenants and landlords and landlords. There are landlords who very much care for cultivation and produce more. There are also landlords who do not take so much interest in land, and who could be seen at the Guindy Races and Ooty Races. We cannot generalise from that that all landlords are a bad lot. There are good landlords who are intelligent and experienced. Their capital is useful for producing more on the land. Similarly, in the case of tenants also, there are tenants who take much interest in land and put forth all their efforts to produce more. There are also tenants who do not have the wherewithal to cultivate. There are some black-sheep among them. But it will be only a few. In a large number of cases, if we give the tenants the incentive to cultivate more, they will do better.

27th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

With regard to exemption, Sir, there was not much criticism here except to the extent that religious institutions could be taken out of the purview of the Bill. But I do not know whether any hon. Member of this House witnessed the proceedings in the Assembly. I was simply heckled: 'Why exemption for arecanut and tea plantations? Why exempt mango topes?' Now the exemption is made on the principle that whereas in wet cultivation we can get the produce within a year, in the case of orchards and the like, one has to wait for ten years and fifteen and twenty years to get anything. They require a larger extent of land. Even if we bring them within the purview of the Bill, the apportionment of compensation will be extremely difficult. Even in the case of wet lands, there is so much of difficulty in calculation. In the case of arecanut and coconut, not to speak of others, it will be still more. The difficulty is how to make all these fine calculations and arrive at the compensation payable. So also, in the case of plantations, they require a large extent because each plantation has a factory also. Now there is what is called rotation there. If a particular tree or plant is removed after ten or twenty years, it must be at once replaced and the rotation has to go on. If we apply ceiling there, rotation will be impossible. So, it is not a good suggestion. Therefore, exemption has been given to plantations and topes.

As regards the cattle farm, we are very poor in our cattle wealth. The capacity of either the cow or the bull is very low—it is the worst in the whole world, I am told. That is why we should give every scope for cattle breeding. Apart from it, 50 acres will be the outer limit. That will be a very low type of land where nothing but grass grows. 12-40 p.m.

Coming to compensation, in the other House they said that the compensation proposed was very liberal. In fact, they said that it was most liberal in the whole of India. In no other State such compensation has been given; that was what they said. The Government, if they wanted, could have curtailed it because they are now armed with the amended provision of the Constitution. The adequacy of the compensation is not justiciable now. We should try to be as fair as possible. Our idea was that the compensation should approximate to the market rate. I suppose the hon. Member will concede that. It must approximate to the market rate. It may fall a little. But my own impression is this. I gathered statistics from one district, Tanjore. As far as Tanjore district is concerned it will be more or less the market value. The price of land per acre is Rs. 1,500 to Rs. 2,000 and more. In Namakkal or near Tambaraparani river an acre fetches Rs. 4,000 to Rs. 20,000 also. It may be a fancy price. But in Tanjore it does not go so much. The formula worked out in relation to the fair rent calculated is a fair approximation to the market rate. That was what I was able to find out, as far as Tanjore is concerned. I cannot vouchsafe as far as the other districts are concerned. In Namakkal where an acre is sold for Rs. 15,000 to Rs. 20,000, can Government be expected to work out a formula to give them a fancy price? They will have to give the price which will more or less approximate to the market rate ordinarily.

I have already dealt with the question of surplus land. Bonds will be both transferable and negotiable. We have made them negotiable

[Sri M. A. Manickavelu] [27th April 1960]

also. That is a great advantage. The bond can just pass on as a currency. The trouble is that if it is to be money, there will be a rush on the bank. If everybody wants money, it will be impossible for the Government to meet the wish. Therefore, the Government should take some time to make the payment. That is why that mode is adopted. Other States have also I think, adopted a similar method.

I have stated the background. The force of circumstances is such. We are moving fast. We have to fit into the modern times, no doubt, without going out of our ancient theory. We should not go completely out of it. But we should also bear in mind how the trend is, the socialistic idea and all that. What we could do is how best to control going headlong. We cannot stop the going. How best to check it in a reasonable manner is the only thing we could think of.

Finally, I appeal to the mirasdars who will be divested of their land not to pin their hope on any hazy thing that they will be able to thwart this move and that the Land Reform Bill will be dropped. They are basing their faith on the new Party having much publicity in the papers, that they are going to throw out the existing Government and all that. If they depend upon that too much, they cannot thrive because they will still be thinking that the whole thing would drop. They won't go about their business sincerely. Therefore, I appeal to them to note the warning of the times and adjust themselves.

Now, the hon. Member, the ex-Chief Justice of the Supreme Court, said, "You have given 30-acre ceiling. The income from it will not be sufficient." Sir, we are accustomed to certain ceremonials. Why should not this be an incentive, because their income is low, to cut down their expenses? I wonder why on the occasion of a marriage, so many lights should be put on and great show made. (Sri M. Patanjali Sastri : In towns also.) Yes. I think this will be an incentive for them to be more economical. I read somewhere about certain attributes of a gentleman and a gentlewoman. A gentleman or a gentlewoman of good birth, good tradition and good culture may go to visit a relation, a poor relation. They may have some fine clothing and all that. They will keep it away because that will create heart-burning in the poor people. So, they will go there in as simple a manner as possible. But what do the other people without culture and all that do? They put on not only their own things but they borrow more jewels. They want to go and dominate and instil a sort of heart-burning in others. That is bad. That where the gentleman's character is seen. Even with regard to marriages, a lot of amount is spent when there are a lot of poor people having no food. Therefore, you hurt the feelings of the poor man. He feels that you are enjoying, while he is starving. Therefore, he curses God. God also comes into the picture. For all these reasons, it is good if these things are done in a simple manner. These things will go a bit to make people a little more economical in their expenses. Of course, let them have good food with proteins but not three or four sweets and all that. Let them for their own good health have everything but not this kind of show and waste of money. That is why I say that this restriction will go a little way in inducing them to be a little more economical and manage things better.

27th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

I was saying that some people might hope that this Bill might not come up at all. Quotations were given from Hindu Dharma. I can only say this. Everybody knows Mahabharata. Everybody knows the story about taking off the sari of Draupadi. Draupadi at that juncture had not much faith in God. She had faith in her stalwart and strong—the brothers—Bhima, Arjuna and others. (Sri L. S. Karayalar : They were all husbands.) They were all brothers. They were her husbands. So, she entirely depended upon them. She thought that any moment Bhima would break through the assembly and beat the other fellow and rescue her. As long as she had that state of mind expecting help from those human beings, no help was forthcoming. She was very much afraid. At the last moment, she lost faith in men. She put her faith in God and said, 'You are the only help now.' She closed her eyes. Then help came. Sari after sari came. (Laughter.) I want the mirasdars not to have false hopes about new parties. I want them to pin their faith in their own holdings. I should like them to go about the cultivation of their holdings earnestly and efficiently. If they do intensive cultivation on the right lines, I am sure that not only they can earn Rs. 10,000, but will earn twenty or thirty thousand rupees. In that way my object will be fulfilled. There will be greater production, and the fear that is expressed that production will go down will not come about.

12-50
p.m.

SRI K. T. KOSALRAM: No landlord bothers about this legislation. This is a fact.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Some spokesmen on their behalf are bothered.

I thank you, Sir, and hon. Members for giving me a patient hearing. I now commend the motion for the acceptance of the House.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 45 Members (30 Members of the Legislative Assembly and 15 Members of the Council) to consider the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 8 of 1960), and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

The Hon. Sri R. Venkataraman.

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.

Srimathi Jothi Vencatachellum.

Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Sri T. S. Sankaranarayana Pillai.

Sri M. Patanjali Sastri.

Sri P. B. K. Thiagaraja Reddiar.

Sri P. T. Rajan.

Sri A. Subramanyam.

Sri Mohamed Raza Khan.

[Mr. Chairman]

[27th April 1960]

Sri V. S. Balasundaram.

Sri K. T. Kosalam.

Sri T. Joghee Gowder.

Sri B. K. Nallaswami.

Sri S. K. Sambandhan.

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again
at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

380. Notification issued with G.O. Ms. No. 460, Home, dated 12th February 1960, regarding amendments to the Madras Rectified Spirit Rules, 1959.

* Bills passed by the Assembly and received therefrom in the Council :—

(a) The Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959).

(b) The Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960).

(c) The Madras Corneal Grafting Bill, 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960).

* Sent by special messengers on 25th April 1960.

27th April 1960]

APPENDIX.

[Vide answer to starred question No. 186 asked by Sri M. Ethirajalu at the meeting of the Legislative Council held on 27th April 1960, on page 154 supra.]

Serial number and name of district.	Name of works completed.	Expenditure incurred. RS.
NATIONAL HIGHWAYS.		
1 Ramanathapuram	Reconstructing the bridge at mile 46/7 of Madurai-Ramanathapuram road (National Highway No. 49).	2,50,000
2 South Arcot	Constructing culverts in the Tiruchy Side Canal of the Ponnier Bridge at mile 104/2 5 of Madras-Tiruchy-Dindigul road (National Highway No. 45).	36,000
CENTRAL ROAD FUND PROGRAMME.		
3 Coimbatore	Reconstructing the bridge at mile 11/5 of the Coimbatore-Sathyamangalam road.	75,000
STATE SECOND FIVE-YEAR PLAN (GOVERNMENT WORKS).		
4 Tiruchirappalli	Reconstructing the bridge at mile 89/7 of Koipatti-Tirumannur road.	48,053
5 Do.	Providing causeway and culverts to streams crossing in Perambalur-Attur road.	61,146
NON-PLAN WORKS.		
6 Tirunelveli	Reconstructing bridge at mile 7/5 of Ettayapuram-Vilathikulam road.	50,515
SECOND FIVE-YEAR PLAN (DISTRICT BOARD WORKS).		
7 Thanjavur	Constructing a bridge across Vellayar in mile 10/1 of Sikkil-Palakurichi road.	85,851
8 Do.	Constructing a bridge across Mudicondan in Tirupugalur village limit.	90,381
9 Tiruchirappalli	Constructing a causeway at mile 0/7 of Timmachipuram-Veeravalli road.	25,631
10 Do.	Constructing a perforated causeway at mile 0/1 of Aravakurichi-Pungambadi road.	14,556
11 Ramanathapuram	Constructing a causeway at mile 27/6 of Devakottai-Devipatnam road.	57,228
12 Do.	Constructing a minor bridge at mile 45/3 of Kamuthi-Mandalamanickam road.	10,411

[27th April 1960]

Serial number and name
of district.

Name of works completed.

Expenditure
incurred.

RS.

SECOND FIVE-YEAR PLAN (DISTRICT BOARD WORKS)—cont.

13 Tirunelveli	Constructing a bridge across south main Authoor channel in Malavoi road.	15,275
14 Do.	Constructing a bridge across Authoor Channel at Maridupannai.	26,010
15 Salem	Constructing a bridge across Vasishtanadhi at Attur.	1,44,362
16 Do.	Constructing a bridge across Vasishtanadhi at mile 8/1 of Thumbal-Puthragoundanpalayam road.	1,31,038
17 Do.	Constructing a causeway across Edapati river in mile 10/7 of Valapady-Belur-Thumbal road.	47,915
18 Do.	Constructing a bridge across Saranga river in mile 9/8 of Komarapalayam - Edappady road.	1,51,204
19 Do.	Constructing a bridge at mile 12/2 of Tiruchengode-Pallipalayam-Komarapalayam road.	40,521
20 Do.	Constructing a bridge at mile 17/7 of Tiruchengode-Pallipalayam-Komarapalayam road.	52,713
21 Do.	Constructing a perforated causeway at mile 4/8 and bed level causeway at mile 8/8 of Ayothiapatnam-Belur road.	17,083
22 Do.	Constructing a submersible causeway at mile 7/2 of Komarapalayam road.	12,603
23 Do.	Constructing a causeway at mile 13/6 of Komarapalayam-Anangur road.	25,704
24 Do.	Constructing a causeway at mile 8/5 of Komarapalayam-Anangur road.	18,577
25 Do.	Constructing a vented causeway at mile 3/7 of Jalarantha-puram.	25,593
26 The Nilgiris	Constructing a bridge at mile 2/7 of Katteri-Yellanahalli road.	5,331
27 Do.	Constructing a minor bridge and culverts on Ootacamund-Sholur road.	6,171
28 South Arcot	Constructing a bridge across Vettuvoikkal in mile 1/6 of Mannargudi-Nattaramangalam road.	56,390
29 Do.	Constructing a bridge at Kadamangalam in mile 2/8 of Mannargudi-Meensurthy road.	68,490

27th April 1960]

Serial number and name
of district.

Name of works completed.

Expenditure
incurred.

RS.

SECOND FIVE-YEAR PLAN (DISTRICT BOARD WORKS)—cont.

30 Coimbatore	Constructing road dams at mile 1/6 and 5/6 of Kariapalayam to Puliampatti road.	19,975
31 Chingleput	Construction of culverts in Walajabad-Ravanthandalam road.	2,133
32 Ramanathapuram	Constructing culverts at mile 14/4, 14/7-8, 15/7 of Kallal-Madugapatti road.	3,252
33 Salem	Constructing a causeway at mile 2/3 of Salem-Veeranam road.	21,577

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 28th April 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

1.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS

Retirement age of teachers

* 187 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the Government have issued any orders that teachers due to retire as per their age in the middle of the school year should be continued in the school to the end of the school year; and

(b) if so, whether it applies to Harijan Welfare Elementary Schools also?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) & (b) Yes, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know the designation of the officer or officers who are empowered to grant this extension in the case of Harijan Welfare Schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The question may be put to the Hon. Minister in charge of that Department.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: My original question relates to that.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: But still I have answered it. I could have said that the original question itself might be put to the Hon. Minister in charge of that Department.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know whether the Government would circularise to ensure that statistics are gathered from schools in time so that such of the teachers as are to be granted extension might be granted without a break of service, I mean teachers in other institutions?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have not come across any such cases or difficulty so far. If there is any difficulty, the hon. Member may make separate representations.

Teacher-pensioners

* 188 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that teacher-pensioners are not permitted to take up teachers' posts while drawing pension; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) & (b) The teachers who are receiving pension from State funds will not be entitled to draw their pension if they get employed in schools after retirement.

[28th April 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know why this rule is made applicable only to teachers while the Government servants are allowed to take up re-employment after retirement on the only condition that the pay and pension drawn by them together should not exceed the pay last drawn by them while in service?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: This is paid to non-Government servants so that they may have something to fall back upon. If they are earning as teachers, even after retirement, certainly we think it would not be necessary to pay pension to teachers.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it a fact that teachers who retire at the age of 55 are denied pension till their 60th year even though they are not re-employed?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have no idea of it. If any such case is there, it may be brought to the notice of Government.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Re-employed teachers do not get during re-employment half of the salary they were drawing at the time of retirement as pension. As pension they get only Rs. 8 to Rs. 20 in the major number of cases and therefore will the Government see that the teachers are not denied this pension during re-employment?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have explained the reasons behind the decision. We wanted that teachers who were out of employment after retirement should get some money for their sustenance. If they get re-employed, surely this amount will not be given to them.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government see that all the teachers retire at the age of 60 so that they may at least have the benefit of serving for five years more?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Ordinarily in the private schools they do get employed till the age of 60. It is only in Government service that they retire at the age of 55 as there are many others waiting for employment.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know whether this could be made applicable to the district board and municipal schools which employ about 40 per cent of the teachers?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is only a suggestion, Sir.

Manufacture of fishing nets.

* 189 Q.—SRI M. ETHIRAJALU: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether any aid is given to individual fishermen for the purchase of synthetic yarn for the manufacture of fishing nets and other accessories; and

(b) if so, the nature of aid and the amount of aid given?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) & (b) No aid is given to individual fishermen. Such aid is given only through the Fishermen Co-operative Societies, Federations and groups of fishermen. For the supply made by the Government, a subsidy of 33-1/3 per cent of the net cost of the twine, and 25 per cent of the cost of the nets is allowed.

[28th April 1960]

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்த நைலான் நூலினால் பின்னப்படுகின்ற வலைகளில் அதிகமாக மீன்கள் கிடைக்கின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, சாதாரணக் கட்டுமரங்களையும், வலைகளையும் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இந்த வசதியைச் செய்து கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன்வருமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இப்பொழுது அதற்காக அரசாங்கத்தார் பலவிதமான உதவிகள் செய்து வருகிறார்கள்.

Flags and Festoons

* 190 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Government have issued any orders that permission should be obtained to tie flags and festoons across the streets and lanes during the occasions of processions, festivals, meetings, etc., in the State; and

(b) if so, what they are?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) No orders are issued by Government. Section 223 of the Madras City Municipal Act and section 79 of the Madras Village Panchayats Act are applicable.

(b) Does not arise.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: கொடிகள், தோரணங்கள் இவைகளை விழாக்கள், ஊர்வலங்கள் நடக்கும்போது ரோடுகளின் குறுக்கே கண்டபடி கட்டுகிறார்கள். அதன் பின்னால் அது கேட்பாரற்ற நிலையில் அங்கங்கே விழுந்து பல சங்கடங்களை உண்டாக்குகின்றன. ஆகவே, இதை நிவர்த்தி செய்ய அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இப்போதுள்ள நிலைமையில் கொடிகளைக் கட்டுவதற்கு 223-வது செக்ஷன்படி அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், அதைத் திரும்ப கவனிக்காமல், அது எடுக்கப்படாமல் இருப்பதால், பெரிய சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன என்று புகார்கள் ஒன்றும் அரசாங்கத்திற்கு வரவில்லை. ஆதலால், இப்போது அதைக் குறித்து ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: அது அன்றாட நிகழ்ச்சியாக நகரத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே ஏற்கெனவே இருக்கின்ற சட்டத்தையாவது தீவிரமாக அமல் நடத்த ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இதைப் பற்றித் தகராறு ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

[28th April 1960]

Pension Scheme

* 191 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether there is any proposal to extend the pension scheme to the members of the staff of Oriental Colleges?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: No, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: As the lecturers and principal are getting lower salaries than the high school teachers and headmasters, will the Government consider the proposal in view of their economic condition?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: These are colleges. We have not yet come to the stage of granting pension to private employees in private institutions. I do not think we can think of the category just now.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Will the Government consider the question of granting pension to College teachers also?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I think I will have to leave it to my successor.

Military service of teachers

* 192 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether military service of a teacher is taken into account for purposes of pension; and

(b) if so, the nature of records to be produced in this regard?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Military service will count for pension if a teacher does not draw any separate pension for his service in the Military.

(b) The military service of claimants in such cases will be verified by a reference to the Military Accounts Department.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware that in some cases where teachers have applied for pension the actual records from the Military authorities under whom they had served are required and as such records are not available now on account of the partition of the country into Pakistan and India, and that there is difficulty in getting their pensions?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have no such information.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government kindly see that in cases where the teachers produce the discharge certificate, their pensions are granted on the authority of the certificate, especially in hard cases?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: What pension the teacher should receive will have to be fixed with reference to his salary records in the Military. I am unable to see how the pension could be fixed without those records. If they are not available, that is a different matter altogether.

[28th April 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, military service is taken along with other service as per teachers' pension rules. If the discharge certificate shows that they have worked in the Military, as clerk, etc., for so many years, can that not be taken into account by the Government and the Accountant-General, especially when the actual certificate and records from the Military cannot be produced on account of political considerations?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not know whether the discharge certificate would contain all facts. That is a matter which the Government will have to go into.

New names to roads.

* 193 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) the number of roads, streets, avenues and lanes that have been given new names from 1950 to date in the City of Madras;

(b) their old names and new names; and

(c) the reasons, if any, for the change?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a), (b) & (c) A statement^a is placed on the table of the House.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இப்போது மாற்றப்படுகின்ற பெயர்களை நகராண்மைக் கழகமே சரியாகக் கையாண்டு வருவதாகத் தெரியவில்லை. அதைச் சரியாகக் கையாளுவதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: நகராண்மைக் கழகம்தான் இவ்விதமான பெயர்களை மாற்றுகிறது. அதைச் சரியாகக் கையாளுவதற்கும் அவர்கள் முயற்சி செய்கிறார்கள்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இப்போதுள்ள பார்பர்ஸ் பிரிட்ஜ், பிராடிஸ் ரோட் என்பதெல்லாம் முன் போலவே அழைக்கப்பட்டு வருகின்றன. மாற்றப்பட்ட பெயர்களைக் கையாளுவதற்கு அரசாங்கம் தக்க ஏற்பாடு செய்வார்களா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இந்தப் பெயர்கள் எல்லாம் பல ஆண்டுகளாக வழங்கிவந்த பெயர்கள். திடீரென்று மாற்றும்பொழுது பல சிரமங்கள் ஏற்படுகின்றன. நாளடைவில் இது மாறிப்போய்விடும் என்று நம்புகிறேன்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: பாரதி ரோடு என்று முன்னால் இருந்ததை இப்போது அண்ணாசாமி நாயுடு தெரு, ராஜேஸ்வரி தெரு போன்று மாற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். இதை விட தேசிய உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்பி இந்திய

[28th April 1960]

விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட பாரதியின் பெயரை மாற்றாமல் இருப்பது நல்லதல்லவா? ஆகவே, பாரதியின் பெயரையே திரும்பவும் வைப்பதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: இது அந்தந்தப் பகுதிகளிலுள்ள மக்களின் விருப்பத்தைப் பொருத்தது. அதன்மேல் நடவடிக்கை எடுக்கிறது அந்தந்த இடங்களிலுள்ள நகரசபைகள். இதில் ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டால் அரசாங்கம் கவனிக்கும்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Do not Government think that there is much historical significance in these names and that, therefore, they should not be changed as far as possible?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Actually Government think so and, as far as possible, Government also are not inclined to change the names.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: People take pleasure in changing names.

Baby Taxis

* 194 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to raise the number of passengers to be carried in baby taxis to four; and

(b) if so, when it will come into force?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) Yes, Sir.

(b) Government have decided to permit the carrying of four passengers (excluding the driver) in a baby taxi. This does not involve increase in the tax payable by the baby taxis under the Madras Motor Vehicles Taxation Act. This will come into effect after the Regional Transport Authorities issue a notice to the operators to have their permits changed in this regard. Orders are under issue separately.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Can we be sure that the rates of fares will be the same as at present?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is what he said.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: No, no. I have said only the rates of taxation will be the same. Regarding rates of fares, it is under consideration and we have to take a separate decision on that.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: பெரிய டாக்ஸிகளிலும் 6, 7 பேர்களை ஏற்றிச் செல்லலாம் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: இதற்குத் தனிக் கேள்வி போட வேண்டும்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

28th April 1960]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT *RE* MESSAGES FROM THE ASSEMBLY.

3-10 p.m.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received a message from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting a copy of the following motion passed by the Assembly on the 27th April 1960:—

“That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Legislative Assembly and 7 Members of the Legislative Council) to consider the Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960), and that the following Members of the Legislative Assembly be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

1. Hon. Sri C. Subramaniam.
2. Hon. Sri M. Bhaktavatsalam.
3. Sri T. T. Daniel.
4. Sri T. Sampath.
5. Sri V. S. Manickasundaram.
6. Sri P. Ramachandran.
7. Srimathi T. N. Ananthanayaki.
8. Sri A. P. C. Veerabahu.
9. Sri V. Vedayyan.
10. Sri M. P. Subramaniam.
11. Sri P. S. Chinnadurai.
12. Sri Sowdi S. Sundara Bharathi.
13. Sri D. S. Authimoolam.
14. Sri M. Kalyanasundaram.”

I have also to announce to the House that I have received messages from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting copies of the following Bills passed by the Assembly on the 27th April 1960 for the concurrence of the Council:—

1. The Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 15 of 1960).
2. The Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959).

I have further to announce to the House that I have received a message from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting a copy of the Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 6 of 1960), as passed by the Assembly on the 27th April 1960, for the recommendations of the Council and he certified that the Bill was a Money Bill within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

[28th April 1960]

III.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE PRESS AND REGISTRATION OF BOOKS (MADRAS AMENDMENT) BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 27 OF 1959).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Chairman, Sir, I beg to move—

‘That the Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.’

Sir, this is a very simple measure which seeks to amend Central Act XXV of 1867 which deals with regulation of printing press and newspapers. Before a press is set up, a declaration will have to be made before the prescribed authority and in pursuance of that declaration, the press will have to be set up. Sometimes this declaration is made but the press is not set up at all and the Government do not have any information with regard to setting up or non-setting up of the press. In the same way, after setting up the press, they discontinue the business. Then also the Government are unable to get the exact information with regard to the running of the press. Particularly now when we get so many unauthorized pamphlets circulated, it is necessary to keep track of the presses. That is why we are seeking an amendment that if a declaration is made, within three months, the press should be set up, and in cases where the business is discontinued for more than three months, they should make a fresh declaration. That is the purpose of this Bill.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

‘That the Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.’

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I agree that this is a simple Bill. But I would like to seek clarification on one or two points. The declaration is required for the purpose of giving full information as to the responsible person who is running the press and printing matter. It has been held that no fresh declaration is necessary under the old Act, Central Act XXV of 1867, which has remained in force for so many years. What is the real inconvenience or serious difficulty in enforcing the declaration? The declaration may be there. But, for knowing whether he will continue business, is a fresh declaration absolutely necessary? Is there any legal difficulty or inconvenience caused by not having a fresh declaration? After all, I may point out that the declaration is made only for the purpose of saying that the press is kept by a responsible person. That is all. There is no other necessity for a declaration of that kind. Ordinarily, if a man takes more than three months to set up a press, it may be due to certain difficulties. And why do the Government want a fresh declaration from him? I am not saying that there is anything harmful in doing so. The declaration is really meant for the purpose of keeping the Government informed of the creation of the press. It is not necessary to notify the change in the name of the person also. The declaration is only in respect of the press. When that is so, why should a fresh declaration be enforced? That is all I wanted to say.

a Printed as Appendix II on pages 213-214 infra.

[28th April 1960]

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Mr. Chairman, this Bill seeks to provide that if within three months the press is not set up, a fresh declaration should be made. I think it would be more correct to say that one year will be allowed. Actually, as the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar pointed out, difficulties have been experienced by owners of printing presses or prospective owners of printing presses. They might have difficulties in setting up presses even although they have declared themselves in favour of setting them up. Supposing a person is unable to bring his press into being within three months of his declaration, why should he be penalised by being asked to declare again and go through the usual formalities? That is my question, Sir.

3-20
p.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Chairman, Sir, the declaration itself is for the purpose of knowing who is the keeper of the press. Particularly, the printing presses can play a good deal of mischief. That is why we have to keep track of the presses. Sometimes we found notices printed in the name of a press and when we went there, it did not exist. The concerned people gave the excuse that they had shut down business for the previous five or six years. We found that we had to make all sorts of enquiries as to whether the press was actually working or not. Now, if the press has not been working for three months, then the concerned people will have to give a fresh declaration. There is no penalty attached to the offence. Just to keep us informed of the state of affairs, this condition is imposed. Therefore, this is a good measure and there is nothing wrong in it.

As for the fixing of a three-month period, the declaration need be made only when the person is ready to set up the press. He need not go and make a declaration in anticipation. There is no competition as far as declaration is concerned.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: On a point of clarification, Sir. I am in entire agreement with what the Hon. the Finance Minister has said. If I understand correctly, the Intelligence Department in the City of Madras have always knowledge of the presses which are working and of the presses which may stoop to publication of some unauthorized leaflets. While I am in entire agreement with what the Hon. the Finance Minister said, granting that the Government of Madras have got a list of the presses which are working and those which are not functioning, how could the Government or anybody prevent the publication of unauthorized literature?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, the point is this. We really could not say whether the particular press was functioning or not. We got a pamphlet printed six months back. When we went and made an inquiry, he said that he had shut down the press five or six months back or even one year back. There was no proof available. Of course, in cities like Madras we may be able to get the necessary information. But presses are set up in all sorts of places. Certainly, we cannot get information with reference to presses located in small towns. That is how the necessity for this Bill arises.

MR. CHAIRMAN: The question is—

‘That the Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.’

[Mr. Chairman] [28th April 1960]

The motion was put and carried and the Bills was taken into consideration.

Clauses 2 and 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I move—

“That the Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

MR. CHAIRMAN: The question is—

“That the Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 27 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(2) THE INDIAN PENAL CODE AND THE CODE OF CRIMINAL PROCEDURE
(MADRAS AMENDMENT) BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 7 OF 1960).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I move—

“That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Legislative Assembly and 7 Members of the Legislative Council) to consider the Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

The Hon. Sri R. Venkataraman.

Dr. T. V. Sivanandam.

Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Dr. A. Chidambaranathan.

Srimathi S. Manjubhashini.

Vidwan T. Muthukannappan.

Sri G. Krishnamoorthy.”

Sir, this is a fairly important measure. Hon. Members may be aware that we had, what was known as, the Press (Objectionable Matters) Act. That was in force for about four or five years and in 1955 that Act expired. As a matter of fact, that Act was annulled. Since then there was no measure to check the various objectionable publications in the various newspapers. I am sure hon. Members would have come across very many newspapers to-day which publish scurrilous matter, defamatory matter and even obscene matter. That was why we thought that we should request the Government of India to revive that original Act. They were not inclined to do so and advised us that if considered necessary, in Madras we could have a separate Act. That is why we have come forward with this Amending Bill to amend the provisions of the Indian Penal Code with reference to section 292 wherein the sentence provided for is being enhanced from six months to two years.

Then, we are seeking to add a new section, namely, section 292-A whereunder publication of scurrilous matter is made an offence, and consequential amendments are being made in the Criminal Procedure

28th April 1960] [Sri C. Subramaniam]

Code. It is not only the passing of this Bill that would be absolutely necessary but the strict enforcement thereof that would bring down these objectionable publications.

One other feature we find is that not only the papers are being published but more than they, there are the posters which are exhibited in all sorts of places. Even the posters contain the names of persons against whom defamatory or other objectionable matters have been published in the papers. As a matter of fact, posters are the main attractions for the people and it is only after reading the posters that the papers are purchased. Even to maintain our own traditions, it is necessary to see that we prevent the publication of these objectionable matters. More than anything else, I am told, the young generation would be spoilt because of these objectionable publications in the various papers. I am sure this House would welcome this measure in order to see that the provisions are tight enough and there are no loopholes. We are referring the Bill to a Joint Select Committee so that it may be properly scrutinized and, if necessary, the provisions of the Act may be made stricter. I would request the House to agree to the formation of the Joint Select Committee to scrutinize the Bill.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

“That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Legislative Assembly and 7 Members of the Legislative Council) to consider the Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

The Hon. Sri R. Venkataraman.

Dr. T. V. Sivanandam.

Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Dr. A. Chidambaranathan.

Srimathi S. Manjubhashini.

Vidwan T. Muthukannappan.

Sri G. Krishnamoorthy.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, I wholeheartedly welcome this measure. It is absolutely necessary for the purpose of preventing the distribution of obscene literature publicly. Especially in Mylapore Corner, crowds of people gather to see these posters. If you make it an offence, the greater would be the anxiety to commit the offence. That is the general psychology of the people. But we cannot keep quiet about it. This will spoil the young generation, especially sexual matters. There are old people also. But it is more for the sake of the younger generation that I say that this measure is necessary. Especially in this tropical climate, these things, if allowed, would spoil the health of the young men. The health of the nation is already being spoilt on account of these posters, very big posters of women and others. I do not know whether the word ‘poster’ is found in the Bill. Every place almost is full of these posters. People go to the cinema where such posters are exhibited. Our younger generation, labourers and others go there and

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [28th April 1960]

remain there till half past one in the night. They go on sitting there and afterwards crowds of people are going out in the streets. How they can work in the evening and in the morning, I cannot understand. You talk of the poor and of the common man. For once at least, let us all be interested in him. Labourers spend their salary more on these cinemas and other things. They get three and a half or two and a half rupees as wages and spend one and a half rupees on cinema and other things. That cinema is very popular. 'Avvayar' was not very popular at all. (Laughter) I am not casting any reflection on anybody here.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : From your point of view, it was not popular. (Laughter.)

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : This is not like the ceiling question. (Laughter.) What I am stating is this. That picture ran for some time and afterwards I did not find it at all. That is why I was told it was not so popular as we desired it to be. At the beginning it was popular. At any rate, we have got the best songstress here. I have heard her songs. But somehow or other, other pictures are much more popular than "Avvayar". I wholeheartedly support this Bill.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I welcome this Bill from the innermost chamber of my heart. (Laughter.) In act, I went to pay my humble tribute to the Education Minister for having just through this Bill tried to hit two birds at one stroke. Now, he is by this measure trying to make all the fifteen and odd crores of rupees that we are spending on education really useful expenditure.

3-30 p.m. Another point is that much of the indiscipline in schools is due to want of attention. In psychology we say that inattention is attention to something else. Really students and even little boys are attending to something else when teachers are going on with their lessons. Trifling literature and some sort of objectionable literature are being kept by all the boys from Kashmir to Kanyakumari inside their text-books. So, the Hon. Minister will be tackling indiscipline in our schools also. This measure, I am sure, will be emulated by all the States in India so that indiscipline in our society may be avoided through the schools.

* SRI M. SESHACHARIAR : Mr. Chairman, Sir, I wholeheartedly support this measure. I would like to say one thing in regard to this Bill. As the previous speakers have stated, at a number of important places and street corners such ugly or indecent photographs are exhibited. I can suggest this in regard to the printing of matter in our country. I think, to some extent, we can control this. But a number of magazines from other countries are coming into our State. Some of these magazines are exhibiting a number of nude photographs. Nudists' associations publish these photographs. These photographs should be prohibited from exhibition in our State. But these are exhibited in street corners.

In our Courts, I think it was till recently held that an indecent matter was not wholly an obscene matter. This is a difficulty. In a number of cases they have said that whatever is indecent cannot be considered to be obscene. The amendment now proposed would, I

28th April 1960] [Sri M. Seshachariar]

think, be very useful in this respect. It says, 'Whoever by words . . . makes any imputation which is grossly indecent or is scurrilous or intended for blackmail . . . shall be punished. Here is one difficulty. Blackmail would mean extortion of money. Blackmail has got to be defined. It should be made to include extortion of money. 'Scurrilous' has been explained, but 'blackmail' has not been defined. There should be an explanation for 'blackmail' also. Because both in the Indian law and the English law, blackmail is intended for the purpose of extortion. Extortion is the main point. Therefore, we have got to define 'blackmail'. (The Hon. Sri C. Subramaniam: That is the main purpose.) 'Blackmail' may mean it, but it has got to be put explicitly. There were certain cases where the matter was definitely obscene, but still the Courts held that it was not obscene. It was thought by the Police and others that there was obscenity, but still the Courts considered that there was no obscenity. They say that it is a description of things, and that in temples also such pictures are sought to be exhibited. Under this Bill, several such things could be prohibited. The hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar stated that it would be in the interest of the younger generation to see that such things as scurrilous matters were not published so that the boys in their impressionable age might not get depraved as regards morals.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I am yet to make up my mind whether I should support the Bill or oppose it. The Finance Minister knows much about the need for this Bill, because he has got all the information at his disposal. A number of books, periodicals, and publications, in the Tamil language in our State may form the basis of his information. The hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar has given full support to this measure. Therefore, I cannot differ in any way, whatever be my own ideas. No doubt, I am one with the Finance Minister in the high principle enunciated by him and supported by the Deputy Leader of the Opposition. (Interruption by Sri K. Balasubramanya Ayyar.) Sometimes interruptions may be all right. But at other times interruptions are not necessary. The question is how far the measure will be applicable and workable. The Finance Minister has stated that we do not have a definite Act to deal with scurrilous writings. But just a month before, I saw a news item which said that a certain printer or publisher of a local weekly or monthly was prosecuted and sentenced for a term of three months for writing something obscene. It looks, even under the existing Act, people can be penalized for scurrilous writings. I doubt whether there is any necessity for a particular legislation like this. Sometimes it is very difficult to distinguish what is obscene and what is not. In clause 3, it is stated—'. . . by words, either spoken or intended to be read, or by signs . . .'. Am I to understand that, if it is brought to the notice of the Government that at a particular meeting a speaker used some language in a metaphorical sense or rhetorically, which may appear obscene or indecent to the authorities, that that speaker also will come within the purview of this Bill. The particular speaker would have used a particular language in a particular context, and in that context it might have been proper. If removed from the context, it might not be proper. I am bringing this to the notice of the Government not so much to oppose the measure as to get a clarification in the matter. After all, a Bill like this is necessary, but only within certain limits.

[Sri Mohamed Raza Khan] [28th April 1960]

Then, Sir, what will happen to such literature as is published in our neighbouring States and brought into our State? This is an important matter on which I would like to have clarification from the Hon. Minister. As far as I know, the English papers in our State are maintaining a high standard, and I am proud of them. But there are certain English weeklies which publish horrible photographs. In one of the weeklies last week I saw a photograph, which was horrible. I do not like to expatiate on that paper. If anybody is so interested, he can have a look at it in the Lounge Room. A copy of that paper is placed there. The picture is quite horrible. I would like to know whether such weeklies would be brought under this Bill and whether action would be taken against them. The weekly is printed in Bombay or elsewhere. I want to know whether it will come within the purview of this Bill. I hope the Hon. Minister will clarify the point.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, if the hon. Member Sri Raza Khan had gone through the Bill, many of his doubts would not have arisen. Not merely the publication, but the exhibition and sale of it also are brought within the purview of this Bill. Therefore, there is no question of some magazine printing the matter in some other State and bringing it here, and escaping the law. The hon. Member has mentioned some magazine of all-India importance. Whoever he is, if an offence is committed, action will have to be taken. Therefore, there is no question of the importance of the person or the paper. Because of the very importance, a deterrent sentence may be given by the Court. This will have to be taken into consideration. As far as the other points are concerned, I do not think it is necessary to meet them. As a matter of fact, they are suggestions which will be considered by the Joint Select Committee. I am sure, Sir, that it would be possible for us to make this Bill a statute when we meet at the next session.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Legislative Assembly and 7 Members of the Legislative Council) to consider the Indian Penal Code and the Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 7 of 1960), and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

The Hon. Sri R. Venkataraman.
Dr. T. V. Sivanandam.
Sri K. Balasubramanya Ayyar.
Dr. A. Chidambaranathan.
Srimathi S. Manjubhashini.
Vidwan T. Muthukannappan.
Sri G. Krishnamoorthy.”

The motion was put and carried.

28th April 1960]

(3) THE MADRAS JUDICIAL PROCEEDINGS (REGULATION OF REPORTS)
BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 12 OF 1960).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Chairman, Sir, I move—

“That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Legislative Assembly and 7 Members of the Legislative Council) to consider the Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

3-40
p.m.

The Hon. Sri R. Venkataraman.
Dr. T. V. Sivanandam.
Sri K. Balasubramanya Ayyar.
Dr. A. Chidambaranathan.
Srimathi S. Manjubhashini.
Vidwan T. Muthukannappan.
Sri G. Krishnamoorthy.”

Sir, this is a parallel measure to the one just discussed. Some of the newspapers and magazines under the guise of publishing judicial proceedings in the various Courts indulge in the publication of obscene and indecent matter. Some popular newspapers just as they have correspondents and reporters in the Assembly and the Council, also have reporters to report proceedings in the Criminal Courts particularly to find out material which could be used for attracting the readers. It is not merely publication of news. More than publishing the news, they give big headlines in bold letters, they give arresting headlines. That is why we thought that papers should not publish such things. In the case of judicial proceedings, if they are to be published for the sake of being made available to the public, they should get the permission of the proper authorities. It is for that purpose that this measure is being brought.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

“That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Legislative Assembly and 7 Members of the Legislative Council) to consider the Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

The Hon. Sri R. Venkataraman.
Dr. T. V. Sivanandam.
Sri K. Balasubramanya Ayyar.
Dr. A. Chidambaranathan.
Srimathi S. Manjubhashini.
Vidwan T. Muthukannappan.
Sri G. Krishnamoorthy.”

[28th April 1960]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I welcome the measure, Sir.

MR. CHAIRMAN: The question is—

“That this House concurs with the Assembly in setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 21 Members (14 Members of the Legislative Assembly and 7 Members of the Legislative Council) to consider the Madras Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 12 of 1960) and that the following Members of this House be selected to serve on such a Joint Select Committee:—

The Hon. Sri R. Venkataraman.

Dr. T. V. Sivanandam.

Sri K. Balasubramanya Ayyar.

Dr. A. Chidambaranathan.

Srimathi S. Manjubhashini.

Vidwan T. Muthukannappan.

Sri G. Krishnamoorthy.”

The motion was put and carried.

(4) THE MADRAS DISTRICT COLLECTORS' POWERS (DELEGATION) AMENDMENT BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 15 OF 1960).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Chairman, Sir, I move—

“That the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 15 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

Sir, this is an enabling measure so that the Government may delegate some of the powers to a revenue officer who is not a Collector. Under very many statutes, powers are given specifically to the District Collectors to deal with certain matters. Now, with the increasing duties which the Collectors have to perform, particularly with reference to the various development activities, they are unable to find time to discharge their duties. They have to do it only at the cost of the various other developmental duties. Therefore, the Government have come to the conclusion that it is necessary to have an officer just below the Collector in rank who will be able to discharge the statutory functions of the Collector. Ultimately, perhaps, this problem of overburden or over-work of the Collectors would have to be solved only by bifurcating some of the bigger districts. But evidently, it cannot be done at present because not only it involves finance but also at a time when we are taking up very many administrative reforms it may not be possible to undertake this task also. Therefore, we seek power to enable the person, a revenue officer who is not the Collector, to discharge the statutory functions. It will have to be done by notification instead of amending the various Acts. That is the purpose of this measure.

28th April 1960]

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

“That the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 15 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Mr. Chairman, Sir, in regard to this Bill, I should like to say only one word and it is this. It seems to me that the Government would have been well-advised if they had brought forward a separate Bill instead of an Amending Bill to the 1956 Act because that Act was definitely intended for delegation of powers to the Personal Assistants to Collectors and to them only. In the Statement of Objects and Reasons appended to this Bill, it is stated that officers above the rank of Deputy Collectors are to be appointed as District Revenue Officers. And this measure is to enable such District Revenue Officers when appointed to exercise powers and functions delegated to them by the District Collectors. On the one hand, according to the Statement of Objects and Reasons, these officers hereafter to be appointed are to be above the rank of the Deputy Collectors. On the other hand, clause 2 of the Amending Bill says, for the words ‘their Personal Assistant’, the words ‘other officers of the Revenue Department not below the rank of Deputy Collector’ shall be substituted. The object of the Bill seems to be defeated by the very language used in the Amending Bill; and that is why I thought the Government would have been better advised if they had brought in a separate enactment for the appointment of District Revenue Officers. I have, in fact, no objection to the Government appointing such officers. It is an executive measure and Government have taken action already. Act XLI of 1956 contains only five or six sections and it is definitely stated there that it was for the purpose of enabling the Personal Assistants to Collectors to have delegated powers from the Collectors. The title of the Act is this: “An Act to provide for the delegation of powers of District Collectors to their Personal Assistants in the State of Madras”. But this Amending Bill seeks to replace even the title, the short title and the long title and every section of the original Act. So, I think the Government would have been better advised to bring in, instead of an Amending Bill, a separate Bill calling it an Act of 1960.

* DR. A. SREENIVASAN: Mr. Chairman, Sir, I do not know how far the Amending Bill is a political measure in order to favour favourites in the department. It will also involve a good deal of expenditure and at a time when we are economically not well off, it is unfair to burden the administration with more and more officers of high ranks. I am inclined to believe that the object that is stated in the Statement of Objects and Reasons is only a ruse, and really it is a political measure.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, this is the difficulty of doctors indulging in politics. (Laughter.)

MR. CHAIRMAN: I entirely agree with the Hon. Minister. (Laughter.)

203 THE MADRAS DISTRICT COLLECTORS' POWERS (DELEGATION),
AMENDMENT BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 15 OF 1960)

[28th April 1960]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is absolutely an administrative measure and anybody can justify it on administrative grounds. Of course, some people would probably probe further and see whether there are any political motives in it and, after all, it is easy enough to attribute motives.

Sir, regarding the point made out by the hon. Member Dr. Chidambaramanathan that this could be brought in as a separate measure instead of as an Amending Bill to the 1956 Act, the point for consideration is this: This is a measure for delegation of powers by Collectors to particular officers. In the existing Statute, we have given powers to Collectors to delegate certain of their functions to their Personal Assistants who are of the rank of Deputy Collectors now. The intention of the Government now is that there should be a category of Revenue Officers in between the Deputy Collectors and District Collectors. We do not have this category of officers existing now. Therefore, we cannot designate the Personal Assistants. That is why it is said that officers not below the rank of the Deputy Collectors would be appointed because there is no other indication to designate such officers.

* Dr. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, on a point of personal explanation. My point is that it would have been better if the expression 'Revenue Officer not below the rank of Deputy Collector' were substituted by the expression 'Revenue Officer above the rank of Deputy Collector'.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : There is no revenue officer above the rank of Deputy Collector now and there would be only Collector. There is no rank in between the two and that is the difficulty. Therefore, if we say that an officer above the rank of a Deputy Collector should be appointed, then the Collector will have to be appointed as the District Revenue Officer. After all, it is only a matter of phraseology and we have gone into it. Our idea is to appoint senior officers to posts like this, who would perhaps function as Joint Collectors or Additional Collectors. They are called revenue officers because their functions would be mainly confined to revenue collection and matters connected with that. Therefore, the measure, as it is, is all right. After all, it is delegation of powers and there is another Act existing. It is better to amend that Act instead of having two Statutes for the purpose of delegation of powers.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 15 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 6 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I move—

'That the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 15 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

THE MADRAS DISTRICT COLLECTORS' POWERS (DELEGATION),
AMENDMENT BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 15 OF 1960)

28th April 1960]

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill, No. 15 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(5) THE LEGAL PRACTITIONERS (MADRAS AMENDMENT) BILL, 1960
(L.A. BILL NO. 6 OF 1960).

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I move—

'That the Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 6 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

Sir, this is a simple amendment relating to the transferred territory from the former Travancore-Cochin State. Under section 25 of the Legal Practitioners Act, pleaders have to pay fees for renewing their certificates for practice in Courts. But in the transferred territory of the former Travancore-Cochin State, first and second grade pleaders have paid a consolidated sum of Rs. 100 and Rs. 50 respectively and they need not pay any renewal fees. But under section 25 of the Legal Practitioners Act, they have to pay them. So, this Amending Bill seeks to exempt first and second grade pleaders who have paid the consolidated fee from paying any further fees. That is the object of this Bill and I hope the House will unanimously accept it.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 6 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I move—

'That the Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 6 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 6 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.'

The motion was put and carried and the Bill was passed.

[28th April 1960]

(6) THE MADRAS ANATOMY (AMENDMENT) BILL, * 1960 (L.A. BILL NO. 10 OF 1960).

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Mr. Chairman, Sir, I beg to move—

‘That the Madras Anatomy (Amendment) Bill,* 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.’

The Government of India consulted the Central Council of Health and, in deference to the wishes of that Council, suggested that action might be taken by the State Government for bringing suitable legislation in the interests of promoting corneal grafting.

An Act called the ‘Madras Anatomy Act, 1951’ is already in force in this State. That Act provides for the supply of unclaimed bodies of deceased persons to teaching medical institutions for the purpose of anatomical examination and dissection. But that Act does not help to make available material for medical relief or treatment, that is, for corneal grafting surgery. It is, therefore, considered that besides enacting separate legislation for enabling a person wishing to bequeath his eyes after death for grafting purposes to do so, the Madras Anatomy Act should also be amended so as to provide for the removal of eyes from the unclaimed bodies of deceased persons.

I commend this motion for the acceptance of this House.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

‘That the Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.’

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I think a serious objection can be raised to one part of the Bill. According to the Bill, the body of any person dying in a place where he is not permanently residing and whose body is not claimed within the time-limit prescribed by the hospital or the nursing institution or the Government can be handed over to the hospital for the purpose of dissection or removal of eyes. But there is the likelihood of any mofussil person going to Madras and getting himself involved in an accident and his kith and kin not knowing the whereabouts of that person or what actually happened to that person. I think the loophole is there and the Government do not think of just trying other means of tracing the identity of the person or the relatives of the person and they claim the right to possession of the body for corneal grafting or removal of eyes or dissection without giving sufficient intimation to his kith and kin or without tracing his kith and kin. After the expiry of the time-limit prescribed by the hospital or the Government or the nursing institution, they are eligible to take over the body for the above purpose. In a Hindu Society, especially the disposal of the dead body is a very sacred affair and persons who are not very much attached to a person during his lifetime are honouring him after his death. Perhaps only after death a person is honoured even in history and the dead body is honoured more in almost all communities in India. The disposal of the dead body is a very sacred affair for

* Printed as Appendix V on page 217 supra.

[28th April 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

most of the people living in India and especially in the Madras State and it is done according to religious rites. Therefore, I do not know how the Government can claim to have possession of the dead body without making efforts to identify the person or finding out his kith and kin and without giving sufficient time to his relatives to find out the whereabouts of the person who was involved in the accident. I hope the Government would just include necessary provision in the Bill to see that they make all efforts to identify the person, inform his kith and kin and obtain the approval of his kith and kin before taking possession of the body.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, I am afraid the hon. Member has raised a larger issue. What is prevalent now is according to the old Act of 1951 and as regards taking over of the dead bodies, there may be a defect. But that has to be dealt with when we deal with the Bill which I am going to bring forward now for the purpose of enabling the removal of eyes from the dead bodies. But this Bill is only an incidental thing and it is only a simple Bill. The larger issue raised by the hon. Member will be taken up later when I move the other Bill.

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘That the Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.’

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 5 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

‘That the Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.’

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘That the Madras Anatomy (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 10 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.’

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(7) THE MADRAS CORNEAL GRAFTING BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 11 OF 1960).

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, I move—

‘That the Madras Corneal Grafting Bill,* 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.’

Here, Sir, the provision is for enabling a dying person to bequeath his eye when his dead body is handed over. He could state that his eyes could be utilized for grafting.

* Printed as Appendix VI on pages 218-220 infra.

[28th April 1960]

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘That the Madras Corneal Grafting Bill, 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.’

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 4 were put and carried.

The Schedule was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

‘That the Madras Corneal Grafting Bill, 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.’

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘That the Madras Corneal Grafting Bill, 1960 (L.A. Bill No. 11 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.’

The motion was put and carried and the Bill was passed.

MR. CHAIRMAN : Next item on the agenda. The Hon. Sri M. A. Manickavelu.

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR : On a point of order, Sir, before the Hon. Minister moves the motion. This Bill [the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960] was placed on the table of the House at 3 p.m. to-day. Members have not had any opportunity to study the Bill and suggest amendments thereto. I am not claiming that there should be three days' interval, as provided in the rules. But even if you waive three days' notice, I request that the Bill be taken up to-morrow so that we may have some time to study it.

MR. CHAIRMAN : I suppose the Hon. Minister has no objection to the Bill being taken up to-morrow.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I have no objection, Sir.

MR. CHAIRMAN : This Bill will be taken up to-morrow.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

† Bills passed by the Assembly and received therefrom in the Council—

(a) The Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 15 of 1960).

(b) The Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 6 of 1960).

† Sent by special messengers on 27th April 1960.

28th April 1960]

APPENDIX I.

[Vide answer to starred question No. 193 asked by Vidwan T. Muthukannappan, at the meeting of the Legislative Council held on 28th April 1960, page 195 supra.]

List of roads and streets whose names were changed by the Corporation of Madras with the approval of Government.

Serial number and old name.	New name.	Reasons for the change.
1 Barber's Bridge Road (Mylapore).	Dr. Natesan Road	On request from Sri V. Veerasamy M.P., dated 8th December 1954.
2 Brodies Road, Mylapore.	Sri Ramakrishna Math Road.	On request from Sri Ramakrishna Math authorities.
3 Royapettah Bazaar Road (Royapettah).	Sri Gaudiya Math Road.	On request from Sri Gaudiya Math authorities.
4 Bharathi Road 1st lane (Perambur).	Annaswamy Naidu street.	On request of the residents of the locality.
5 Bharathi Road 2nd lane (Perambur).	Rajeswari street	

APPENDIX II.

[Vide item III (1) on page 198 supra.]

L.A. Bill No. 27 of 1959.

(As passed by the Assembly.)

A Bill further to amend the Press and Registration of Books Act, 1867, in its application to the State of Madras.

WHEREAS it is expedient further to amend the Press and Registration of Books Act, 1867 (Central Act XXV of 1867), in its application to the State of Madras, for the purpose hereinafter appearing;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title and extent.*—(1) This Act may be called the Press and Registration of Books (Madras Amendment) Act, 1960.

(2) It extends to the whole of the State of Madras.

2. *Amendment of section 4, Central Act XXV of 1867.*—After sub-section (2) of section 4 of the Press and Registration of Books Act, 1867 (Central Act XXV of 1867), the following sub-section shall be added, namely:—

“(3) (a) Where any press in respect of which a declaration has been made under this section—

(i) does not commence the printing of books or papers, within a period of three months of such declaration, such declaration shall be void; or

[28th April 1960]

(ii) having commenced such printing within the period mentioned in sub-clause (i), has ceased the printing of books and papers for a period exceeding three months, such declaration shall cease to have effect.

(b) No press in respect of which a declaration made under this section has, under clause (a) become void or ceased to have effect, shall commence, or as the case may be, recommence, the printing of books or papers, without a new declaration having been made."

APPENDIX III.

[Vide item III (4) on page 206 supra.]

L.A. Bill No. 15 of 1960.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to amend the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Act, 1956.

WHEREAS it is expedient to amend the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Act, 1956 (Madras Act XLI of 1956), for the purposes hereinafter appearing;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Act, 1960.

(2) It shall come into force on such date as the State Government may, by notification, appoint.

2. *Amendment of the long title of, and the preamble to, Madras Act XLI of 1956.*—In the long title of, and the preamble to, the Madras District Collectors' Powers (Delegation) Act, 1956 (Madras Act XLI of 1956) (hereinafter referred to as the principal Act), for the words "their Personal Assistants", the words "other officers of the Revenue Department not below the rank of Deputy Collector" shall be substituted.

3. *Substitution of new section for section 2, Madras Act XLI of 1956.*—For section 2 of the principal Act, the following section shall be substituted, namely:—

"2. *Definition.*—In this Act, unless the context otherwise requires, "law" means any enactment, Ordinance, Proclamation, regulation, order, by-law, rule or other instrument relating to a matter enumerated in List II and List III in the Seventh Schedule to the Constitution and having in any part of the State of Madras the force of law."

4. *Substitution of new section for section 3, Madras Act XLI of 1956.*—For section 3 of the principal Act, the following section shall be substituted, namely:—

"3. *Delegation of powers of District Collector.*—The State Government may, by notification, authorize any officer of the Revenue Department not below the rank of Deputy Collector to exercise all or any of the powers vested by or under any law in the District Collector and may, in like manner, withdraw such authorization.

[28th April 1960]

Provided that no authorization under this section shall prevent the District Collector from exercising, in such cases as he deems fit, all or any of the powers exercisable by any other officer by virtue of the authorization aforesaid :

Provided further that where in respect of any case, the District Collector exercises his powers, the officer authorized under this section shall not exercise his powers in respect of the same case."

5. *Amendment of section 4, Madras Act XLI of 1956.*—In section 4 of the principal Act,—

(1) in the heading, the words "against orders of Personal Assistants" shall be omitted;

(2) for the words "the Personal Assistant", the words "the officer of the Revenue Department" shall be substituted; and

(3) for the words "Madras law", the word "law" shall be substituted.

6. *Substitution of new section for section 5, Madras Act XLI of 1956.*—For section 5 of the principal Act, the following section shall be substituted, namely:—

"5. *Notifications to be placed before the Legislature.*—All notifications issued under section 3 shall, as soon as possible after they are issued, be placed on the table of both Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendment or repeal as the Legislature may make either in the same session or in the next session."

FINANCIAL MEMORANDUM.

Under the proposed amended Act, the Government propose to delegate some of the powers of the Collector to the District Revenue Officers. The Government have already issued orders in G.O. Ms. No. 3090, Public (Special), dated 19th December 1959, creating nine posts of District Revenue Officers in the nine heavy districts, in the grade of Rs. 750—50—900. In addition, the Government propose to appoint Personal Assistants to District Revenue Officers in the districts where there is only one Personal Assistant now. The probable expenditure in regard to the appointment of nine District Revenue Officers is Rs. 7,650 per mensem, inclusive of Dearness Allowance or Rs. 7,650 by 12 is equal to 91,800 per annum. In addition, Personal Assistants to the District Revenue Officers will be appointed in the districts of South Arcot and North Arcot, where there is at present only one Personal Assistant to the Collector. The average cost of employment of a Deputy Collector is Rs. 598.3 or roundly Rs. 598 per mensem. Therefore, the expenditure on the employment of two Personal Assistants to the District Revenue Officers will be Rs. 1,196 per mensem or Rs. 1,196 by 12 is equal to Rs. 14,352 per annum. Thus, the total expenditure on account of the employment of nine District Revenue Officers and two Personal Assistants will be about Rs. 1,06,152 per annum, excluding the small expenditure on stenographers and last grade servants.

[28th April 1960]

APPENDIX IV.

[Vide item III (5) on page 209 supra.]

L.A. Bill No. 6 of 1960.

(As passed by the Assembly.)

*A Bill further to amend the Legal Practitioners Act, 1879,
in its application to the State of Madras.*

WHEREAS it is expedient further to amend the Legal Practitioners Act, 1879 (Central Act XVIII of 1879), in its application to the State of Madras, for the purpose hereinafter appearing;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title and extent.*—(1) This Act may be called the Legal Practitioners (Madras Amendment) Act, 1960.

(2) It extends to the whole of the State of Madras.

2. *Amendment of section 25, Central Act XVIII of 1879.*—In section 25 of the Legal Practitioners Act, 1879 (Central Act XVIII of 1879), for the proviso commencing with the words “Provided further that no stamped paper” and ending with the words “Chief Court, Pudukkottai”, the following proviso shall be substituted, namely:—

“Provided further that no stamped paper shall be required for the renewal of a certificate to practise as a pleader granted—

(i) to a person who had enrolled himself for life as a vakil of the Chief Court, Pudukkottai, or

(ii) to such person as may be specified in this behalf by rules made by the High Court at Madras having regard to the transfer of territories by section 4 of the States Reorganization Act, 1956 (Central Act 37 of 1956), from the former State of Travancore-Cochin to the State of Madras, who had enrolled himself for life as a pleader of any subordinate Court in the said territories.”

MEMORANDUM REGARDING DELEGATED LEGISLATION.

Clause (ii) of the proviso proposed to be substituted by clause 2 of the Bill empowers the High Court to make rules specifying the category of persons who will be entitled to the exemption granted by the provision. The powers delegated are normal and not of an exceptional character.

I certify that this is a Money Bill.

Fort St. George,
27th April 1960.

U. KRISHNA RAU,
Speaker,
Madras Legislative Assembly.

[28th April 1960]

APPENDIX V.

[Vide item III (6) on page 210 supra.]

L.A. Bill No. 10 of 1960.

(As passed by the Assembly.)

*A Bill further to amend the Madras Anatomy Act, 1951
(Madras Act XVIII of 1951).*

WHEREAS it is expedient further to amend the Madras Anatomy Act, 1951 (Madras Act XVIII of 1951), for the purposes hereinafter appearing;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras Anatomy (Amendment) Act, 1960.

2. *Amendment of the long title and preamble, Madras Act XVIII of 1951.*—In the long title of, and the preamble to, the Madras Anatomy Act, 1951 (Madras Act XVIII of 1951) (hereinafter referred to as the principal Act), for the words “to teaching medical institutions for the purpose of anatomical examination and dissection”, the words “to teaching medical institutions and hospitals for the purpose of anatomical examination and dissection or medical relief or treatment” shall be substituted.

3. *Amendment of section 4, Madras Act XVIII of 1951.*—In section 4 of the principal Act—

(i) in sub-section (1), for the words “a teaching medical institution, if it is required by that authority for the purpose of conducting anatomical examination and dissection” the words “a teaching medical institution or a hospital if it is required by the authority in charge of that institution or hospital, for the purpose of anatomical examination and dissection or medical relief or treatment as the case may be” shall be substituted;

(ii) in sub-sections (2) and (4), for the words “a teaching medical institution”, the words “a teaching medical institution or a hospital” shall be substituted.

4. *Amendment of section 6, Madras Act XVIII of 1951.*—In section 6 of the principal Act, after the words “a teaching medical institution”, the words “or a hospital” shall be inserted.

5. *Amendment of section 9, Madras Act XVIII of 1951.*—Section 9 of the principal Act shall be renumbered as sub-section (1) of that section, and after the sub-section as so renumbered, the following sub-section shall be added, namely:—

“(2) All rules made under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the table of both Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendment or repeal as the Legislature may make either in the same session or in the next session.”

[28th April 1960]

APPENDIX VI.

{Vide item III (7) on page 211 supra.}

L.A. Bill No. 11 of 1960.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to make provision with respect to the use of the eyes of deceased persons for therapeutic purposes in the State of Madras.

WHEREAS it is expedient to make provision with respect to the use of the eyes of deceased persons for therapeutic purposes in the State of Madras ;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title, extent and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras Corneal Grafting Act, 1960.

(2) It extends to the whole of the State of Madras.

(3) It shall come into force on such date as the State Government may, by notification, appoint.

2. *Definitions.*—In this Act, unless the context otherwise requires—

(1) “approved institution” means an institution specified in the Schedule and includes any other institution declared by the State Government, by notification, to be an approved institution for the purposes of this Act ;

(2) “near relative” means any of the following relatives of the deceased, namely, a wife, husband, parent, son, daughter, brother or sister and includes any other person who is related to the deceased (i) by lineal consanguinity within three degrees or by collateral consanguinity within six degrees, or (ii) by marriage with any of the relatives aforesaid.

Explanation.—The expressions “lineal consanguinity” and “collateral consanguinity” shall have the meanings assigned to them in the Indian Succession Act, 1925 (Central Act XXXIX of 1925), and degrees of relationship shall be computed in the manner laid down in that Act.

3. *Removal of the eyes of deceased persons.*—(1) If any person, either in writing at any time or orally in the presence of two or more persons during his last illness, has expressed an unequivocal request that his eye or eyes be used for therapeutic purposes after his death, the party lawfully in possession of his body after his death, may, unless the said party has reason to believe that the request was subsequently withdrawn, authorize the removal of the eye or eyes from the body for use for those purposes.

(2) Without prejudice to sub-section (1), the party lawfully in possession of the body of a deceased person may authorize the removal of the eye or eyes from the body for the purposes aforesaid unless that party has reason to believe—

(a) that the deceased had expressed an objection to his eye or eyes being so dealt with after his death, and had not withdrawn it ; or

[28th April 1960]

(b) that the surviving spouse or any near relative of the deceased objects to the eye or eyes of the deceased being so dealt with.

(3) An authority given under this Act in respect of any deceased person shall be sufficient warrant for the removal of the eye or eyes from the body and its or their use for the purposes aforesaid ; but no such removal shall be effected except by a medical officer possessing the prescribed qualifications and attached to, or employed in, an approved institution, who must have satisfied himself by a personal examination of the body that life is extinct and the eye or eyes shall after such removal, be handed over by such medical officer to the nearest approved institution.

(4) (a) No authority for the removal of the eye or eyes under this Act shall be given if the party empowered to give such authority has reason to believe that an inquest may be required to be held on the body.

(b) Any person knowing, or having reason to believe, that an inquest may be required to be held over a dead body gives or abets the giving of any authority under this Act shall, on conviction before a Magistrate, be liable to fine which may extend to two hundred rupees.

(5) No authority shall be given under this Act in respect of the body of a deceased person by any person who has been entrusted with the body solely for the purpose of its interment, burial, cremation or disposal otherwise.

(6) In the case of a body lying in a hospital, prison, nursing home or institution, and not claimed by any of the near relatives of the deceased within such time as may be prescribed, an authority under this Act may be given by the person having the control and management of the hospital, prison, nursing home or institution or by any person designated by the first mentioned person in that behalf.

(7) Nothing in this Act shall be construed as rendering unlawful any dealing with the body of a deceased person, or any part thereof, which would have been lawful if this Act had not been passed.

4. *Power to make rules.*—(1) The State Government may, by notification, make such rules as may be necessary for carrying out the purposes of this Act.

(2) All rules made under this Act shall, as soon as possible after they are made, be placed on the table of both Houses of the Legislature and shall be subject to such modifications by way of amendment or repeal as the Legislature may make either in the same session or in the next session.

THE SCHEDULE.

[See clause (1) of section 2]

- 1 The Government Ophthalmic Hospital, Madras.
- 2 The Government Stanley Hospital, Madras.
- 3 The Government Royapettah Hospital, Madras.
- 4 The Government Erskine Hospital, Madurai.

[28th April 1960]

5 The District Headquarters Hospitals at—

- (a) Coimbatore.
- (b) Cuddalore.
- (c) Ootacamund.
- (d) Salem.
- (e) Thanjavur.
- (f) Tiruchirappalli.
- (g) Tirunelveli.
- (h) Vellore.

MEMORANDUM REGARDING DELEGATION OF
LEGISLATIVE POWERS.

Clause 3 (3) of the Bill empowers Government to prescribe the qualifications of the medical officers who can remove the eyes for corneal transplantation. Clause 3 (6) empowers the Government to frame rules prescribing the time-limit within which the body of a person dying in a hospital, prison, nursing home or institution should be claimed by any of the near relatives of the deceased failing which the person having control of the hospital, prison, nursing home or institution in which the body lies or any person designated by him can authorize the removal of the eyes from the body for transplantation. Clause 4 of the Bill empowers Government to make rules to carry out the purposes of the legislation.

The powers delegated are normal and not of an exceptional character.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Friday, the 29th April 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS.

Conference of Principals of Colleges

* 195 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that a Conference of Principals of Colleges was held recently at Madras; and

(b) if so, the objects of the conference and the decisions, if any, taken?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) & (b) Yes, Sir. The object of the conference was to discuss problems arising out of the introduction of the three-year degree courses in colleges. The following matters were discussed:—

(1) The pronounced gap between sanctioned strength and actual admission in the degree courses in most of the colleges.

(2) Introduction of Tamil medium of instruction in colleges.

(3) Diversion of first-class talent to technical and technological courses.

(4) The maintenance of discipline in colleges.

It was decided that separate committees should be constituted to examine the first and the third questions.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்த மாநாட்டில் கல்லூரி முதல்வர்களைத் தவிர, வேறு கல்வித் துறையில் உள்ளவர்களும், கல்வி வளர்ச்சியில் சம்பந்தப்பட்டவர்களும் கூட பங்கு எடுத்துக்கொண்டார்களா? அப்படியானால், அவர்கள் யார் யார்?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: கல்வி இலாகா செக்ரட்டரியைத் தவிர, வேறு ஒருவரும் பங்கெடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: மான்யக் குழு சிபாரிசின் படி அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டிய பங்கு சம்பளத் தொகையைப்பற்றியும் அதில் விவாதம் நடந்ததா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: ஆம்.

[29th April 1960]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : A conference of this type is being held to discuss certain matters in pursuance of the policy adopted by the University. May I know whether the University also has got any part to play in this conference or are the University authorities not brought into the picture?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This conference is being held for the last three years. In the first two conferences the Vice-Chancellor and the representatives of the University also participated. This year the Vice-Chancellor expressed his inability to attend the conference.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know if some decisions are taken in the conference, whether after the conference any reference is made to the University drawing their attention to the points over which there was some discussion?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : If it is necessary to make a reference to the University, it will be made.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Generally it is not made, and only on any particular matter, if it is of importance?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : That matter arises only with reference to this year's conference because in the other conferences the Vice-Chancellor also participated. There was no matter discussed on which it was necessary to make a reference to the University.

SRI B. K. NAMMASWAMI : மாணவர்களுடைய ஒழுக்கம், ஒழுங்கு முதலியவைகளைப்பற்றி ஏதாவது முடிவு செய்யப்பட்டதா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : There was only a general discussion. No concrete decision was taken.

SRI ABDUL HAMEED KHAN : May I know whether any decisions were taken at the conference and, if so, what they were?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We decided to appoint two committees. One committee was appointed. The other committee will have to be appointed by the University. No step has yet been taken.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The most important question which was discussed in this conference was that the sanctioned strength of the various courses in the arts and science colleges was something adopted by the University but that the actual strength fell short of it and that the Government wanted to see how this problem could be solved. May I know whether anything has been done to solve this problem in the years to come?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : A committee of the Principals was formed. The committee has submitted a report and that report is under the consideration of the Government.

29th April 1960]

Earned leave of teachers

* 196 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the prefixing and suffixing of holidays with the permission of the sanctioning authority to avail of such holidays is allowed in the case of earned leave of teachers in aided elementary schools; and

(b) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) Yes, Sir.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government kindly circularize the departmental authorities that such things are allowed, as teachers are denied this privilege of prefixing and suffixing of holidays?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not understand the question of circularizing.

Participation in political activities

* 197 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state the steps taken or proposed to be taken for the prevention of the participation of students in political activities?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The rules at present provide that students of schools and colleges should abstain from active participation in party or communal politics. The steps that should be taken by political parties for the prevention of such participation have been considered by the State Education Advisory Committee but no concrete decisions have been taken.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : சென்ற ஆகஸ்ட் மாதத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாணவர் மாநாடு நடந்தது. அக்கட்சியின் தலைவர் வாழ்த்துரை வழங்கி மாணவர்களுக்கு ஊக்கமுட்டியிருக்கிறார்கள். அது கனம் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டதா? இந்த நிலை மாணவர்களின் ஒழுங்கையும், கட்டுப்பாட்டையும் மிகவும் பாதிக்கும். ஆகையால், அது விஷயமாக ஏதாவது தீவிர நடவடிக்கை எடுப்பது அவசியமல்லவா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have already stated the function of the political parties with reference to this. There was a discussion about that, but we have not arrived at any concrete conclusion yet. There was a preliminary understanding that the parties should not interfere with the students and drag them into party politics. But, unfortunately, one party has stated its difficulty in implementing it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Is it not a fact that Madras is the only State in India which mooted this idea of keeping students away from politics and that this was very well received by all the authorities, particularly by the Prime Minister? Am I correct in

[29th April 1960]

asking the Education Minister—most of the parties have agreed to the proposal except one party—that because one party is refusing to implement it, we could not proceed with the matter?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : In the light of this, the Government are considering what the next step to be taken is.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : May I know which party has not agreed to the proposal?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The Communist Party.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Is it not the responsibility of the Government to see that the students do not take part in political activities? The Government have brought forward many Bills to protect other people. Even if one party does not agree to this proposal, is it not the duty of the Government to see that the students are protected, and that they are not taken in or involved in politics by political parties?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : That is what we are considering just now. We thought that it could be on the basis of a gentleman's agreement. But now that is not possible. Therefore, the Government will have to consider what should be the next step.

DR. A. SREENIVASAN : May I know from the Hon. Minister whether it is fair on the part of the Party in power to prevent other political parties from exploiting the students when they themselves exploited the students for their political ends some time ago?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The idea is that no political parties should exploit the students. But, unfortunately, the agreement has not been arrived at. Now, we will have to consider at Government level what to do.

SRI M. ETHIRAJALU : இப்பொழுது படிக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்கு அதிகப்படியாகப் படிக்க, பாடப் புத்தகங்கள் இல்லாத காரணத்தாலும், அவர்கள் ஒழுங்கான முறையில் நடப்பதற்கு வழி செய்யாத காரணத்தாலும், அவர்கள் ஓய்வு நேரங்களில் அரசியலில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியானால், அவர்கள் ஒழுங்கான முறையில் நடப்பதற்காக அவர்களுக்குப் பாடப் புத்தகங்களை அதிகப்படுத்த அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அவர்கள் படித்துப் பழகிக்கொள்வதற்கு இப்பொழுதே போதுமான பாடப் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. பாடங்களைப் படிக்கிறவர்களுக்கு வேண்டிய புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. படிக்காதவர்களுடைய பின்னால் அரசியலில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

* 198 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the Government have received complaints that some teachers have become members of some political parties; and

[29th April 1960]

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) The question is very vague and it is not, therefore, possible to answer it.

(b) Does not arise.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : சென்ற செப்டம்பர் மாதத்தில் . . .

MR. CHAIRMAN : The hon. Member cannot ask any supplementary questions on this answer.

Leprosy Homes and Clinics

* 199 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to construct Leprosy Homes and Clinics in North Arcot and South Arcot districts; and

(b) if so, the stage at which it now stands?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) The following proposals are under consideration:—

North Arcot district.

(1) Establishment of one or two leprosy clinics in Gudiyatham taluk.

(2) Conversion of the Government Leprosy Hospital at Elathur in Kalasapakkam Block into a Leprosy Subsidiary Centre.

South Arcot district.

(1) Construction of Leprosy Clinics at Manalurpet and at Mugaiyur.

(2) Construction of a Leprosy Home for the expansion of Treatment and Study Centre at Tirukkoyilur.

(b) Details of the schemes are being worked out by the Director of Medical Services.

SRI M. ETHIRAJALU : இந்தியாவிலேயே அதிகப்படியாகக் குஷ்டரோகம் பரவியிருக்கக்கூடிய ஜில்லா தென்னாற்காடு ஜில்லா என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அப்பேற்பட்ட இடத்தில் சில இடங்களில் ஆஸ்பத்திரிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ட்ரை ஏரியாவாக இருக்கக்கூடிய கள்ளக்குரிச்சி, செஞ்சி போன்ற இடங்களில் ஆஸ்பத்திரிகளைக் கட்டுவதற்கு அரசாங்கத்தினிடம் ஏதாவது யோசனை இருக்கிறதா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : இப்பொழுது அரசாங்கத்தார் இந்த மலேரியா ஜுரத்தை எப்படி ஒழிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்களோ, அதைப்போலவே குஷ்ட ரோகத்தையும் ஒழிக்க வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குத் தீவிரமாக நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டுவருகிறார்கள். நாலேந்து நாட்களுக்கு முன்பு இந்த இராச்சியத்தில் இருக்கிற எல்லா குஷ்டரோக நிபுணர்களையும் அழைத்து என்ன செய்வது என்று யோசனை செய்யப்

[29th April 1960]

பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி அவர்கள் ரிப்போர்ட் கொடுத்தால், அதைப் பரிசீலனை செய்து நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

SRI K. V. RAMASWAMY: இந்தத் திட்டங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவர எங்கேயெல்லாம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: இன்னும் திட்டமே உருவாகவில்லையே!

SRI M. ETHIRAJALU: கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய வியாதியஸ்தர்கள் இப்போது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு வரமுடியாத நிலைமையில் இருந்தால், அவர்களுக்கு மொபைல் வான் மூலமாக அந்தக் கிராமங்களுக்குச் சென்றே சிகிச்சை அளிக்க அரசாங்கத்தில் திட்டம் இருக்கிறதா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: அதுவும் செய்து கொண்டுதான் வருகிறோம். தனியார் இப்படி உதவி கேட்கும் போது, அவர்களுக்கும் வாகன வசதி அளிக்கப்படுகிறது.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, at a conference presided over by the Health Minister, the Director of Medical Services said that the word 'leper' should not be used, and that it should be known as "Hansen's disease". May I know whether it is contemplated to make the change?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Yes, Sir. That also can be looked into. People do not want to call 'Tuberculosis' hospital. But they want to call it 'Chest disease hospital'. (Laughter.)

SRI B. K. NALLASWAMI: சாதாரணமாகப் பெரும்பாலான குடும்பங்களில் குஷ்டரோகிகள் இருந்துகொண்டே சிகிச்சை செய்துகொள்ள வர மறுக்கிறார்கள் என்கிற காரணத்தினால், அவர்களைக் குடும்பங்களிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி, சிகிச்சை அளிக்க சர்க்காருக்கு உத்தேசம் உண்டா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: அந்த நிலைமை எல்லாம் மாறிக்கொண்டு வருகிறது. இதைப்பற்றி "சோஷல் ஸ்டிக்மா" இருந்தது. ஏதோ கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட வியாதி, இது தீராத வியாதி என்பதாகவெல்லாம் கருதப்பட்டது. இப்போது ஒரு மருந்து இருக்கிறது. தொடர்ந்து சில காலம் சாப்பிட்டால், கட்டாயம் குணமாகிறது. அதை உணர்ந்து இப்போது அவர்களே வருகிறார்கள்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, from the official reports it is seen that the incidence of this disease is much more prevalent in South Arcot district. May I know, Sir, what are the contributory factors for the prevalence of this disease there? Are there any special reasons on medical grounds?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: தென்னாற்காடு ஜில்லாவில்தான் அதிகம் இருக்கிறது. அது உண்மை. விவரமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றால், அந்த அங்கத்தினரையே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

[29th April 1960]

SRI S. K. SAMBANDHAN: இப்போது இருக்கும் நிவாரண விடுதிகளில் வேலை சரியாக நடைபெற்று வருகிறதா? இதைப் பற்றி அரசாங்கத்திற்குத் தகவல் இருக்கிறதா? இன்பேஷண்டு ஆஸ்பத்திரி என்று வீரப்பெருமாள் நல்லூரில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், இதுவரையிலும் அங்கே ஒரு நோயாளி கூடச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவில்லை? இதற்குக் காரணம் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்களா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: அதிலே ஒரு காரணம் அந்த மாதிரியான ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு டாக்டர்கள் வேலை செய்ய சம்மதித்துப் போவதில்லை. அதற்காகக் கொஞ்சம் ஸ்பெஷல் அலவன்சுகூட ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறோம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் வருகிறார்கள். அந்த ஜில்லாவிலேயே வடலூர் பகுதியில் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டு மாதம் ஆயிரம் ரூபாய் பெருமான மேஜோடு செய்கிறார்களாம். இது இப்போதுதான் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

SRI S. K. SAMBANDHAN: நான் சொன்ன இடத்தில் டாக்டர் ஒருவர் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார். ஆனால் இது வரையிலும் அங்கே இன்பேஷண்டாக யாரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. காரணம், வேண்டிய செளகரியம் இல்லை என்று டாக்டரும் புகார் செய்கிறார். இதை அரசாங்கம் கவனிக்குமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: நான் பொதுவாக முன்பு சொன்னேன். அந்த ஊரில் டாக்டர் ஒருவர் இருக்கிறார் என்றால், அது அந்த ஊர் செய்த அதிருஷ்டம்.

SRI S. K. SAMBANDHAN: அங்கே குடிதண்ணீர் வசதியே கிடையாது என்று டாக்டர் சொல்கிறார். அந்தமாதிரி இடங்களில் இந்த வசதிகளையெல்லாம் செய்துகொடுக்க அரசாங்கம் உடனடியாக ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்குமா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: இதற்காகத்தான் ஒரு மகாநாடு கூட்டப்பெற்றது. நாம் என்ன என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்பது அவர்களுடைய அறிக்கை வந்தவுடன்தான் தெரியும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Humour apart, Sir, may I know whether the Government would ask the medical authorities to examine why the incidence of this disease is more in a particular area so that at least in future it may be prevented?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: அது இன்னும் சரியாக வைத்தியர்களாலேயே தீர்மானிக்கப்படவில்லை. சீக்கிரம் குழந்தைகளுக்கு வருகிறது. வயதானவர்கள் குழந்தைகளை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சுகிறார்கள். அப்படிச் செய்யக் கூடாது. அதனால் தொத்து பரவுகிறது.

[29th April 1960]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, the Hon. Minister said that doctors were unwilling to go to such places. Is it because of this being a contagious disease they have to treat? If they are paid more, will they go to such places?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Doctors are not afraid of the contagion. They think it is an irksome duty to treat such people. Also there is not much scope to earn extra money.

SRI K. T. KOSALRAM : இந்த வியாதி மிகக் கடுமையான வியாதி. இது அரசாங்கமும் மந்திரிகளும் ஒத்துக்கொள்கிற விஷயம். இந்தியாவிலேயே, தென்னாற்காடு ஜில்லாவில்தான் இது மிக அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அதற்காகத் திட்டம் போட்டுக்கொண்டுவருகிறோம் என்று சொல்லும் போது—வோர்ல்ட் ஹெல்த் ஆர்கனைசேஷன் மற்ற எவ்வளவோ வகையில் ஏராளமாக உதவி செய்து வருகிறார்களே—இதற்கும் அவர்களுடைய உதவியை நாடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்களா?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : இந்த விஷயத்தில் பாரின் மிஷனர்கள் தாம் ஆங்காங்கு நிலையம் ஏற்படுத்தித் தீவிரமாக வேலை செய்து வருகிறார்கள். இப்போது மத்திய அரசாங்கத்திலும் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 7 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அதோடு வெளிநாட்டு ஸ்தாபனங்களும் உதவி செய்து வருகின்றன.

Salaries and dearness allowance of teachers

* 200 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the salaries and dearness allowance of teachers in Panchayat Elementary Schools are met in full by the Government;

(b) if not, whether any share is borne by the panchayats; and

(c) if so, the provision made by panchayats for bearing such expenses?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) No, Sir.

(b) Yes, Sir.

(c) The panchayats pay a supplemental salary of Rs. 3 per mensem to each trained teacher from their own funds.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, inasmuch as the salaries of aided school teachers and also their dearness allowance are borne by the Government in full, cannot the Government see that at least to ensure regular payment, the whole thing is borne by the Government and the panchayats are not burdened, when their resources are slender?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This is a matter for adjustment between the panchayat and the Government. If the panchayats do not pay, then the Government would consider the question.

[29th April 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, as it has come to the light of the Government themselves that hundreds of teachers in panchayats, especially in Tanjore district, have not been paid this dearness allowance of Rs. 12 for some months together, and also their increments have not been paid, will Government consider these panchayats as local boards and meet their deficit fully?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, we have just passed the new Panchayats Act, wherein financial obligations and financial resources for the panchayats have been indicated. Therefore, hereafter we would be governed by the new Act.

Tamil Teachers' Conference

* 201 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether this Government have received copies of the resolutions passed by the Madras State Tamil Teachers' Conference held recently at Coimbatore; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) The Government received only a memorandum from the Madras State Tamil Pandits' Association. No copy of the resolutions passed by the Association was received by Government.

(b) Necessary orders have been passed on the several requests contained in the memorandum.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : அந்தக் கோரிக்கைகளில் முக்கியமானது ஒன்று கீழ்ப் படிவங்களில்கூடத் தமிழ் கற்பிக்க தமிழ் ஆசிரியர்களைத் தான் நியமிக்க வேண்டும் என்பது. இதை அரசாங்கம் பரிவுடன் கவனித்து ஆவன செய்ய முன் வருமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அந்த மெமொரான்டத்தில் இந்தக் கோரிக்கையும் இருந்தால், இதையும் பரிசீலித்துத் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

Panchayat Elementary Schools

* 202 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the number of panchayat elementary schools in the North Arcot district;

(b) the number of such schools where salaries of teachers are in arrears for one year and more;

(c) the total amount of salaries unpaid; and

(d) the reasons for the delay in payment?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) 493.

(b) 13.

(c) Rs. 2,830.

C 7-2

[29th April 1960]

(d) The reasons are the following :—

- (1) Misappropriation of grants in two cases by presidents of panchayats.
- (2) delay in the payment of grants by the Regional Inspector of Local Boards in eight cases; and
- (3) employment of untrained teachers in three cases for whom exemption has not been obtained.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Am I to understand that these things have been regularized and up-to-date payment has been made now?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : That is my impression, Sir.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, has the responsibility been fixed on the presidents of panchayat boards who have erred in this regard, and have steps been taken to realize the money from them?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, Sir.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the member.]

II.—ANNOUNCEMENT RE MESSAGES FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House that I have received messages from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting copies of the following Bills passed by the Assembly on the 28th April 1960 for the concurrence of the Council :—

- (1) The Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 18 of 1960).
- (2) The Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 16 of 1960).

I have also to announce to the House that I have received a message from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting a copy of the Madras Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 9 of 1960), as passed by the Assembly on the 28th April 1960, for the recommendations of the Council and he has certified that the Bill is a Money Bill within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

III.—GOVERNMENT BILLS.

- (1) THE MADRAS GRAMDAN VILLAGES (REPAYMENT OF DEBTS) AMENDMENT BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 18 OF 1960).

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I beg to move—

“That the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, * 1960 (L.A. Bill No. 18 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

* Printed as Appendix I on page 261 infra.

THE MADRAS GRAMDAN VILLAGES (REPAYMENT OF DEBTS) AMENDMENT BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 18 OF 1960)

231

29th April 1960] [Sri M. Bhaktavatsalam]

Sir, hon. Members are aware that the Bhoodan Yagna Movement has been initiated under the inspiration of Acharya Vinoba Bhave. In order to deal with the problems arising out of the lands donated for the benefit of the landless, the Bhoodan Yagna Act was passed by the Legislature in 1958. Along with the lands donated, whole villages also were donated and that was called Gramdan. About 232 villages were donated under the Gramdan Movement and out of those 232 villages, 203 were in Madurai district. These Gramdan villages created special problems. The villages that were donated by the people had to be administered, the lands had to be taken up for cultivation. Accordingly, a survey of these Gramdan villages was made by a special committee appointed by the Government and that survey disclosed that in Gramdan villages, the problem of indebtedness of the agriculturists was very acute and that facilities for credit should be provided to them urgently. The landholders in Gramdan villages, who have surrendered their rights over their lands in favour of the village community, are subject to more than the usual pressure for the repayment of debts as their creditors are afraid that their loans will become insecure and prove irrecoverable. Sir, hon. Members may very well remember that the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Act, 1959 (Madras Act VI of 1959) was enacted by the Government in 1959. The Bhoodan Yagna Act was passed in 1958. The Bhoodan Yagna Act also contains some special provisions in regard to Gramdan villages. Again, we had to pass this Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1959, in order to meet the special problems and difficulties that were experienced by the agriculturists. Under that Act, some moratorium was provided and that was in the form of stay of execution of decrees in respect of debts due from persons residing in any of the villages specified in the schedule to that Act for a period of one year against their persons and property—movable or immovable—and the debtors in the scheduled villages permitted to pay the debts in three equal annual instalments after the expiry of the period of one year. The Act is applicable to the villages specified in the schedule to the Act.

Sir, our expectations did not prove correct. We thought that the agriculturists required only this respite for one year. But, unfortunately, there was failure of monsoon and there were no crops. Therefore, distress conditions do continue to prevail and the ryots do require the extension of the moratorium. That is why this Bill has been brought forward under this amendment, for the purpose of extending the moratorium for one more year. The period of moratorium given under the old Act is due to expire on the 6th May 1960 and that is the urgency for this measure. Sir, I have no doubt that this Bill would receive the unanimous approval of all the hon. Members of this House.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“That the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 18 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I was a member of the Select Committee when the Bill was previously considered. The question of giving a moratorium was considered then also. Of course, moratorium is not an ordinary state of affairs and it is an extraordinary state of affairs. I do not think for more than one

3-20
p.m

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [29th April 1960]

year we could grant moratorium, because it will have a deleterious effect on the morale and psychology of the people. Once it is allowed—I am talking generally and am not talking of this particular matter—the general contracts would not be observed and debts would not be repaid properly, because the people would be feeling all the time that the Government would come to the succour of those who do not pay back their debts. So, we have to be very careful so far as the grant of moratorium is concerned. During the discussion, it was pointed out then that those having debts came forward to make this Gramdan. I am not giving credence to that argument. It is also not as if all the villagers in a particular Gramdan village would be having debts. There may be some people who do not have any debts at all. That is, of course, a different matter. So far as the grant of moratorium is concerned, we should think twice before we extend this provision for another year. I hope and trust that the Government will not come forward again with a request for extending this Bill for a further period. At least, that should be definitely borne in mind. Otherwise, it will have deleterious effect upon most people. As I already stated, I am not giving credence to the statement of some people that those who were having debts gave away their lands in the Gramdan movement. Therefore it is I am saying that no more extension should be given to this Act. This time, on account of the various circumstances explained by the Hon. Minister, the present extension may be necessary. But, what I want to stress again is that no more extension should be given to it. There is reference here to dry crops and I do not see the necessity for the same. Anyway, that is a different matter. In the case of *bona fide* difficulties, we may agree. But, we must not extend it as a routine matter of course. Here, we do not find any exemption in respect of the amounts due to the Central Government, the State Government and Co-operative Societies. No doubt, Co-operative Societies are the prized boys nowadays. We want their dues to be paid. That being the case, why should we say that the amounts due to other private people who had, after all, helped these agriculturists by advancing those amounts need not be paid and that there should be a moratorium in respect of those dues? It is discrimination. Therefore, I would appeal to the Government to put a stop to this kind of extension with this Bill and not to come forward with another amendment for giving further extension to it.

* SRI M. PATANJALI SASTRI : Sir, I wish to make a few remarks. I want to take a somewhat different line of opposition to this Bill. This Bill is fairly typical of the kind of legislation that is often undertaken in this country. We find a tendency, even at the slightest provocation, to bring forward legislative measures to curb or extinguish the vested interests in property or in contracts. That is what the Bill proposes to do. Admittedly, the Gramdanis owned some immovable property and the creditors who lent them money would have looked to such property for recovery of their loans. Now, those people had voluntarily parted with their immovable properties under the Gramdan Movement. Thus, they voluntarily reduce themselves to a state of poverty, and then they go to the Government and appeal for help. They seek the intervention of the Government for the purpose of preventing the creditors from proceeding against them. And the Government obligingly come forward to help them with this Bill. I would earnestly plead with

29th April 1960] [Sri M. Patanjali Sastri]

them not to do so for these Gramdanis must be just before being generous. When they want to have the kudos of giving away all their immovable properties for the benefit of the poor and thus wish to make, a gesture of generosity, they should also be just to those who had lent them money. There is no reason why the Government and the Legislature should go to their help and suspend their liabilities even under decrees and orders of Court and free them from fulfilling their obligations even temporarily. After all, this Gramdan movement aims at securing their immovable properties. What about their movable properties? Have the Government made any survey as to the existence of their movable properties? They had only parted with the immovable properties and not movable properties under the Gramdan Movement. The Hon. Minister made a reference to some survey having been made as to the conditions in the Gramdan villages before bringing forward this Bill. Has this survey disclosed the existence of movable properties with the Gramdanis and, if so, to what extent? There may be poor creditors also who may have lent a sum of Rs. 150 or Rs. 200. These small creditors also deserve as much protection at the hands of the Government as those who had parted with lands under the Gramdan Movement. Is there any information or data gathered as to what sort of debts are sought to be brought under moratorium? Without any enquiry, to embark upon a legislation of this sort, I submit, is too lighthearted on the part of the Government. As the hon. the Deputy Leader of the Opposition pointed out, the Government take care to exempt their own debts, the debts of Central Government and those of co-operative societies. It is stated seasonal conditions were not favourable in Gramdan villages to Gramdanis. Were they favourable to the creditors—those petty creditors who advanced money on the strength of their immovable properties? Seasons do not make any discrimination between debtors and creditors. If they were unfavourable to the Gramdan debtors, they were equally unfavourable to the creditors who have lent their money. It is stated here 'due to want of timely rains for dry crops, the agricultural produce was hardly sufficient to meet their domestic needs after repayment of the instalments due to Government'. What about the domestic needs of the small creditors to whom reference has been made? As the agricultural produce in this difficult season must have been insufficient in the case of the creditors also, they might have expected to fall back upon the realization of the debts. The Bill assumes that they have obtained decrees and orders of Courts. Here is a lurking irony, Sir. It is stated : 'was hardly sufficient to meet their domestic needs after repayment of the instalments due to Government'. The insufficiency to meet domestic needs apparently arises only after Government dues have been fully paid up. Why not the Government show by their example how these people should be helped? Why not the Government grant remission of land revenue? Have the Government imposed moratorium upon loans due to them? It is up to them, to show by their own example that they want to be sympathetic to these Gramdani debtors. The obvious thing to do is to order remission of revenue because drought conditions have prevailed even according to the Statement of Objects and Reasons. It is also stated here : 'It has also been represented that the Gramdanis have not enjoyed the fruit of the Gramdan Movement fully.' This is their own lookout. If in expectation of some fruit of this gesture of generosity they did it, it is up to them to suffer if their

3-30
p.m.

[Sri M. Patanjali Sastri]

[29th April 1960]

expectation was not realized. As I said, a man must be just before he is generous. I submit, therefore, that it is wholly unnecessary to extend the period of moratorium for a further period of one year. In the old Act, there is the other advantage still, viz., the debt could be split up into three instalments payable within three years at the rate of one instalment each year. So, this benefit is there. That advantage would undoubtedly remain even if this Bill does not become law. I, therefore, earnestly appeal to the Government to be satisfied with this advantage which has already been granted and not to embark upon this legislation. This would have the result of putting off the realization of dues even under the instalment system for another three years after the expiry of one year. This means it will take four years for the creditors to realize their dues. Nobody knows whether these creditors would be in a position to realize their dues at all. There is no reference here to movable properties against which they could proceed. I regret to have to say that the Government have undertaken this legislation in a light-hearted manner and are rushing to the help of a particular section of the community ignoring the fact that they ought to be just to the other section of the community also which is as deserving of Government's sympathy and succour as the Gramdani debtor. These petty creditors would have advanced just Rs. 100 or Rs. 200 and they must be left free to realize their debts. With these words, I oppose the Bill.

* SRI THANGAVEL MUDALIAR: கொடுக்கப்பட்டிருப்பதோ தானம். இந்தக் கிராமதான சொத்து என்பது, தானமாக வந்த சொத்து, அதுவும் பிச்சைக்காரர் சொத்து. ஆகவே, இப்பொழுது ஒரு வருஷம் என்று வைத்திருப்பதைப் பத்து வருஷங்கள் என்று ஆக்குங்கள். அப்படிப் பத்து வருஷங்கள் என்று ஆக்கினால்தான், கடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தீரும். இல்லாவிட்டால் வருஷா வருஷம் இதைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே போக வேண்டியதுதான்.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The hon. Member Sri Patanjali Sastri raised his fundamental objection to the principle of moratorium itself. But, Sir, after some discussion previously, this House did agree to this principle of moratorium. But the Act provided for moratorium in this case for only one year. As I pointed out, Sir, the Committee did survey the position in these Gramdan villages and have presented a report which gives a picture of the economic condition of the people in those villages, particularly of those people who have donated their lands. If the creditors should attach the movable properties, these poor people would be subject to a good lot of harassment. After all, they may have just the wherewithal for their sustenance. If the property is to be attached, they will be subject to harassment whether it is the movable or the immovable property that is proceeded against.

Regarding Government debts and debts due to co-operative societies, the co-operative societies could be instructed not to take recovery proceedings and the Government do postpone collection of debts due to themselves even normally. Regarding loans granted year after year, if seasonal conditions are reported to be bad, the Government put off collection of land revenue and they even remit it.

[29th April 1960]

[Sri M. Bhaktavatsalam]

For that legislation is not necessary. Therefore, the Government and the co-operative societies are exempted from the purview of the Bill.

There is a committee constituted under the Bhoodan Act and it is the recommendation of that committee that there should be further extension of moratorium for another year. It is in accordance with that recommendation that this measure has been brought forward. I do agree with the hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar that we should not undertake a measure like this in a light-hearted manner. But, Sir, when people in large numbers come forward to donate villages to the community, it represents an extraordinary situation. Hon. Members will remember that some years ago when distress conditions prevailed throughout the State, the State Legislature did pass a Moratorium Act. Of course, it was a general Act applicable to agriculturists.

* SRI M. PATANJALI SASTRI: I do not object to moratorium as such. But I do object to moratorium granted in favour of people who have voluntarily parted with their property. As I said, one must be just before being generous.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: But people have been so generous as to part with their entire property. They deserve better consideration than those who have property and who have got debts. Here are people who have, with the noblest of motives, given away their lands to the community, in response to the call of Acharya Vinobhaji. They were inspired by his call. They have given their lands and if they are to be harassed, they must be saved from the harassment. It is not a question of cancelling debts. It is not even a question of postponement of collection of debts for ten years as was suggested by the hon. Member Sri Thangavel Mudaliar. He was good enough to make that suggestion and I know he has such a great sympathy for these people who have voluntarily donated their lands and even entire villages. I do hope, as the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar does, that this year the monsoon will not fail us, particularly it will not fail these people in the villages who have been good enough to donate their lands. Sir, I do not expect I will have to come before the House again for moratorium for another year and I do not also mean that it should be extended indefinitely year after year. Even as was pointed out by the hon. Member Sri Patanjali Sastri, the loan is to be collected in instalments after the expiry of this period. Therefore, I do appeal to the House to accept this measure without any dissent.

MR. CHAIRMAN: The question is—

“That the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 18 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 and 1 and the Preamble were put and carried.

[29th April 1960]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir,
I move—

“That the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 18 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

MR. CHAIRMAN : The question is—

“That the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 18 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(2) THE COURTALLAM TOWNSHIP (VALIDATION OF TAXES AND LIBRARY CESS) BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 16 OF 1960).

* THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : Mr. Chairman, Sir, I move—

“That the Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 16 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

Sir, the Courtallam Township Committee was constituted with effect from the 1st October 1955 under the Courtallam Township Act, 1954. The provisions of the Madras District Municipalities Act, 1920, were applied to the Courtallam Township, subject to certain modifications.

In its Resolution, dated the 6th December 1955, the Township Committee proposed to levy property tax and certain other taxes enumerated in section 78 of the Madras District Municipalities Act, 1920, in the Township with effect from the 1st October 1955, the date of the constitution of the Township. The rates of taxes were finally determined in the Township Committee's Resolution, dated the 8th February 1956, and the demand notices were issued on the 26th August 1956. On writ petitions filed by some of the assesses in the High Court of Madras questioning the validity of the assessment on their properties, the High Court has held in its judgment, dated the 17th October 1959, that the Resolutions of the Courtallam Township Committee referred to above were illegal, as they authorized the levy of taxes with retrospective effect from the 1st October 1955. The High Court has also held that the demand notices for the property tax issued by the Township Committee were illegal on the further ground that they included library cess leviable under the Madras Public Libraries Act, 1948, which could not be levied in the Township. The main ground of the High Court for holding the levy as illegal is that the Township Act failed to make transitory provision authorizing the levy of the tax till the Township Committee lawfully levied the same under sections 78 and 80 of the Madras District Municipalities Act. In view of the decision of the High Court, the assessments for a total period of ten half-years commencing from the 1st October 1955, amounting to Rs. 3.7 lakhs have been rendered invalid. The Township Committee cannot afford to sustain a heavy loss, as the very purpose of its constitution, namely, improvement of the Courtallam town, would be defeated.

29th April 1960] [Srimathi Lourdhammal Simon]

In order to validate the levy, assessment and collection of taxes by the Township Committee in respect of the period from the 1st October 1955 to the 30th September 1960, it is necessary to enact legislation validating the levy, assessment and collection of taxes and library cess for the said period and to provide for the levy of library cess in the Township in future.

Clause 3 of the Bill provides for validation of the levy, assessment and collection of taxes under the Madras District Municipalities Act and the library cess under the Madras Public Libraries Act, and clause 4 of the Bill provides for the future levy of the library cess under the Madras Public Libraries Act by the Township Committee.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“That the Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 16 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, this shows the extraordinary way in which legislation is going on in our country and State. At the time when this Township Bill was discussed, it was pointed out by some of us that no retrospective effect need be given. It was insisted upon and it was done. Now the High Court has said that the demand is illegal. Immediately to set at nought the decision of the High Court, another Bill is brought forward here and is to be passed.

Sir, the peculiarity of this Bill is that the Public Libraries Act has not been extended to that Township. The proper procedure is to extend the provisions of the Act to all the Townships in the State. And at the time when you want to amend that Act, various considerations will arise such as how much funds are available with the Townships, what is the way in which they have to be spent and all that. These have to be looked into and decided when the Act is extended to other Townships. But because somebody just chose to add the library cess also without any reason, directly violating the fundamental article of the Constitution that without a proper law no tax should be levied or imposed, here in this Bill provision is made to the effect : ‘Notwithstanding anything contained in any judgment’ and so on. I agree it may be necessary for the Township to collect the cess. But the proper thing, as I said, would be to add this Township in the Schedule to the Libraries Act and then empower the Township to collect the cess. Instead of that, now they say : ‘Notwithstanding anything done in the Libraries Act’ and so on. Why should it be done like that? I am not able to understand that. This is a necessity which has arisen on account of the High Court's judgment. Therefore, they immediately rush and validate the whole thing. That is not the way in which we should do things. Now they are all done in the wrong way and it goes on circulating in a spiral-like fashion and we have to do many things which are not according to the proper procedure that ought to be followed in these matters. That is what I wanted to point out. As you say, the Courtallam Township may require fund for development purposes and, therefore, you are validating the assessments. The purpose may be proper. I am not saying it is not a proper purpose. But there should be a proper method of doing it. Once the High Court

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [29th April 1960]

passes a judgment invalidating a particular Act, you immediately validate it. So far as this Library Act is concerned, the procedure is also rather very peculiar. It is not a question of my opposing this Bill because anyhow it has to be done and it will be done. But the whole procedure seems to be entirely wrong. That is my feeling. I hope and trust that we shall do things in the proper way. Let us have the Library Act extended to all Townships. We are now creating a Township for Kodaikanal. We can extend to other places also this Libraries Act instead of saying 'notwithstanding anything in any Act or judgment I will do this thing'. That should not be the normal procedure.

3-50 1.m * THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Sir, I have stated clearly the necessity for bringing forward this Bill and the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar himself has understood the position. Certainly, I agree that there had been some mistake and it was just to rectify that mistake that we thought that we could apply certain provisions of the District Municipalities Act to the Courtallam Township. But after the decision of the High Court, we think that we should bring in a separate Bill. The Courtallam Township was formed in 1955 and arrears of tax from that time amounting to Rs. 3.7 lakhs have to be collected and this Bill is necessary for that purpose. I hope the House will pass this Bill.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, may I point out one relevant fact? This is not a new law thrust on the people. They were liable to pay the tax even before the formation of the Courtallam Township when there was an ordinary panchayat. But when the Courtallam Township Act was passed, in the Libraries Act there was no provision applicable to the Township. Evidently there was no Township formed at the time of enacting the Libraries Act. Therefore, it is not as if we are thrusting any new law. Due to some technical mistake, people have been saying that they are not liable to pay the tax. So, that technical mistake will have to be corrected by a technical Act.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 16 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clauses 2 to 4 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Sir, I move—

"That the Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 16 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed."

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 16 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed."

The motion was put and carried and the Bill was passed.

29th April 1960]

(3) THE MADRAS COINAGE (ALTERATION OF REFERENCES) BILL, 1960
(L.A. BILL NO. 9 OF 1960).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I move—

"That the Madras Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 9 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration."

Sir, this is a measure arising out of the new coinage we have adopted. Instead of annas, we shall have naye Paise system. Therefore, we are amending the various Acts wherein there is reference to annas for the purpose of converting them into naye Paise. As usual when we convert it, we try to upgrade it, but curiously enough there is downgrading also in one Act. I can point out one instance where for the word 'anna' the words 'five naye Paise' have been substituted—I think it is in the 1955 Act. In any event, we will have to switch over to one system or other, and people will have to get accustomed to the naye Paise system. Therefore, I request the House to accept this Bill.

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

"That the Madras Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 9 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration."

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, of course, this has to be done. For want of time I could not go through all the Acts. But I know that there are certain Acts where equalization may produce some difficulty because payment of money is involved. In the petrol business, I can say very well that we are losing. It is very clear. Therefore, sometimes we get into real difficulty on account of the change-over to the naye Paise system. It is all right in reading but when it comes to actual payment, we find that there are great difficulties. So, I pleaded with the Hon. Minister that we could take up this Bill later but he said that it had somehow to be put through. This is all my submission.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the Madras Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 9 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

The Schedule was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I move—

"That the Madras Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 9 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed."

[29th April 1960]

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘ That the Madras Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 9 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.’

The motion was put and carried and the Bill was passed.

(4) THE MADRAS CITY TENANTS’ PROTECTION (AMENDMENT) BILL, 1960
(L.A. BILL NO. 26 OF 1959).

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

“ That the Madras City Tenants’ Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

Sir, the Madras City Tenants’ Protection Act, 1921, was enacted with the main object of safeguarding the tenants from eviction from residential quarters. Consistently with this object, it was proposed to restrict the application of the Act to residential buildings only and also to make all proceedings relating to non-residential buildings under the principal Act pending on the date of the first publication of the amending Act, abate.

This Act, as it now stands, also applies to tenancies of lands owned by local authorities. As it was considered necessary that the Act should not apply to tenancies of lands owned by the District Boards, Municipalities, Panchayats and the City Improvement Trust, it was proposed to amend the Act suitably for the purpose.

There is at present no provision in the Act for an appeal against the orders passed by Courts under sections 6, 7 and 7-A of the Act relating to fixing of reasonable rent by Courts for occupation of land by a tenant. It was, therefore, proposed to make provision for appeal in the Act against these orders.

Incidentally, it was proposed to change the expression ‘ 2 annas ’ occurring in the Act into ‘ twelve naye Paise ’ and also to make provision for enabling the Government to cancel a notification extending the Act to any municipal town or village issued by them under this Act and, if need be, to re-issue such notification.

Sir, this Bill was gone into by the Select Committee and they had made certain changes which I shall just mention.

In clause 3 of the Bill, the City of Madras and four municipal towns, Madurai, Tiruchirappalli, Salem and Coimbatore have been exempted from the proposed restriction of the scope of the principal Act as it was considered that in cities like Madras and the municipal towns mentioned where a very large number of tenants had been enjoying the protection by the existing provisions of the Act in respect of residential and non-residential buildings as well, it would not now be proper to deprive them of the protection in respect of non-residential buildings.

In clause 4 of the Bill, the words ‘ twelve naye Paise ’ have been proposed to be changed as ‘ twenty-five naye Paise ’ as the Committee considered the limit of 2 annas in a rupee to which the rent payable by a tenant could be enhanced by a Court as too low.

29th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

In clause 6 an appeal against the orders under section 9 has also been included. It has also been provided that the decision on appeals should be final.

Apart from the above changes, the Committee has also proposed the following new provisions:—

In clause 3 (ii) of the re-drafted Bill, the tenant has been so defined as not to include a sub-tenant or his heirs as it was considered that sub-tenancies were being exploited by middlemen.

The Committee considered the rate of compensation to the landlord provided in the existing Act to be too low and it is accordingly proposed that compensation may be fixed on the basis of the average of three years’ market value preceding the date of order. The Committee has also considered that it would be enough if in a leasehold, the tenant is given the option to purchase only the extent of land necessary to put up the building. Provision is accordingly proposed to invest the Courts with suitable power to split up leaseholds and decide the minimum extent of land that may be purchased for the convenient enjoyment of the tenant. Clause 6 of the re-drafted Bill provides for this.

Sir, I request that the motion may be adopted.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“ That the Madras City Tenants’ Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, this Bill has taken a very curious turn. Originally, the Madras City Tenants’ Protection Act applied only to the City of Madras to certain classes of tenants, that is, tenants who had built huts or buildings on the land of others, with the permission or without the knowledge of the landowner. In such cases, they continued to be there. When the landlord began to evict the tenants, naturally the building had also to be removed. That was a hardship upon the tenants. Therefore, a Bill was brought in the year 1921 under the British rule and it became an Act of 1922. At that time, protection was given to the tenants by saying that they could offer to purchase the building and that some compensation might be given. All those things were adopted. Afterwards, the Act was amended in the year 1955. There was an amendment in the year 1956 also, asking the Board to fix the amount. After the year 1955, power was given to the Government by notification to extend the provisions of the Act to townships, municipalities and other places and they extended them. Now, we are coming to another stage where they want local authorities to be exempted from the operation of this Act. They feel that the protection need not be given in the case of lands owned by the Corporation of Madras or by the municipal council in towns or by the panchayat unions. Now they are going to have panchayats and panchayat unions. The Government want that all those lands owned by these bodies should be exempted and that, therefore, the protection to the tenants should be withdrawn so far as those lands are concerned. The original Act gave protection only to certain

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [29th April 1960]

tenants. But in the Select Committee various other provisions have been introduced. For example, a difference has been made between residential and non-residential buildings. The original Act mentioned only about residential buildings.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: It was amended in a later Act.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I am talking of the original Act. 'Building' was defined as a house. In the Select Committee somebody said that these small traders also should be protected and, therefore, non-residential buildings were also included in the definition of 'building'. They did not want to extend it to other areas. Representatives of Coimbatore and Salem were on the Select Committee. So, those places were also included within the purview of the definition. Why not Tirunelveli also be included? It is equally a good place. But probably there was no representative of Tirunelveli on the Select Committee, or the Select Committee did not think about it. I am as much attached to Tirunelveli as to Coimbatore and Salem. Therefore, Tirunelveli may also be given the benefit. The same principles may be adopted also so far as Tirunelveli is concerned. Only Madurai, Tiruchirappalli, Salem and Coimbatore will enjoy this benefit under the Bill. Also all villages within five miles of these places will enjoy this benefit. Questions may arise whether a place is within five miles or not. There may be fresh litigation and much discussion afterwards.

Now, clause 7 gives power to the Court to fix the level of the price at the average market value of the three years immediately preceding the date of the order. The hon. Member Sri Srinivasavaradan has given notice of some amendment in this regard. I do not see any reason why the Corporation of Madras and other municipal councils should be exempted from the operation of the Act. The Act is for the protection of the tenants whoever is the landlord, whether it is a private person or anybody else. The difficulties of the tenants will remain whoever may be the landowner. If it is a public body, the difficulties will increase. So far as my experience goes, public bodies are more difficult to deal with than ordinary private individuals. Therefore, why should the public bodies alone deny the tenants the protection? It is mentioned in the Statement of Objects and Reasons that they do not get the full benefit. What they mean is very vague. They accept that they get some benefit. If necessary, they can increase the rent. The Act is intended to give protection to those tenants who unwittingly have built upon others' lands. The rental value at that time was not much. Those public bodies also were not vigilant at all at that time. It is now sought to apply the exemption to the Corporation of Madras, municipal councils, panchayats and panchayat unions.

(Deputy Chairman in the Chair.)

All these various bodies are said to own the land. The tenant is the same. Therefore, why should a distinction be made so far as the landowner is concerned? Of course, co-operatives may be exempted from the operation of the Act. It is considered that the co-operative societies are managed well. So, our Legislature has decided that co-operative societies should be exempted from all provisions of the Act.

29th April 1960] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

I am not going to talk about co-operative societies. But my point is that these public bodies must be treated in the same fashion as the other landowners. The idea is to help the tenants.

Compensation is to be given for the lands. For that purpose, formerly the price was taken as the average value in the previous seven years. But it is sought to change it as the value in the previous three years. What I am stating is that it will not apply now. After the passing of the Act, it will be applied. The land values have increased. Every public body will seriously think of fully taking advantage of the provisions of this Bill. (Sri M. Seshachariar: Landlords also.) I am only speaking of tenants, and on behalf of tenants and not landlords. We are now talking about tenants. The privileges that have to be extended to tenants who have put up constructions on others' lands should be extended to all. Public institutions have been exempted. Temples have been exempted. The four municipalities and the Corporation of Madras have been exempted. These are the bodies exempted. Why should exemption be given to these two alone when we are talking of tenants who happen to pay the same average rental? I am not in favour of this particular provision introduced in this Bill.

4-0
p.m.

Now I want to mention one other thing here. The notification business is a very serious matter. The very Act is called the Madras City Tenants' Protection Act. It is intended to apply to certain classes of tenants in the City of Madras. But by a notification, the Government propose to make it the Madras State Tenants' Protection Act. This notification legislation is certainly wrong. This should not be the case. The Government want provisions in the Bill to cancel the notification and also provisions to cancel the cancellation. All these powers are entirely in the hands of the Government. The Government can very well say, 'We will extend the Act to this area; everybody should behave properly in this particular place'. If they do not behave properly, then a notification will be issued. Then, within fifteen days' time, the Government may cancel the notification. In the meantime, there may be many suits filed. Therefore, this power to bring in legislation by notification should be avoided. In the sales tax legislation, we pointed out the difficulty about notification. Extending the Act by notification and then coming to the Legislature is not the proper procedure at all. It is too much delegation of power to Government. We, as legislators, should not allow this. Now the entire discretion is with the Government. The Government may extend this Act by notification to any area, and afterwards they may cancel it again by a notification. This procedure is perfectly wrong. Therefore, I have to oppose this provision. There may be some benefit. But the procedure is wrong. There are some other matters which I hope my hon. Friends Sri Srinivasavaradan and Sri Raza Khan will discuss in their speeches. I do not want to take any further time of the House, and I resume my seat.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I welcome this measure. But I feel that proper justice has not been done. My esteemed Friend Sri Balasubramanya Ayyar referred in his speech to the history of this Act. This Act was passed in 1921-22. Those were years when some protection was given to the tenants in the City against eviction by the landlords. These tenants had put up buildings on lands

[Sri Mohamed Raza Khan] [29th April 1960]

belonging to others. Because the landlords were taking proceedings to demolish the constructions put up on their lands, the then Government thought it right that some protection should be given to the tenants. The Hon. Minister will know that in Madras City people were getting land measuring one or two grounds on paying a pittance of six annas or at best one rupee. Such of those as happen to own lands on which houses have been put up find it a difficult job to collect the rent from the tenants. For collecting this six annas and eight annas, they have to maintain an establishment. Yet they are not able to collect the rent. It may be easily said that the landlords can go to Courts. But if we think of the time and the expenditure involved, we can understand whether anybody would go to Courts. Nobody would go to Courts. The result is collections are practically nil. However, the Government thought it necessary to bring in this Amending Bill. The initiative was taken by the Government. This Bill was not referred to a Joint Select Committee. Originally, the intention of the then Government was to give protection to those tenants who were using the lands for residential purposes. People who are making plenty of money by using the land should not be given protection. I ask how they are entitled to protection. It is not as if the landlords are always rich and the tenants are always poor. It may be the other way about. The tenants may be rich and the landlords poor. There are so many cases like this. I do not know what the hon. Member Sri M. Seshachariar is going to say about this Bill. One generally jumps to the conclusion that tenants are to be protected. I can understand tenants of ordinary means being protected. But if it is a question of protecting very rich tenants, I ask why they should be given protection. I do not know the conditions prevailing in Coimbatore. I am told that lands belonging to poor people have been occupied by millowners, and that they are paying only a pittance. If the land is to be returned to the owners, the landlords will surely get a better income from those lands. In the City of Madras, valuable lands belonging to poor people are in the occupation of rich tenants. Some landlords may be rich, but most of them are poor. If the landlord serves a notice on the tenant asking him to vacate the premises, he immediately goes to the Court and seeks protection under the City Tenants' Protection Act. It might happen that he says that he is ready to pay compensation. As was pointed out by my hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar, the original Act envisages the payment of the lowest value spread over a period of seven years. If the tenant is intelligent enough—tenants are more intelligent than landlords—and if the case is taken to the Court, and if the lowest value for so many years past is to be given as compensation, the landlord would get only a pittance. I do not understand the reasons why the original idea to give protection only in respect of residential buildings is extended to non-residential buildings also. What are the reasons that prompted the Government to do so? It was rightly pointed out in the course of the discussion that a man might be having a small firewood depot or some other business at the fringe of a land or in a corner of it. Why should this man enjoy the entire land? Now the law allows the Judge, if he is satisfied, on application by the tenant, to allot to the tenant the minimum area which is required by him for the purpose of running his business. Representations have been made to the Government that if this Act is to be taken away in respect of non-residential buildings, a number of people carrying on business on such lands would be evicted. So, the non-residential buildings also have been included in

29th April 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

the City of Madras. The minimum extent of land which is required really for the purpose of carrying on the business of the tenant would be given to the tenant, and the rest of the land would be given to the landlord in as short a time as possible. My hon. Friend Sri Balasubramanya Ayyar the other day spoke about market value being paid for the lands taken over. Suppose a man has been keeping his land vacant all these years. He will now sell it for a very huge amount. On the other hand, if he or his forefathers, instead of keeping the land vacant, have allowed the tenant to construct some buildings on that land, and if that land should come within the purview of this Act, he will be able to get only a far less amount than the market price. He would under the original Act get only the lowest price spread over a period of seven years. Under the Bill, the period is only three years. This is really an improvement. I think the procedure is that when once a decree is passed, the tenant is allowed to pay the amount in instalments, and not in a lump sum, spread over one or two years. I think the law also allows interest in this regard. I want the Hon. Minister to bear these aspects also in mind and clarify the position.

4-20
p.m.

Sir, before this Bill was brought forward, many applications would have been filed under the old Act and in certain cases, decrees might also have been passed and only the execution of the decrees would be pending. But, in many other cases, applications may be pending in different stages, the Commissioner might have been appointed for the purposes of making an enquiry into the matter and measuring the extent of land and so on. I would like to know how those cases would be dealt with, and whether they would come within the purview of the new Act or the old Act. I would like to argue this point further. Suppose some cases are pending at the time the present Bill is being considered or passed. Naturally, anyone who obtains a decree under the old Act will get only the lowest price in that year. But, if he gets a decree under the new Act, he would get a better price. Therefore, the Government cannot leave this *lacuna* as it is but must take steps to rectify the defect. I hope the Hon. Minister in charge of the Bill will try to explain the full implications in this regard. Otherwise, there would be utter confusion. A number of people who had already filed applications under the old Act, would immediately withdraw their cases and file fresh applications under the new Act so that they could get more advantageous terms. I suggest that some definite provision may be incorporated to rectify this defect. In cases where decrees had already been passed and the quantum of the amount had been specifically determined, we need not touch them. But, cases where applications had just been filed, where they are in the initial stages, and are pending, should be separately dealt with and they should be governed by specific sections in the Act. It is for this purpose that my Friend Sri T. P. Srinivasavaradan and myself have given notice of amendments knowing full well the fate of those amendments, particularly in this House. Anyway, we wanted to draw the attention of the Hon. Minister to this aspect and I hope that he would give a reply to this point later. Thank you, Sir.

* SRI M. SESHACHARIAR: Mr. Deputy Chairman, my hon. Friend Sri Mohamed Raza Khan thought that I was going to dispute all his propositions. I am not going to do it. Because, he himself has been supporting this Bill throughout. This Bill is a very

[Sri M. Seshachariar] [29th April 1960]

important one. We have to see the real spirit underlying the passing of the Bill even in the first instance. Nowhere it is stated that it applies only to residential houses. Nowhere it is stated like that. Probably, it was under discussion and in the course of general discussion, it was suggested. There are many people living in huts in places which had been vacant. When those people are evicted, it will be a great hardship to them. So, when we see that a hut is used for both residential and non-residential purposes, we cannot simply restrict it to residential or non-residential places. On the other hand, as I see the Bill, from beginning to end, it is only in favour of the landlords as it should be. I say 'as it should be' because, as my friend the Deputy Leader of the House, Sri K. Balasubramanya Ayyar, mentioned . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Please say 'Deputy Leader of the Opposition' as I am not Deputy Leader of the House.

*SRI M. SESHACHARIAR: I wish the hon. Member gets that position also, if possible. The hon. the Deputy Leader of the Opposition also mentioned about the non-residential houses and the exemption that was given in respect of places situated within a radius of five miles from important cities and towns. Only in such places, it will apply to residential as well as to non-residential houses. Even in the case of acquisition, some amount of partiality is shown in favour of the landlords. The Bill refers to the market value to be paid in certain proportion. That is also advantageous to the landlords.

As for residential and non-residential places, the hon. Member Sri Raza Khan should understand that there are small vendors. It is not as if all tenants are rich people. It may be that in a few cases, they are rich. But, the vast majority of them are poor. There are many of them who are poor and who have some kind of shop in a portion of their hut or small house. What do we propose to do in all such cases? Therefore, I would like to submit that this provision regarding the exemption of non-residential places is not proper. When people may be using the places both as residential and as non-residential places, it is not proper to differentiate between them. We tried to draw some difference between those two in the case of the Buildings (Rent Control) Act, but the same cannot be applied here. In most cases, there may not be well-constructed houses and in many cases, there would be only huts and one portion of the hut may be used as residential accommodation and the other as non-residential accommodation. So, there was no reason to make any distinction in regard to this matter. Evidently, when this matter was raised before the Select Committee, this was agreed upon as a matter of compromise between the two viewpoints. That is all. Otherwise, I feel that the whole thing, as it was previously, was quite all right, and there could not have been any objection to it.

As for the other point raised by the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar, about the exemptions in respect of municipalities, local boards and the Government, we have to understand one matter clearly. Here, it is not a case where people get into the land inadvertently without the knowledge of anybody. It may be so in the case of public bodies, but in the case of private persons, it is tenancy that is envisaged. I think that is agreed upon. So, in such cases, it is not a question of these people entering into the land without the permission of the owner or any such thing. Though it

29th April 1960] [Sri M. Seshachariar]

does not envisage licence, surely it is tenancy that is created by contract—express or implied. Therefore, to say that somebody unknowingly got into the premises and so, he should not be evicted, is, I think, a mistake. In regard to Government property and properties belonging to the local boards and municipalities, I think we should safeguard their interests. That is absolutely necessary. Their interests should be protected. When they want certain places, it would not be for the purpose of benefiting any particular individual. They may want those places for some public good cause. It is not as if some private people want those places for the purpose of putting up big structures or any such thing. After all, some places belonging to a local panchayat might have been vacant for some time, and that panchayat might want that place for the purpose of putting up a park or some such thing. In such cases, they must be helped to get those places.

4-30
p.m.

The other thing that I would like to mention is this. There is one provision which is very salutary. It was not there in the 1922 Act and was not conceived of in the 1955 Act. They wanted to extend the Act to certain places in 1955 by means of notification. Nevertheless, I should think the provision was not correctly worded and, therefore, the difficulty arose. The old Act of 1922 gave certain rights and privileges to tenants who occupied the land prior to 1922. But suddenly by virtue of the Act of 1955, even those who got into the property between 1922 and 1955 got this privilege. But my point is this. The salutary provision to which I have made reference is that it is only the portion where construction has taken place or which is necessary for his enjoyment that is allowed to be purchased by the tenant. That, I think, is a salutary provision. Then, for the purpose of payment, the tenant is given three years' time. When he is given three years' time, it is necessary that he pays interest also. Of course, the hon. Member Mr. Raza Khan has expressed his view on this. But it is for the Court, for the officer concerned, to decide whether the person concerned would be in a position to pay interest also. I think it is proper that a provision to that effect is there. It is for the Courts to decide whether the amount should be paid at once or in instalments with or without interest.

With regard to other provisions, why I say this Bill is favourable to the landlord is, the rent payable has been raised from two annas to four annas. Still there are others who say it should be raised to eight annas. There is also an amendment to that effect proposed by one of the hon. Members here. But I think this enhancement to four annas will satisfy everybody. Therefore, I would commend this Bill to the House for acceptance. In regard to residential and non-residential buildings, I think the distinction is absolutely unnecessary and I think it is by way of compromise provided that building means a residential or non-residential building in the City and in the towns of Coimbatore, Madurai, Salem and Tiruchirappalli.

SRI K. T. KOSALRAM: கனம் டெபுடி சேர்மன் அவர்களே, இந்த மசோதாவில் இந்த அரசாங்கத்திற்கு நிச்சயமாக ஒரு கொள்கை இருக்கிறது. அதிலும் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால் அந்த அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு இந்த அரசாங்கத்தின்—இந்தக் கட்சியின்—கொள்கை

[Sri K. T. Kosalram] [29th April 1960]

ஓரளவு புரியாத நிலையில் இந்த மசோதாவை இங்கே முதன் முதல் கொண்டுவந்தார்கள் என்று நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் நிலத்தில் இருப்பவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். நிலத்தில் குடியிருப்பவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும், நிலத்தில் விவசாயம் செய்பவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்ற முறையில் இந்த அரசாங்கம் சட்டங்கள் இயற்றி வருவதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. நேற்றுகூட நிலத்திலிருக்கும் விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடிய மசோதா இங்கே விவாதிக்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில், "The whole Bill is entirely in favour of the landlords" என்று ஸ்ரீ சேஷாச்சாரியார் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மசோதா முன்னுக்குப் பின் முறனாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடியிருப்பவர்களுக்கு ஓரளவு பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலையை மாற்றி பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு என் நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் அவர்கள் சார்பில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதற்குக் காரணம் சொல்கிறேன். கனம் நண்பர் ஸ்ரீ சேஷாச்சாரியார் சொன்ன மாதிரி, சென்னை நகரத்தில் 20,000 25,000 பேர்கள் சிறு குடிசைகளுக்குப் பக்கத்தில் சிறு வர்க்குஷாப்புகளை வைத்து நடத்தி இருப்பினால் சிறு சிறு சாமான்கள் செய்து வருகிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ரஸா கான் அவர்களுக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு ஐஸ் ஹவுஸ் பக்கம் சென்று பார்த்தபோது, அங்கே பலர் இம்மாதிரியான வர்க்குஷாப்புகளில் ஆஸ்பத்திரி களுக்கு என்னென்ன இயந்திரங்கள் வேண்டுமோ அவைகளை இரும்பினால் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். (Sri Mohamed Raza Khan: Unauthorized.) அவை ஆதரைஸ்டா, அதைரைஸ்டா என்பதைப்பற்றி நான் சொல்லவில்லை. அவர்கள் இந்தத் தொழில்களை நடத்துவதால், அவர்களும் பணக்காரர்கள் என்று, நிலம் வைத்திருக்கும் முதலாளிகளுக்குப் பரிந்து வாதாடியவர்களுக்கு இதைச் சொல்கிறேன். இந்தச் சிறு தொழில்களையெல்லாம் அந்த அந்த இடத்திலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டுமென்ற முறையில் இந்த மசோதா இங்கே "இன்ட்ரொட்யூஸ்" பண்ணப்பட்டது ரொம்பவும் பரிதாபகமான விஷயம். இப்போது கட்சி அரசாங்கம் நடக்கிறது. இந்தக் கட்சிக்கு யார் வேண்டியவர்களோ அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கம் விரும்புகிறது. பொறுக்குக் கமிட்டியினர் மசோதாவில் பெரிய மாறுதலைச் செய்துவிட்டார்கள். இந்த மசோதா இப்போது நிலச்சுவான்தார்களுக்குச் சாதகமாகவே இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஓரளவுக்குப் பொறுப்புடன் இருக்க வேண்டும். நாம் எந்தக் காரியத்தையும் முன்னுக்குப் பின் முறனாகச் செய்யக் கூடாது. அல்லது, இது தான் எங்கள் கொள்கை, எங்கள் கொள்கை இந்த மாதிரித்தான் இருக்கிறது. என்று அரசாங்கத்தார் கூறினால், நான் அதை ஆட்சேபிக்க

29th April 1960] [Sri K. T. Kosalram]

மாட்டேன். "நாங்கள் பணக்காரர்களுக்கு நன்றாக செளகரியம் செய்து தருகிறோம்" என்று அவர்கள் சொன்னால், யாரும் இதை ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள். கனம் நண்பர்கள் ஸ்ரீ ராஸா கான் அவர்களும், ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்களும் ஆட்சி பீடத்தில் இருக்கும்போது, இத்தகைய முறையில் மசோதா வந்தால், நான் ஆச்சரியப்படமாட்டேன். அவர்கள் அப்படித் தான் செய்வார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: அவ்வளவு நிச்சயமாக வைத்துக்கொள்ளாதீர்கள்.

SRI K. T. KOSALRAM: அப்படியானால் நான் வரவேற்கிறேன். டெனண்டுகளுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரு புறத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, மற்றொரு புறத்தில் டெனண்டுகளை வெளியேற்றுவதற்கு மசோதா கொண்டுவருவது முன்னுக்குப் பின் முறனாக இருக்கிறது. விவசாயச் சட்டத்தில் டெனன்டை எப்படி நடத்தியிருக்கிறோம் என்று பார்க்க வேண்டும். அங்கே இருப்பவனும் குடியிருப்பவன்தான், இங்கு இருப்பவனும் குடியிருப்பவன்தான். இவனை இடத்தைக் காலி பண்ணச் செய்ய வேண்டுமென்றால், இவனுக்கு வேறு நிலத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, காலி பண்ணச் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், இவனைக் காலி பண்ணச் சொல்வது அடிப்படை உரிமைக்கே விரோதம். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் இந்த மசோதாவில் உள்ள ஒரு அம்சத்திற்கும் விவசாயச் சட்டத்திலுள்ள அத்தகைய அம்சத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை எடுத்துச் சொன்னார். அவர் இருக்கிற வித்தியாசத்தை எடுத்துச் சொன்னார். அவ்வளவுதான். தம் கொள்கைக்குச் சாதகமாக இருக்கிறது என்பதற்காக அதை எடுத்துச் சொன்னார்.

மேலும் நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதைப் பொறுத்தவரையில், 7 வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த விலைப்படி நஷ்ட ஈடு கொடுத்தால்தான் நியாயமாக இருக்கும். லாண்ட் சீலிங் மசோதாவில் நஷ்ட ஈட்டை ஒரு விதமாகவும் இந்த மசோதாவில் நஷ்ட ஈட்டை வேறொரு விதமாகவும் கொடுப்பது சரியல்ல. இந்த மசோதாவில் நஷ்ட ஈட்டைக் கடைசி மூன்று வருஷங்களைப் பொறுத்து மாத்திரம் கொடுப்பது, அந்தச் சட்டத்தில் வேறு விதமாகக் கொடுப்பது என்பது கூடாது. எல்லாச் சட்டங்களிலும் ஒரே மாதிரியான முறையில் இந்த நஷ்ட ஈடுகள் இருக்க வேண்டும். இங்கே வீடு வைத்திருப்பவன் மட்டும் சர்க்காருக்கு வேண்டியவனா? கிராமத்தில் வீடு வைத்திருப்பவன் சர்க்காருக்கு வேண்டாதவனா? அவர்களுக்கு அதிக நஷ்ட ஈட்டுக்கு வகை செய்வது, இவர்களுக்குக் குறைவான நஷ்ட ஈட்டுக்கு வகை செய்வது என்ற நிலை கூடாது. இப்போது லாண்ட் சீலிங் மசோதாவில் காம்ப்ன்ஸேஷன் ஒரு விதமாகவும், இந்த மசோதாவில் காம்ப்ன்ஸேஷன் வேறொரு விதமாகவும் இருக்கிறது. இவர்களுக்கு இவ்வளவு அதிகமாகக் காம்ப்ன்ஸேஷன் கொடுக்கலாமா என்று நினைக்கக்கூடும். அதற்கு நான் ஒன்று

[Sri K. T. Kosalram] [29th April 1960]

சொல்ல விரும்புகிறேன். குடிசைகளுக்குப் பக்கத்தில் நடத்தப் படும் தொழில்களைப்பற்றி ஏற்கெனவே சொன்னேன். இந்த விஷயத்தில் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் கொடுக்கும் இன்டெர்ப்ரேஷன் வேறு. நான் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சேஷாச்சாரியார் சொல்வதை ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

4-40
p.m. “குடியிருப்பதுதான்” என்று எதிலும் இல்லை. “நான்-ரெஸிடென்ஷியல்”, “ரெஸிடென்ஷியல்” என்பதே இல்லை. ஏதோ ஒரு மனிதன் தொழில் செய்கிறான், குடியிருக்கிறான், அவனுக்கு பந்தோபஸ்து செய்ய வேண்டுமென்று ஏகாதிபத்திய வாதிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தோமே, அவர்கள் கூட poor tenant -க்காக, பரிதாபம் காட்டி இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் காட்டிய ஒரு பரிதாபத்தைக்கூடக் காட்டாமல் திடீரென்று நம்முடைய சர்க்கார் ஒரே நாள் காலையில், மசோதாவைக் கொண்டுவந்து, “காலி பண்ணுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டார்கள். பிறகு, நல்ல வேளையாக மாற்றி விட்டோம். இது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். முன்னுக்குப் பின் முறனாக இருப்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும். இந்த மசோதாவில் கோர்ட்டுக்கு ஏகப்பட்ட அதிகாரம் கொடுக்கிறோம். அதனால் ஏகப்பட்ட “லிடி கேஷன்” வரப்போகிறது. ஒவ்வொன்றுக்கும் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டிய நிலை வருமானால், பாவம், ஏழை, அவன் என்ன செய்வான்? கோர்ட் இல்லாமல், வேறு ஒரு ஆபீசரைப் போட்டாலும் சங்கடம் குறைந்துவிடப் போவதில்லை, ஏழையைப் பொறுத்தவரைக்கும். பணக்காரனோ, நானோ போய்ப் பார்த்தால், ஒருவேளை ஏதாவது நடந்தாலும் நடக்கலாம்; ஆனால், ஏழை போய்ப் பார்க்கவேண்டுமானால், என்ன செய்ய முடியும்? கோர்ட் என்று இருந்தால்கூடப் பரவாயில்லை. ஏனென்றால், வக்கீல்கள் கோர்ட், கீட் போட்டுக் கொண்டு வாதாடுவார்கள். இந்தச் சங்கடம் இல்லாமல் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். கூடுமான வரை, “லிடி கேஷன்” இல்லாமலிருப்பதற்கு மசோதாவிலே வகை செய்திருக்கலாம். அதற்கு வகை செய்யாமல் விட்டுவிட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

காம்பன்சேஷன் விஷயத்தில் மாறுதல் செய்யவேண்டுமென்றால் கூட, அமைச்சர் அவர்கள் “இப்பொழுது என்ன செய்வது, இங்கிருந்து அசெம்பிளிக்குத் திருப்பியனுப்பி, மறுபடியும் இங்கே நிறைவேற்றுவதென்றால் காலதாமதம் ஆகுமே, அது நடக்காத காரியம்” என்று சொல்லலாம். ஆகையால் இதைத் திருத்த வேண்டுமென்று இப்பொழுது கவுன்சிலிலே வற்புறுத்தியும் பிரயோஜனம் இல்லை என்ற நிலையில் என்னுடைய எதிர்ப்பை இந்த மசோதாவுக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Mr. Deputy Chairman, Sir, the original Act was passed in the year 1921 as was stated by the Hon. the Revenue Minister. The object of that enactment was to give protection to the tenants against eviction. I take it, it is to

29th April 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

protect the landlords also. The Government wanted to be fair to both the landlords and the tenants. As I said, the original Act was passed in 1921, some forty years ago, and everybody knows how the people lived in those days. The landlord was very considerate and the tenant was also fair and just towards the landlord. The tenants were not eager to rush to the Courts nor did the landlords do it. Then, the Act, as was pointed out, applied to the City of Madras only. On account of pressure from the Collectors, it was subsequently extended to four municipalities, Madras, Coimbatore, Salem and Madurai. Now a discrimination is made between residential and non-residential buildings. In respect of the City alone there would be protection for both residential and non-residential buildings and the protection would be available only in respect of residential buildings in the municipalities.

A welcome feature in this Bill is, the sub-tenants are not given any protection but only the legal heirs of the tenants. Then, Government and local bodies have been given exemption from the operation of the provisions of this Bill. The reason stated is that these bodies could not discharge their responsibilities and carry on the beneficent activities if they are not excluded from the scope of the Act. I would in all humility ask whether there are not other public institutions which have got obligations to discharge towards the public. For instance, there are temples and maths and such other public institutions and trusts. Whatever reason applies to the Government and local bodies, the same should also apply to these institutions. Full freedom has been given to the Government and local bodies to take back the lands and effect improvements and get more income from those lands. I am not against it. But why not extend the same concession to the temples and other public institutions and trusts who want to take over the lands and effect improvements without affecting the tenants? They are also public institutions and I know that rent is ear-marked for certain specific purposes and items of expenditure. Now because these institutions could not take over and effect improvements, the income remains the same but the expenditure has gone up five, six or even seven times. Therefore, why should the Government exclude the public institutions from getting the benefit the Government and the local bodies are given under the Bill?

Another good feature of the Bill is the splitting up of leaseholds. The provision is that the tenant can have only so much of land for his dwelling and the remaining will be restored to the landowner if he wants. It has been pointed out by some that this measure is intended to confer greater concessions on the landlords than on the tenants. I do not think so. This, as a matter of fact, gives more concessions to the tenants than to the landlords. The Government must be fair to both the landlords and the tenants. If the Government want to protect the tenant, let them do so but, at the same time, they must be fair and just to the landlords also.

Another thing which was pointed out was this. At the time the tenant took on lease the land, he intended to put up a dwelling house. Subsequently, he starts doing business in the premises and makes money. It is now asked whether it would be just and proper for the landlord to evict such a tenant whether the premises are used for residential or non-residential purpose or both. Under the Rent

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [29th April 1960]

Control Act, Government have fixed different percentages for residential and non-residential buildings in the fixation of fair rent. A distinction has been made there between residential and non-residential buildings. Why should not the Government do that in this case also? If I am occupying a residential building under the accommodation control, would I be permitted to convert it into a non-residential one? Should I not take permission to do that? But Government might say these are all small business premises and, therefore, they can be permitted. But I would like to point out that the tenant is earning more and when he earns more and abuses the concession, contrary to the original contract by which it was intended to be used as a residential building, I think the landlord would be justified in putting forth his claim for the eviction of the tenant or some other reasonable concession should be given to him.

(Mr. Chairman in the Chair.)

Originally the tenant took it for residential purposes but now he is running a business there. If the landlord wants to start business in that place and wants to evict the tenant, why should the Government prevent him from doing that? I think there is some loophole in respect of this provision. When the Government are prepared to give this concession to the tenant, the landlord is perfectly justified in asking for a similar concession.

4-50 p.m. Another welcome feature is in regard to fixation of rent once in five years. This is a good feature. It has been raised from two annas to four annas and there is a demand to increase it to eight annas. Some people forget that a landlord has leased out his own land some 30 or 40 years back and he is dwelling in another person's house as a tenant. Therefore, he naturally depends on the income from the land leased out and the income that he gets is quite insufficient to make both ends meet. He is not able to pay rent for the house in which he dwells. So, is he not entitled to a fair income from the land which he has leased out?

Sir, about compensation to be paid to the landlord, of course I have given notice of an amendment that it should be according to market value. The Government have stated that it would be the average of the last three years. Originally it was the average of seven years and now it is an improvement. Some hon. Member has pointed out that in the case of surplus lands, the Government have fixed a different rate of compensation which should be applied in this case also. But in the case of the surplus land, it is only after providing sufficient lands for the landlord for his livelihood, that the rate of compensation is fixed. But in this case, he has to depend entirely on the income that he gets from the land. And how can the Government apply that principle here? They must provide sufficient means for him to live and then fix compensation. So, that analogy does not hold good. Secondly, when the Government take over any building under the Land Acquisition Act, they have to pay compensation according to the market value plus 15 per cent as solatium. My school has had to pay for 3½ grounds about Rs. 75,000. The Government apply different principles regarding compensation in different cases. I would say that it is fair and just that the Government should pay compensation according to the market value. There is also another point involved in respect of this matter. Suppose I am a tenant and

29th April 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

I go to Court and get a decree in my favour for possession of the land, by paying compensation at the rate of the last three years' average market value. The next day I sell it at the market value. What is it in this Bill that prevents me from doing so? I can do it. There is nothing in this Bill to prevent it. So, unscrupulous tenants with the help or connivance of money-lenders could take possession of the lands by paying compensation at the rate fixed by the Government and the next day or even in the same month they can sell them to the same money-lenders at the market value. There is this loophole. Have the Government made any provision in this Bill to meet such cases? So, the Government should not deprive honest landlords of the legitimate income that they would get.

Sir, I have already pointed out some of the welcome features in this Bill like fixation of rent, definition of 'tenant', protection to tenants against eviction and so on. But, at the same time, I should like to point out again that they should also know that many landlords are not big land landlords and that the income that they get is very meagre. I know some of the trustees out of the low income that they get, have to pay for scholarships and they are not able to do it. They are not able to help the poor boys. When I was reading in Form VI, I paid Rs. 4 as school fees. Now a boy studying in Form VI has to pay Rs. 10 every month. Not only school fees but even examination fees have been raised. (Interruption.) Teachers do not get any income at all proportionately.

So far as temples are concerned, the Government could say that certain items of expenditure in respect of temples might not be necessary and they may even close down temples. But so far as charitable and educational institutions are concerned, they should not deprive them of their income. Sir, on the whole, I welcome this Bill but, at the same time, I would request the Hon. the Minister for Revenue to fix a liberal compensation and see that tenants after getting possession of lands by paying compensation do not sell them away within a certain period.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Mr. Chairman, Sir, this is a Bill which clearly demonstrates that the Government are not one-sided. It is not in favour of the landlord or the tenant or one section of the community or another. The Government are simply motivated by principles of justice, fair-play and equity. Now if this Bill is to benefit landlords, that is not my concern because I go on certain principles.

Now, Sir, the old Act originated in the year 1921 or 1922. Even before the enactment of that Act, some people living here were experiencing difficulty but the moment there was large-scale eviction, they enacted that legislation. So, what I submit is that we think of legislation only when a thing becomes very serious and when there is large-scale eviction. So also in the Tanjore district, before the Tanjore Pannaiyal Act was enacted, hon. Members know, there was a lot of disturbance and there were cases of eviction but the Government did not step in there immediately. When there is large-scale eviction, the Government cannot sit quit and they have to step in. It is only in that way that the Government have brought forward this Bill.

[Sri M. A. Manickavelu] [29th April 1960]

The hon. Member who just spoke referred to the case of some people buying off their rights by manipulation and then selling them for a higher amount. There may be such individual cases but we cannot try to have a legislation for each and every case. Only if it is done on a large-scale, we step in. Like that there may be so many other things for which legislation is necessary and that is why now we make a statute. If legislation could be made so foolproof, there is no necessity for these Court decisions at all. Making legislation is difficult and we cannot put all sorts of detailed things there. That is why whatever we think and whatever is necessary to serve a larger purpose, we are including it. If any difficulty arises, then we have to step in and set it right.

With regard to the application of the Act to residential and non-residential areas, originally it was confined to residential areas. But later on in 1926 or so, they thought that it should be applied to non-residential areas also. Now, after a long period, only in 1955, this Act was applied to other towns and cities though there may be some misnomer about the title of the Act. That is the way of extending the existing Act to other places and so, they call it 'City Tenants Protection Act'. That is how other towns are included but when we say 'Madras City', there is a little anomaly. As the Act stood, it gave protection both for residential and non-residential areas in the Madras City only. But when it was extended to other places, there were difficulties and non-residential people took advantage of it and caused hardship to the landlords. That is why when we framed this Bill, we wanted to restrict it to residential areas. Then there was representation that small business people who were having firewood depots and things like that and other ordinary people would be greatly endangered by that. So, we thought that we could give that privilege to the City alone. Then, further representations were made that that privilege should be extended also to other towns with a big population. So, we had to draw a line somewhere and decided that it should be extended to towns like Madurai, Coimbatore, Tiruchirappalli and Salem with a population of more than two or three lakhs. Some Members of the Committee wanted that it should be extended to other towns also as they felt that it was only logical to do so and that there should be no restriction in respect of this matter. But our idea was that in larger towns the pressure was great on land, whether for residential or non-residential purposes. The pressure is so much that there at least we have to come to grips with the problem. But it is not so very necessary in other towns. In other places, if space is not available, they can go a little away, but it is not possible in big crowded towns. That is why we have restricted it to four towns.

Then, it is asked why municipalities, local bodies and the Government should be exempted from the operation of the Act. It is for this reason. Local bodies are not out to exploit the situation, but in the case of individuals, it is not so. Of course, all individuals do not exploit. But there is more scope for exploitation by individuals than by local bodies. After all, any privilege or favour shown to these bodies goes to the people at large. That is why the benefit was extended to these bodies.

Then, it is quite logical to ask when we extend it to municipalities why it should not be extended to Trusts. But the local bodies

29th April 1960] [Sri M. A. Manickavelu]

are beneficial to a larger section than the Trusts. Trusts benefit a particular section, whether they are educational or other Trusts. So, we have to draw the line somewhere.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Trusts also benefit a larger section than an individual.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: They stand on a higher level than an individual. But the line has to be drawn somewhere and it has been drawn as proposed.

With regard to the market rate, now we have made an advance over what was prevailing. They put it as the lowest price of the preceding seven years. Now we have said that it will be the average price prevailing in the preceding three years. If we say simply 'one year', some gentleman may think of putting through a bogus transaction and put up the price. If we put it at three years, he cannot do that so easily.

With regard to the rent payable, we have enhanced it from two annas to twenty-five naye Paise. It was asked why it should be raised to that level. After all, we have doubled it. The hon. Member wants to raise it to fifty naye Paise. We thought that raising it to twenty-five naye Paise would be quite fair. So, that provision was introduced.

Another improvement is that we split up the holding. The tenant can have only as much as is absolutely necessary for him. What is absolutely necessary for his enjoyment has been given to him.

With regard to clause 6, the hon. Member asks why the words "with or without interest" should be there. After all, discretion is given to the Court. The Court is, under the circumstances, the best body to judge whether it should be allowed or not. In other Statutes also we say that the punishment shall be 'imprisonment or fine or both'. Therefore, this is to give a greater discretion to the presiding Judge to decide under the circumstances what should be done.

As regards the pending proceedings, the provisions of the existing Act will apply to all proceedings except those relating to non-residential buildings. Now, under the impression that the residential and non-residential buildings have got the privilege, certain proceedings have taken place. Now, we have changed it. Therefore, we have to provide that all pending proceedings relating to non-residential buildings will abate.

With this explanation, I hope hon. Members will be satisfied. I was about to say that my hon. Friend from Tirunelveli might not be satisfied, but as he is not here now, I do not want to say anything more.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

[29th April 1960]

Clause 3.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

‘That clause 3 do stand part of the Bill.’

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I move the following amendment—

“In the proposed clause (1) of section 2 of the principal Act, in item (i), *delete* the words ‘or non-residential’.”

SRI S. K. SAMBANDHAN: I second the amendment, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the Hon. Minister has explained the background that the original Act contemplated removal of non-residential buildings from its scope. What the Hon. Minister said might be convincing. There are cases where Government intervention is necessary if things are going beyond control. But there are also occasions where I might argue that it would be much better to leave it. I do not want to take up the time of the House because the point has already been discussed in the first reading. Supposing the choice is left to the landlord and the tenant, there is a possibility of agreement between them. The agreement could be in two ways. One is that if the tenant is paying a pittance of rent, if it is raised, it will go to the landlord. No doubt, the land belongs to the landlord and if the tenant is making a profit, he will pay a higher rent. In the alternative, if the tenant is in a sound financial position, if the building is valuable and situate on Mount Road or in Georgetown, instead of getting the protection of the Act, he may not mind paying a higher amount and there will be an end of the matter. While I concede the necessity of the Government interfering in certain cases where justice has to be done, it has to be noted that a tendency is developing among our people that for everything they have to look to the Government for protection. Here, there is the possibility of a compromise or agreement between the landlord and the tenant. I think the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar is more competent to talk about the tradition of our country. He may say that our tradition is, “Do not depend on others or on Government; depend upon your own initiative and the way in which you proceed”. But there are some people who are not of that state of mind. There are people in Madras who can understand the difficulty of the other men. From this point of view, I move my amendment. I think it would be better if non-residential buildings are left out of the purview of the Bill. It is for the Government to accept my amendment or not.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, as I have already stated, I am not able to accept it. The whole thing was so thoroughly gone into. Unfortunately, the Members of the Council could not be on the Select Committee. It was not a Joint Select Committee. But yet we thoroughly went into the matter. I am sorry I am unable to accept the amendment.

The amendment of Sri Mohamed Raza Khan was, by leave, withdrawn.

Clause 3 was put and carried.

29th April 1960]

Clause 4.

MR. CHAIRMAN: The motion is—

‘That clause 4 do stand part of the Bill.’

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, I move the following amendment:—

“In clause 4, for the words ‘twenty-five naye Paise’ substitute the words ‘fifty naye Paise’.”

Sir, knowing that this amendment is not going to be accepted by the Government, I am moving it. In 1922, the rent was all in terms of annas per ground. In those days the value of land was not much, particularly land belonging to educational trusts. There is provision in the Act for the landlord to increase the rent once in five years by two annas in the rupee. The difficulty is this. When they are not able to collect the usual rent of four annas or so, it is impossible to collect the enhanced rent. I know a number of cases where the owners of land have become tired of making any collections at all. They have abandoned collections. It may be asked, ‘Why not the landowners go to Court for the recovery of the rent?’ It is a cumbersome process. People have got a number of difficulties and we cannot expect everyone to rush to Courts. It is a very difficult thing to collect rents. No landlord, as far as I know, was able at any time to increase the rent once in five years. For the last thirty years no increase has been made. If the tenant agrees to the increase by 8 naye Paise, well and good. If he does not agree, the landlord will not take the matter to the Court for an increase of 8 naye Paise. I may bring it to the notice of the Government that in the City of Madras for the last so many years—thirty years or so—there had been no increase in rent. Anyhow, this is a welcome measure, and instead of having two annas, the amount proposed now is twenty-five naye Paise. It means an increase of one hundred per cent. Arithmetically it is all right. If people should go to Courts in the matter, surely compensation will be given. But I may say that in the City of Madras there are lands belonging to charitable trusts or temples. They may not want to part with their lands. They feel that they should have land instead of getting any compensation. It may be that the people who are occupying those lands may like to have them for themselves. I ask whether it is right and proper on our part to have this small increase of twenty-five naye Paise. An increase of 8 annas will be very reasonable. If a man is now paying Rs. 1-8-0, after the passing of this legislation, he should pay Rs. 2-4-0. I hope the Government will accept my amendment.

The amendment was duly seconded.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Sir, it is well-known that there are spokesmen both for tenants and for landlords. When the Bill was being discussed, there were hon. Members who were not for any increase at all. There were also Members who wanted an increase still further. We then came to an understanding that to begin with we should have it raised from two annas to twenty-five naye Paise. I think I can go only so far. I request the hon. Member not to press his amendment.

[29th April 1960]

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ In clause 4, for the words ‘ twenty-five naye Paise ’, substitute the words ‘ fifty naye paise ’.”

The amendment was put and lost.

Clause 4 was put and carried.

Clause 5 was put and carried.

Clause 6.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

‘ That clause 6 do stand part of the Bill.’

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I move—

“ In the proposed clause (b) of sub-section (1) of section 9 of the principal Act, delete the words ‘ or without ’.”

The amendment was duly seconded.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I move the following amendment :—

“ In the proposed clause (b) of sub-section (1) of section 9 of the principal Act, in lines 6 and 7, delete the words ‘ the average ’ and ‘ of the three years ’.”

The amendment was duly seconded.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, while many of the arguments were convincing, I was not at all convinced in regard to the argument particularly on this point, namely, ‘ with or without interest ’. Sir, as a Muslim, I am against charging interest. Once a decree is passed, it is possible that the party may be having sufficient money at his disposal. Where is the question of leaving it to the discretion of the judges to say whether it is with or without interest? We should not put the judges in a very difficult position. Under what circumstances should they say that the money should be paid immediately or over a period of three years, with or without interest? We will be putting the judges in a very difficult and awkward position. We must stipulate the conditions in which interest should not be charged and also the conditions wherein interest should be charged. Even under the present Act, when once it is decided that a certain amount should be paid, and if the tenant is going to pay it over a period of years in instalments, he will have to pay interest. But now discretion is sought to be given to the judges. Unless we stipulate the conditions in which interest should be charged and also the conditions in which it should not be charged, we will only be placing the judges in an embarrassing position. I hope that my amendment will be accepted.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Sir, I have moved my amendment for two reasons. As I already pointed out, in the case of compensation, only the market value should be taken into consideration. If a public institution wants to acquire an adjoining house, it has to pay compensation on the basis of the market value plus fifteen per cent solatium to the landlord. The Government lay down one rule there, and in this Bill they lay down another rule.

29th April 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Unscrupulous persons will connive with the tenants and ask them to purchase the portion, saying, ‘ You are going to get it only at the average value; you sell it to us later on ’. Only to prevent such speculation, I have moved my amendment that only the market value should be taken into consideration for payment of compensation.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I have already explained that the circumstances and merits of each case will be decided and then only interest allowed or not allowed. Lawyers know very well that in the matter of awarding costs, the Courts sometimes say that the defendants must bear the cost and sometimes the plaintiffs must bear the cost. Sometimes they allow no costs. This is all easily done. Therefore, a judge is not put in any embarrassing position. He will exercise his discretion quite all right.

As regards the other point, namely, the market value, I have to say that each Act contains special provisions with reference to its object, necessity, and the circumstances of the case. Under the Land Acquisition Act, there is the payment of solatium. The compensation to be paid under the Ceiling Bill was said to be a pittance and an illusory one. Each Act has got some provisions according to its objects. We thought that instead of putting the market value for a particular year, it would be better to put the average of three years so that there might not be any steep variations one way or the other. The average will make it up. That is why we took the average of three years.

Like that, we thought that here also, it would be better to take the average and arrived at it, rather than fixing it at the market value during any particular year.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I am pressing my amendment, 5.20 p.m.
Sir.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ In the proposed clause (b) of sub-section (1) of section 9 of the principal Act, delete the words ‘ or without ’.”

The amendment was put and lost.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I am also pressing my amendment.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ In the proposed clause (b) of sub-section (1) of section 9 of the principal Act, in lines 6 and 7, delete the words ‘ the average ’ and ‘ of the three years ’.”

The amendment was put and lost.

Clause 6 was put and carried.

Clauses 7 to 9 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I move—

“ That the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

[29th April 1960]

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“ That the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, all these days, there used to be Joint Select Committees for the consideration of Bills and even in the case of Money Bills, though we were not entitled to vote, we used to be associated. I do not know why in this particular case alone, there was not a Joint Select Committee and we were not associated with that Committee. We are not very much interested in being on the Committee. But, if only we had been on the Select Committee which considered this Bill, much of the discussion that we have had just now could have been avoided.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, when I originally moved the Bill, there was no idea of referring the Bill to a Select Committee at all. But, when Members wanted a Select Committee, we just agreed to have a Committee and finish the consideration of the Bill by sitting for one or two days. This was how it happened.

MR. CHAIRMAN : We hope we will have a Select Committee of this House next time. The question is—

“ That the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

381. *Ninth Report of the Committee on Estimates (1959-60) on State Transport (Nationalized) Department.*

Bills passed by the Assembly and received therefrom in the Council—

* A. *The Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 26 of 1959).*

† B. *The Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 (L.A. Bill No. 18 of 1960).*

† C. *The Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 16 of 1960).*

† D. *The Madras Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 9 of 1960).*

* Circulated in the Council Chamber on 28th April 1960.

† Sent by Special Messengers on 28th April 1960.

APPENDIX

29th April 1960]

APPENDIX I.

[Vide item III (1) on page 230 supra.]

L.A. BILL No. 18 OF 1960.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to amend the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Act, 1959.

WHEREAS it is expedient to amend the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Act, 1959 (Madras Act 6 of 1959), for the purpose hereinafter appearing;
BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Act, 1960.

2. *Amendment of section 3, Madras Act 6 of 1959.*—In the first paragraph of sub-section (1) of section 3 of the Madras Gramdan Villages (Repayment of Debts) Act, 1959 (Madras Act 6 of 1959), for the words “before the expiry of the period of one year”, the words “before the expiry of the period of two years”, shall be substituted.

APPENDIX II.

[Vide item III (2) on page 236 supra.]

L.A. BILL No. 16 OF 1960.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to validate the levy, assessment and collection in the Courtallam Township of taxes under the Madras District Municipalities Act, 1920, and library cess under the Madras Public Libraries Act, 1948.

WHEREAS it is expedient to validate the levy, assessment and collection in the Courtallam Township of taxes under the Madras District Municipalities Act, 1920 (Madras Act V of 1920), and library cess under the Madras Public Libraries Act, 1948 (Madras Act XXIV of 1948);

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title.*—This Act may be called the Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Act, 1960.

2. *Definitions.*—In this Act, unless the context otherwise requires—

(a) “ Courtallam Township ” means the Courtallam Township mentioned in sub-section (1) of section 2 of the Courtallam Township Act ;

(b) “ Courtallam Township Act ” means the Courtallam Township Act, 1954 (Madras Act XVI of 1954);

(c) “ Courtallam Township Committee ” means the Courtallam Township Committee constituted under sub-section (1) of section 3 of the Courtallam Township Act ;

[29th April 1960]

(d) "District Municipalities Act" means the Madras District Municipalities Act, 1920 (Madras Act V of 1920);

(e) "Public Libraries Act" means the Madras Public Libraries Act, 1948 (Madras Act XXIV of 1948).

3. *Validation of municipal taxes and library cess levied, assessed or collected in the Courtallam Township.*—Notwithstanding anything contained in any judgment, decree or order of any Court, no levy, assessment or collection in the Courtallam Township by the Courtallam Township Committee or by any other authority, officer or person for the period commencing on the 1st October 1955 and ending with the 30th September 1960, of any tax under the District Municipalities Act or library cess under the Public Libraries Act shall be deemed to be invalid or ever to have been invalid on the ground only that such levy, assessment or collection was not in accordance with the provisions of the District Municipalities Act or the Public Libraries Act or the rules made thereunder or of any other Law for the time being in force in the Courtallam Township and such tax or library cess levied, assessed or collected or purporting to have been levied, assessed or collected shall for all purposes be deemed to be and to have always been, validly levied, assessed or collected and accordingly—

(a) all acts, proceedings or things done or taken by the Courtallam Township Committee or by any other authority, officer or person in connection with the levy, assessment or collection of such tax or library cess shall for all purposes be deemed to be, and to have always been, done or taken in accordance with law;

(b) no suit or other proceeding shall be maintained or continued in any Court against the Courtallam Township Committee or any other authority, officer or person whatsoever for the refund of any tax or library cess so paid; and

(c) no Court shall enforce any decree or order directing the refund of any tax or library cess so paid :

Provided that no act or omission on the part of any person shall be punishable as an offence which would not have been so punishable if this Act had not been passed.

4. *Levy of library cess under the Public Libraries Act in the Courtallam Township by the Courtallam Township Committee.*—(1) Without prejudice to the provisions of section 3 and notwithstanding anything contained in the Public Libraries Act, a library cess shall be levied, assessed and collected in the Courtallam Township under and in accordance with the provisions of the Public Libraries Act.

(2) For the purposes of sub-section (1), all references in the Public Libraries Act to the District Municipalities Act, the municipal council and the municipalities shall respectively be construed and deemed always to have been construed, as references to the Courtallam Township Act, the Courtallam Township Committee and the Courtallam Township.

29th April 1960]

APPENDIX III.

[Vide item III (3) on page 239 supra.]

L.A. BILL No. 9 OF 1960.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to amend certain enactments consequent on the coming into force of the Indian Coinage (Amendment) Act, 1955.

WHEREAS it is expedient to amend certain enactments consequent on the coming into force of the Indian Coinage (Amendment) Act, 1955 (Central Act 31 of 1955) ;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Madras Coinage (Alteration of References) Act, 1960.

(2) It shall come into force on such date as the State Government may, by notification, appoint.

2. *Amendment of certain enactments.*—The enactments specified in the Schedule are hereby amended to the extent and in the manner mentioned in the fourth column thereof.

THE SCHEDULE.

AMENDMENTS.

(See section 2.)

Year. (1)	Number. (2)	Short title. (3)	Amendments. (4)
CENTRAL ACTS.			
1860	XXI	The Societies Registration Act, 1860.	In section 19, for the words "two annas for every hundred words", the words "twenty-five naye Paise for every two hundred words or part thereof" shall be substituted.
1882	XV	The Presidency Small Cause Courts Act, 1882.	1. In section 71, for the words "twelve annas", the words "seventy-five naye Paise" shall be substituted. 2. After section 77-A, the following section shall be inserted, namely :— " 77-B. Fees to be computed to the nearest multiple of five naye Paise.—In the determination or computation of the amount of fee chargeable under this Act, any fraction of five naye Paise less than two and a half naye Paise shall be disregarded and any fraction of five naye Paise

[29th April 1960]

Year. (1)	Number. (2)	Short title. (3)	Amendments. (4)
CENTRAL ACTS—cont.			
1882— cont.	XV— cont.	The Presidency Small Cause Courts Act, 1882—cont.	equal to, or exceeding, two and a half naye Paise shall be regarded as five naye Paise." 3. In the Third Schedule, for the part (marked E), the following part shall be substituted, namely :—

" E.

(See section 86.)

In the Small Cause Court for

SCALE OF FEES TO BE LEVIED IN DISTRAINTS FOR HOUSE-RENT.

Sums sued for	Affidavit and warrant to distrain.	Order to sell.	Commission.	Total.
RS.	RS.	RS. NP.	RS. NP.	RS. NP.
1 and under	5	0 25	0 50	1 25
5 "	10	0 50	0 50	2 00
10 "	15	0 50	0 50	2 50
15 "	20	0 50	1 00	3 50
20 "	25	0 75	1 00	4 25
25 "	30	1 00	1 00	5 00
30 "	35	1 00	1 00	5 50
35 "	40	1 00	1 50	6 50
40 "	45	1 25	2 00	7 75
45 "	50	1 50	2 00	8 50
50 "	60	2 00	2 00	10 00
60 "	80	2 50	2 50	11 50
80 to	100	3 00	3 00	13 00
Upwards of	100	3 00	3 00	7 per centum.

The above scale includes all expenses, except in suits where the tenant disputes the landlord's claim, and witnesses have to be subpoenaed, in which case each sub-poena for sums under Rs. 40 shall be paid for at twenty-five naye Paise each, and seventy-five naye Paise above that amount and also where peons are kept in charge of property distrained twenty-five naye paise per day shall be paid per man."

29th April 1960]

Year. (1)	Number. (2)	Short title. (3)	Amendments. (4)
1882— cont.	XV— cont.	The Presidency Small Cause Courts Act, 1882—cont.	4. For the Fourth Schedule, the following Schedule shall be substituted, namely :—

THE FOURTH SCHEDULE.

(See section 72.)

FEES FOR SUMMONSES AND OTHER PROCESSES.

When the amount or value of the subject-matter exceeds	But does not exceed	Fee for summonses.	Fee for other processes.
RS.	RS.	RS. NP.	RS. NP.
0	10	0 15	0 15
10	20	0 25	0 25
20	50	0 50	0 50
50	100	1 00	1 00
100	200	1 25	2 00
200	300	1 50	3 00
300	400	1 75	4 00
400	500	2 00	5 00
500	600	2 25	6 00
600	700	2 50	7 00
700	800	2 75	8 00
800	900	3 00	9 00
900	1,000	3 25	10 00
1,000	1,100	3 40	10 50
1,100	1,200	3 50	11 00
1,200	1,300	3 65	11 50
1,300	1,400	3 75	12 00
1,400	1,500	3 90	12 50
1,500	1,600	4 00	13 00
1,600	1,700	4 15	13 50
1,700	1,800	4 25	14 00
1,800	1,900	4 40	14 50
1,900	2,000	4 50	15 00".

5. In the Fifth Schedule—

- for the words "Eight annas" and "Twelve annas" wherever they occur, the words "Fifty naye Paise" and "Seventy-five naye Paise" shall respectively be substituted;
- for the words "eight annas" wherever they occur, the words "fifty naye Paise" shall be substituted;
- for the words "Four annas", the words "Twenty-five naye Paise" shall be substituted.

MADRAS ACTS.

1888 III

The Madras City Police Act, 1888. In section 60, for the words "eight annas", the words "fifty naye Paise" shall be substituted.

[29th April 1960]

Year. (1)	Number. (2)	Short title. (3)	Amendments. (4)
MADRAS ACTS—cont.			
1920	VIII	The Madras Elementary Education Act, 1920.	1. In the third proviso to sub-section (1) of section 35, for the words "three annas", the words "twenty naye Paise" shall be substituted. 2. In the proviso to sub-section (2) of section 37, for the words "eighteen pies" in the two places where they occur, the words "ten naye Paise" shall be substituted.
1934	X	The Madras Co-operative Land Mortgage Banks Act, 1934.	In sub-section (2) of section 11, for the words "one anna", the words "seven naye Paise" shall be substituted.
1938	IV	The Madras Agriculturists Relief Act, 1938.	In the proviso to section 12 and in section 13, the words "that is to say, one pie per rupee per mensem simple interest, or one anna per rupee per annum simple interest" shall be omitted.
1939	V	The Madras Electricity Duty Act, 1939.	1. In section 3— (i) in sub-section (1)— (a) for the words "six pies", the words "three naye paise" shall be substituted; (b) for the words "two annas" in the two places where they occur, the words "twelve naye Paise" shall be substituted; and (ii) in sub-section (4), for the words "two annas", the words "twelve naye Paise" shall be substituted. 2. In sub-section (1) of section 7, for the words "two annas", the words "twelve naye Paise" shall be substituted.
1947	XXXVI	The Madras Shops and Establishments Act, 1947.	In sub-section (4) of section 35, for the words "half an anna in the rupee", the words "three per cent" shall be substituted.
1948	XXIV	The Madras Public Libraries Act, 1948.	In clause (a) of sub-section (1) of section 12, for the words "six pies", the words "three naye Paise" shall be substituted.
1952	XVI	The Madras Motor Vehicles (Taxation of Passengers and Goods) Act, 1952.	In section 3, for the words "nine pies" and "six pies", the words "five naye Paise" and "three naye Paise" shall respectively be substituted.

29th April 1960]

Year. (1)	Number. (2)	Short title. (3)	Amendments. (4)
MADRAS ACTS—cont.			
1955	XIV	The Madras Court-fees and Suits Valuation Act, 1955.	1. After section 21, the following section shall be inserted, namely :— "21-A. Fee to be computed to the nearest multiple of five naye Paise.—In the determination or computation of the amount of fee payable under this Act, any fraction of five naye Paise less than two and a half naye Paise shall be disregarded and any fraction of five naye Paise equal to, or exceeding, two and a half naye Paise shall be regarded as five naye Paise." 2. In section 78, for the words "one anna", the words "five naye Paise" shall be substituted. 3. In Schedule I, in article 1, for the entries in column (3), the following entries shall respectively be substituted, namely :— "Forty naye Paise. Forty naye Paise. Seventy-five naye Paise." 4. In Schedule II— (i) for the words "Eight annas", "Twelve annas" and "Four annas" wherever they occur, the words "Fifty naye Paise", "Seventy-five naye Paise" and "Twenty-five naye Paise" shall respectively be substituted; (ii) for the words "eight annas" wherever they occur, the words "fifty naye Paise" shall be substituted; (iii) in article 8, clause (a), for the figure and word "8 annas", the words "fifty naye Paise" shall be substituted. 5. In Annexures A and B of Part I of Schedule III, for the letters "Rs. s. p.", the letters "Rs. nP." shall be substituted.

[29th April 1960]

Year.	Number.	Short title.	Amendments.																
(1)	(2)	(3)	(4)																
TRAVANCORE-COCHIN ACTS.																			
1950	XXII	The Travancore-Cochin Agricultural Income-tax Act, 1950.	1. For section 37, the following section shall be substituted, namely :— “37. <i>Tax to be computed to the nearest naya Paisa.</i>—In the determination or computation of the amount of tax or a refund payable under this Act, any fraction of a naya Paisa less than half a naya Paisa shall be disregarded and any fraction of a naya Paisa equal to, or exceeding, half a naya Paisa shall be regarded as one naya Paisa.”. 2. In the Schedule— (i) in Part I, for items 1 to 5, the following items shall be substituted, namely :— <table><thead><tr><th></th><th>Rate.</th></tr></thead><tbody><tr><td>“1. On the first Rs. 1,500 of the total agricultural income.</td><td>Nil.</td></tr><tr><td>2. On the next Rs. 3,500 of the total agricultural income.</td><td>Five naye Paise in the rupee.</td></tr><tr><td>3. On the next Rs. 5,000 of the total agricultural income.</td><td>Ten naye Paise in the rupee.</td></tr><tr><td>4. On the next Rs. 5,000 of the total agricultural income.</td><td>Twenty naye Paise in the rupee.</td></tr><tr><td>5. On the balance of the total agricultural income.</td><td>Twenty-five naye Paise in the rupee.”;</td></tr></tbody></table> (ii) in Part II— (a) in paragraph A, for items 1 to 7, the following items shall be substituted, namely :— <table><thead><tr><th></th><th>Rate.</th></tr></thead><tbody><tr><td>“1. On the first Rs. 25,000 of the total agricultural income.</td><td>Nil.</td></tr></tbody></table>		Rate.	“1. On the first Rs. 1,500 of the total agricultural income.	Nil.	2. On the next Rs. 3,500 of the total agricultural income.	Five naye Paise in the rupee.	3. On the next Rs. 5,000 of the total agricultural income.	Ten naye Paise in the rupee.	4. On the next Rs. 5,000 of the total agricultural income.	Twenty naye Paise in the rupee.	5. On the balance of the total agricultural income.	Twenty-five naye Paise in the rupee.”;		Rate.	“1. On the first Rs. 25,000 of the total agricultural income.	Nil.
	Rate.																		
“1. On the first Rs. 1,500 of the total agricultural income.	Nil.																		
2. On the next Rs. 3,500 of the total agricultural income.	Five naye Paise in the rupee.																		
3. On the next Rs. 5,000 of the total agricultural income.	Ten naye Paise in the rupee.																		
4. On the next Rs. 5,000 of the total agricultural income.	Twenty naye Paise in the rupee.																		
5. On the balance of the total agricultural income.	Twenty-five naye Paise in the rupee.”;																		
	Rate.																		
“1. On the first Rs. 25,000 of the total agricultural income.	Nil.																		

29th April 1960]

Year.	Number.	Short title.	Amendments.
(1)	(2)	(3)	(4)
TRAVANCORE-COCHIN ACTS—cont.			
1950— cont.	XXII— cont.	The Travancore-Cochin Agricultural Income-tax Act, 1950— cont.	2. On the next Rs. 15,000 of the total agricultural income. Ten naye Paise in the rupee. 3. On the next Rs. 15,000 of the total agricultural income. Fifteen naye Paise in the rupee. 4. On the next Rs. 15,000 of the total agricultural income. Twenty naye Paise in the rupee. 5. On the next Rs. 15,000 of the total agricultural income. Thirty naye Paise in the rupee. 6. On the next Rs. 15,000 of the total agricultural income. Thirty five naye Paise in the rupee. 7. On the balance of the total agricultural income. Forty naye Paise in the rupee.”; (b) in paragraph B, in the entry in the second column, for the words “Two annas”, the words “Twelve and a half naye Paise” shall be substituted.
1955	XV	The Travancore-Cochin Land Tax Act, 1955.	In sub-section (1) of section 5, for the words “three Pies” the words “two naye Paise” shall be substituted.

I certify that this is a Money Bill.

U. KRISHNA RAU,

*Speaker,*Fort St. George,
28th April 1960.

Madras Legislative Assembly.

[29th April 1960]

APPENDIX IV.

[Vide item III (4) on page 240 supra.]

L.A. BILL No. 26 OF 1959.

(As passed by the Assembly.)

A Bill further to amend the Madras City Tenants' Protection Act, 1921.

WHEREAS it is expedient further to amend the Madras City Tenants' Protection Act, 1921 (Madras Act III of 1922), for the purposes hereinafter appearing;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Act, 1960.

2. *Amendment of section 1, Madras Act III of 1922.*—In section 1 of the Madras City Tenants' Protection Act, 1921 (Madras Act III of 1922) (hereinafter referred to as the principal Act),—

(i) to sub-section (3), the following proviso shall be added, namely:—

‘Provided that nothing contained in this Act shall apply to tenancies of land owned—

(a) in the City of Madras, by the Corporation of Madras,
(b) in any other municipal area, by the municipal council concerned,

(c) in any area in a district as defined in the Madras District Boards Act, 1920 (Madras Act XIV of 1920), which is comprised within the local limits of a panchayat constituted under the Madras Village Panchayats Act, 1950 (Madras Act X of 1950), or of a panchayat or panchayat union constituted under the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958), by the panchayat or by the panchayat union council concerned.

(d) in the case of all areas in a district defined as aforesaid, which are not comprised within the local limits of such panchayat or panchayat union by the district board concerned, and

(e) by the Board of Trustees for the Improvement of the City of Madras constituted under the Madras City Improvement Trust Act, 1950 (Madras Act XXXVII of 1950);

(ii) after the same sub-section, the following sub-sections shall be added, namely:—

(4) The State Government may, by notification in the *Fort St. George Gazette*, cancel any notification issued under sub-section (2), but the cancellation shall not be deemed to affect the power of the State Government under sub-section (2) again to extend this Act to such town or village.

[29th April 1960]

(5) Where a notification is issued under sub-section (4), every proceeding pending on the date of the publication of such notification and instituted under the provisions of this Act as extended by virtue of the notification issued under sub-section (2) which has been cancelled by such notification, shall abate and all rights and privileges which may have accrued immediately before such date to any person by virtue of this Act as extended shall cease and determine and shall not be enforceable:

Provided that nothing contained in this sub-section shall be deemed to invalidate any suit or proceeding in which the decree or order passed has been executed or satisfied in full before the date mentioned in this sub-section.

(6) Every notification issued under sub-section (2) or sub-section (4) shall be laid before the Legislature, if it is sitting, as soon as may be after the issue of the notification, and if it is not sitting within seven days of its re-assembly, and the State Government shall seek the approval of the Legislature to the notification by a resolution moved within a period of fifteen days beginning with the day on which the notification is so laid before it; and if the Legislature makes any modification in the notification or directs that the notification should cease to have effect, the notification shall thereafter have effect only in such modified form or be of no effect, as the case may be, but without prejudice to the validity of anything previously done thereunder.

3. *Amendment of section 2, Madras Act III of 1922.*—In section 2 of the principal Act,—

(i) for clause (1), the following clause shall be substituted, namely:—

“(1) ‘Building’ means any building, but or other structure, whether of masonry, bricks, wood, mud, metal or any other material whatsoever used—

(i) for residential or non-residential purposes, in the City of Madras, in the municipal towns of Coimbatore, Madurai, Salem and Tiruchirappalli and in any village within five miles of the City of Madras or of the municipal towns aforesaid, and

(ii) for residential purposes only, in any other area, and includes the appurtenance thereto.”;

(ii) for clause (4), the following clause shall be substituted, namely:—

“(4) ‘Tenant’ in relation to any land—

(i) means a person liable to pay rent in respect of such land, under a tenancy agreement express or implied, and

(ii) includes—

(a) any such person as is referred to in sub-clause (i) who continues in possession of the land after the determination of the tenancy agreement, and

(b) the heirs of any such person as is referred to in sub-clause (i) or sub-clause (ii) (a);
but does not include a sub-tenant or his heirs.”

[29th April 1960]

4. *Amendment of sections 6 and 7, Madras Act III of 1922.*—In the proviso to sub-section (1) of section 6 and in the proviso to section 7 of the principal Act, for the figure and word “ 2 annas ”, the words “ twenty-five naye paise ” shall be substituted.

5. *Amendment of section 8, Madras Act III of 1922.*—In section 8 of the principal Act, for the words “ shall have effect as a decree in a suit and the rent so fixed shall not be revised nor shall the tenant be liable to be evicted for a period of five years ”, the words, figure and letter “ shall, subject to the provisions of section 9-A, have effect as a decree in a suit and for a period of five years the rent so fixed shall not be revised nor shall the tenant be liable to be evicted for the said period. ” shall be substituted.

6. *Amendment of section 9, Madras Act III of 1922.*—In section 9 of the principal Act,—

(i) sub-section (1) shall be lettered as clause (a) of that sub-section, and in the clause as so lettered,—

(a) for the words ‘ to sell the land for a price to be fixed by the court ’, the words ‘ to sell for a price to be fixed by the court, the whole or part of, the extent of land specified in the application ’ shall be substituted;

(b) the sentence commencing with the words ‘ The court shall fix ’ and ending with the words ‘ with or without interest ’ shall be omitted;

(ii) after clause (a) as so lettered, the following clause shall be added, namely :—

“ (b) On such application, the court shall first decide the minimum extent of the land which may be necessary for the convenient enjoyment by the tenant. The court shall then fix the price of the minimum extent of the land decided as aforesaid, or of the extent of the land specified in the application under clause (a), whichever is less. The price aforesaid shall be the average market value of the three years immediately preceding the date of the order. The court shall order that within a period to be determined by the court, not being less than three months and not more than three years from the date of the order, the tenant shall pay into court or otherwise as directed the price so fixed in one or more instalments with or without interest. ”;

(iii) in sub-section (2), for the words, brackets and figure ‘ under sub-section (1) ’, the words, brackets, letter and figure ‘ under clause (a) of sub-section (1) ’ shall be substituted;

(iv) for sub-section (3) and the Explanation thereunder, the following shall be substituted, namely :—

“ (3) (a) On payment of the price fixed under clause (b) of sub-section (1), the court shall pass an order directing the conveyance by the landlord to the tenant of the extent of land for which the said price was fixed. The court shall by the same order direct the tenant to put the landlord into possession of the remaining extent of the land, if any. The stamp duty and registration fee in respect of such conveyance shall be borne by the tenant,

29th April 1960]

(b) On the order referred to in clause (a) being made the suit or proceeding shall stand dismissed, and any decree or order in ejectment that may have been passed therein but which has not been executed shall be vacated.

Explanation.—‘ Land ’ means the interest of the landlord in the land and all other interests which he can convey under any power and includes also the full interest which a trustee can convey under the power possessed by him to convey trust property when necessity exists for the same or the alienation of the property is for the benefit of the estate or trust.”

7. *Insertion of new section 9-A in Madras Act III of 1922.*—After section 9 of the principal Act, the following section shall be inserted, namely :—

“ 9-A. *Appeals.*—An appeal shall lie from an order passed by a court under section 6, section 7, section 7-A or section 9 to the court to which an appeal would lie from any decree passed by the former court and the decision in such appeal shall be final :

‘ Provided that from an order passed—

(i) by the Chief Judge of the Presidency Small Cause Court, an appeal shall lie to the High Court, and

(ii) by any other Judge of the Presidency Small Cause Court, an appeal shall lie to the Chief Judge. ”

8. *Amendment of section 10, Madras Act III of 1922.*—In sub-section (1) of section 10 of the principal Act, for the words and figures “ Sections 4, 5, 6, 8 and 9 ”, the words, figures and letter “ sections 4, 5, 6, 8, 9 and 9-A ” shall be substituted.

9. *Certain pending proceedings to abate.*—Every proceeding pending before any Court, other than a proceeding relating to any property situated in—

(i) the City of Madras,

(ii) the municipal towns of Coimbatore, Madurai, Salem, and Tiruchirappalli, and

(iii) any village within five miles of the City of Madras or of the municipal towns aforesaid.

On the date of the publication of this Act in the *Fort St. George Gazette*, and instituted under the provisions of the principal Act, shall, in so far as such proceeding relates to non-residential buildings, abate, and all rights and privileges which may have accrued immediately before such date of any person in respect of any property situated in any area other than the areas referred to above by virtue of the principal Act, shall, in so far as they relate to non-residential buildings, cease and determine and shall not be enforceable :

‘ Provided that nothing contained in this section shall be deemed to invalidate any suit or proceeding in which the decree or order passed has been executed or satisfied in full before the date mentioned in this section.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 30th April 1960.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

SHORT NOTICE STARRED QUESTIONS

Government Arts College, Coimbatore

* 1. S.N. Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any final arrangements have been made to switch over from English to Tamil medium of instruction in the three-year degree course in Government Arts College, Coimbatore, from the academic year 1960-61;

(b) if so, the number of seats offered in Tamil medium for Arts subjects in humanities; and

(c) whether the Government are aware of the difficulty that the boys who have read through English medium in the Pre-University Course during the academic year 1959-60 may experience in again reverting to Tamil medium in the three-year degree course and, if so, the steps taken or proposed to be taken in this regard?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir. Arrangements are being made to introduce Tamil as the medium of instruction in the first year of the three-year degree course in the Government Arts College, Coimbatore, from the academic year 1960-61 in the following subjects:—

1. Economics.
2. Geography.
3. History.
4. Politics.
5. Psychology.

(b) 95.

(c) The Government consider that there will be no difficulty for the students to study the subjects through the Tamil medium.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the one point which the Hon. the Finance Minister usually argued was that the students who had undergone instruction in the Tamil medium in the high schools, when they shifted to the English medium in colleges, found it very difficult. Now, the position would be like this. In the high schools, the students would have had the Tamil medium, in the pre-University course, they would be having English medium and again when they take up higher studies in the colleges, they would have to switch

[30th April 1960]

over to Tamil again. May I know whether the Education Department has considered this aspect of the matter, or this lacuna, if I may say so?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, Sir, this matter was also considered. Because Tamil is their mother-tongue and the regional language, there would not be any difficulty in switching back to the study of these subjects in Tamil.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, reference has been made to this aspect of the matter in the Senate of the Madras University where also it was considered to be a lacuna. It was stated there also that the shifting of the medium of instruction three times in the course of his study, would be very difficult to a student. Now that there is the 3-year course, may I know whether the new arrangement would be kept in abeyance at least for one year?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I am sorry it would not be possible to keep it in abeyance. I am instructed and I am advised that there would not be any difficulty in the study of these subjects in Tamil. Simply because we say that they would have to switch back to Tamil, it cannot be said that they would be finding it difficult.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, the Hon. Minister said that the Tamil medium of instruction would be introduced in the Coimbatore Arts College. May I know whether arrangements are being made to have the pre-University courses also taught in Tamil this year?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: No, Sir. The pre-University course is a passing phase. From 1962-63, the 11th Standard of Higher Secondary Schools will come into force. Therefore, the difficulty would be only for two years.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: ஐயா, 11 ஆண்டுகளில் தமிழில் பயின்று தேறி மேலே புது முக வகுப்பில் ஒரு ஆண்டு ஆங்கிலத்தில் பயிற்சி பெறுவது கல்லூரி மேற்படிப்புக்குத் தயார் செய்துகொள்வதாகும்; பின்னர் மீண்டும் தமிழில் போதனை பெறுவது கஷ்டம் ஏதும் இன்றி மாணவர்க்கு மிக எளிதாகவே இருக்கும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்கிறார் அல்லவா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, Sir. It is a matter of opinion. But the hon. Member Mr. Raza Khan seems to think otherwise.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I do not follow the hon. Member's question.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The hon. Member said that having studied the subjects in Tamil for eleven years, it should be easier for the students to study the subjects in Tamil rather than in English in which language they had studied for only one year in the middle. I said that it was a matter of opinion and that the hon. Member Sri Raza Khan seemed to think otherwise.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether the Hon. Minister is aware of the fact that great educationists feel—probably Vidwan Muthukannappan may feel otherwise—that the change-over

30th April 1960]

from the English medium to the Tamil medium and then from the Tamil medium to the English medium and some time later from English medium to Tamil medium would result in considerable difficulty and trouble for the students as they cannot devote that much of attention and concentration to the study of the various subjects which is necessary?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: As a matter of fact, educationists feel that the switch-over to English is a great burden and that is why standards are falling down.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: Sir, instead of waiting till the year 1962-63 when the XI Standard will take the place of the pre-University class, will the Government take steps to introduce the new scheme in the pre-University class now itself?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, the difficulty is we are having a limited number of students. The 95 candidates will not be limited to any particular college. We have to get them from all over the State. So, for the sake of these 95 students, certainly we cannot switch over to Tamil in the pre-University course in the other colleges.

DR. A. SREENIVASAN: Are there enough number of trained teachers who can teach the students in the Tamil medium?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: There are more than enough number of them. As a matter of fact, a survey was made in this regard and we found that about 95 per cent of the lecturers are ready to teach in Tamil.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Suppose there is a great response from the students to take their courses of study in the Tamil medium and if more number of students than 95 apply for such courses, what steps would the Government take to meet the situation?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: We would make a selection as we do in the case of admission to Engineering Colleges and Medical Colleges.

DR. A. SREENIVASAN: Supposing students do not come forward to take up the study of the courses in the Tamil medium, what will happen?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, it is a hypothetical question. I would request the learned Doctor to wait and see.

SRI ABDUL HAMEED KHAN: May I know whether the Government would be prepared to allow the colleges teaching in the English medium to continue along with the colleges having Tamil as the medium of instruction, even later, Sir?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Oh, yes. Those colleges would be at liberty to have the English medium and nobody objects to it.

SRI P. K. NALLASWAMI: தமிழிலே போதனை செய்யக் கூடிய ஆசிரியர்கள் அதிகக் கல்லூரிகளுக்கு அரசாங்கத்திற்கு வேண்டியிருப்பதால், கோவைக் கல்லூரியில் பயிற்சிபெற

[30th April 1960]

விண்ணப்பிப்பவர்களில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுவதற்குப் பிரியப்படுகிறவர்களை அதிகமாக எடுத்துக்கொள்ள சர்க்கார் முன்வருவார்களா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இப்போதே அவர்கள் ஆசிரியராக வரவேண்டும், வேறு உத்தியோகத்திற்குப் போக வேண்டாம் என்று நிர்ணயம் செய்யமுடியாது. இப்போது ஆட்சி மொழியானது தமிழாக்கப்பட்டிருப்பதால், இங்கு பயிற்சி பெறுகிறவர்களுக்குப் பிற்காலத்தில் வேறு முறைகளிலும் நல்ல வாய்ப்பு இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, the Hon. Minister was kind enough to say that those colleges would be allowed to have the English medium. Is it the implication that if and when they apply for grants, grants will not be given to them?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Learned opinion is that so far as they are concerned, finance is of no matter. So, I do not think they would very much mind whether they get grant from the Government or not.

Non-fee levying schools

* 2 S.N. Q.—**SRI T. P. SRINIVASAVARADAN :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that some of the elementary schools which opted as non-fee-levying in June 1959 have since given notice to the Government that they would go back as fee-levying and, if so, the number of such elementary schools; and

(b) the steps proposed to be taken to absorb the teachers who may be retrenched by such schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) Yes, Sir; information regarding the number of such schools is not available.

(b) Teachers who may be discharged from such schools, will be absorbed in schools run by local bodies having jurisdiction over the area.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : While I am thankful to the Hon. Minister for his kind assurance, may I point out to him that there are still teachers who have been retrenched and who have not been immediately absorbed? There is a lapse of even one to three months. During that period, they do not get any salary. May I know whether the Government intend paying them salary during that period?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Let us wait and see the interregnum even during the next year. Because, last year, we were not actually aware of the problem. This year, I hope they would be absorbed earlier.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : As the interval in the case of quite a good number of them was even two or three months, may I request the Hon. Minister to issue necessary instructions or

[30th April 1960]

directions in the matter so that they might be immediately absorbed and wherever that is not possible, at least they might be paid their salaries?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : That matter was considered by the Government and instructions have been issued that those people are to be given priority in the matter of employment.

MR. CHAIRMAN : Next question.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I want to put one more question, Sir.

MR. CHAIRMAN : I am sorry. I have called the next question.

STARRED QUESTIONS.

Midday meals

* 203 Q.—**SRI G. KRISHNAMOORTHY :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state the number of secondary schools in the State run by the Government, Local Bodies and aided managements where midday meals are served?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The number of secondary schools in the State where midday meals are served is given below:—

	Number of secondary schools.					
1 Government	..	..	..	..	..	16
2 Local body—						
(a) Municipal	..	..	..	..	..	25
(b) District Board	..	..	..	..	..	222
3 Aided	..	..	..	..	..	241
Total						504

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it done purely on a voluntary basis or do the Government make any contribution?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is done purely on a voluntary basis and there is no Government aid.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government any idea of asking the Assessment Committee to go into the question and also of appointing a voluntary public agency to run these midday meals schemes?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am unable to follow the question. I do not know to what the hon. Member is referring. Does he want the Assessment Committee to look into the scheme in the elementary schools? I may, however, state that it is done purely on a voluntary basis. If they want to have a committee of the public, certainly, Government would have no objection.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I know the cost per day, per student?

[30th April 1960]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have no idea. As to the secondary schools, the cost is met purely on a voluntary basis and so, it all depends upon the public contribution that they are able to get.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Do the Government supervise these things in order to ascertain how the moneys that are collected for midday meals in the secondary schools, are utilized and whether they are being properly spent?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, I am not quite sure whether it would be possible to check these things, because they are outside the school activities. Anyhow, I shall ask the Director of Public Instruction to look into this matter.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: இந்த மத்தியான உணவுக்காக வாத்தியார்களும், குழந்தைகளும் வீடுவீடாகச் சென்று நிற்பது தடுக்கப்படுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: கனம் அங்கத்தினர் நினைக்கிற மாதிரி அவர்கள் வீடுவீடாகப் போய் நிற்பதில்லை. வசூல் செய்வதற்காகச் சிலவிடங்களில் ஆசிரியர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: நான் நேரில் பார்த்ததைத் தான் சொல்லுகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: அவர் வீட்டில் நடந்ததைச் சொல்லுகிறார்போல் இருக்கிறது. அப்படி நடப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

Fee-levying elementary schools

2-10 • 204 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to fix the scale of pay for teachers in fee-levying elementary schools in the State; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware that even in the heart of this City teachers are paid Rs. 55 instead of the minimum of Rs. 84? Will the Government kindly frame regulations to the effect that teachers should be paid at least the minimum salary fixed for these grades?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Government do not give any aid to the institutions; they only recognize. Therefore, we are just considering whether in giving recognition we should also insist on minimum scales of pay being given to teachers. That is under consideration.

[30th April 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government kindly see that such orders are issued so that fee-levying schools are not encouraged, if they want to pay the teachers a low level of pay and take off the profit?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That will have to be linked with recognition. That is, we must insist that to get recognition, there should be a minimum scale of pay payable to the teachers. But as it is, I do not think we have the powers to do it and that will have to be looked into.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Will the Hon. Minister kindly consider this? Some of the schools which have converted themselves from non-fee-levying schools into fee-levying schools have reported to the District Educational Officer that they have not retrenched any teacher and that the District Educational Officer can interfere only if any teacher is retrenched and he appeals. On the other hand, these managements have paid these teachers lower scales of pay and the District Educational Officer says that only if the teacher is sent out, he can order that he should be absorbed and that since he is not sent out, he cannot do anything.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is why I said we were just considering whether as a condition for recognition, we should not also insist on minimum scales of pay being given to teachers.

DR. A. SREENIVASAN: If a man is willing to accept a lower salary, why should the Government stand in the way of the managements giving that lower salary?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: We are living in a funny world. Labourers have to be paid the minimum wage, even though they are prepared to work on a starvation wage and starve. We have to see that everybody gets a living wage.

SRI K. V. RAMASWAMY: கிராம எலிமெண்டரிப் பாடசாலைகளில் இருக்கக்கூடிய உபாத்தியாயர்கள் கீழான நிலையில் இருந்தும், மக்களுக்கு நல்ல முறையிலே வாழ்க்கை கொண்டுவர வேண்டுமென்று பணி செய்கிறவர்களுக்கு, ஆசிரியர்களுக்கு, நல்ல சன்மானமோ, கௌரவமோ அளிக்கப்படுகிறதா? அதற்கு ஏற்பாடு உண்டா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: இந்தக் கேள்வியிலிருந்து அது எழவில்லை. இருந்தாலும், அதற்கு ஒரு திட்டம் இருக்கிறது.

MR. CHAIRMAN: Most of these supplementary questions are not really supplementary questions. Hon. Members are getting away from the point, suggesting action and making statements. That is not correct. Hon. Members must confine themselves to supplementary questions arising out of the main question.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: And eliciting information.

MR. CHAIRMAN: Yes, eliciting information.

[30th April 1960]

Tamil Pandits

* 205 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there are Tamil Pandits in District Boards who have put in a service of over seven years and have not yet been confirmed;

(b) if so, the number of such teachers in each of the District Boards of the State; and

(c) the reasons for not confirming them?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir.

(b) & (c) A statement^a is laid on the table of the House.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: நான்கு மாவட்டங்களிலே, தென்னாற்காடு, வட ஆற்காடு, திருச்சி, கோயம்புத்தூர் ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களிலே, பல தமிழ் ஆசிரியர்கள் எழு ஆண்டு களுக்கு மேல் பதவியில் இருந்திருந்தும், அவர்கள் தத்தம் பதவிகளில் உறுதி செய்யப்படவில்லை. காரணங்களில் ஒன்று, அவர்கள் இருக்கும் பதவிகள் தற்காலிகமானவை (temporary posts) என்பது. ஆகவே, அரசாங்கம் இந்த மாவட்டக் கழகங்களுக்கு ஆணையிட்டு அந்தப் பதவிகளை நிரந்தரமாக்க முடிவு செய்யுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: 1955-ல் சர்க்கார் ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறது. ஐந்து வருஷம் ஒரு போஸ்ட் டெம்பரரியாக இருக்குமானால், அதைப் பெர்மனெண்டாக ஆக்க வேண்டுமென்று அந்த உத்தரவு. அந்த உத்தரவுப் பிரகாரம் தடைபெறவில்லை என்றால், ஸ்பெஷல் ஆபீசர்களுக்கு அந்த உத்தரவுப் பிரகாரம் ஐந்து வருஷம் ஆனவுடன் அந்தப் பதவிகளைக் காலம் செய்யும்படி சொல்லலாம்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Are these temporary pandits allowed to draw increments? It is stated that they have been temporary for over seven years.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: If they have been drawing increments, nobody would have complained.

Provident Fund and Pension benefits

* 206 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether teachers in fee-levying elementary schools in the State are eligible for Provident Fund and Pension benefits on par with teachers in non-fee-levying elementary schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, Sir.

30th April 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it the policy of the Government to encourage these fee-levying schools? If it is so, will it not be better just to see that these schools are not encouraged in view of the fact that teachers are taken in without any service conditions and other things being fixed?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: There is no question of encouragement. They are tolerated. I do not think we should interfere with their affairs and say that such schools should not run.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware of the fact, as the Hon. Minister would no doubt concede, that even though these private schools can operate as something like profit concerns, there ought to be some sort of protection to all the teachers serving in these institutions?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is a quite different thing. As a matter of fact, the hon. Member should be interested in seeing that teachers do get provident fund and pension benefits on a par with teachers in other schools functioning in the State. If the hon. Member suggests that they should be withdrawn, I am prepared to consider the suggestion.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: As the provident fund accounts are really affected when salaries are reduced, will the Government kindly see that they are afforded protection?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The question is whether they are eligible for provident fund and other benefits and I said 'yes'. The other questions now put do not arise. They are only suggestions.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: As the benefits of provident fund and pension are affected by reduced salaries, may I request the Hon. Minister to see that the benefits are not affected?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am afraid the hon. Member is erring on the side of suggestion for action and that too not in connection with what he has asked in the main question but something outside it.

SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER: Is it a fact that retired teachers holding part-time posts like branch post-masters are not given pension due to them for years?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am afraid this is completely outside the main question. The main question is about provident fund and pension benefits of teachers in fee-levying elementary schools.

Madras Medical College Hostel

* 207 Q.—SRI MOHAMED RAZA KHAN: Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) the accommodation available in the Madras Medical College Hostel near Esplanade;

(b) the number of students accommodated as on 1st November 1959;

[30th April 1960]

(c) the rent and establishment charges collected from each student; and

(d) the number of wardens appointed to be in charge of the hostel?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: (a) For 532 students.

(b) Rs. 487.

(c) Rs. 20 per mensem for each room, that is, Rs. 10 per mensem for each student. Establishment charges will vary each month.

(d) Four (one Warden and three Deputy Wardens).

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether they are single rooms or double rooms for which students are paying ten rupees per head per month?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: There are some double rooms and there are some single rooms. Now there are 257 double rooms and about a few single rooms. Now the charge for a double room is twenty rupees and two students live in that room, each paying ten rupees.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: As there is no sports ground or playing ground for students of the Medical College living in these hostels on account of the fact that several buildings have sprung up all around, may I know whether there is any provision for sports grounds for these students?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: Students staying in this hostel will be having the facilities which other students in other hostels have.

National Awards

* 208 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the number of National Awards made by the President of the Republic of India to the teachers of the State every year in recognition of their meritorious services; and

(b) whether there is any proposal to recommend an increase in the number of awards from next year?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) For 1958-59, one award each for the Elementary School Teachers and the Secondary School Teachers of this State was made. From 1959-60, the award for Elementary School Teachers has been increased to three. The award for Secondary School Teachers continues to be one.

(b) No, Sir.

கனம் அங்கத்தினர் திரு. ராமசாமி அவர்கள் கேள்வி கேட்டார்கள், அதற்குப் பதில் இருக்கிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it in view of the fact that the number of awards is low that the State Government have instituted these awards for elementary school teachers?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes; there are only three annual awards. Therefore, we are now instituting 48 awards for the elementary school teachers, at the rate of two for each educational district.

[30th April 1960]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government included the high school teachers in the scheme of State Awards?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Our decision is with reference to elementary school teachers.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is the award based on meritorious service done in the school or outside activities also?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: With reference to service rendered in the educational field.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இந்தக் கௌரவத்திற்கு ஆசிரியர்களை, தனிப்பட்ட அரசாங்க அலுவலர் தேர்ந்தெடுக்கிறார் அல்லது கல்வியில் சம்பந்தப்பட்ட பொதுமக்கள் குழு ஏதாவது இருக்கிறதா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: ஒரு தனிக் குழு இருக்கிறது; அது தேர்ந்தெடுக்கிறது.

House-rent allowance to teachers

* 209 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether any representation was received in September 1959, regarding the need for grant of house-rent allowance to teachers in aided institutions; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir.

(b) The Government have considered the representation and have decided that it is not possible to comply with it at present.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it a fact that the Government received Statewide representations in September 1959?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I would not call them State-wide representations. There were many representations but now that the Pay Commission has submitted its Report, they may be considered in that connexion.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether in view of the assurances given on the floor of this sacred House that the grant of the allowance is deferred, the Government will consider this now at least when they are going to consider the recommendations of the Pay Commission?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have already stated that it all depends upon the recommendations of the Pay Commission. I am sure they would have taken into consideration all these aspects in making their recommendations with regard to the total emoluments which the teachers should receive.

[30th April 1960]

Pension Rules

* 210 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether it is a fact that the Pension Rules applicable to teachers in Madras State have not been extended to the teachers in Kanyakumari district; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes, Sir.

(b) The matter is under consideration.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it not a fact that it is over forty months since this district was integrated with the Madras State and what exactly is the reason for the delay in the extension of the pension scheme to those teachers which can be done automatically?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The first difficulty is with reference to their absorption in the various categories of teachers in the State cadre. This itself has taken some time. We have recently passed orders and on that only the pension to be granted to them will depend. Now that we have passed orders with regard to absorption of the teachers in the State cadre, the other orders will be passed early.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: With regard to teachers in private schools in the Kanyakumari district, cannot the Government automatically extend these orders?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The case of private teachers also was under consideration whether they should be allowed to draw the lower salary or the same salary which others got in the respective States.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

3-20 P.M. MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received a message from the Governor of Madras recommending to the Madras Legislative Council the consideration of the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1960.

(2) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

MR. CHAIRMAN: I have also to announce to the House that I have received a message from the Hon. Speaker, Madras Legislative Assembly, transmitting a copy of the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 21 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, for the recommendations of the Council. He has certified that the Bill is a Money Bill within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

[30th April 1960]

III.—CALLING ATTENTION TO FAILURE ON THE PART OF THE TIRUNELVELI DISTRICT BOARD TO PAY SALARIES FOR MARCH 1960 TO TEACHERS IN HIGH SCHOOLS.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, I beg to call the attention of the Hon. the Finance Minister to a matter of urgent public importance, namely, the failure on the part of the Tirunelveli District Board to pay the salaries for March 1960 to teachers in High Schools under that Board before the closure of the schools for summer vacation and the hardship caused to the teachers.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Chairman, Sir, there is no information available as to whether the salaries due to the teachers in the Board High Schools in the Tirunelveli district have not been disbursed so far. The matter will be looked into immediately.

IV.—ADJOURNMENT MOTION *RE* GOVERNMENT DECISION TO STOP DIRECT PAYMENT OF SALARIES TO TEACHERS IN AIDED ELEMENTARY SCHOOLS THAT OPTED AS NON-FEE-LEVYING SCHOOLS.

MR. CHAIRMAN: I have received notice of a motion under rule 42 of the Council Rules given by Sri G. Krishnamoorthy for the adjournment of the business of the House to discuss a definite matter of urgent public importance, namely, the decision of the Government to stop direct payment of salaries to teachers in aided elementary schools that opted as non-fee levying and the situation created by such a decision.

The matter to be discussed is, no doubt, a definite matter but it cannot be considered urgent as there are other ways of redressal open to them. Further, the Member will have an opportunity to refer to the matter in the course of the discussion on the Appropriation Bill which will come up to-day. I, therefore, rule the motion out of order.

V.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS APPROPRIATION (NO. 2) BILL, 1960 (L.A. BILL NO. 21 OF 1960).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Chairman, Sir, I move—
'That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 21 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

MR. CHAIRMAN: Motion moved—

'That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 21 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.'

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Mr. Chairman, Sir, two months of the Budget session is coming to a close and the Legislature has given its approval to the Hon. the Finance Minister for the expenditure of about Rs. 159 crores. Already part of that would have been spent in the month of April on the Vote on Account granted to the Government. Anyone would commend and place on record the able manner in which the Hon. the Finance Minister has carried on the

[Sri Mohamed Raza Khan]

[30th April 1960]

administration of the finances of this State during the course of the last eight years. Even we on the Opposition do place on record the able manner in which he has administered the money collected from the people of this State, most of them very poor people.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It sounds valedictory.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: The Hon. Minister says it is valedictory. . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I said: 'It sounds like a valedictory speech.'

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I have nothing in my mind in particular, except that having regard to the very good record he has established in this State, he may be drafted to the Centre. If it is so, I will feel happy, though I won't like to part with him for the present.

While on this subject, I wish to make a suggestion. Of course, it is entirely within the discretion of the Hon. the Chief Minister to accept or not to accept it. Still the Members of the Legislature have a right to bring to his notice anything which, they feel, should be done in the interest of the State. We have to spend about Rs. 80 crores during the year and every Minister is saddled with a number of portfolios. I feel, after all, every individual has got his own limitations, particularly when he is beset with more problems. May I, therefore, ask whether the time has not come for the Hon. the Chief Minister to expand the Cabinet? I am sure there are many talented men in the Party here as well as in the other House and the Chief Minister can draw some more to the Cabinet. When I make this suggestion, I mean no reflection on the manner in which the Hon. Ministers are administering their portfolios. Take, for example, the Hon. the Minister for Finance. He has to deal with finance in addition to many others. In fact, in most other countries it is always a convention that the Finance Minister should have only one portfolio and no other so that he may have complete control over all departments in respect of finance. But our Finance Minister has to deal with not only Finance but also Education, Law and so on. And, Mr. Chairman, may I bring to your kind notice that the expenditure under Education this year is going to be Rs. 15 crores? He has the portfolios of Law and Legislature also. The Hon. the Minister for Agriculture has at least half a dozen portfolios to deal with. When I say this, it is not as if I grudge it. I am only concerned that when they have difficult problems to solve, they should not be saddled with so many portfolios. Then, there is the Revenue Minister. He could not devote much attention to the other portfolios of Public Health and Medical, particularly this year, when he is so enthusiastic about the Land Ceiling legislation in regard to which he has to gather so many memoranda and points which he has to discuss and digress. . . (Sri K. Balasubramanya Ayyar: Digest.) Whatever it is, the time has come when it is absolutely necessary to expand the Cabinet, unless the Chief Minister has other political reasons and I know from experience on this side, there will always be political reasons and repercussions, and I leave it at that.

Sir, the House knows that in the year 1958-59 against an income of Rs. 70 crores, the expenditure was Rs. 69.35 crores, in the year 1959-60 the receipts were Rs. 73 crores and expenditure Rs. 71.7

[30th April 1960]

[Sri Mohamed Raza Khan]

crores and in the year 1960-61 against a revenue of Rs. 80.09 crores we have budgeted for an expenditure of Rs. 81 crores. The expenditure and income are increasing to the tune of Rs. 10 crores every year and, therefore, I feel that effective control and check over expenditure is very necessary. Hon. Members know that the Report of the Pay Commission is under the consideration of the Government and when the decisions are announced, Government would have to incur further expenditure on that account, during the current year. I am not going to discuss the Pay Commission's Report now. The point I wish to make is that the expenditure under each department is growing from year to year. I do not want to take the time of the House by quoting the figures. But in the Agricultural Department the increase in expenditure compared to last year is only very little. Last year it was Rs. 2.92 crores and this year it is only Rs. 3.12 crores. Does this mean that the department feels that it has completed all the schemes and that there is no necessity to take up new and further schemes or does it mean that the Hon. Minister did not bring much pressure on his Colleague the Finance Minister to allot more for his department? I will leave the matter at that.

Sir, with regard to lapses, I know the very existence of the Public Accounts Committee is having a good deal of check on the expenditure side. It is not that I take away the credit which the Hon. the Minister for Finance deserves for the control which he is always maintaining. But still when officials are confronted once in a year with the Audit Report of the previous year, they will see that at least in the next year they neither overspend nor underspend. In some cases, there have been lapses and I do not say that it is general. There are also cases of excess expenditure and it varies from department to department. Some departments are very good at their expenditure but some others are not so and they explain that they are understaffed or they have not received communication from the Government. However, the Finance Department should see that these lapses are checked at the earliest.

3-30
p.m.

There is reference in the Budget speech of the Hon. the Minister for Finance himself to the fact that whatever allotment is made in the beginning of the year, certain departments allow a lapse of six months without taking any action in the matter and spend the money at the fag-end of the year, somewhere in the month of February or March. The Hon. the Minister for Finance has drawn attention to it and it is a very good thing. I am sure further instructions will be issued to all departments that the expenditure should be phased throughout the year unless there are some necessary demands which make them spend at the end of the year. Otherwise, the enthusiasm is bound to go down and there is also a possibility of waste. While I am on this subject of waste, I must point out that there is a feeling that there has been a good deal of waste in some of the departments. I am happy that the Hon. the Minister for Finance himself admitted the other day that the expectations which they had of the Community Development programme had not been realized and I give credit to him for having admitted his fault and that of the department. But he has been very careful in suppressing the fact that there has been heavy expenditure and that there has been some failure.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: What am I suppressing?

[30th April 1960]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : There has been some waste and the Community Development programme has not been as successful as the Government expected it to be and the legislators expected it to be. However, it is good that the Hon. the Minister for Finance has drawn attention to it. That is one of the reasons for exercising proper control because public money should be utilized properly.

With regard to administration of departments, I do not have time to refer to each one of them and I shall mention one or two departments. I feel that in the Education Department even if it is a question of increasing the personnel at the top level or at the lower level, we would not grudge it. When we are spending more than Rs. 15 crores, which is more than 20 per cent of the net revenue of the State, it would be humanly impossible for one Director of Public Instruction and two or three Deputy Directors of Public Instruction to carry on the administration of the department and bestow that much of time and attention which is necessary to scrutinize various proposals.

A word about the administration of the Police Department. I am really happy that conditions are perfect in our State in general and in the City of Madras in particular. What makes me happy is that in the last 18 or 19 months, I have heard various reports that crimes are being suppressed to a considerable extent and that all the evils which were prevalent in the City of Madras have been wiped out. One redeeming feature of it is that they have been wiped out without using much of force. Of course, certain incidents like students' demonstration and throwing of stones at police stations had been reported in the Press but on the next day of the incidents, I really felt happy when I saw a report that they had been brought under control. I really congratulated myself and the State on that account, as our State had been spared the loss of life which had been reported in other States due to such incidents. This is all due to the capacity of the officers concerned, whoever they may be and I place on record our appreciation for that. Incidentally, our appreciation is also due to the Hon. the Minister for Home. I leave the matter at that.

The Hon. the Minister for Revenue is also in charge of Hospitals and Public Health. Sometimes he forgets that he is also in charge of Health. The Hon. Minister was not present when my hon. and esteemed Friend Dr. Lakshmanaswami Mudaliar dealt at great length with the conditions of various hospitals and I do not want to dilate upon that. It requires much more attention of the Hon. Minister than what has been paid to-day. Sure, they are spending and I know their problems. Finance may be one of their difficulties but there is scope for further development. In fact, I find a report in the Press that there is a proposal before the Government of Madras to have a hospital in South Madras because it has also got a congested area. Whatever it may be, I feel that some more attention of the Hon. Minister concerned to this matter is necessary.

Sir, I am very happy that the Hon. the Minister for Finance took up the question of stabilising prices not only in the State of Madras but also in the National Development Council. Consequent on their discussions and deliberations, I found a report in the Press that a Committee had been appointed, of which my hon. and esteemed Friend, the Hon. Sri Subramaniam, is also a member, to go into the question of stabilising prices. I think, if it is possible, the Hon.

30th April 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

Minister could take us into his confidence and tell us what exactly is proposed to be done, how the prices are to be brought down and the time within which it would be done. If he feels, he can throw some light on that. I leave it at that.

It is not as if I am paying encomiums one after another. I am going to change my tone after some time. (Interruption.) It is due to the effort of the Hon. the Minister for Finance that the Southern Zonal Council has come to a final decision with regard to the position of linguistic minorities. I am very happy that the Madras State gave a lead and that all the four States of the South have come to a decision which is very helpful as far as the linguistic minorities are concerned. While I am on this subject, I should not be misunderstood if I refer to another matter. The other day I brought forward a Resolution on this subject and drew the attention of the Hon. Minister to the representation of minorities in Services and the Hon. Minister was very kind and considerate in his reply. I took a copy of his reply and showed it to some of my friends thinking that they would be very happy. But still they put me this question: 'What the Hon. the Finance Minister has stated is really appreciation of our difficulties but facts are otherwise.' I am told—I am speaking subject to correction and it is for the Government to verify—that for the last twelve years no Muslim has been appointed in the Police Department as a Sub-Inspector, that is, since 1947 or 1948.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is wrong.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I will verify it from the people who gave me that information.

I am also told that barring appointment of doctors, no Muslim has been appointed as a Gazetted Officer. I am not saying this on a communal plane at all.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Direct recruitment or promotion?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Direct recruitment.

As that was the feeling of a section of the people, I thought that it was my duty to place it before the Government for what it is worth.

We have always been saying that sometimes some of the Ministers do not attach that importance to the Legislature which is necessary. I will give two reasons for that. One is the inordinate delay which the Ministers or the Departments make in replying to our questions. It was very kind of Dr. Lakshmanaswami Mudaliar to have brought it to your kind notice. Sometimes a question which could be answered within one hour by the Hon. Minister takes months. After all, if a question is not answered within a short time, it loses its importance. So, whatever might have happened in the past, at least in future Hon. Ministers should see that once notice of a question is given, the reply is given as early as possible. In fact, a short notice question, of which I had given notice, was answered to-day by the Hon. the Minister for Education who took only three or four days. Therefore, at least in future they should see that much of a time is not taken for replying to these questions.

[Sri Mohamed Raza Khan] [30th April 1960]

9-40 p.m. I want to refer to another matter, Sir. I am not going to digress and discuss the Land Ceiling Bill. After all, a decision has been taken and the matter has been referred to a Joint Select Committee. It is not fair for anybody to discuss that. But I feel that a statement made by the Revenue Minister is really something extraordinary, according to my concept of the working of democracy and Legislature. No doubt, a party has got its own ideal and a party runs the Government. But still this Legislature has got the right to change the Government. It is a different thing whether the Government accept it or not. But I feel it is not fair for him to make a categorical statement on the floor of the House, 'Whatever you may say, whatever you may talk, whatever points you may make, the Government are not going to budge an inch.' I think it was a little bit unfortunate statement because the impression would be created outside that all the time and effort we had devoted to discussing it either in this House or in the other House is a sheer waste. The Hon. Minister said that except for a change here and there—change of a comma or fullstop—there was not going to be a change in respect of the fundamentals. I feel any party in the Opposition or even Members belonging to the party in power have got the right to change the views of the Government. After all, anybody tries to persuade the Government and convince them that their policy is wrong. Granting that they have taken the verdict of the people which, according to me, they have not taken, I feel it is not fair for them to say that whatever we may say will practically be of no value because they have made up their mind. Incidentally, what the Hon. Minister said was in reference to the speeches made by very eminent personalities. Does the Minister or the Government feel that these eminent people should go and address the public on the legal aspects of the Bill? Who is going to hear them and who is going to understand them? Does the Hon. Minister feel that Dr. Lakshmanaswami Mudaliar—if I may use his name—should go to some meeting in a cheri . . .

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: I never said that the legal points should be addressed to the electorate. I only referred to the policy.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: The legal point was addressed to the Minister. Therefore, the Hon. Minister in his reply said, 'Whatever you may say, the decision is final.' He threw a challenge to the Opposition and said, 'Whatever you may talk is practically of no use. We have decided the matter and we will carry on. If you want, you can test your capacity with the electorate in the year 1962.' That is what he meant, I suppose.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU: At the next election.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: While I am on this subject, I may say a few things at least for future guidance. Unfortunately, in our State, elections are not fought based on the ideologies or principles or policies. Elections are fought depending on different factors like finance, money, community and other factors. Therefore, any decision taken there cannot be a verdict on the fundamental policies and principles of the Government.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Based upon the Constitution.

30th April 1960]

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Unfortunately, you brought in the Constitution to suit your party. I do not like to argue the matter. If the Finance Minister or the Revenue Minister gives me an assurance, 'Let us go to the public; let us place our policies before them', then, if the verdict is in their favour, all right. But, unfortunately, we do not go through the general election, but it is a different election where the principle, policy, personality or political background has practically no meaning. What really matters is whether one has got funds, whether one can bring as many people as possible for impersonation . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am very sorry that the hon. Member is going beyond his limits. If there is impersonation, it is commission of an offence and anybody could complain. To insinuate here that there is general impersonation in the country is not only a charge against the Members of the Assembly but also a reflection on the character of the people as a whole. I object to it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I accept the objection.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The hon. Member has been elected only by the Members of the Assembly and he should have some respect for his electorate at least.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I am sorry. I am the last person to cast reflection on anybody. I may rather say that there was an attempt by the people. I leave the matter at that. Let not the Minister for Finance get excited.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: When the hon. Member attacks the people, I have to get excited. If he attacks the Ministers, I have absolutely no objection. He is entitled to do it, and I will receive it coolly. But if he attacks the people saying that there is no character, that there is impersonation, that they have no principle and that they do not vote out of conviction, certainly I have to object to it.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: The Finance Minister has put in my mouth what I did not say. He can go through the Report. I leave the matter at that.

The Hon. Minister should take seriously the views expressed here. If the Government say that after having heard the speeches and after having considered them, they have come to a conclusion which, according to them, is best, I have practically no quarrel with them. But to say that whatever points we may make, they have made up their mind and that they have taken a decision already and that there is no going back, is not fair. That is a statement which may be misconstrued or misunderstood by the general public whose interests the Finance Minister wants to safeguard and which I am also safeguarding equally. I leave the matter at that.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, I am really sorry that certain things for which provision could have been included in this Appropriation Bill have not been included in it. The Government could have included about Rs. 6 lakhs for the sake of money order commission for direct payment to teachers. They have taken a decision that this direct payment of salaries to teachers in aided schools that opted as non-fee-levying from 1st June 1959 should be stopped from 1st June 1960. In fact, it was one of the demands

[Sri G. Krishnamoorthy]

[30th April 1960]

granted by the Education Minister in response to a long call of the teachers. We thought that the system would be there and that the Government would extend it to other schools in our State also, not only elementary schools but also high schools. I am sure the Government would reconsider this because there is time yet before 1st June 1960 and they could see that the system that was kindly brought in by them is continued in the interests of teachers. I can tell the hon. Members that the system was brought in kindly by the Education Minister, realizing the fact that the full amount of salary and dearness allowance was paid by the Government. No part of it was borne by the management except in a few cases where they gave increased salaries. Now, the question was there why the management should come in when the Government had begun to bear this for the last so many years. Naturally, the Government thought that this payment which was being made by them in full could be made by them straight. It was, after all, a matter of a few lakhs of rupees—five or six lakhs of rupees—for the money order commission and the Government which have been getting a revenue of Rs. 80 crores every year can afford to do it. In the alternative, they could have adopted the system in force in the Kanyakumari district. Kanyakumari district has formed part of our State since 1956 and the system is working there. The Hon. Minister may say that with reference to elementary schools, all the schools there are run by the Government and only aided high schools are having direct payment. But the same system can be extended to elementary schools also and the money could have been disbursed through the Headmaster who could have been authorized to draw the bill on the countersignature of the Inspecting Officer, the Government Officer. This they can do and I implore them to do it and at least in respect of the thousand and odd schools for which they have taken a decision, that practice may be adopted.

Now, Sir, in the Education Note that has been circulated recently to us we find that with as little dislocation as possible the changeover, that is, the absorption of retrenched teachers in Corporation and local body schools was made. We know 178 teachers were retrenched in this City and it took one to three months for these teachers to be absorbed. The Hon. the Education Minister was kind enough to admit that more rigorous steps should have been taken for these teachers being absorbed and at least in the future for retrenched teachers being absorbed immediately. These teachers have forgone their salary for one to three months and it is only a matter of Rs. 38,000 to pay these teachers salaries for the period of break. For no fault of theirs, they were kept without employment and the aided school managements which threw them out cannot be expected to bear their salaries because actually they sent them out of service. They were not employed in the Corporation before the particular date on which they were employed, that is, one to three months before that. Hence, the Government should be kind enough to just provide for about Rs. 38,000 to pay these teachers.

Then, Sir, some of these teachers have been placed in the Corporation on a lower grade than the one to which they are entitled. Their provident fund accounts have been affected by this. Their increments have been affected. The departmental officers have been saying that their increments would be given from 1st June 1960 only as they were all treated as new hands. So, according to them, even a teacher who got his increment on 2nd June 1959 has to forego his

30th April 1960]

[Sri G. Krishnamoorthy]

increment for one year. Though the recurring increment may be a small sum—a rupee or two rupees—still it comes to hundreds of rupees of cuts in salaries or in some cases even thousands of rupees during the teachers' entire service. There are teachers who have just had their salaries cut, and now for the Government to revert to their original position and say that the management should disburse their salaries is not proper. The Government have thought of fixing the salaries of the teachers. They have decided on the direct payment according to their fixation, and stated that the teachers should get either the Government scale of pay or the amount as per their service registers, whichever is less. Justice requires that the term should be 'whichever is more'. There is no use of just saying, 'Well, teacher, you will get the Government scale; you cannot expect anything more'. These are days when people are clamouring for more salaries. It is really surprising that Government should come forward and say 'This is the Government scale; you must accept it'. In no other profession they have done this. Even the Central Government have not done it. Fundamental justice requires that once people are transferred from one service to another, they should be given the same pay and increment or promotion. So, I would implore the Hon. Minister to look into this question and see that teachers are paid as per the entry in their service registers. Most of these schools numbering about 1,100 have stopped levying fees. Naturally it is the responsibility of the Government to see that they are all paid as per the entry in their service registers. In regard to the managements that have stopped levying fees, the Government have said that from 1st June 1959 they would be eligible for a fifteen per cent grant on the assessed grant of the teachers. Now when actual grants are paid to the various elementary schools that have stopped levying fees from 1st June 1959, the departmental auditors have taken as credit the fee-concession that has been paid by the Government. They have taken into account the whole year, and have deducted the fee-concession amount from the amount of grant that they would be eligible for for the period from 1st June 1959 to 31st December 1959. In most cases, they have not paid any grant at all. In some cases 25 nP. only have been paid as grant, though the managements that have stopped levying fees without any further question would be eligible from 1st June 1959 to fifteen per cent or even twenty per cent subject to the approval of the Director of Public Instruction of the assessed grants payable to these teachers in those schools. So, this has come as a shock to the managements. Many of them have represented to me in this matter. I know matters will be set right with regard to this year. But the schools have suffered a set-back in the previous year. I would request the Government to look into this matter.

In regard to house-rent allowance, in the case of teachers inclusive of high schools, the Hon. Minister was kind enough to say that the Pay Commission had gone into the matter and made their recommendations. Now is the time for the Government to accept those recommendations. I would implore the Government to see that there is no difference in the salaries and allowances of teachers under the various managements. If the house-rent allowance is denied to a particular section of teachers, naturally, they get disheartened. This discrimination must go. It has been the earnest prayer of those teachers that this discrimination ought to go. Especially, if the Hon. Minister would go *in cognito* into the house of any teacher—I do not speak of an elementary school teacher even a high school teacher—surely

[Sri G. Krishnamoorthy]

[30th April 1960]

out of sympathy for the teacher, he will grant house-rent allowance the very next day, because I know the springs of sympathy are in him. So, it is not a question of just demanding the house-rent allowance because others are being paid. It is a question of demand on account of the necessity of the teachers having to occupy houses which are not worth living in.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Having conceded my point, what is the use of proceeding with it ?

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Let me stop with this.

In regard to the teachers in the Kanyakumari district, I would just request the Hon. Minister to consider this point. Every L.T. teacher has been getting Rs. 30 less for the last forty months. He is paid only at the rate of Rs. 55, whereas it should be Rs. 85. Every secondary grade teacher is getting Rs. 10 less. Every secondary grade teacher has to get Rs. 400 and every L.T. Teacher has to get Rs. 1,200 respectively as arrears of salary. What exactly stands in the way of just fixing the salary of these teachers, I cannot understand. The Government had gone some steps forward in fixing the salaries of the teachers under Government appointed after 1st November 1956. Now they can extend the same scale to B.T. Teachers appointed in private secondary schools, and they can at one stroke say that these teachers, having been merged with the Madras State, are eligible for Madras scales of pay. The longer the delay the greater is the suffering. I had occasion to visit the Kanyakumari district and study the problems of the teachers there. The Director of Public Instruction was also there. The Hon. Minister also must have been there. Just on account of that visit of mine, I have come to know their difficulties. I would implore the Government to look into the problem and see that such of those amenities as are enjoyed by the teachers outside the Kanyakumari district are allowed to these teachers also. Only with reference to absorption in permanent posts, there may be delay. But the declaration on the part of the Government that they will be eligible for all benefits enjoyed by the Madras teachers in the respective grades will not take time. With these words, Sir, I conclude.

SRI M. ETHIRAJALU : சேர்மன் ஸார், இந்த நிதி ஒதுக்கல் மசோதாவின் மீது சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாட்டின் நடைமுறைக்கு ஏற்ப, நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கு எந்த விதமான கஷ்டங்களும் ஏற்படாதவாறு புதிய புதிய சட்டங்களைக் கொண்டுவருவதில் நமது அமைச்சர் அவை முக்கிய கவனம் செலுத்திவருவதை நான் மட்டுமல்ல, பொது மக்கள் எல்லோருமே வரவேற்கும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். அதுபோல ஏற்கனவே சட்டத்தில் இருக்கிற பல குறைபாடுகளைப் புதிய சட்டத்தின் மூலமாக நீக்கினால்தான், பொது மக்கள் ஜனநாயக சர்க்கார் அமைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இருப்பார்கள். அந்த நிலைமையை நன்றாக நாம் சட்டத்தின் மூலம் கொண்டுவர முடியும். நேற்றைய முனிசிம் ஆபாச விளம்பரங்களைப் போடுகின்ற பத்திரிகைகளையெல்லாம் ஒழிக்கவேண்டும் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள்

30th April 1960]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : பத்திரிகைகளை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால், ஆபாசத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்று.

SRI M. ETHIRAJALU : ஆபாசத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த சட்டம் மிகமிக வரவேற்கத்தக்கது. அதுபோலவே, இன்று நாம் கோர்ட்டுகளிலே ஒரு பக்கத்திலே சிலில் வழக்குகள், மறு பக்கத்திலே கிரிமினல் வழக்குகள் அதிகரித்துக்கொண்டே போவதைப் பார்க்கிறோம். இதற்குக் காரணம் என்ன? இப்படி வழக்குகளை அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை நாம் அலசிப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியாது என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். சிலில் வழக்குகள் இன்றைக்கு அதிகரித்து வருவதற்குக் காரணம் பத்திரப் பதிவு இலாகாவில் இருக்கக்கூடிய சட்டம்தான். நான் இரண்டொரு உதாரணத்தை மட்டும் இங்கு எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன். பத்திரப் பதிவு இலாகா

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இந்த 'பில்' மறுபடியும் வரப்போகிறது. அப்பொழுது பேசிக்கொள்ளலாம்.

SRI M. ETHIRAJALU : அந்தச் சட்டத்தைப் பூராவாகக் கொண்டுவரவிட்டாலும், அதில் உடனடியாகச் சில ஷரத்துக்களை மாற்றியமைக்கவேண்டும். இப்பொழுது ஒருவருக்கு இருக்கக் கூடிய அசையா சொத்தை மற்றொருவருக்குக் கிரயத்திற்குக் கொடுப்பதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் இடம் இருக்கிறது. அப்படி ரிஜிஸ்டர் செய்யக்கூடிய நேரத்தில், அவரைப் பார்த்து 4 p.m. ரிஜிஸ்ட்ரார் 'உனக்கு சொந்தமாக இல்லாத சொத்தை ஏன் ரிஜிஸ்டர் செய்கிறாய்?' என்று கேட்க இதில் இடமில்லை. கட்டணம் சரியாக இருக்கிறதா என்று மட்டும்தான் ரிஜிஸ்ட்ரார் பார்க்கிறார். யார் சொத்தை வேண்டுமானாலும் மற்றவர் விற்பதற்கு முடியும். அதற்கு நம் அரசாங்கச் சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது. ஒருவன் தனக்குள்ளே கஷ்டம் காரணமாகத் தன் சொத்தை 10,000 ரூபாய்க்கு விற்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஒப்பந்தம் செய்யக்கூடிய நேரத்தில் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு மீதியை ரிஜிஸ்ட்ரார் முன்னால் கட்டிவிடுகிறேன் என்று சொல்லி, அந்தப் பத்திரத்தை எழுதிக்கொள்கிறார்கள். நாலு மாதக் கால் தவணைக்குள் அந்த மீதி 9,000 ரூபாயை ரிஜிஸ்ட்ரார் முன்னால் கட்ட ஒப்புக்கொள்பவர், பின்னால் அப்படிக்கட்ட முடியாது என்று மறுத்துவிடுகிறார், பல காரணங்களினால். அப்பொழுது சொத்தை விற்கக்கூடியவர் அதை ரிஜிஸ்டர் செய்து கொடுக்க முடியாது என்று சொல்வதற்கு இடமில்லை. ரிஜிஸ்ட்ரார் அப்பொழுது, 'நான் வேண்டுமானால் அவர் பணம் கொடுக்கவில்லை என்று பத்திரத்தில் எழுதிவிடுகிறேன், பின்னர் கோர்ட்டிற்குப் போய் நீதியைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்கிறார். அந்த முறையில்தான் சட்டம் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சட்டம் ஒன்று புதுவை ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. ஆனால், அங்கு என்ன வென்றால், அசையாத பொருள் ஒன்றை மற்ற ஒருவருக்குச் சாஸனம் எழுதிக்கொடுத்துவிட்டால், அதில் பின்னர் எந்த விதமான தகராறோ அல்லது எந்தவிதமான கோர்ட்டு நடவடிக்கை

[Sri M. Ethirajalu]

[30th April 1960]

களோ இருக்கமுடியாது. ஏன் அப்படி நம் ராஜ்யத்திலும் செய்யக்கூடாது? ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தை நாம் திருத்தி யமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இச்சட்டம் காரணமாக சிவில் வழக்குகள் ஏராளமாக நடக்கின்றன. ஜட்ஜ் களையும், முன்சீபர்களையும் நாம் அதிகமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டே யிருக்கிறோம். ஏராளமான லாயர்ஸும் வந்துவிட்டார்கள். நல்ல படி வாழ்க்கை நடத்தக்கூடியவர்கள் எல்லாம் இன்று கோர்ட் வாயிலிலும், அட்வகேட்களின் வீட்டு வாயிலிலும் காத்து நிற்கக் கூடிய நிலையை இச்சட்டம் ஏற்படுத்துகிறது. இந்தச் சட்டத்தை மாற்றியமைத்தால், கோர்ட்டுகளில்கூட இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய வேலை இருக்காது. மக்களுக்கு என்னென்ன கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று பார்த்து, நாம் அந்தக் கஷ்டங்களைத் தீர்ப்ப தற்கு வேண்டிய சட்டங்கள் இயற்றும்போது, இந்தச் சட்டம் திருத்தப்படாமலேயே, அப்படியே இருக்கிறது. வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் எவ்வளவோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டம் இது. இது திருத்தப்படாமல் இருப்பதால்தான், இன்று வழக்குகள் அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்பொழுது யார் வேண்டுமானாலும் ஒருவாறு சொத்தைக் கிரயம் கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தி யமைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்பொழுதுதான் நாம் மக்களுக்கு நல்லது செய்தவர்களாவோம்.

அடுத்தபடியாக, சென்ற அப்ரோப்ரியேஷன் பில்லின்மீது பேசும்போது, அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொண்டேன். தென் ஆற்காட்டில், சிதம்பரத்தில் பெரியப்பட்டு வாய்க்காலில், 2½ லட்சம் ரூபாய் மதிப்பிட்டு 3,000 ஏக்கர் நிலத்திற்குப் பாசன வசதி செய்யக்கூடிய திட்டம் போடப்பட்டு அது கைவிடப் பட்டது. ஆகவே, நமது அரசாங்கம் அந்தப் பெரியப்பட்டு வாய்க்கால் திட்டத்தை நிறைவேற்றித்தரவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு அந்த டிபார்ட் மென்ட் உடனடியாக வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும்.

பின்னர், மாணவர்கள் நிலையைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஸ்டேட் எஜுகேஷன் கமிட்டி போடப்பட்டிருக்கிறது, முடிவு தெரியவில்லை என்று சொன்னார்கள். பின்தங்கிய இனத்தவர்கள் கல்லூரிகளில் பயின்று, தொழிற் கல்லூரிகளில் பயின்று வரும்போது, பல்வேறு சூழ்நிலை காரணமாக, அவர்களுக்குள்ளேயிருக்கும் ஒற்றுமைக் குறைவு காரணமாக, அரசியல் காரணமாக, படிப்பை நிறுத்திவிட நேரிடுகிறது. இந்த நிலைக்கு ஒரு முடிவு கட்டவேண்டியது அமைச்சர் அவர்களின் கடமையாகும். ஸ்டேட் எஜுகேஷன் கமிட்டியில் சில பேர்கள் வருகிறார்கள், சிலர் வருவதில்லை, கூட்டம் சரியாகக் கூடுவ தில்லை, கூட்டம் கூடி முடிவு செய்யவேண்டுமென்று இதை விட்டுக் கொண்டே போனால், அது நாம் எதிர்பார்க்கும் பலனைத் தராது. இதற்காக நாம் நமது பட்ஜெட்டில் மூன்று கோடி ரூபாய் அளவிற்கு பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். அப்படி ஒதுக்கி யிருப்பதில், பின்தங்கிய வகுப்பினருக்கு 500 முதல் 700 வரை

30th April 1960]

[Sri M. Ethirajalu]

ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிறோம். அவர்கள் அரசியலில் ஈடுபட்டால், அவர்களுக்கு 'ஸ்காலர்ஷிப்' கொடுக்கக்கூடாது. முன்பு நான் சொல்லியிருக்கிறேன், டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்குப் போக வேண்டுமானால், அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி கொடுத்தால்தான் போவார்கள் என்று. ஆகவே, அப்படித் திராமங்களுக்குப் போகிற டாக்டர்களுக்குப் பண உதவி ஏதாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். அப்பொழுது முடியாது என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இப்பொழுது அப்படிப் பண உதவி அளிக்கப்படுமென்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள். ஆகவே, மாணவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாது, அப்படி ஈடுபட்டால் அவர்களுக்கு ஒருவிதச் சலுகையும் தரப்படமாட்டாது என்று சொல்ல வேண்டும். வருங்காலத்தில் அவர்களிடம்தான் நாம் நம் ராஜ்யத்தை ஒப்படைக்க இருக்கிறோம். ஆகவே, மாணவர்களுக்கு வேண்டிய சரியான வழிமுறைகளை நாம் வகுத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

கடைசியாக, கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸா கான் அவர்கள் சொன்னார்கள், டயரக்ட் ரெக்ரூட்மெண்டில் மைனாரிட்டி வகுப்பு களுக்குச் சரியாக உத்தியோகம் கிடைப்பதில்லை என்று. பின் தங்கிய இனத்தவர் என்று சொல்லும்போது, எவ்வளவோ இனத் தவர்கள் இதன்கீழ் வருகிறார்கள். பொருளாதாரத் துறையில் பின்தங்கியவர்கள், சமூகத் துறையில் பின்தங்கியவர்கள், இப்படி எவ்வளவோ பிரிவுகள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக, இன்று ஹரிஜனங்களைவிடப் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள், கூலரத் தொழிலாளர்கள் போன்றவர்கள். அவர்களுக்கு, இன்று கை விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிற்குத்தான் உத்தியோகம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் தங்கள் சமுதாயம் மைனாரிட்டி சமுதாயம் என்றும் அவர்களுக்குச் சரியான விதத்தில் உத்தியோகம் கிடைப்பதில்லை என்றும் சொன்னார்கள். இன்று உலகத்திலே எவ்வளவோ முஸ்லீம்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களே இப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்றால், என் போன்ற பின்தங்கிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்களை ஏன் நேரடியாகக் கூப்பிட்டு, நல்ல க்வாலிபிகேஷன்ஸ் உள்ளவர்களை உத்தியோகங்களில் நியமனம் செய்யக்கூடாது? உங்கள் காலத்திலேயே இப்படிக் கொடுக்க முடியவில்லை என்றால், எதிர்காலத்தில் யார் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்கள்? ஆகவே, இவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டும், அவர்களுக்குத் தகுந்த முறையில் உத்தியோகம் வழங்கப்படவேண்டுமென்று அடி பணிந்து கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏன் பணிந்து சொல்கிறேன் என்றால் உங்களிடத்தில் சொல்லித்தான் கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தால்தான் நீங்கள் செய்வீர்கள்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : ஒரு சொல் சொல்லிக்

செய்யவேண்டியது எதிர்பார்ப்பதற்குரியது. இது ஒரு சிறிய விஷயம். இது ஒரு சிறிய விஷயம். இது ஒரு சிறிய விஷயம்.

[Sri M. Ethirajalu]

[30th April 1960]

போட்டு மூன்று வருடங்களாகிவிட்டது. குறைந்த வருமானக் காரர்கள் என்றால் யார், தொழிலாளர்கள் என்றால் யார், என்பது புரியவில்லை. அந்த வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? இந்த வீடுகள் கட்டும்போது, ஜில்லாவாரியாகப் கட்டப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பரங்கிப்பேட்டைப்பற்றி இங்கு பேசப்பட்டது. கொச்சியில் ஒரு கப்பல் கட்டும் தளம் கட்டவேண்டுமென்பதைப்பற்றித் திட்டம் போட்டு மூன்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், மீண்டும் இப்பொழுது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பரங்கிப்பேட்டையில் இப்படிப்பட்ட ஒரு தளம் கட்ட நல்ல வசதி இருக்கிறது. அங்கு 200 ஏக்கர்களுக்குமேல் வேண்டிய நிலம் இருக்கிறது. கடற்கரையும், ஆற்று வாயும் ஒன்றாகச் சேரும் இடம். அங்கு ஸ்டேஷன் இருக்கிறது. வெள்ளாறு, சேத்தியாத் தோப்பு வழி நெய்வேலிக்குச் செல்ல வசதி இருக்கிறது. இந்த வசதிகளையெல்லாம் சில ஜெர்மானிய நிபுணர்கள் வந்து பார்த்தார்கள். இம்மாதிரிப்பட்ட ஒரு இடம் ஜெர்மனியில் இருந்திருந்தால், உலகத்திலேயே பெரிய கப்பல் தளமாக இருக்கும் வகையில் ஒரு கப்பல் தளத்தைக் கட்டிவிடுவோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த இடத்தைத் திரு. தேஷ்முக அவர்கள்கூட, அவர்கள் அமைச்சராக இருந்த காலத்தில், வந்து பார்வையிட்டிருக்கிறார்; அதோடு இந்த இடம் கப்பல் தளம் கட்டுவதற்கு ஏற்ற இடம் என்று சொல்லியும் இருக்கிறார்கள். இந்த இடம் மிகவும் பிரசித்திப்பெற்ற இடம். போர்த்துக்கீசியர் இருந்த காலத்தில் இந்த இடத்தில், இரும்பு காய்ச்சியிருக்கிறார்கள். அந்த இடங்கள் எல்லாம் இன்று சின்னாபின்னமாக இருக்கின்றன. இப்போது எக்மோரில் பார்த்தால்கூட, அங்குள்ள இரும்பில் “மேட் இன் போர்டோனோவோ” என்று போட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். ஆகவே, தயவு செய்து இதில் கவனம் செலுத்தி, இங்கு இருக்கக்கூடிய வசதிகளை எல்லாம் கண்டறிவதற்காக நமது இன்ஜினியர்களை அங்கு அனுப்பி, அங்கு கப்பல் தளம் கட்ட முடியுமா என்பதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்து, ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்பதைப்பற்றி முடிவு செய்து, முடியுமானால் அந்த வேலைகளையும் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக, நிதி அமைச்சர் அவர்கள், இதில் தக்க கவனம் செலுத்துவார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதோடு இந்த இடத்தில் ‘பயலாஜிக்கல் ஸ்டேஷன்’ இருக்கிறது, அதோடு முக்கியமான இடமாகவும் இருந்திருக்கிறது. இதையெல்லாம் உத்தேசித்து இந்த இடத்திலே ஒரு கப்பல் கட்டும் தளத்தைக் கட்டுவதற்கு வழிவகைகளைச் செய்துகொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த நிதி ஒதுக்கல் மசோதாவை ஆதரிக்கும் வகையில் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸா கான் அவர்கள் தென் சென்னையில் இருக்கிற ஆஸ்பத்திரிகளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். இங்கு ஆஸ்பத்திரி இன்னும் எவ்வளவு தேவை யாக இருக்கிறது என்பதைப்பற்றியும் சொன்னார்கள். உண்மை

30th April 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

யாகவே, தென் சென்னையைப் பொறுத்த வரையில், ஆஸ்பத்திரி வசதி மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இதை அரசாங்கம் உடனடி யாகக் கவனிக்க வேண்டும். சமீபத்தில் ஒருவருக்கு உடம்பில் யாகக் கவனிக்க வேண்டும். சமீபத்தில் ஒருவருக்கு உடம்பில் நான்கு அங்குலம் காயம் ஏற்பட்டதின் காரணமாக, ஆஸ்பத் திரிக்குப் போனபோது, ஆஸ்பத்திரியின் உள்ளே அனுமதிக்காமல் இடம் இல்லாததின் காரணமாக வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள். இம்மாதிரியான பல கஷ்டங்கள் அடிக்கடி ஏற்படுகின்றன. இதை நிவர்த்தி செய்வதற்கு வழியில்லாமல் இல்லை. நமது ரேஸ் கிளப் 20 லட்சம் ரூபாய் கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதோடு சர்க்காரும் உதவி செய்தால், இன்னும் போதுமான கட்டி டங்களைக் கட்டலாம் என்று அடிக்கடி இங்கு தெரிவிக்கப்பட்டிருக் கிறது. இம்மாதிரிப்பட்ட கிளப்புகள், டாக்டர்கள் எல்லாம் முன் வரும்போது, அரசாங்கம் இதை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து இதில் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை உடனே எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிதி அமைச்சர் கனம் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இதில் தக்க நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று நம்பு கிறேன்.

மேலும், கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரஸா கான் அவர்கள் மந்திரிகளை இன்னும் அதிகப்படுத்தலாம் என்று சொன்னார்கள். அது ஓரளவு உண்மைதான். நமது இராச்சியத்தைப் பொறுத்த வரையில், இது இந்தியா தேசத்தின் ஒரு சிறு பகுதிதான். தேசத்தில் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் இந்தத் தேசத்தைப் பிரித்து விடலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது நடக்காத காரியம் என்பதை நாம் நன்கு புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். நமது சட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், நம்முடைய பல்வேறு காரியங் களுக்கு நாம், மத்திய அரசாங்கத்தைத்தான் எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த முறையில் பார்க்கும்போது, நமது நாட்டில் ஒரு தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றால், மத்திய அரசாங்கத்தில் ‘டெவலப்மென்ட் விங்’ என்று ஒன்று வைத்திருக்கிறார்கள். டெவலப்மென்ட் விங்கின் சிபாரிசு இருந்தால்தான், நாம் கேட்கின்ற காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. அவர்கள் சிபாரிசு இல்லாவிட்டால், நமது கோரிக்கைகள் திருப்பி அனுப்பப் படுகின்றன. நாம் கேட்கின்ற பல கோரிக்கைகளும் இந்த மாதிரித் தான் திருப்பி அனுப்பப்படுகின்றன என்று தெரிகிறது. இதில் உண்மையில்லாமல் இருக்க முடியாது என்றுதான் நான் நினைக் கிறேன். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதை மறுக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். இத்தகைய நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கும் போது நமது மந்திரிகளை ஒன்றும் சொல்லுவதற்கில்லை. நமது மந்திரிகள் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. அவர்கள் எவ்வளவுதான் திறமையாக வேலை செய்துகொண்டிருந் தாலும், “சுடர் விளக்கு என்றிருந்தால் தூண்டுகோல் ஒன்று வேண்டும்” என்ற முறையில் அவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்யக் கூடிய வசதி இருக்கவேண்டும். அதற்காக மந்திரிகள் அந்தஸ்திஸ், சட்டசபை அங்கத்தினரையோ அல்லது கௌன்சில் அங்கத் தினரையோ நியமித்தால், அந்தந்த விஷயங்களுக்குத் தனித்

[Sri K. T. Kosalram]

[30th April 1960]

தனியாக இங்குள்ள காரியங்களை எல்லாம் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுவதற்கு வசதியாக இருக்கும். இவ்விதம் ஒவ்வொரு இலாகாவுக்கும் அது சம்பந்தப்பட்ட மந்திரிக்கு உதவியாக ஒரு ஏற்பாடு இருந்தால், பல நல்ல காரியங்களை இந்த நாட்டில் விரைவில் செய்ய முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன். இது ஒரு யோசனையே. இதைப்பற்றி அரசாங்கம் நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும். இப்போது இது எதற்கு என்று மந்திரி சபை நினைத்துக்கொண்டிருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால், இதைப்பற்றி நான் அடிக்கடி கூறியிருக்கிறேன். இப்போதும் அதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். மீண்டும் மீண்டும் சொன்னால், எழும்பூரக் கல்லும் தேயும் என்று சொல்லுவது போல், அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் காரியம் நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இதைச் சொல்லுகிறேன். பொதுவாக நம்முடைய மந்திரிகள் எல்லாம் திறமைசாலிகள்தான். அவர்களுடைய திறமையைப்பற்றி நான் இப்போது ஒன்றும் பேசவில்லை. எவ்வளவுதான் அவர்கள் திறமைசாலிகளாக இருந்தாலும், அவர்களும் மனிதர்கள்தான் (கனம் ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணியம்: அப்படியா) (கிரிப்பு.) ஆகவே, இவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும் முறையில், நான் சொன்னபடி சட்டசபை அங்கத்தினரையோ கௌன்சில் அங்கத் தினரையோ நியமித்துக்கொண்டால், மந்திரிகளுக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம். இருக்கின்ற மந்திரிகளுக்கு புத்தியில்லை என்று அல்ல அதற்கு அர்த்தம். எவ்வளவு பெரிய காரியமாக இருந்தாலும், அதைப்பற்றி எல்லாம் ஆலோசிப்பதற்கு ஒரு ஆலோசனைக் குழுவையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். இவ்விதம் ஒவ்வொரு இலாகாவுக்கும் ஏற்படுத்திக் கொண்டோமானால், மிகவும் வசதியாக இருக்கும். இதற்காகக் கைதேர்ந்த நிபுணர்கள் இருக்கிறார்கள். இதன் மூலம் நிர்வாகத் தையும் நல்ல முறையில் நடத்த முடியும். அதனால் மக்களுக்கும் பலவிதத்தில் பலன் ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதைப்பற்றியும் அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, காவேரி-பெண்ணை நதியில் மழை காலத்தில் போகின்ற தண்ணீர் இப்போது எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் கடலில் போய் விடுகிறது. இதனால் பல கஷ்ட நஷ்டங்கள் கூட ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். இதைப்பற்றி அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். நமது இராச்சியத்தில் பெரிய இன்சினியர்கள் எல்லாம், இந்தியாவிலேயே பெரிய எக்ஸ்பெர்ட் இன்சினியர்கள் எல்லாம் நமது இராச்சியத்தில் ஓய்வு பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுடையெல்லாம் கொண்ட ஒரு கமிட்டி போட்டு, இதைப் பரிசீலனை செய்திருக்க வேண்டும். இதற்காக வேலை செய்வதற்கு எத்தனையோ பேர்கள் அடிதுடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நாம் சம்பளம் ஒன்றும் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. ஆனாரியாக ஏதாவது போட்டுக் கொடுத்தால் போதும், அவர்களுக்குப் போக்குவரத்து

30th April 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

வசதிக்காக நாம் உதவி செய்வதில் கூடத் தவறு ஒன்றுமில்லை. இதனால் நமக்குப் பெரிய அளவில் பலன் கிடைக்கும். என் நண்பர் ஒருவர் கூறினார். ஒரு பகுதி வழியாகக் காவேரி பெண்ணை தண்ணீரைக் கொண்டுவந்தால், பாலாற்றுக்குக் கூடத் தண்ணீர் கொண்டுவர முடியும் என்று சொல்லுகிறார். இதன் மூலமாகத் தென்னார்க்காடு ஜில்லாவுக்கும் தண்ணீர் வசதி கிடைக்கும். அது மட்டுமல்ல, இதைச் சென்னை நகரில் குடிதண்ணீர் சப்ளைக்கும் பயன்படுத்த முடியும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது எந்த அளவு 'ப்ராக்டிகபிள்' அல்லது 'இம்ப்ராக்டிகபிள்' என்று எந்த நான் சொல்ல முடியாது. ஆனால், அதைப் பரிசீலனை செய்தால், 4-20 ஓரளவு நல்ல பலன் ஏற்படும் என்றுதான் நான் சொல்வேன். 'மாடு மேய்க்கின்றவன் சொன்னான், வேட்டைக்காரன் சொன்னான்' என்று எழுதிவைக்கப்பட்ட திட்டங்களுடையெல்லாம் சர்க்கார் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பல பெரிய திட்டங்கள் ஓரளவு அப்படிச் சொன்னதன் பேரில்தான் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. வேட்டைக்குப் போனவன்தானே சொல்கிறான், மாடு மேய்க்கின்றவன்தானே சொல்கிறான் என்று அவைகளைப் பரிசீலனை செய்யாமல் விட்டுவிட்டால், தேசத்திற்கு வேண்டிய பல காரியங்களைச் செய்ய முடியாமல் போகும். யார் சொன்னாலும், அதில் சில உண்மைகள் இல்லாமல் சொல்லியிருக்க மாட்டார்கள் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆகவே, அந்தக் காவிரியிலிருந்து வீணாகப் போகும் தண்ணீரைத் தடுத்து உபயோகப்படுத்தினால், தண்ணீர் தேங்கிப் பயிருக்குத் தொந்தரவு ஏற்பட்டிருக்கும் இடங்களைப் பாதுகாப்பதாகவும் இருக்கும், சமுத்திரத்திற்கு வீணாகப் போகும் தண்ணீரைப் பாசனத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக் கொண்டதாகவும் இருக்கும், சென்னை நகருக்குக் குடி தண்ணீருக்கு அத் தண்ணீரைப் பயன்படுத்த முடியுமா என்றும் பார்க்கவேண்டும்.

நண்பர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்னார்கள், கன்னியா குமரி ஜில்லாவைப்பற்றி. நான் சென்ற முறை இந்தச் சபையில் கொஞ்சம் வேகமாகக் கூடப் பேசினேன். இன்டக்ரேஷனுக்குப் பிறகு அங்கிருந்து வந்த உபாத்தியாயர்களுக்கு நம்முடைய இராச்சியத்தில் ஒருவிதமான சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், அங்குள்ளவர்களுக்கு ஒருவிதமாக இருக்கிறது. இது பாரபட்சமான முறையில் இருக்கிறது. உடனடியாக அங்கிருந்து வந்தவர்களுடைய 'சர்வீஸை' 'இன்டக்ரேட்' பண்ணி, அவர்களுக்கும் இங்குள்ள சம்பள விகிதம் கொடுக்க வேண்டும். எலிமென்டரி ஸ்கூல் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு விட்டதாக யாரோ சொன்னார்கள். பி.டி. படித்தவர்களுக்கு மாத்திரம் கொடுக்கப்படவில்லை.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: ப்ரைவேட் ஸ்கூல்களில் உள்ளவர்களுக்கு மாத்திரம்தான் கொடுக்கவில்லை.

SRI K. T. KOSALRAM: மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். மிக்க சந்தோஷம். ப்ரைவேட் ஸ்கூல்களில் உள்ளவர்களுக்குக் கொடுக்காமலிருந்தால், அமைச்சர்

[Sri K. T. Kosalram]

[30th April 1960]

அவர்கள் சொல்கிற மாதிரி, உடனடியாகப் பாரபட்சமில்லாமல் செய்ய வேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஒருசிலர் சுகத்தை அனுபவிக்கும்போது நம்முடன் வந்து சேர்ந்தார்கள், தாங்கள் அந்த சுகத்தை அனுபவிக்க முடியவில்லை என்ற எண்ணம் இருக்கக் கூடாது. அதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நண்பர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னார்கள், நிதி அமைச்சர் அவர்கள் ஏதாவது ஒரு திட்டத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்தால், அதை நிச்சயமாகச் செய்வார்கள் என்று. சேதுசமுத்திரத் திட்டம் முக்கியமானது. அங்கு பள்ளிங் கமிஷனாக்கே முதலெலும்பு போன்று திரு. வி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி அவர்கள் வைஸ்-சேர்மனாக இருக்கிறார். சேதுசமுத்திரத் திட்டத்தின் அத்தியாவசியம் என்ன என்பதை அவர் நன்கு தெரிந்தவர். அந்தத் திட்டம் நம் தேசத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பது அவருக்குத் தெரியும். இப்பொழுது எத்தனையோ மைல் தூரம் கப்பல் சுற்றிக்கொண்டு செல்லவேண்டியிருக்கிறது; தூத்துக்குடித் துறைமுகம் மட்டுமல்ல; பிற்போக்குப் பகுதியாகவுள்ள இராமநாதபுரம் ஜில்லா எவ்வளவு தூரம் அபிவிருத்தி அடைய முடியும் என்பதை அறிந்து அவர்கள் சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். சேதுசமுத்திரத் திட்டத்தைத் தூத்துக்குடித் துறைமுகத் திட்டத்தோடு இணைத்து நிறைவேற்றுவதில் அனேக சௌகரியங்கள் ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது. சேதுசமுத்திரத் திட்டத்தைப் பற்றி ஸர் ராமசாமி முதலியார் கமிட்டியும் சிபார்சு செய்திருக்கிறது. அவர்கள் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய அரசாங்கத்தின் ஐ.ஸி.எஸ். அதிகாரி ஒருவர் காரியதரிசியாக இருந்து, யாதாஸ்தைச் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அந்த யாதாஸ்தின் காப்பியொன்று நம்முடைய அரசாங்க ரிக்கார்டுகளோடு இருக்கத்தான் செய்யும். வெளி நாட்டுக் கப்பல்கள் 400 மைல் தூரம் சுற்றிக்கொண்டு செல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் இருப்பது ஒரு முக்கியமான சௌகரியம். பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து பார்த்தாலும், சேதுசமுத்திரத் திட்டம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திற்கு முக்கியத்துவம் ஏற்படும். இராமநாதபுரம் பகுதியில் 'சானல்' தோண்டுவதன் மூலம் அங்கிருக்கும் ஜனங்களுக்கெல்லாம் வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கும். இம்மாதிரி நல்ல காரியங்கள் ஏற்படக் கூடிய திட்டத்தைச் செய்துதான் ஆகவேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டால், நிச்சயம் அத் திட்டம் வெற்றிகரமாக நடந்தேறும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு நண்பர் சொன்னார். மிகுந்த வேதனை தரும் விஷயமாக இருந்தது. இருந்தாலும் மிகவும் பொறுத்துக் கொண்டேன். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் உபாத்தியாயர் பயிற்சிக்குப் போனவர்கள் எல்லோரும் படித்துவிட்டு வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னபோது, 'நண்பர்—

[30th April 1960]

[Sri K. T. Kosalram]

திருநெல்வேலி ஜில்லாவுக்கு—ரொம்ப தூரமாகப் போய்விட்டார்' என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது கோயமுத்தூர் ஜில்லாவிலிருந்து மந்திரியாக வந்திருப்பவர் சென்னையிலிருந்தால், கோயமுத்தூர் விஷயம் அவருக்குத் தெரியாது என்று சொன்னால், நான் எவ்வளவு தவறாகச் சொன்னதாக ஆகுமோ அதுமாதிரித் தான் அவர்கள் சொன்னதும். ஆனால், விதி 41-இன் படி அசெம்பிளியிலே இரண்டு அங்கத்தினர்கள் நோட்டீஸ் கொடுத்ததற்கு, 1,300 உபாத்தியாயர்கள் வேலையில்லாமல் இருந்தார்கள் என்று சமீபத்தில் பதிலளித்ததாக அந்த அங்கத்தினர் சொன்னார். நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், படித்தும் வேலை இல்லாமல் இருப்பவர்களுக்கு நாம் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பது தான். சில ஊர்களில் ட்ரெயினிங் பெரூதவர்களை உபாத்தியாயர்களாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். காரணம், 'ட்ரெயினிங் ஹாண்ட்ஸ்' இல்லை என்பதுதான். தென்னாற்காடு, வடஆற்காடு, சேலம், கோயமுத்தூர் ஜில்லாக்களில் போதிய 'ட்ரெயினிங் ஹாண்ட்ஸ்' இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு ஜில்லாவில் படித்துவிட்டு வேலைபற்று இருப்பவர்களை, மற்ற ஜில்லாக்களில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய தேவை இருக்கும்போது, அவர்களை வேலையில் எடுத்துக்கொள்வதற்கான வகையில் 'எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்ச்' மூலம் ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும். படிக்க வைத்தது தப்பு என்று சொல்ல முடியாது. அதற்காக நிதி அமைச்சரைக் குற்றம் சாட்ட முடியாது. பள்ளிக்கூடம் நிறைய நடத்த வேண்டும் என்றுதான் அங்கத்தினர்கள் விரும்புகிறார்கள். அப்படி விரும்புவது தவறு அல்ல; பள்ளிக்கூடங்கள் வைப்பதும் தவறு அல்ல. ஆகவே, படித்துவிட்டு 500 பேர்கள், ஆயிரம் பேர்கள் வேலை இல்லாமல் இருப்பவர்களை எங்கெங்கு அவர்களுடைய வேலை தேவையாக இருக்கிறதோ அங்கு போடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஒரு ஜில்லாவிலிருந்து மற்ற ஜில்லாக்களுக்குப் போட்டாலும், அவர்கள் வேலை செய்யத் தயாராயிருப்பார்கள்.

கல்வி முறைப்படி, 45 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் இருக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது. 46 பிள்ளைகள் வரைக்கும் மேற்கொண்டு உபாத்தியாயர் போடாமல் இருக்கிறார்கள். 1, 2, 3, 4, 5 வகுப்பு வரையில் பார்த்தால், சில பள்ளிக்கூடங்களில் 45, 50 பிள்ளைகள் இருந்தாலும், ஒரே ஒரு உபாத்தியாயர்தான் இருக்கிறார். எல்லா வகுப்புகளுக்கும் ஒரே உபாத்தியாயர் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, ஒரு உபாத்தியாயருக்கு 45 பிள்ளைகள் என்ற 'ரேஷியோ'வின் பெயரில் ஒரே உபாத்தியாயர் இருப்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் இத்தனை பேர்களுக்கு வேலை கொடுத்ததாகச் சொல்கிறார்கள். ஆம், அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும். வேலை கொடுக்கத்தான் இந்த அரசாங்கம் இருக்கிறது. செருப்புக்குத் தகுந்த கால் இருக்க முடியாது, காலுக்குத் தகுந்த செருப்பாகத் தான் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இதை அமைச்சர் அவர்கள் நிச்சயமாகக் கவனிப்பார் என்று நான் நம்புகிறேன்.

[Sri K. T. Kosalram]

[30th April 1960]

சில இலாகாக்களைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு இலாகாவுக்கும் மற்றொரு இலாகாவுக்கும் (கோ-ஆர்டினைஷன்) ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் பல இலாகாக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம் 'வாபஸ்' ஆகிறது என்ற குறை இருக்கிறது. அதை ஒளவு தவிர்க்க வேண்டும். குறிப்பாக எடுத்துக்கொண்டால், கல்வி இலாகா கட்டிடம் கட்டவேண்டுமென்றால், கல்வி இலாகா இன்ஜினியர் களைக் கேட்பது, அவர்கள், எஜுகேஷன் டிபார்ட்மென்ட்தானே, இவர்கள் என்ன செய்ய முடியும் என்று அவர்கள் நினைப்பது, இப்படியெல்லாம் இருக்கிறது. இன்னொரு டிபார்ட்மென்டார் சொன்னார்கள் என்பதற்காக அதன்படி நடக்காமல் இருப்பது தவறு. ஏதோ ஒரு இலாகா ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டால், அது அங்குள்ள மக்களைத் திருப்தி செய்ய வேண்டுமென்றுதானே செய்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது, "சீப் இன்ஜினியர் சொல்லவில்லையே, நம்முடைய மந்திரி சொல்ல வில்லையே, என்னைக் கேள்வி கேட்பதானால் அவர்கள்தானே கேட்க முடியும், கல்வி இலாகா எப்படிக்கேட்க முடியும்," என்ற நிலைமை அரசாங்கத்தில் வேலை செய்கிற ஊழியர்களுக்கு இல்லாமல், அவர்களுக்குள் சரியான முறையில் கோ-ஆர்டினைஷன் இருக்கும்படியாகச் செய்தால், இந்த அரசாங்கத்தில் இருக்கும் திட்டங்கள் செவ்வனே நிறைவேற்றப்படலாம். அரசாங்க ஊழியர்களுக்குச் சொந்தக் கொள்கையாக இருக்கலாம். அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. ஆனால், அவர்கள் சர்க்காருடைய ஊழியர்களாக இருக்கிறார்கள். சர்க்கார் ஊழியர்களாக இருக்கும் போது, சர்க்காருடைய கொள்கைக்குத் தகுந்த அளவுக்கு, அவர்கள் நடக்க வேண்டுமென்பதை அதிகாரிகள் புரிந்து கொள்ளும்படி அமைச்சர்கள் செய்ய வேண்டும். சர்க்கார் கொள்கை ஒன்று, சர்க்கார் ஜி.ஓ. ஒன்று என்றால், அதை இன்டெர்ப்ரெட் செய்யும்போது, சர்க்காருடைய கொள்கைக்கு விரோதமாக சர்க்கார் அதிகாரிகள் தவறாக இன்டெர்ப்ரெட் செய்வதென்றால், அது மிக மிகக் கண்டிக்கத்தக்கதாகும். கண்டிப்பாக அவர்கள்மேல் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சர்க்கார் போடும் உத்தரவை, சர்க்காருடைய நோக்கத்தை, சர்க்காருடைய கொள்கையைப் புரிந்துகொள்ளாமல் மாறுபாடாக எந்த அரசாங்க ஊழியராவது வேலை செய்தால், அவருக்குக் கடுமையான தண்டனை கொடுப்பது என்று முடிவு செய்துவிட்டால், நாட்டில் வரும் ஆவலாதிகள், அபக்யாதிகள் இல்லாமல் இருக்கும் என்பது என்னுடைய நிச்சயமான அபிப்பிராயம். அப்படிப்பட்டவர்கள் மீது அரசாங்கம் கடும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

* SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: கனம் சேர்மன் அவர்களே, இந்த நிதி ஒதுக்கு மசோதாவின் பேரில் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் பேப்பரில் பார்த்த வரையிலே, கம்யூனிடி டெவலப்மெண்டு என்ற தலைப்பின் கீழ் நடைபெறும் வேலைகள் குறைபாடுகள் இல்லாமல் நல்ல முறையில் துரிதமாக நடக்க வேண்டும் என்று நிதி அமைச்சர் அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

30th April 1960] [Sri M. Subbiah Chettiar]

கிருடர்கள். நமது கிராமங்களுக்கு நன்மையை உண்டாக்க வேண்டும் என்ற நல்ல காரியத்தை உத்தேசித்துத்தான் அதற்கான ஏற்பாடுகளை இன்று அரசாங்கம் செய்திருக்கிறது. நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காக அதிலுள்ள குற்றங் குறைகளை நீக்கி, அந்த வேலைகளைச் செவ்வனே நல்ல முறையில் செய்ய வேண்டும். அதற்கு ஆவன காரியங்களை நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நினைத்தபடி நல்ல விதமாகச் செய்ய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஹரிஜன மக்களுக்குப் பண உதவி செய்து விடுகள் கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டத்தை இன்று அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. நான் சில சமயங்களில் அறிந்த வரையிலே, மார்ச்சு 15-ம் தேதி பணத்தைக் கொடுத்து 30-ந் தேதிக்குள் வீட்டைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு சில உத்தரவுகள் வந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. அந்தக் காரியங்களை முன்கூட்டியே செய்தால், மக்களுக்குச் சௌகரியமாக இருக்கும். பதினைந்து நாட்களுக்குள் அந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்து எப்படி வீடுகளைக் கட்டி முடிப்பது என்று தெரியவில்லை. நடைமுறையில் ஏற்படும் குற்றம் தான் இதற்குக் காரணம் என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு இடம் இல்லாமல் ஜனங்களுக்கு இந்த கிராண்டு நல்ல முறையில் உபயோகப்பட வேண்டுமென்றால், முன்கூட்டியே பணத்தைக் கொடுத்து உதவி வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், அந்த வீடுகள் நல்ல முறையில் கட்டப்படுவதற்கு வழிவகை ஏற்படும் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 'கோவாபரேடிப் பில்லிங் சொசைட்டிஸ்' ஜில்லா வாரியாகப் பல பகுதிகளில் நகரங்களிலே வேலை செய்து வருகின்றன. இப்பொழுது வீட்டுத் தொந்தரவு ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. * கோவாபரேடிப் பில்லிங் சொசைட்டிகளைச் சிறிய இராமங்களுக்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டும். இப்பொழுது முக்கியமாக டவுன்களில் வீடு கட்டிக்கொள்வதற்குப் பண உதவி செய்யப் படுகிறது. இதைவிட இன்னும் பன்மடங்கு கிராண்டுகள் கொடுக்கப்பட்டு, பண உதவி அளிக்கப்பட்டு, 'கோவாபரேடிப் ஹௌஸிங் ஸ்கீம்' இன்னும் விரிவாகச் செய்யப்படுமானால், ஜனங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய வீட்டுத்தொல்லைகள் தீர்ந்து சௌகரியமாக இருக்கும்.

ஆஸ்பத்திரிகளின் அவசியத்தைப்பற்றிப் பல நண்பர்கள் பேசினார்கள். நமது ராஜதானியில் ஆஸ்பத்திரிகள் இருக்கக்கூடிய நிலைமையை அரசாங்கம் நன்றாகக் கவனித்துத்தான் வருகிறது. இருந்தாலும் ஆஸ்பத்திரிகளில் ஜனங்களுக்கு வேண்டிய சகல தேவைகளையும் கொடுக்கிறோமா என்றால், அதைப்பற்றி நாம் ஐயுற வேண்டியிருக்கிறது. புதிய ஆஸ்பத்திரிகள் பல தேவையாக இருக்கின்றன. நகரப்புறங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், கிராமங் களுக்கும் ஆஸ்பத்திரி வசதியை விஸ்தரிக்க வேண்டும். தாலுகா பகுதிகளில் புதிய ஆஸ்பத்திரிகளைக் கட்டி அவைகளுக்கு வேண்டிய டாக்டர்களைப் போட்டு, ஜனங்களுக்கு வேண்டிய வைத்திய, சுகாதார வசதிகள் செய்து கொடுத்தால், சௌகரியமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

[Sri M. Subbiah Chettiar] [30th April 1960]

அடுத்தபடியாக, 'டிராபிக் ரெகுலேஷன்ஸ்' என்ற தலைப்பின் கீழ், ஒரு சிறிய சமாசாரம் சொல்ல விரும்புகிறேன். காரிலே போகிறவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். காரிலே போவதே அபாயமாக இருக்கிறது. மொத்தத்தில் என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால், காரிலே போகிறவர்களைக் கண்டாலே மக்களுக்கு ஒரு விதமான வெறுப்பு, இவன் ஏன் காரில் உட்கார்ந்து போகவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ரோடில் போகும் ஜனங்களோ அல்லது வண்டிக்காரர்களோ காரைக் கண்டால் நகர்ந்து போவதே இல்லை. காரில் போகிறவர்கள்தான் காரை நிறுத்திப் போகக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. காரில் போனால் ஜாக்கிரதையாக ஊருக்குப் போய்ச் சேருவோமே என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. வண்டிக்காரர்களையோ, ஜனங்களையோ நகர்ந்து போகக்கூடாதா என்று கேட்டால், 'நீங்கள்தான் இறங்கி நடந்து போங்களேன்' என்று சொல்லுகிறார்கள். கார் இல்லாமலே எடுத்துவிட்டால், அதுபற்றிக் கவலைப்படவேண்டிய தில்லை. ஆனால் கார் இருக்கும் வரையிலே, விபத்துக்கள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஜனங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்கு எடுக்கவேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்து, 'டிராபிக் ரெகுலேஷன்ஸ்' செய்தால், சௌகரியமாக இருக்கும். அதோடு நகரங்களிலே 'டிராபிக் ரெகுலேஷன்ஸ்' பற்றித் திடீர் திடீர் என்று போலீஸ் அதிகாரிகள் உத்தரவு போடுகிறார்கள். எந்த ரோடு 'ஒன்-வே-டிராபிக்', எந்த ரோட்டில் இரு பக்கங்களிலும் போகலாம் என்ற விஷயம் தெரியாமலே போகிறது. சில சமயங்களில் அவர்களுடைய போட்டுகளில் விவரம் சரியாகத் தெரிவதில்லை. ஜில்லாவாரியாக இருக்கக்கூடிய நகரங்களில் வியாபாரிகள் மற்றுமுள்ள முக்கியஸ்தர்களைக்கொண்ட ஒரு கமிட்டி போட்டு, அவர்களைக் கலந்து முன்கூட்டியே ஒரு முடிவு செய்து பின்னாலே அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தால், சௌகரியமாக இருக்கும். உதாரணமாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். திருச்சியில் காவேரிப் பாலத்தில் காலையில் 9 மணி முதல் 11 மணி வரையில் போகவே முடியாது. குறைந்தது ஒரு மணிநேரமாவது நிற்க வேண்டியிருக்கும். செங்கல் வண்டிக்காரர்கள் வேண்டுமென்றே, வேண்டாமென்றே வரிசையாக அந்த இடத்தில் வண்டிகளை நிறுத்திக்கொண்டு, ஆபீஸுக்குப் போகிறவர்கள், ரயிலுக்குப் போகிறவர்கள் போக முடியாமல் இடையூறு விளைவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அங்கு போகவே முடியாது. அந்த இடத்தில் கொஞ்சம் போக்குவரத்தை 'பேஸ்' செய்து, ரெகுலேட் செய்துவிட்டால், நலமாக இருக்கும்.

அடுத்து 'வாட்டர் சப்ளை ஸ்கீம்' பற்றி நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். பஞ்சாயத்து போர்டுகளில், முனிசிபல் நகரங்களில் 'வாட்டர் சப்ளை ஸ்கீம்' விஸ்தரிக்கப்பட்டு நடந்துகொண்டு வந்தாலும், ரொம்ப வருந்தக்கூடிய விஷயம். திருச்சியில் காவேரி இருந்தும், நல்ல குடிதண்ணீர் கிடையாது. மக்கள் தண்ணீருக்குப் படும் பாட்டை நினைத்தால், ரொம்பவும்

[Sri M. Subbiah Chettiar] [30th April 1960]

வருத்தமடையக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். இதற்கு என்ன காரணம் என்பதை அரசாங்கத்தார் நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்து, அந்தக் குறையைச் சீக்கிரம் நிவர்த்தி செய்தால், அந்த ஜனங்களுடைய அபிமானமும் அவர்களுடைய நல்லெண்ணமும் நமக்கு ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, 'ஸேல்ஸ் டாக்ஸ்' விஷயமாகக் கொஞ்சம் சொல்லலாம் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன். அண்டை ராஜ்யமான கேரளாவில் உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரி கிடையாது. உணவு தானியத்திற்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்டும். கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து, அன்னிய நாட்டு அரிசியை இங்கு நம்முடைய தேவைக்காக இறக்குமதி செய்து, 'சப்ஸிடி' கொடுத்து இங்கே குறைந்த விலைக்கு விற்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. விற்பனை வரியினால் ஒரு படி அரிசிக்கு ஒரு அணு வரையில் விலை ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : ஒரு படி என்ன விலை ஆகிறது?

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : இன்றைய விலைக்கு ரூ. 1-4-0 ஆகிறது. ஆகவே, உணவு தானியத்திற்கு விற்பனை வரியை எடுத்து அதன் காரணமாக விலைவாசியைக் குறைத்து ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்தால், நலமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI THANGAVEL MUDALIAR : கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, நிதி ஒதுக்கல் மசோதா சம்பந்தமாக ரொம்ப முக்கியமாகப் பேசக் கொஞ்சம் அவா. இப்பொழுது நமது சர்க்கார் 13 வருஷங்களாக நாட்டை ஆண்டுகொண்டு வருகிறார்கள். ஐந்து வருஷத் திட்டங்கள் இரண்டு, அதற்கு முன்னால் மூன்று ஆண்டுகள் காலத்திற்கு ஆண்டு வந்தாலும், கீழ்மட்டத்தில் செய்யவேண்டிய காரியங்களை நன்றாகச் செய்யவில்லை. பல ஸ்கீம்களைப்போட்டு, பல காரியங்களை நன்றாகச் செய்கிறார்கள். இருந்தாலும்கூட, கீழ் மட்டத்தில் வேலைகளைச் சரியாகச் செய்கிறோமா என்று பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கிறபோது சர்க்கார் கீழ்மட்டத்தில் சரியான காரியங்களைச் செய்யவில்லை என்று ஆட்சேபிக்கிறேன். அதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன். காஞ்சிபுரம் தாலுகா ரூரல் ஏரியா ஒரு தொகுதியில் மாத்திரம் சிறுனை, அஞ்சூர், சூரமேனி குப்பம், சசேகியதண்டலம், அத்திவாக்கம் போன்ற கிராமங்களில் ரோடுகளே கிடையாது. வண்டிகள் போக முடியாது. மனிதன் வெய்யில் காலத்தில் வரப்பை வெட்டி வண்டிகள் அதற்குள்ளே போகவேண்டியிருக்கிறது. மழை பெய்தால், அதுவும் போகவே முடியாது. இவ்வளவு பணத்தைச் செலவழித்தாலும், முக்கிய

[Sri Thangavel Mudaliar] [30th April 1960]

மாகக் கிராமங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய வேலைகள் செய்யப்படவில்லை. கிராமத்திலிருப்பவர்கள் சரியான ரோடுகள் இல்லாததால் டவுனுக்கு வரமுடியவில்லை. விவசாய அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய உரம் முதலான பொருள்களை டவுனிலிருந்து வாங்கிக்கொண்டு போக முடியவில்லை. அதேமாதிரி உணவுப் பொருள்களைக் கிராமத்திலிருந்து டவுனுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அடிப்படையில் செய்யவேண்டிய காரியங்களை சர்க்கார் செய்யவில்லை. அதனால் ஆட்சேபிக்கிறேன். கிராமங்களில் செய்ய வேண்டிய காரியங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம் போதாது. அதற்குத் தேவையான பணத்தைப் போதுமான அளவுக்கு ஒதுக்கவேண்டுமென்று நிதி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பகல் உணவுத் திட்டத்தில் ஒரு பையனுக்கு ஒரு அணு கொடுப்பதற்குப் பதிலாக 6 நயா பைசாதான் கொடுக்கிறார்கள். கணக்குப்படி $6\frac{1}{4}$ நயா பைசா கொடுக்கவேண்டும். ஒரு ரூபாய்க்கு 4 நயா பைசா குறைத்துவிட்டால், ஸ்கீமை எப்படி 'வொர்க்' செய்வது? பதினாறு பையன்களுக்கு 1 ரூபாய் கிடைப்பதற்குப் பதிலாக 96 நயா பைசாதான் கிடைக்கிறது. ஒரு அணு கொடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால், கொடுப்பது 6 நயா பைசாதான். இன்னும் கொஞ்சம் ஜாஸ்தி ஒதுக்கிவைத்து $6\frac{1}{4}$ நயா பைசா கொடுத்தால், நலமாக இருக்கும். அரிசி விலை ஜாஸ்தி விற்கிறது. பலசரக்கு சாமான் விலை அதிகமாக விற்கிறது. ஆகையால், நீங்கள் $\frac{1}{4}$ நயா பைசா போட்டுக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தருமத்திற்குத்தான் கொடுக்கிறீர்கள். தாராளமாகக் கொடுக்கலாம். தயவு செய்து $\frac{1}{4}$ நயா பைசா போட்டுக் கொடுத்தால், தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களுக்குத் திருப்தியாக இருக்கும்.

ஆகையினால், சர்க்கார் பெரிய காரியங்களைச் செய்தாலும், எனக்குப் பிடித்தமான காரியமாகிற கீழ் மட்டத்தில் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யவில்லை. அந்தக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டியதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் ஆட்சேபணையைச் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Deputy Chairman, as usual, on the Appropriation Bill, we had a very useful discussion in the House. The hon. Member Mr. Raza Khan, initiating the debate, made very many useful suggestions for the improvement of the State as a whole. He was good enough to mention the position of the Ministers and wanted that the Cabinet should be expanded. It is purely for the consideration of the Hon. the Chief Minister as to how many Ministers there should be and whom he should have as Ministers. Therefore, I do not think it would be proper for me to deal with the point raised by the hon. Member.

(Mr. Chairman in the Chair.)

I am sure this point has been raised more than once here and it should have received the consideration of the Chief Minister. If the Cabinet is not expanded, perhaps the Chief Minister is of the opinion that it is not necessary to expand the Cabinet. But still, I am grateful to the hon. Member for extending his sympathy to the over-worked Ministers. Perhaps he may introduce a Bill later for preven-

[Sri C. Subramaniam] [30th April 1960]

tion of cruelty to Ministers! A Minister is expected to do his best whatever functions he is called upon to perform and I can only give him this assurance that even though many portfolios are entrusted to me and my Colleagues, we are trying to discharge our responsibilities to the best of our ability. If there are any defects, I am sure the hon. Member Mr. Raza Khan would not leave them unnoticed and he is bound to bring them to the notice of the House and the Ministers. But from the way he dealt with us, I am inclined to think he is fairly satisfied with our performance. I do not want to put it higher than that.

He mentioned about the increase in expenditure in the various departments and pointed out that the increase in expenditure in the Agriculture Department was not as pronounced as that in other departments. As far as agriculture is concerned, the investment has to be made by private individuals—the ryots—on their own lands. The Government will have to provide various types of service and other facilities and that is why perhaps there is not a great deal of expenditure on agriculture as such. The Agriculture Department, further, does not function by itself. Vast sums of money are spent on irrigation projects. These are necessarily meant for agriculture. Government spend large sums of money on power projects which are again meant for supplying power for agriculture. These have to be taken into consideration and not the money shown against the Agriculture Department as such which may not be substantial. So, taking into consideration the various other funds available for development of agriculture, he will find a substantial increase under 'Agriculture' also. It is not only a substantial increase but a very satisfactory increase also.

Then, Sir, the hon. Member, as also Mr. Subbiah Chettiar, referred to action being taken only towards the fag-end of the year in according sanction for certain works. The hon. Member Mr. Subbiah Chettiar particularly referred to delays in according sanction for Harijan colonies. They also pointed out that if sanction was given so late, one could not expect any work to be done within a week or fifteen days and finished. Sir, we are now insisting that any such order should not be passed. As I have already stated, we are now evening out expenditure in such a way that it is incurred throughout the year in a uniform way and projects are executed in a phased manner.

The hon. Member Mr. Raza Khan was good enough to mention about the volume of work in the Education Department. Perhaps, I may remind him that originally legal education and technical education at the University level were with the Director of Public Instruction. Now we have taken out legal education and we have a separate Director of Legal Studies. Technical education has also been taken out and there is a separate Directorate for that. Now it is only elementary, secondary and collegiate education and perhaps teachers training institutions that are in his charge. I do agree that we are spending a good deal of money on these. If it becomes necessary at any point to appoint more officers particularly at the highest level, I may assure the hon. Member that I will not hesitate to take that step, even though it may involve a little more expenditure. But my impression is that the time has not yet come for it and I shall certainly keep the suggestion of the hon. Member in mind.

[Sri C. Subramaniam] [30th April 1960]

It was very pleasing to hear the encomiums paid to the Police for maintaining law and order efficiently. Peaceful life ultimately depends upon the efficient functioning of the Police and, therefore, we should pay our tribute not only to the Minister in charge of Police but also to the officers, the band of young officers, who are in charge of the department to-day. They are doing their work with a missionary zeal and I am glad to find it is being appreciated more and more by the general public.

Then, Sir, mention was made about the price factor. We do attach very great importance to this, particularly, in a planned economy. I have stated that in a planned economy, we cannot have uncontrolled, erratic fluctuations in prices. The hon. Member wanted me to tell him how we were going to control it. If that is known, that would be the greatest contribution that we could make to the development of our country. We are, to a certain extent, groping in the dark and that is why a committee has been appointed and I hope and trust, that after due deliberation, some method would be evolved generally to control the prices, particularly, those of essential commodities.

The hon. Member Mr. Raza Khan spoke this time with less vehemence than before about linguistic minorities. We have now given a Charter of Guarantees to the linguistic minorities not only with reference to educational facilities but also recruitment to public services. I think he is wrong when he mentioned that nobody had been selected from among the Muslims to the cadre of Sub-Inspectors in the Police Department. Till recently, for four or five years, I think, very unfortunately, no direct recruitment was made to the cadre of Sub-Inspectors. To that extent, my own view is, efficiency went down. But now we are having direct recruitment of Sub-Inspectors and Muslims have been selected to my knowledge, even though I am unable to give the exact number so selected. As far as direct recruitment to Gazetted services is concerned, that will have to depend upon the performance of the persons concerned in the competitive examination. Unfortunately, there is no reservation as such there for linguistic minorities, or for other minorities. There is reservation only for Scheduled Castes and Backward Communities. That is why Government cannot do anything directly for the purpose of insisting that certain communities should be given preference. But I am sure the Public Service Commission will keep this in mind—that there should be fair representation given to all communities—of course, keeping in mind merit and ability of the candidates concerned. From that point of view, I hope, ere long, the hon. Member Mr. Raza Khan will be able to get satisfaction and perhaps he will cease to talk about this subject in the years to come. (Sri Mohamed Raza Khan : Every year it is so.)

Sir, mention was made about delay in sending answers to questions tabled by Members. I do agree there has been some delay here and there particularly when information is asked for about things which have happened in the districts. The district officers have to be addressed and they take some time to collect facts and send them on to the Government. That is why in some cases there is unavoidable delay. I am not prepared to say that there is only unavoidable delay. Sometimes avoidable delay has occurred and I have also taken the Departments to task. I hope and trust that with what has been

4-50
p.m.

[30th April 1960] [Sri C. Subramaniam]

stated here and what has been stated by the Hon. the Speaker in the other House, the Departments would become more diligent in sending the answers to questions tabled by Members of the Legislature and I hope they would give top priority also to all matters connected with the Legislature.

Sir, the last point made by the hon. Member Sri Raza Khan was rather unfortunate, that is, with reference to the functioning of democracy. He said that he drew that lesson from the statement made by the Hon. the Minister for Revenue with regard to the land policy. As far as the Government are concerned, we are committed to it, to the ceiling policy. And the others are matters of detail. Therefore, hon. Members need not go under the impression, Members either on the Opposition side or even on the Government side, that they will have no function to perform in the Joint Select Committee or when it comes back before the Assembly or this House for discussion again. Subject to the fundamental policy that there should be a ceiling on the ownership of land, Government are always prepared to consider any reasonable suggestion with reference to the working or the framing of the Act. I am sure, Sir, and I have no doubt in my mind that many useful suggestions would emerge out of the Joint Select Committee and also even after the Joint Select Committee submits its report to the Legislature, many useful suggestions would be made on the floor of the Legislature. If any useful suggestions were made by any Member on any side, I have no doubt in my mind that the Government and my Colleague, the Hon. the Revenue Minister, would pay sufficient attention to all those suggestions and make changes consistent with the fundamental policy provided they are convinced that those changes are reasonable and necessary.

Sir, with regard to the functioning of democracy in our country, my own impression is—I have fought two elections—if it is only money which would ultimately matter, in both the elections I should have been defeated. But that is not the case. Also, it is not as if everywhere caste alone is the deciding factor. After all, no single caste has got the absolute majority in any constituency. Therefore, when you go on the basis of caste, you put all the other castes against you. Therefore, nobody can afford to do it. Of course, the hon. Member Sri Mohamed Raza Khan did not have the experience of standing in the General Constituency at any time. (Interruption.) He stood only in a Muslim constituency. He does not, therefore, have the real experience. If you go on the basis of caste alone in any constituency, you will be outvoted. Therefore, you will have to be acceptable to the constituency and I do not think, with my experience particularly in a rural constituency, there is so much of impersonation. I am not prepared to say that there is absolutely no impersonation. It is very, very negligible and even in Cities there might be impersonation only to a certain extent. That is why they are taking steps, as far as our cities are concerned, to issue identity cards with their photographs attached. Because in cities one person does not know even his neighbour. But that is not so in rural areas. Any person there knows the people of the entire village. Unless the whole village colludes, it is not possible to have impersonation of voters in the rural areas. But in cities it is not the case. That is why we devote a little more attention to City voters. I am sure even the little of impersonation that we have now will not be there hereafter. But I

[Sri C. Subramaniam] [30th April 1960]

do not think anybody can lay this charge that the elections are a farce, or that the elections are not conducted fairly or that the election results cannot be considered to be on the basis of a fair vote. Not only the Election Commission which is in charge of the conduct of elections, but also various outside bodies have come to the conclusion, particularly taking into account the level of literacy in our country, that we have done surprisingly well and the people have justified the adult suffrage which has been given them since we became independent.

Sir, the hon. Member Sri G. Krishnamoorthy referred to the payment of salaries to the teachers directly by the Government. We made the experiment in a few schools, thousand schools, during the last year. Unfortunately, we found there were delays in sending the money to the various teachers and in spite of the various steps I took, I found teachers received salaries sometimes towards the end of the month instead of at the beginning of the month. It is not only that. The Department had to devote considerable amount of time and money to this work. Many officers had to be engaged to write up the money order forms for sending the money and even after that, we found we were in an unsatisfactory state of affairs. And if this should be the state of affairs when we had taken up this system in respect of only thousand schools, if we take over all the schools, it would be an impossible task. That is why we came to the conclusion that this method might not perhaps suit the present set-up. But I am sure the hon. Member is aware that ere long the Panchayat Councils are to come into existence and they would be in charge of distribution of the grants even to private aided schools. Perhaps, at that time this question can be gone into to find out whether any method could be evolved to distribute the salary to the teacher direct. More than that, I would make an appeal to the teacher-Member here. We should not consider that there is a state of war between the managements and the teachers. If that is the feeling which exists between them, I have very little doubt that the management and the conduct of the schools would not be on proper and right lines. We should develop a proper and healthy relationship between them and if any fraud or mistake is committed by the management in the payment of salaries to the teachers by reducing the salary payable to the teachers, I may assure the hon. Member that I am prepared to take very strong action against such managements. But, on that basis, I do not think we should spoil the relationship between the managements and the teachers. That is what would result if we start paying the teachers directly. I will always keep this in mind and endeavour to see that the teacher is paid his due and that no middleman takes away the grant which the Government pay for the purpose of being paid to the teachers. As far as the 15 per cent administration grant is concerned, it is a grant based on actual expenditure. Fifteen per cent is only the maximum and if any management has not incurred that expenditure, that management is certainly not entitled to that. If anybody has not been paid 15 per cent administration grant, it would mean that he has not incurred expenditure on the various items of administration to that extent. In this connection, I may assure the hon. Member that the Pay Commission has gone into the question of emoluments of teachers at various levels and have made their recommendations. They are under the consideration of the Government and when we announce our decisions

30th April 1960] [Sri C. Subramaniam]

on the recommendations, I hope, it will give satisfaction not only to teachers but also to the various other categories of Government employees.

Sir, the hon. Member Sri Ethirajalu made a reference to litigation and other things. I do not think it would be possible to deal with all these matters. He also referred to the representation of his own community and communities placed like his community. Sir, we have always kept in mind that communities, particularly those which did not have opportunities before of receiving education and participating in the administrative set-up of the Government, should be given ample opportunities. But still we should have qualified candidates. Without them we cannot give opportunities. Representation to communities cannot mean that we should give up the rules regarding minimum qualifications and give up standards. Subject to that, we would always keep that in mind.

Sir, reference was made to the Royapettah Hospital in South Madras and the offer made by the Race Club. As a matter of fact, a private society registered under the Registration Act has come forward to set up a hospital in South Madras and the offer is being co-ordinated with the funds available with the Race Club. I hope ere long a hospital would come up there.

Then, he made mention about Liaison Officer in Delhi. Just now some of the States have appointed Liaison Officers. In this matter, I would like to wait for a few months to see how those officers function there. If it becomes necessary, it will not be very difficult to appoint a Liaison Officer here. But unless this Liaison Officer is very efficient and very effective, he may even spoil the little chance that we have. Therefore, we should be careful to find out an appropriate person for appointment as a Liaison Officer. I am sure my hon. Friend is aware how difficult it is to find a man to fit into this job, particularly when he should be very effective in his dealings with the various Ministries, officers and Ministers there—not one particular Ministry or one particular Officer or one particular Minister there. Therefore, by appointing a Liaison Officer we should not spoil what is happening now. In this connection, I am not prepared to accept the other charge that whatever proposal is sent from this State, is being sent back or rejected. If it had happened, many of our industries would not have sprung up. But I do agree that now and then a few difficulties arise and we take them up at the Governmental level. There is also a Licensing Committee on which we have our representatives and we are trying to remove any obstacles or difficulties that arise now and then. Thus we are taking care to see that whatever proposals emanate from this Government, they are properly looked into and discussions are held in respect of them. 5 p.m.

Then, mention was made about a committee to help Ministers. We have got a Committee on Education on which leaders of all Parties and some others who are interested in education are represented and most of the important matters are discussed in the Committee and then decision taken. In the same way, there is a Committee to help the Minister for Industries in formulating proposals for the industrial development of our State. There is a Health Advisory Committee. There is also an Agricultural Production

[Sri C. Subramaniam] [30th April 1960]

Committee. Therefore, it is not as if we are unaware of the importance of these committees to advise Ministers. We do have committees where they are absolutely necessary.

Then, mention was made about the diversion of the Cauvery waters. It is rather an inter-State controversial subject. The Cauvery is an inter-State river. Particularly, Mysore is claiming that we are using more water than we are entitled to. Therefore, this talk that we should divert water in a big way is likely to create difficulties rather than help us. So, I request hon. Members not to express their views on this matter whether on the floor of this House or elsewhere. It is not as if we are not anxious to get as much water as possible for irrigation facilities for our State. We are straining every nerve to find out whether we can get at least some water for the purpose of improving irrigation facilities here. But my own view is that there is scope for economy in the use of existing irrigation facilities. If only we can have sufficient economy in the use of waters, perhaps we can develop a few lakhs of acres for additional irrigation even in the Cauvery Basin. That is how the Government are looking into it. I am sure hon. Members are aware that in the Third Five-Year Plan we are attaching great importance to modernising old canals by doing cement lining wherever it is possible and also doing desilting wherever it is absolutely necessary so that there may not be any waste of water. If that is done, my own impression is that we will have some surplus water for being used for development of irrigation. It is only on that basis that we have taken up the Pullambadi and Kattalai Schemes. The Mysore Government are under the impression that we are eating into the surplus water which should be made available for sharing after 20 or 24 years. Even though at present it may be that, that surplus water is being taken away, we have given the assurance that whatever is drawn for Pullambadi and Kattalai Schemes will be made up by the economies that we will be able to effect in the Cauvery Basin.

With regard to the Sethusamudram Scheme and development of Tuticorin Port, we do attach very great importance to them. The main difficulty is this. The Committee constituted by this Government to go into this matter submitted its report to this Government and we sent that report to the Government of India also. Unfortunately, some experts at the Government of India level have assessed the estimate at Rs. 30 crores whereas the Committee headed by Dr. A. Ramaswami Mudaliyar have assessed it at Rs. 10 crores. There is a big gap between the two. We are arranging discussions between the two sets of experts to find out what the real cost would be. Apart from that, we are insisting that the development of the Tuticorin Port should be taken up immediately as a co-ordinated scheme so that it is not necessary that both schemes should be taken up together. But the Tuticorin Port could be developed in such a way that even if the Sethusamudram Scheme is taken up later, it could be integrated with it. Therefore, I am quite confident that as far as the Tuticorin Port Development Scheme is concerned, it would be taken up immediately. So far as the Sethusamudram Scheme is concerned, it would be further investigated to find out the actual cost.

Then, mention was made about unemployed trained teachers in the Tirunelveli district. Last year there was a state of affairs when a large number of trained teachers were unemployed in that district

30th April 1960] [Sri C. Subramaniam]

and many of them were absorbed in the Kanyakumari district when we opened new classes and when we reorganized the classes in the Kanyakumari district. But the real difficulty with regard to the Tirunelveli district is that as against the posts available, there is over-production of trained teachers in that district. How to balance it will have to be considered when we consider programmes for teachers' training during the current year.

Then, the pupil-teacher ratio is another subject which has been referred to by very many people. We seem to think that we are satisfied with the pupil-teacher ratio. It is not so. My hon. Friend, Mr. Kosalam, referred to the saying: 'whether the shoe should fit the foot or the foot should fit the shoe'. That is not a proper saying which is applicable in this case. We have to cut the coat according to the cloth available. Already we are spending about Rs. 15 or Rs. 16 crores on education. And will it be possible to spend more? How much more we would be able to spend during the next five years is a matter which will have to be decided. With that we have to reach a certain target of giving compulsory and free education to all the children in the age-group 6-11. Therefore, it is a question of finance and I may inform this hon. House—I thought that England should be free from this difficulty and they should have a satisfactory pupil-teacher ratio—that last week I was going through a very interesting article in 'The Economist' wherein it was stated that the Education Minister of the United Kingdom was now attempting to restrict the pupil-teacher ratio to a statutorily sanctioned strength and the statutorily sanctioned strength was 40 pupils per teacher in elementary schools and 30 in secondary schools. There even though it is laid down as 40, it is much more than that and their endeavour in the next few years will be to see that this 40-pupil ratio is reached. Many countries which are trying to give free and universal education are adopting the 60-pupil ratio. It is only by that process they would be able to introduce free and compulsory education. We have taken our difficulties also into account and that is why we have fixed a reasonable strength of 40 on the rolls and 35 attendance.

The hon. Member Sri Thangavel Mudaliar—he is not here now—5-10 p.m. pointed out some villages not having roads. I am glad he has made out a list of villages not having roads. In Kancheepuram firka he was able to mention four villages which did not have roads. That is the state of affairs to-day. Formerly, perhaps only a few villages in any firka or taluk, say, four or five villages, had any good roads. We are trying our best to see that every village is connected with the nearest trunk road and that every village is connected, if possible, with the nearest rail link. We have succeeded in a great way in that respect and in the last two or three years we have provided every village with a road. It is not a question of laying the road which has become important, but it is a question of maintenance. With the coming into force of the new Panchayats Act, it is my confident hope that the village roads also would be maintained at a tolerable standard.

Then, the hon. Member mentioned about the midday meal scheme and wanted that a little more should be paid by the Government. Last year we had spent about Rs. 80 lakhs. This year we have provided Rs. 80 lakhs, but I am sure this amount will be exceeded. Therefore,

{Sri C. Subramaniam] [30th April 1960

it is not a question of paying another 1¼ nP. But it is a question of how much we are able to get by way of contribution from the general public. If the general public would come forward generously, I am sure then we will be able to solve this problem. After all, where do we get the money from now for even these Rs. 80 lakhs? I have to tax the people and pay the proceeds in another form. Instead of that, if the general public come forward to donate generously for this very good cause of feeding our school children, that would be a great service done to our younger generation. Not only that; perhaps that would also create a proper atmosphere for the development of education, particularly in the rural areas so that the people would come to feel that it is their school and it is their children that are studying there and that they have to contribute to the welfare and development of that school.

Before I sit down, I think I should pay my tribute and I am sure the Council also would join with me in that tribute with regard to the functioning of the Finance Department and the two of our younger officers have done such wonderful service with missionary zeal and any Service in any part of the country would be proud to have them. That is how I feel about them. They tried hard, worked day and night, to make my task easy. If I was able to prepare the Budget and also the speech and fulfil my function to some satisfaction of the Members of this House and the other House, it is entirely due to the untiring endeavour of the younger officers in the Department. I am sure that will be emulated by the officers in the other departments also. This is what I find to-day. The younger officers are more and more realizing the great responsibilities devolving on them and that is the real hope for the future good administration of our country.

Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 21 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

The Schedule was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I move—

“That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 21 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

MR. CHAIRMAN : The question is—

“That the Madras Appropriation (No. 2) Bill, 1960 (L.A. Bill No. 21 of 1960), as passed by the Legislative Assembly, be passed.”

The motion was put and carried and the Bill was passed.

30th April 1960]

MR. CHAIRMAN : Now we have come to the end of a very long session and I must congratulate the Hon. the Finance Minister on the excellent and efficient way in which he has piloted the Budget and the Appropriation Bill. Hon. Members have been exceedingly co-operative and we have transacted much business and kept up the high standard which we have always maintained.

Thank you very much.

The House will now adjourn *sine die*.

The House then adjourned *sine die*.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

382. Notification issued with G.O. Ms. No. 676, Home, dated 2nd March 1960, regarding amendment to the Madras Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959.

383. Report of the Joint Select Committee on the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 20 of 1959).

APPENDIX I.

[Vide answer to starred question No. 205 asked by Dr. A. Ghidambaranathan at the meeting of the Legislative Council held on 30th April 1960, page 282 supra.]

SUBJECT.—*Tamil Pandits in district boards who have put in more than seven years of service but have not been confirmed.*

(b)—

Name of district board.	Number of Pandits who have put in more than seven years of service but have not been confirmed.
(i) North Arcot	36
(ii) South Arcot	17
(iii) Chingleput	Nil.
(iv) Tiruchirappalli	67
(v) Thanjavur	Nil.
(vi) Tirunelveli	Nil.
(vii) Coimbatore	22
(viii) The Nilgiris	Nil.
(ix) Salem	Nil.
(x) Madurai	Nil.
(xi) Ramanathapuram	Particulars not available.

(c) Pandits are not confirmed in certain cases as they are working in temporary posts. In certain other cases, some senior pandits are unqualified while juniors are qualified. The question as to how many of these pandits can be confirmed is under the consideration of the Special Officers.

APPENDIX II.

[Vide item V on page 287 supra.]

L.A. BILL No. 21 OF 1960.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to provide for the appropriation of moneys out of the Consolidated Fund of the State for the service of the financial year commencing on the 1st April 1960.

WHEREAS it is necessary to provide for the appropriation of moneys out of the Consolidated Fund of the State for the service of the financial year commencing on the 1st April 1960 ;

BE it enacted in the Eleventh Year of the Republic of India as follows:—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras Appropriation (No. 2) Act, 1960.

30th April 1960]

2. *Appropriation out of the Consolidated Fund for the financial year commencing on the 1st April 1960.*—The State Government may appropriate out of the Consolidated Fund of the State, for the financial year commencing on the 1st April 1960, a sum not exceeding one hundred and fifty-nine crores, fifty-five lakhs, forty-six thousand and five hundred rupees [which shall be inclusive of the sum of twenty-six crores, twelve lakhs, ninety thousand and eight hundred rupees specified in section 2 of the Madras Appropriation (Vote on Account) Act, 1960 (Madras Act 1 of 1960)], being moneys required to meet—

(a) the grants made by the Madras Legislative Assembly for that year, as set forth in column (3) of the Schedule ; and

(b) the expenditure charged on the Consolidated Fund of the State for that year, as set forth in column (4) of the Schedule.

THE SCHEDULE.

Demand number.	Services and purposes.	Sums not exceeding		
		Voted by the Legislative Assembly.	Charged on the Consolidated Fund of the State.	Total.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS.	RS.	RS.
I	Land Revenue Department.	1,74,50,200	..	1,74,50,200
II	Excise Department ..	4,16,800	1,000	4,17,800
III	Stamps Administration.	21,91,100	..	21,91,100
IV	Forest Department ..	66,86,200	1,000	66,87,200
V	Registration Department.	39,05,900	100	39,06,000
VI	Motor Vehicles Acts—Administration.	10,81,300	60,36,300	71,17,600
VII	General Sales Tax and Other Taxes and Duties—Administration.	1,97,58,300	13,000	1,97,71,300
VIII	Irrigation Debt Charges	1,74,85,000 ..	2,27,37,000 11,29,71,900	4,02,22,000 11,29,71,900
IX	Head of State, Ministers and Staff.	1,14,65,200	11,40,200	1,26,05,400
X	State Legislature ..	11,78,400	62,000	12,40,400
XI	Elections	17,04,600	..	17,04,600
XII	District Administration and Miscellaneous.	4,27,19,400	8,000	4,27,27,400
XIII	Administration of Justice.	1,19,97,500	16,85,200	1,36,82,700
XIV	Jails	1,18,10,600	100	1,18,10,700
XV	Police	6,05,40,900	100	6,05,41,000
XVI	Education	15,79,50,700	100	15,79,50,800
XVII	Medical	4,82,16,900	100	4,82,17,000

[30th April 1960]

Demand number.	Services and purposes.	Sums not exceeding		
		Voted by the Legislative Assembly.	Charged on the Consolidated Fund of the State.	Total.
		RS.	RS.	RS.
XVIII	Public Health ..	2,34,56,300	500	2,34,56,800
XIX	Agriculture and Fisheries.	3,65,27,400	10,000	3,65,37,400
XX	Animal Husbandry..	1,13,64,700	100	1,13,64,800
XXI	Co-operation ..	1,87,92,800	..	1,87,92,800
XXII	Industries and Cinchona.	2,35,24,100	12,51,500	2,47,75,600
XXIII	Khadi	2,48,78,000	..	2,48,78,000
XXIV	Harijan Uplift ..	2,95,30,900	500	2,95,31,400
XXV	Labour including Factories.	30,61,700	500	30,62,200
XXVI	Civil Works—Works.	7,46,55,800	3,42,000	7,49,97,800
XXVII	Civil Works—Establishment and Tools and Plant.	1,42,30,200	..	1,42,30,200
XXVIII	Civil Works—Grants-in-aid.	1,72,03,000	..	1,72,03,000
XXIX	Famine	3,09,100	50,00,000	53,09,100
XXX	Pensions	1,65,56,500	4,72,000	1,70,28,500
XXXI	Stationery and Printing.	1,29,53,800	5,11,600	1,34,65,400
XXXII	Miscellaneous ..	74,92,800	13,50,000	88,42,800
XXXIII	Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	3,30,81,300	..	3,30,81,300
XXXIV	Road Transport Schemes—Working Expenses.	2,10,00,700	14,75,000	2,24,75,700
XXXV	Compensation to Zamindars.	92,00,000	..	92,00,000
XXXVI	Capital Outlay on Forests.	31,79,400	..	31,79,400
XXXVII	Capital Outlay on Irrigation.	3,34,62,400	..	3,34,62,400
XXXVIII	Capital Outlay on Public Health.	2,54,68,100	..	2,54,68,100
XXXIX	Capital Outlay on Agriculture.	3,00,000	..	3,00,000
XL	Capital Outlay on Industrial Development.	2,43,30,000	..	2,43,30,000

30th April 1960]

Demand number.	Services and purposes.	Sums not exceeding		
		Voted by the Legislative Assembly.	Charged on the Consolidated Fund of the State.	Total.
		RS.	RS.	RS.
XLI	Capital Outlay on Civil Works.	3,70,32,700	..	3,70,32,700
XLII	Capital Outlay on Road Transport Schemes.	2,14,60,500	..	2,14,60,500
XLIII	Commuted value of pensions.	11,50,000	45,300	11,95,300
XLIV	Capital Outlay on Schemes of Government Trading.	5,51,46,300	..	5,51,46,300
XLV	Loans and Advances by the State Government.	16,45,63,500	..	16,45,63,500
	Public Debt—Repayment.	..	27,99,60,400	27,99,60,400
	Grand total ..	1,16,04,71,000	43,50,75,500	1,59,55,46,500

I certify that this is a Money Bill.

30th April 1960.

U. KRISHNA RAU,
Speaker.
Madras Legislative Assembly.

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

SEVENTEENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

22nd and 25th to 30th April 1960.

Volume XXXVII (Nos. 1 to 7.)

A

	PAGES
Accommodation Control Department—	
Statement showing activities of— for the half-year ending 31st December 1959, laid on the table	98
Adityan, Sri S. T.—	
Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	36-42
Agricultural Income-tax Rules, 1955—	
Amendment to rule 25 (3), laid on the table	42
Anatomy (Amendment) Bill, 1960—	
See Bills.	
Annamalai Pillai, Sri N.—	
Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	141-144
Arunachalam, Sri A. J.—	
Bill—Chit Funds Bill, 1960	163-164
Audit Report—	
Report for 1959, laid on the table	43

B

Balasubramanya Ayyar, Sri K.—	
Bills—	
Chit Funds Bill, 1960	159-163
City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960	241-243 246, 249
Coinage (Alteration of References) Bill, 1960	239
Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960	237-238
Grandan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960.	231-232

	PAGES
Balasubramanya Ayyar, Sri K.—cont.	
Bills—cont.	
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960	201-202
Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960	206
Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960	17-26
Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960.	162
Bhaktavatsalam, the Hon. Sri M.—	
Bills—	
Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960.	230-231 234-235, 236
Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960	209
Indiscriminate arrests of fishermen fishing in the areas opposite the main gate of the Madras Harbour, statement <i>re</i>	12-14
Bills—	
Anatomy (Amendment) Bill, 1960—	
Considered and passed	210-211
Message from the Assembly <i>re</i> —	106
Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1959—	
Joint Select Committee Report laid on the table	319
Chit Funds Bill, 1960—	
Laid on the table	43
Message from the Assembly <i>re</i> —	105-106
Referred to Joint Select Committee	155-172
City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960—	
Considered and passed	240-260
Message from the Assembly <i>re</i> —	197
Coinage (Alteration of References) Bill, 1960—	
Considered and passed	239-240
Message from the Assembly <i>re</i> —	230
Corneal Grafting Bill, 1960—	
Considered and passed	211-212
Message from the Assembly <i>re</i> —	106
Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960—	
Considered and passed	236-238
Message from the Assembly <i>re</i> —	230
District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960—	
Message from the Assembly <i>re</i> —	197
Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960—	
Considered and passed	230-236
Message from the Assembly <i>re</i> —	220

	PAGES
Bills—cont.	
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960—	
Laid on the table	43
Message from the Assembly <i>re</i> —	106
Referred to Joint Select Committee	200-204
Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960—	
Message from the Assembly <i>re</i> —	197
Referred to Joint Select Committee	205-206
Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960—	
Laid on the table	44
Message from the Assembly <i>re</i> —	10-11
Message from the Governor <i>re</i> —	10
Referred to Joint Select Committee	15-42 55-97, 173-186
Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960—	
Laid on the table	44
Message from the Assembly <i>re</i> —	197
Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960—	
Considered and passed	198-200
Message from the Assembly <i>re</i> —	106
Bills, as passed by the Assembly, laid on the table—	
Anatomy (Amendment) Bill, 1960	186
City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960	260
Coinage (Alteration of References) Bill, 1960	260
Corneal Grafting Bill, 1960	186
Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960	260
District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960	212
Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960	260
Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960	212
Boat workers—	
Question <i>re</i> unemployment among—at Cuddalore	1-3
Bridges—	
Question <i>re</i> construction of—across Buckingham Canal and South Arcot and Chingleput districts	54-55
Number of—constructed and expenditure incurred	154-155
Buckingham Canal—	
See 'Bridges'.	
Business Advisory Committee—	
See 'Committees'.	

C

Chairman, Mr.—

Announcement *re*—

Business Advisory Committee's decision	11, 107
Message from the Assembly <i>re</i> —	
Anatomy (Amendment) Bill, 1960	106
Chit Funds Bill, 1960	105-106
City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960	197
Coinage (Alteration of References) Bill, 1960	230
Corneal Grafting Bill, 1960	106
Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960	230
District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960	197
Grandan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960	230
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960	106
Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960	197
Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960	10-11
Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960	197
Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960	106

Message from the Governor *re*—

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960	10
Welcome to new Members	1

See "Rulings and Observations of the Chair."

Chidambaranathan, Dr. A.—

Bills—

District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960	207, 208
Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960	134-135
Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960	99

Chit Funds Bill, 1960—

See Bills.

City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960—

See Bills.

Clubwala Jadhav, Srimathi Mary C.—

Sworn in	1
------------------	---

Coinage (Alteration of References) Bill, 1960—

See Bills.

College(s)—

Question *re*—

Conference of Principals of —, decisions taken	221-222
Government Arts College, Coimbatore, switchover from English to Tamil in the three-year degree course in	275-278
Government Arts College, Ootacamund, representation from staff of	99-100

C—cont.

College(s)—cont.

Question *re*—cont.

Taking over of — run by private management, by Government	48
Training Colleges at Pudukkottai and Vellore, opening of Pandits' training sections in	47-48

College Tamil Committee—

See Committees.

Commercial Taxes Department—

Administration Report for half-year ended 30th September 1959, laid on the table	48
--	----

Committee on Subordinate Legislation—

See 'Committees'.

Committees—

Business Advisory Committee, decision of	11, 107
College Tamil Committee's First Report, laid on the table	48
Committee on Subordinate Legislation (of the Assembly)—	
Eighth Report of —, laid on the table	42
Nomination of three (Council) Members to associate with	14
Estimates Committee (of the Assembly)—	
(Ninth) Report on State Transport (Nationalized) Department, laid on the table	260
Nomination of (Council) Members to associate with —	107

Co-operative Development Schemes—

Review of progress during 1959-60, laid on the table	98
--	----

Corneal Grafting Bill, 1960—

See Bills.

Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960—

See Bills.

Criminal Procedure Code—

Permission to prisoners to attend funerals under Police escort, rules under section 401 (6) laid on the table	98
---	----

Cycle rickshaws—

Question <i>re</i> number of — in Madras City and policy <i>re</i> grant of licences to	3-5
---	-----

D

Denatured Spirit, Methyl Alcohol and Varnish (French) Polish Rules, 1959—

Amendment to —, notification laid on the table	318
--	-----

Dhobikhana—

Question <i>re</i> construction of	50-53
--	-------

D—cont.

District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960—

See Bills.

Doctors—

Question re Paid and Honorary Surgeons and Physicians in the General Hospital, Madras, number of	5-8
--	-----

E

Education—

Note on —, and White Paper on medium of instruction in colleges, laid on the table	147
--	-----

Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948—

Amendment to rules under —	14-15
------------------------------------	-------

Amendment to rule 50 (5), notification laid on the table	98
--	----

Settlement of estates in Mudukulathur taluk, notification laid on the table	98
---	----

Settlement of estates in Thanjavur district, notification under section 22, laid on the table	42, 43
---	--------

Settlement of Vettavalan estate village lying in Tiruvannamalai taluk, estates in Tirukkoilur and Villupuram taluks and inam estates in Tiruvannamalai taluk, notification under section 22, laid on the table	44
--	----

Settlement of zamin and inam estates taken over in South Arcot district, notification under section 22 laid on the table	44
--	----

Estimates Committee—

See 'Committees'.

Ethirajalu, Sri M.—

Bills—

Chit Funds Bill, 1960	165-167
-------------------------------	---------

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960	92-97
---	-------

Excise and Prohibition Department—

Review on working of — for the first half-year 1959, laid on the table	98
--	----

F

Family Planning—

Question re honorarium to nurses for canvassing cases for vasectomy, payment of	49-50
---	-------

F—cont.

Fisheries—

Question re—

Death of certain coastal fishermen of Chingleput district, representation re	152-154
--	---------

Fisheries Development Schemes in the Second Five-Year Plan, execution of	6-9
--	-----

Fishermen—

Indiscriminate arrests of — fishing in the areas opposite the main gate of the Madras Harbour, Minister's attention called to	11-14
---	-------

Fishing nets—

Question re manufacture of —, and given to individual fishermen for purchasing synthetic yarn	192-193
---	---------

Finance Accounts of Madras Government for 1958-59—

Laid on the table	43
---------------------------	----

Flags and festoons—

Question re orders re flying of	193
---	-----

Forest(s)—

Question re income and expenditure in respect of — bye-products in 1957-58 and 1958-59	152
--	-----

G

Government Arts College, Ootacamund—

See Colleges.

Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960—

See Bills.

H

Handloom Industry Development Schemes—

Review of progress during 1959-60 and programme for 1960-61, laid on the table	147
--	-----

Hospitals and dispensaries—

Question re Infectious Diseases Hospital for South Madras, establishment of	103-104
---	---------

Hostel—

Question re Madras Medical College —, particulars re	283, 284
--	----------

I

Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960—

See Bills.

Industrial Development in Madras State—

Review for 1959-60, laid on the table	43
---	----

Supplement to review for 1959-60, laid on the table	43
---	----

I—cont.

PAGES

Industrial Establishments (National and Festival Holidays) Rules, 1959—

Amendments to rules 5 and 8, notification laid on the table .. 98

Infectious Diseases Hospital—

See Hospitals and Dispensaries.

J

Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960—

See Bills.

K

Kosalram, Sri K. T.—

Bills—

Chit Funds Bill, 1960 167-170

City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 247-250

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 71-88

Krishnamoorthy, Sri G.—

Bills—

Anatomy (Amendment) Bill, 1960 210-211

Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 203

Sworn in 2

L

Labour in Madras State—

Review on — for 1959-60, laid on the table 147

Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A.—

Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 .. 125-134

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960—

See Bills.

Language Pandits—

See Teachers.

Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960—

See Bills.

Leprosy Homes—

Question re construction of—and clinics in North Arcot and South Arcot Districts 225-228

Liquor Permit (Personal Consumption) Rules, 1956—

Amendment to rule 2, notification laid on the table 43

Lourdhammal Simon, the Hon. Srimathi—

Bill—Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960 236-237
238

PAGES

M

Manickavelu, the Hon. Sri M. A.—

Bills—

Anatomy (Amendment) Bill, 1960 210, 211

City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 240-241
253-255, 256
257, 259, 260

Corneal Grafting Bill, 1960 211, 212

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 .. 15-17
173-185

Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948, amendment to rules under 14-15

Matter of Urgent Public Importance—

Indiscriminate arrests of fishermen fishing in the areas opposite the main gate of the Madras Harbour, calling attention to 11-14

Messages from the Assembly and the Governor—

See Bills.

Midday meals—

Question re number of secondary schools supplying 279, 280

Mohamed Raza Khan, Sri—

Bills—

Chit Funds Bill, 1960 164-165

City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 243-245
256, 257, 258
259, 260

Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960 203-204

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 55-60

Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 199

Motor vehicles tax—

Exemption of trailer MDO 2648 from —, notification laid on the table 98

Muthukannappan, Vidwan T.—

Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 .. 144-146

Indiscriminate arrests of fishermen fishing in the areas opposite the main gate of the Madras Harbour, calling Minister's attention to. 11-12

N

Nallaswami, Sri B. K.—

Bill—Chit Funds Bill, 1960 158-159

National awards—

Question re number of — to teachers 284, 285

Nurses—

Question re payment of honorarium to — for canvassing cases for vasectomy 49-50

P

Papers laid on the table of the House—

Accommodation Control Department, statement showing activities of
— for the half-year ending 31st December 1959 98

Agricultural Income-tax Rules, 1955, amendment to rule 25 (3)
(G.O. No. 1147, Revenue, dated 26th February 1960) 42

Bills—

Buildings (Lease and Rent Control) Bill, 1959, report of Joint
Select Committee on 319
Chit Funds Bill, 1960 43
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras
Amendment) Bill, 1959 43
Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 44
Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 44

Bills as passed by the Assembly—

Anatomy (Amendment) Bill, 1960 186
City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960 260
Coinage (Alteration of References) Bill, 1960 260
Corneal Grafting Bill, 1960 186
Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill,
1960 260
District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 212
Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 260
Legal Practitioners (Madras Amendment) Bill, 1960 212
Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960 186
College Tamil Committee's first report 43
Commercial Taxes Department, administration report for half-year
ended 30th September 1959 43
Committee on Subordinate Legislation, eighth report 42
Co-operative Development Schemes, review of progress during
1959-60 98
Criminal Procedure Code, permission to prisoners to attend funerals
under Police escort (G.O. Ms. No. 388, Home, dated 6th February
1960) 98
Denatured Spirit, Methyl, Alcohol and Varnish (French Polish)
Rules, 1959, amendment to — (G.O. Ms. No. 676, Home, dated
2nd March 1960) 319
Education, Note on — and White Paper on medium of instruction
in colleges 147
Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Rules, 1948—
Amendment to rule 50 (5) [G.O. No. 3710, Revenue, dated 10th
December 1959] 98
Settlement of estates in Mudukulathur taluk (Memorandum
No. 103676-J3/59-3, Revenue, dated 11th January 1960) 98
Settlement of estates in Thanjavur district (Memoranda
No. 94686-J3/59-3, Revenue, dated 7th January 1960 and
No. 111990-J3/59-2, dated 30th January 1960) 42, 43

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Settlement of Vettavalan estate village lying in Tiruvannamalai
taluk, estates in Tirukkoilur and Villupuram taluks and inam
estates in Tiruvannamalai taluk (G.O. Ms. No. 3843, Revenue,
dated 23rd December 1959) 44
Settlement of zamin and inam estates taken over in South Arcot
district (G.O. No. 540, Revenue, dated 30th January 1960) 44
Estimates Committee, (ninth) report on State Transport
(Nationalized) Department 260
Excise and Prohibition Department, report on working of — for the
first half-year 1959 98
Finance Accounts of Madras Government for 1958-59 and audit
report for 1959 43
Handloom Industry Development Schemes, review of progress during
1959-60 and programme for 1960-61 147
Industrial Development in Madras State—
Review for 1959-60, supplement to review for 1959-60 43
Industrial Establishments (National and Festival Holidays) Rules,
1959—
Amendments to rules 5 and 8 (G.O. Ms. No. 1031, Industries,
Labour and Co-operation (Labour), dated 29th February
1960) 98
Liquor Permit (Personal Consumption) Rules, 1956, amendments to
rule 2 (G.O. No. 3576, Home, dated 17th December 1959) 43
Motor vehicles tax, exemption of trailer MDO 2648 from (G.O. Ms.
No. 3563, Home, dated 16th December 1959) 98
Notification issued with G.O. Ms. No. 491, Home, dated 15th
February 1960 147
Public Service Commission (Madras), report for 1958-59 147
Rectified Spirit Rules, 1959, amendments to — (G.O. Ms. No. 460,
Home, dated 12th February 1960) 186
Review on Labour in Madras State—1959-60 147
Small-scale and Cottage Industries, Loans and Subsidy Rules, 1956,
notification re exemption under rule XXI [G.O. Ms. No. 610,
Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated 8th Feb-
ruary 1960] 42
Survey and Land Records Department, administration report for
the half-year ending 30th September 1958 147
Village Panchayats Act, 1950—
Delegation of powers to Regional Inspectors of Municipal
Councils and Local Boards, notifications re 43
Extension of term of office of members of panchayats—
Avadi Panchayat (G.O. Ms. No. 339, Local Administration,
dated 29th February 1960) 43
Idayacottai Panchayat (G.O. Ms. No. 332, L.A., dated 27th
February 1960) 97

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Village Panchayats Act, 1950—cont.

Extension of term of office of members of panchayats—cont.

Mannanpandal Panchayat (G.O. No. 330, Local Administration, dated 27th February 1960) 43

Thirumangalam and Sonthavelur Panchayats (G.O. Ms. No. 328, Local Administration, dated 27th February 1960) 44

Patanjali Sastri, Sri M.—

Bills—

Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960. 232-234
235

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 112-125

Polytechnics—

Question re Engineers of Public Works Department, lent to—, safeguards in the parent department 9-10

Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960—

See Bills.

Public Service Commission (Madras)—

Report for 1958-59, laid on the table 147

Q

Questions and Answers—

Chidambaranathan, Dr. A.—

Question re—

Language Pandits undergoing training in Training Colleges, payment of stipend to 149-150

Tamil Pandits in District Boards, confirmation of 282

Training colleges at Pudukkottai and Vellore, opening of Pandits' training section 47-48

Ethirajalu, Sri M.—

Question re—

Bridges constructed, number of—and expenditure incurred .. 154-155

Dhobikhanas, construction of— 50-53

Fisheries Development Schemes in the Second Five-Year Plan, execution of 6-9

Fishing nets, aid given to individual fisherman for purchasing synthetic yarn for manufacture of 192-193

Forest bye-products, income and expenditure in respect of—in years 1957-58 and 1958-59 152

Leprosy Homes and Clinics in North Arcot and South Arcot districts, construction of 225-228

Railway line between Chinnasalem and Chingleput, laying of .. 102-103
Unemployment among boat workers at Cuddalore 1-3

Krishnamoorthy, Sri G.—

Question re—

Baby taxis, increase in number of passengers carried by .. 196

Q—cont.

Questions and Answers—cont.

Krishnamoorthy, Sri G.—cont.

Question re—cont.

Earned leave of teachers in aided elementary schools, prefixing and suffixing of holidays with permission 223

National Awards to teachers, number of 284, 285

Panchayat elementary schools in North Arcot district, arrears of salary to teachers 229-230

Pension scheme, extension to staff of Oriental Colleges .. 194

Secondary schools supplying midday meals, number of .. 279, 280

Teachers, counting of Military service for purpose of pension .. 194-195

Teachers drawing pension, re-employment of 191-192

Teachers in aided institutions, house-rent allowance to .. 285

Teachers in fee-levying elementary schools, fixing scale of pay of 280, 281

Teachers in fee-levying elementary schools, provident fund and pension benefits to 282, 283

Teachers in Kanyakumari district, extension of pension scheme to 286

Teachers in Panchayat Elementary Schools, sharing in payment of salaries and dearness allowance by Government 228-229

Teachers retiring in the middle of the school year, continuance till the end of the year 191

Mohamed Raza Khan, Sri—

Question re—

Family Planning, honorarium to nurses for canvassing cases for vasectomy, payment of 49-50

Government Arts College, Coimbatore, switch over from English to Tamil medium of instruction in the three-year degree course in 275-278

Madras Medical College Hostel, particulars re 283, 284

Paid and honorary surgeons and physicians in the General Hospital, Madras, number of 5-6

Tram lines in Madras City, removal of 104-105

Muthukannappan, Vidwan T.—

Question re—

Bridges across Buckingham Canal in South Arcot and Chingleput districts, construction of 54-55

Colleges under private management, taking over of—by Government 48

Conference of Principals of Colleges, decisions taken 221-222

Cycle rickshaws in Madras City, number of—and policy re grant of licences 3-5

Death of certain coastal fishermen of Chingleput district, representation re 152-154

Engineers of Public Works Department lent to Polytechnics, safeguards in the parent department 9-10

Flags and festoons, orders re flying of 192

Q—cont.

Questions and Answers—cont.

Muthukannappan, Vidwan, T.—cont.

Question re—cont.

Government Arts College, Ootacamund, representation from staff of	99-100
Infectious Diseases Hospital, for South Madras, establishment of	103-104
Roads, streets, etc., in Madras City, re-naming of	195-196
Secondary Training Schools converted into Basic institutions, number of	150-151
Students, prevention of— from participation in political activities	223-224
Tamil Pandits' Association, resolutions passed by— at its meeting in Coimbatore	229
Teachers, complaints re— becoming members of political parties	224-225
Natarajan, Sri S.—	
Question re Board High School, Tiruchengode, manhandling of a teacher in	100-102
Srinivasavaradan, Sri T. P.—	
Question re— non-fee levying elementary schools changing as fee-levying schools	278-279

R

Railways—

Question re railway line between Chinnasalem and Chingleput, laying of	102-103
--	---------

Ramaswamy, Sri K. V.—

Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	30-36
---	-------

Ramasamy Gounder, Sri K. M.—

Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	136-138
---	---------

Ramasamy Reddiar, Sri O. P.—

Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	61-75
---	-------

Rectified Spirit Rules, 1959—

Amendments to—, notification laid on the table	186
--	-----

Roads—

Question re re-naming of—, streets, etc., in Madras City	195-196
--	---------

Rulings and observations of the Chair—

Adjournment Motion re—

Stoppage of direct payment of salaries by Government to teachers in non-fee levying aided elementary schools—Ruled out of order since the matter could not be considered urgent as there were other ways of redressal open to the parties concerned, and as the Member would have an opportunity to refer to the matter during the discussion on the Appropriation Bill to be discussed shortly

R—cont.

Rulings and observations of the Chair—cont.

Question and Answers—

On a representation about answering of questions without delay, the Chairman observed—

‘From what little I know about the procedure in other countries, particularly the House of Commons, a question is answered within a week's time and that is the longest time they take. If any particulars have to be obtained, a cable goes, a long-distance talk takes place, and the answer is given within a week. I do not think there will be any justification for delaying answers to questions for a long time. So, I would suggest, I would request and I will write to the Government that answers must be given within the least possible time. Now, the question-hour is the most important time given to the private Member and the private Member should be satisfied’

Members must confine themselves to supplementary questions arising out of the main question

S

Sambandhan, Sri S. K.—

Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	108-112
---	---------

Schools—

Question re—

Board High School, Tiruchengode, manhandling of a teacher in ..	100-102
Non-fee levying elementary schools changing as fee-levying ..	278, 279
Panchayat Elementary—in North Arcot district, arrears of salary to teachers	229, 230
Secondary—supplying midday meals, number of	279, 280
Secondary Training Schools converted into Basic institutions, number of	150-151

Seshachariar, Sri M.—

Bills—

Chit Funds Bill, 1960	157-158
City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960	245-247
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960	202-203

Sivasubramanya Nadar, Sri S. P.—

Bill—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	138-141
---	---------

Small-scale and Cottage Industries Loans and Subsidy Rules, 1956—

Exemptions under rule XXI, notification laid on the table ..	42
--	----

Sreenivasan, Dr. A.—

Bill—District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960	207
--	-----

Srinivasavaradan, Sri T. P.—

Bills—

City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1960	250-253
Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960	255, 258-259
	26-30

S—cont.

Students—	
Question re prevention of — from participation in political activities, steps	223-224
Subbiah Chettiar, Sri M.—	
Bills—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	75-77
Subramanyam, Sri A.—	
Bills—Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	88-92
Subramaniam, the Hon. Sri C.—	
Bills—	
Coinage (Alteration of References) Bill, 1960	239
Courtallam Township (Validation of Taxes and Library Cess) Bill, 1960	238
District Collectors' Powers (Delegation) Amendment Bill, 1960 ..	206, 208
Indian Penal Code and Code of Criminal Procedure (Madras Amendment) Bill, 1960	200-201 204
Judicial Proceedings (Regulation of Reports) Bill, 1960 ..	205
Press and Registration of Books (Madras Amendment) Bill, 1960.	198, 199
Survey and Land Records Department—	
Administration report of — for the half-year ending 30th September 1958, laid on the table	147
Swearing-in-of Members—	
Clubwala Jadhav, Srimathi Mary C. and Krishnamoorthi, Sri G. ..	1
T	
Taxis—	
Question re increase in number of persons carried by baby — ..	196
Teachers—	
Question re—	
Complaints re — becoming members of political parties	224-225
Continuance of — retiring in the middle of the school year till the end of the year	191
Counting of Military service for purpose of pension	194-195
Earned leave of — in aided elementary schools, prefixing and suffixing of holidays with permission	223
Extension of pension scheme to — in Kanyakumari district ..	286
House-rent allowance to — in aided institutions	285
Language Pandits undergoing training in the Training Colleges, payment of stipend to	149-150
Pension scheme for —, extension to staff of Oriental Colleges ..	194
Provident fund and pension benefits to — in fee-levying elementary schools	282, 283
Re-employment of — drawing pension	191-192
Salaries and dearness allowance of — in Panchayat Elementary Schools, sharing in payment by Government	228-229

T—cont.

Teachers—cont.

Question re—cont.	
Tamil Pandits' Association, resolutions passed by — at its meeting in Coimbatore	229
Tamil Pandits in district boards, confirmation of	282
Teachers in fee-levying elementary schools, fixing scale of pay of ..	280, 281

Thangavel Mudaliar, Sri A. K.—

Bills—	
Gramdan Villages (Repayment of Debts) Amendment Bill, 1960 ..	234
Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Bill, 1960 ..	77-91

Training Colleges—

See 'Colleges'.

Tramways—

Question re tram lines in Madras City, removal of	104-105
---	---------

V

Venkataraman, the Hon. Sri R.—

Bill—Chit Funds Bill, 1960	155-156 170-172
------------------------------------	--------------------

Committee on Subordinate Legislation (of the Assembly), nomination of three (Council) Members to associate with	14
---	----

Estimates Committee (of the Assembly), nomination of (Council) Members to associate with	107
--	-----

Village Panchayats Act, 1950—

Delegation of powers to Regional Inspectors of Local Boards and Municipal Councils, notification re — laid on the table	43
Extension of term of office of members of Panchayats, notification re, laid on the table—	
Avadi panchayat	43
Idayacottai panchayat	97
Mannampandal panchayat	43
Thirumangalam and Santhavelur panchayats	44

